

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

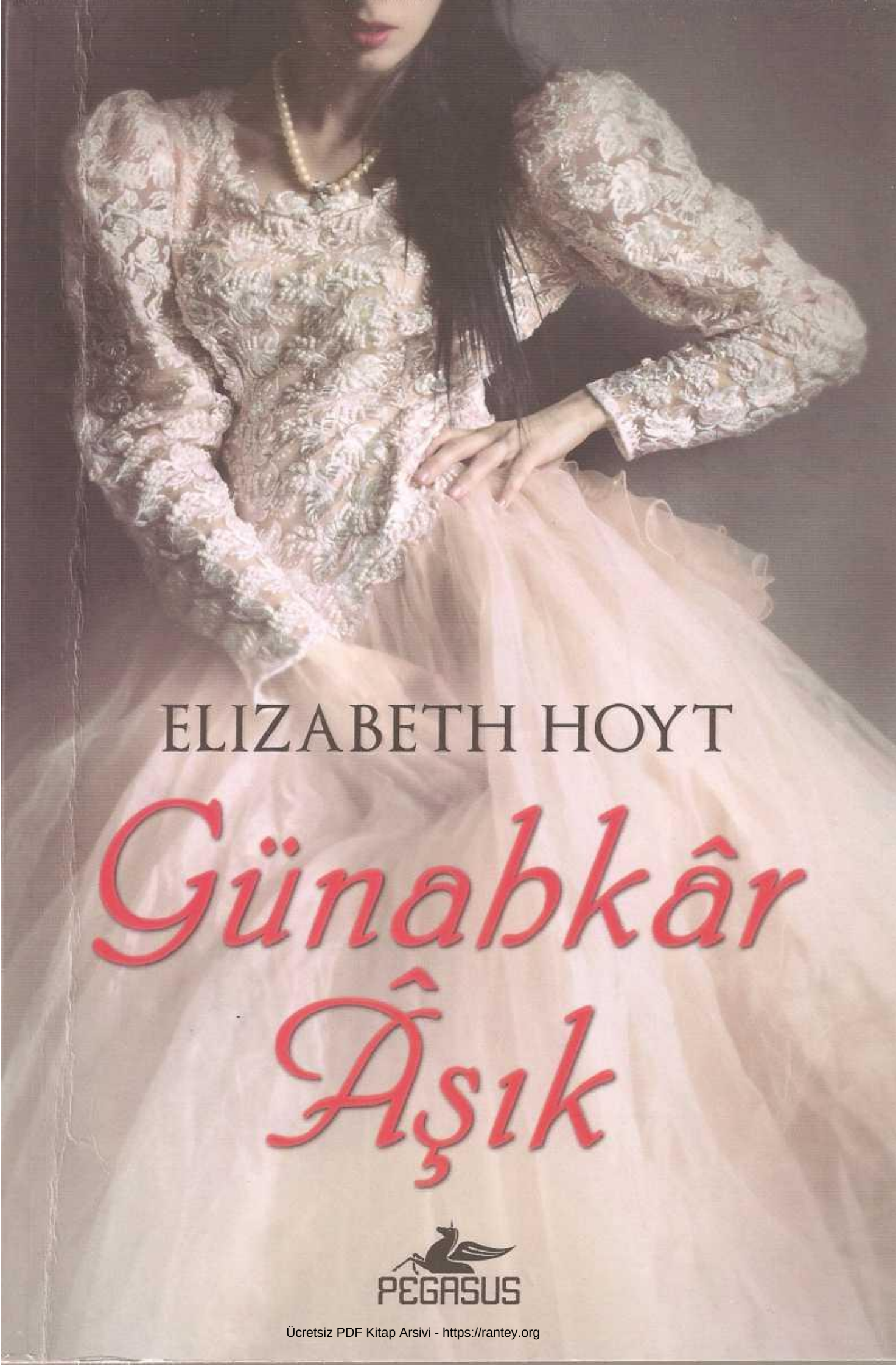
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A woman with long dark hair is wearing a long-sleeved, floor-length pink dress with intricate lace detailing. She is also wearing a pearl necklace. The background is a soft, out-of-focus grey.

ELIZABETH HOYT

Günabkâr
Âşık

AŞKIN ÇIKMAZ SOKAKLARINDA KAYBOLMUŞ İKİ TUTSAK KALP...

Leydi Emeline Gordon, şıklığı ve kusursuzluğuyla Londra'nın yüksek sosyetesinin gözdesidir ve Amerikan sömürgesinde askerlik yapmış olan, Boston'lu Samuel Hartley'nin kız kardeşi Rebecca için mükemmel bir hami adaydır. Samuel, Amerika'nın yaban topraklarında yetişmiştir ancak oldukça varlıklı bir adam olmasına rağmen, tavırları medeniyetten uzaktır. Sosyetenin şıklık yarıştırdığı büyük bir baloya kim Kızılderili makoseni giyerek gider ki? Samuel'in genel adaba karşı gösterdiği kibirli umursamazlık, Emeline'i çileden çıkarsa da cüretkârlığı içten içe onu heyecanlandırmaktadır.

Ancak Samuel'in pervasız tavırlarının ardında, yakasını bırakmayan bir trajedi yatmaktadır. O Londra'ya âşık olmak için değil, intikam almak için gelmiştir. Bu adamın ellerini ellerinde hissetmek, onu baştan çıkaran dudaklarının tadına bakmak isteyen Emeline'se kendisine hâkim olmak zorundadır; çünkü özgür değildir. Ancak bazı şeyler bir leydinin bile iradesinin ötesindedir... Çünkü aşk söz dinlememektedir.

“Muhteşem... Büyülü bir peri masalı, aşk ve gerçeklikle yoğrulmuş leziz ve duygusal bir ziyafet.”

Romantic Times

“Baştan çıkarma sanatına alışılmadık bir yaklaşım.
Mutlaka okunmalı.”

FreshFiction.com

“Hoyt güçlü bir hikâye ve ihtiraslı bir aşkla karşınızda.”

NovelTalk.com

www.pegasusyayinlari.com

ISBN: 978-605-5360-15-3

20 TL

Kapak görseli:

© Malgorzata Maj / Trevillion Images

Pegasus Yayınları: 384
Bestseller Roman: 165

GÜNAHKÂR ÂŞIK
ELIZABETH HOYT
Özgün Adı: TO TASTE TEMPTATION

Editor: Sibel Yıldız
Düzeltili: Berna Sırman
Bilgisayar Uygulama: Meral Gök
Kapak Tasarım: Yunus Bora Ülke
Kapak Baskı: Gündüz Ofset
Film-Grafik: Mat Grafik

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: Ekim 2011
ISBN: 978-605-5360-15-3

PEGASUS YAYINLARI © Türkçe Yayın Hakları, 2009
Bu eserin Türkçe baskısı Grand Central Publishing, New York, New York, USA aracılığıyla
yayınlanmıştır.
Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Onk Ajans aracılığıyla Hachette Book Group, Inc.'den
alınmıştır.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şti.
Gümüşsüyü Mah. Osmanlı Sok. Alara Han
No: 27/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

ELIZABETH HOYT
GÜNAHKÂR ÂŞIK

İngilizceden Çeviren: SEDEN GÜREL

PEGASUS YAYINLARI

Dudaklarına erişebilmek için onu ayaklarını yerden kesercesine kucakladı...

Teninin kokusunu alabiliyordu. Pudra, briyantin ya da parfüm kullanmamıştı; bu onun saf kokuşuydu ve onu çıldırtıyordu. Ceketini omuzlarından sıyırmak, gömleğini ve boyun bağı yırtarak çıkarmak, burnunu çıplak boynuna gömmek istiyordu. Bu vahşi ve kontrol edilemez arzu, durmasına sebep oldu. Başını geri çekti ve neredeyse analitik bir şekilde incelendiğini fark etti. Bakışları olması gerekenden çok daha sakın görünüyordu.

Lanet olasıca! Ne cüretle kendisi kadar etkilenmiyordu?

Yüzünü incelemeye devam etti. "Benimle tartışıyorsun, beni öfkeliendiriyorsun ve sonunda dayanamayarak seni öpmem gereken bir noktaya getiriyorsun."

"Beni öpmeni planladığımı mı söylemeye çalışıyorsun?" "Planlamadın mı?"

"Alakası yok."

"Bence bunu yaptın," diye fısıldadı. "Bence ancak sana dayatıldığında, dokunuşlarımı kabulleneceğini düşünüyorsun."

"Bu doğru değil!"

"Kanıtla o zaman," diye mırıldandı adam başını tekrar ona doğru eğerken. "Pençelerini sakla ve beni öp."

"Elizabeth Hoyt'un hikâyelerinde her zaman sizi aşkın büyüüne inandıran bir sihir vardır."

Romantic Times

"Elizabeth Hoyt mükemmel bir beceri, incelik ve önüne geçilemez bir tutkuyla yazıyor."

Julianne MacLean, Portrait of a Lover'in yazarı

"Tarihî romans türünün yeni ustası."

HistoricalRomanceWriters.com

Elizabeth Hoyt Kitaplarına Yapılan Övgüler

Bir Aşk Masalı

"Beş üzerinden dört buçuk yıldız! Her zaman bir numara! Etkileyici... Büyüleyici bir peri masalı, hayallerin gerçek tutkularla harmanlandığı bir romans."

Romantic Times

"Nefis bir romans... Büyüleyici bir anlatım... Hayat dolu karakterler... Canlı bir anlatım ve ateşli bir aşk hikâyesi."

Publishers Weekly

"Mükemmel bir doyum... İnce bir zekâ... Ve biraz da gerilim. Arka plandaysa görkemli bir saltanat ve Elizabeth Hoyt'un ihanet, cinayet, gerilimle pekiştirdiği o güzel aşk."

RomanceatHeart.com

"Okuması çok keyifli... Eğlenceli, işveli ve samimi, tehditkâr ve büyülü. Bu seriye bugüne kadar başlamadıysanız, okumanızı kesinlikle tavsiye ediyorum."

Rakehell.com

"Bir Aşk Masalı komplo ve intikamı, Simon ve Lucy arasındaki tutkulu aşkı duygusal bir can alıcılık, şehvetli bir akıcılıkla sunuyor. Üç boyutlu karakterler, heyecanlı olaylar silsilesi, aşkın duygusallığı ve şehveti, sayfaları hızla çevirmenizi sağlıyor. Zamanı ve düello gibi o günün geleneklerini anlatırken ayrıntılara gösterilen özen tüm beklentinizi karşılıyor. Bir Aşk Masalı'nı kesinlikle öneriyorum."

RomRevToday.com

"Sizi yüreğinizden varacak ve daha fazlasını istemenize sebep olacak tutkulu bir aşk hikâyesi. Karakterlerin birbirlerine olan yoğun tutkuları o kadar büyüleyiciydi ki sayfaları bir an önce çevirebilmek için can attım."

FreshFiction.com

"Nefis bir yazım dili, tadına doyum olmayan karmaşık karakterler, mükemmel bir uyuma sahip olan kahramanların arasında kurulan romantizmle iç içe geçmiş cinsellik, Hoyt'un George dönemine ait serisinin üçüncü kitabının temel unsurlarını oluşturuyor."

Booklist

"Tüm tarihî romans hayranlarına dokunacak olan 'alaycılığı, şehveti, ihaneti ve ebedî bir aşkı' barındıran bir hikâye... Hoyt bir kez daha canlı karakterler yaratarak ustalığını konuşturmuş."

ARomanceReview.com

Kalbimi Sana Verdim

"Beş üzerinden dört buçuk yıldız! Mükemmel bir seçim! Sayfaları dikkat çekici duygular, karanlık bir şehvet ve ateşli aşk sahneleriyle dolu, unutulmaz bir aşk hikâyesi."

Romantic Times

"Kaçırılmaması gereken, baştan sona ihtiras dolu bir romans. Hikâye mükemmel anlatılmış karakterlerse ilk andan itibaren sizi kendine bağlıyor."

HistoricalRomanceWriters.com

"Günahkâr derebeyleri, *Leydi Chatterley*'in Sevgilisini anımsatan bir ilişki (seks sahneleri de dâhil) ve çözülmesi gereken bir gizem... Güzel, canlı bir hikâye."

MyShelf.com

"Sizi ilk sayfasında yakalayacak duygusal ve muhterem bir romans."

TheMysticCastle.com

"Gerçekten inanılmaz... Dikkat çekici diyaloglar ve efsane karakterler."

TheRomanceReadersComiection.com

"Hoyt güçlü bir hikâye ve ihtiraslı bir aşkla karşınızda."

NovelTalk.com

"Hoyt risk almaktan ve tabuları yıkmaktan korkmuyor... Hikâyesinin ruhunu çok iyi kavlıyor ve okuyucuyu öykünün içine çekiyor."

PaperbackReader.net

"Orijinal ve ince işlenmiş bir hikâye."

TheRomanceReader.com

"Canlandırıcı bir tarihî aşk hikâyesi... Elizabeth Hoyt gece boyunca elinizden düşüremeyeceğiniz bir eser yaratmış."

Bookloons.com

"Nefes kesen bir tarihî aşk romanı."

Midwest Book Review

Çirkinin Aşığı

"Seksi ve ateşli bir kitap! Aşk, gurur ve ihtirasın lezzetli bir karışımı."

Connie Brockway, USA Today bestseller yazarlarından

"Hoyt bu ilk romansında kıvrak zekâsını, lezzetli bir karanlık ve ihtiraslı bir tarihî aşkla birleştirip hikâyesine bir peri masalı tadı katıyor."

Chicago Tribune

"Nefesiniz kesilecek."

Julianne MacLean, Portrait of a Lover kitabının yazarı

"Hoyt'un bu mükemmel ilk romansı dikkat çekici karakterlerin büyüleyici aşk hikâyeleriyle bezenmiş. Kıvrak zekâsının zarif dili okuyucuyu kitaba bağlıyor."

Booklist

"Bitmesini hiç istemedim!"

Julia Quinn, New York Times bestseller yazarlarından

"Mükemmel seçim! Aşk sahneleri kadar, Hoyt'un zekice kurguladığı karakterleri ve kafa karıştıran diyaloglarını da tek nefeste okuyacaksınız."

Romantic Times, BOOKreviews Magazine

"Lezzetli bir aşk hikâyesi... Çok keyif aldım."

Jane Feather, New York Times bestseller yazarlarından

"Mutlaka okunmalı! Nefesinizi kesecek bir aşk hikâyesi... Sizi hem güldürecek hem de ağlatacak... Bunları yaparken de kalbinize ve ruhunuza dokunacak."

RomanceReaderAtHeart.com

"Çok etkileyici bir kadın kahramana sahip olan, mükemmel bir George dönemi romantizmi."

Midwest Book Review

"Erotik ve ihtiraslı... Son kelimesine kadar beni eğlendiren ve kendine bağlayan bir kitap."

RoundtableReviews.com

"Tabuları yıkan, muadillerine hiç benzemeyen bir aşk hikâyesi."

MyShelf.com

"5 Kalp! Harika bir kitap. Bu, okuyucuyu en başından hikâyenin içine çeken bir eser. Hoyt, mükemmel karakterler yaratmış."

LoveRomancesandMore.com

"Baştan çıkarma sanatına alışılmadık bir yaklaşım. Mutlaka okunmalı."

FreshFiction.com

*Ne zaman övgüler yağdıracağını, ne zaman eleştireceğini ve ne zaman çikolata
göndereceğini çok iyi bilen temsilcim*

SUSANNAH TAYLOR'a...

Teşekkür

Muhteşem editörüm MELANIE MURRAY'e, duygusal temsilcim SUSANNAH TAYLOR'a, enerjik Grand Central Tanıtım ekibine, özellikle TANİSHA CHRISTIE, MELISSA BULLOCK ve RENEE SUPRIANO'ya, Grand Central Yayıncılık sanat departmanındaki yaratıcı insanlara, özellikle DIANE LUGEK'e ve son olarak da -muhtemelen de en önemli kişi olan- hayal gücümün sebep olduğu gramer hatalarım, bir tanesini dahi gözden kaçırmadan, mükemmel bir titizlikle düzelten denetleyici editörüm CARRIE ANDREWS'a teşekkür ederim.

Önsöz

Çok, hem de çok uzun bir zaman önce dört asker uzun savaş yıllarının ardından evlerine döndü. Rap rap! Rap rap! Rap rap! Başları havada, sağa sola bakmadan, bir hizada yürürlerken çizmelerinden sesler yükseliyordu. Onlara bu şekilde yürümeleri gerektiği öğretilmişti, onca yıl bu geleneğe uyduktan sonra kısa bir sürede her şeyi unutmak mümkün değildi. Savaşlar ve çatışmalar sona ermişti ama askerlerimizin bunları kazanıp kazanmadıklarını bilemiyordum ve belki de bunun hiçbir önemi yoktu. Giysileri lime lime, çizmeleri delik deşik olmuştu ve artık hiçbir evinden ayrılan adamla aynı kişi değildi.

Bir süre sonra bir kavşağa geldiler ve seçeneklerini değerlendirmek üzere durdular. Bir yol batıya gidiyordu, düzgün ve asfalt kaplıydı. Bir yol doğuya, karanlık ve gizemli bir ormanın içine. Ve bir yol da yalnız dağların gölgelediği kuzeye...

"Evet, dostlarım," dedi en uzun boylu olan asker şapkasını çıkarıp kafasını kaşıyarak, "yazı tura atalım mı?"

"Hayır," dedi sağındaki asker. "Benim yolum oraya uzanıyor." Arkadaşlarıyla vedalaştıktan sonra doğuya yöneldi ve karanlık ormanın içinde gözden kaybolana kadar bir daha arkasına dönüp bakmadı.

"Benimki sanırım bu," dedi soldaki ve eliyle uzaktaki dağları gösterdi.

"Ve bana gelince," diye bağırdı bir kahkaha atarak uzun boylu olan, "ben her zaman yaptığım gibi kalay yolu seçiyorum. Peki ya sen diye sordu son kalan askere. "Sen hangi yolu seçeceksin?"

"Sen," diyen asker içini çekti. "Sanırım çizmemin içinde bir çakıl taşı var, öncelikle oturup onu çıkaracağım zira kilometrelerdir beni Öldürüyor. " Söylediğini hemen yerine getirmek üzere en yakındaki kayaya yaslandı.

Uzun boylu asker şapkasını başına taktı. "O zaman karar verildi."

Kalan iki asker dostça el sıkıştıktan sonra yollarına gitti. Onların başına ne geldiğini ya da yolculuklarının onları güvenle evlerine ulaştırıp ulaştırmadığını söylemem mümkün değil çünkü bu artların hikâyesi değil. Bu, karanlık ormana doğru ilerleyen askerin hikâyesi.

Adı... Demir Yürek.

Demir Yürek' ten

Bölüm Bir

Demir Yürek, adını çok güçlü bir şeyden almıştı, Yüzü, kolları, bacakları ve tüm uzuvları Tanrı'nın yarattığı diğer kişilerle aynıydı ama yüreği farklıydı. Demirden yapılmıştı ve göğsünün yüzeyinde atıyordu; güçlü, cesur, kararlı...

Demir Yürek'ten

İNGİLTERE

Eylül, 1764

"Kaçtığını söylediler." Bayan Conrad bu dedikoduyu vermek üzere iyice eğildi.

Leydi Emeline Gordon, çayından bir yudum aldıktan sonra söz konusu olan beyefendiyi göz ucuyla süzdü. Tekir kedilerle dolu bir odada kısıp kalan bir jaguar gibi duruyordu: acemi, canlı ve yabanî. Kesinlikle korkak ya da çekingen olarak tanımlayabileceği birisi değil. Emeline onu gördüğü için Tanrı'ya şükrederken bir yandan da adını merak ediyordu. Bayan Conrad'ın salonu o içeri girene kadar son derece sıkıcı ve sessizdi.

"Sömürgelerdeki 28. Alay katliamından kaçmış," diye devam etti Bayan Conrad nefes dahi almadan, "1758'deki, Utanç verici, değil mi?"

Emeline döndü ve kaşını kaldırarak ev sahibesine baktı. Gözleri buluştuğunda aptal kadının her şeyi hatırladığı o anı bakışlarında gördü. Bayan Conrad'ın zaten pembe olan teni hiç olmadığı kadar koyulaşarak pancar rengini aldı.

"Yani, ben... ben..." diye kekeledi ev sahibesi.

Yüksek sosyeteye yelken açmaya hevesli ama bunu yapmayı tam olarak başaramamış olan birisinin davetini kabul edince bu tür şeyler başa gelebilirdi. Bu kesinlikle Emeline'in hatasıydı. İçini çekti ama bir yandan da kadına acıdı. "Hâlâ orduda mı?"

Bayan Conrad minnetle bu yeme atladı. "Ah, hayır. Artık değil. Ya da ben öyle olmadığını düşünüyorum."

"Ya," diyen Emeline başka bir konu düşünmeye çalıştı.

Salon oldukça büyüktü ve dekorasyonuna çok para harcanmıştı, tavanda Persephone'yi kovalayan Hades'i tasvir eden bir resim vardı. Tanrıça biraz da boş bakan gözleriyle aşağıda toplanmış olanlara hoşça gülümsüyordu. Tanrıça'nın yanakları bu betimlemedeki kadar pembe olsa dahi Yeraltı Tanrısı'na karşı durma şansı yoktu.

Emeline'in hamiliğini yapmakta olduğu Jane Greenglove, yandaki kanepede oturmuş, çok hoş bir seçim olan genç Lord Simmons'la sohbet ediyordu. Emeline bu durumu başıyla onayladı. Lord Simmons'ın yılda sekiz bin poundun üzerinde geliri ve Oxford yakınlarında güzel bir evi vardı. Bu oldukça uygun bir birliktelik olacaktı, Jane'in ablası Eliza da Bay Hampton'in uzattığı eli kabul etmiş ve her şey son derece düzgün bir şekilde yerli yerine oturmuştu. Hep böyle olmuştu, Emeline genç bir hanımefendiyi topluma tanıştırsa olması gereken buydu ama yine de insanların beklentilerini yerine getirebildiğini görmek ona mutluluk veriyordu.

Ya da vermeliydi. Emeline belindeki dantel kurdeleyi kıvırdı ve hemen ardından yeniden düzeltti. Bu aralar biraz keyifsizdi ama bu çok saçmaydı. Mükemmel bir hayatı vardı. Kesinlikle mükemmel...

Emeline tesadüfen yabancıya baktığında karanlık bakışlarının kendisine dikilmiş olduğunu gördü. Gözlerinin kenarlarında onu çok eğlendiren bir şey varmış gibi kırıksıklıklar oluşmuştu ve eğlendiği kişi kendisiydi. Hızla bakışlarını kaçırdı. Terbiyesiz adam. Odadaki bütün

kadınların dikkatini çekmiş olduğunun fazlasıyla farkındaydı.

Yanında duran Bayan Conrad yeniden gevezelik etmeye başlamıştı, biraz önce yaptığı gafı örtbas etmeye çalıştığı ortadaydı. "Sömürgelerle ticaret yapan bir şirketi var. Londra'ya iş için geldiğini sanıyorum, daha doğrusu Bay Conrad öyle söyledi. Krezüs kadar zenginmiş ama kılık kıyafetinden bunu anlamak imkânsız."

Bu bilginin ardından ona bir kez daha bakmamak mümkün değildi. Uyluklarından yukarı bakıldığında oldukça sade bir giyim tarzı vardı; siyah ceket, kahverengi ve siyah desenli bir yelek. Bacaklarını görene kadar oldukça muhafazakâr bir gardıroba sahip olduğu düşünülebilirdi. Bu adam bir çeşit yerli pantolonu giymekteydi. Garip, kahverengi bir deriden yapılmıştı, dizlerinin hemen altında kırmızı, beyaz, siyah çizgili bağlar yer alıyordu. Paçaları ayakkabılarına doğru inerken ikiye ayrılıyor ve parlak işlemeli kenarları ayakkabılarının üzerine kadar iniyordu. Ayakkabılarıysa kıyafetindeki en garip bölümü oluşturuyordu, topukları yoktu. Pantolonuyla aynı yumuşak deriden yapılmış birer terlik gibi görünen bu ayakkabılar, ayak bileğinden parmak uçlarına kadar boncuklarla işlenmişti. Ayakkabının topukları olmamasına rağmen yabancı oldukça uzun boylu görünüyordu. Kahverengi saçları ve bu uzaklıktan görebildiği kadarıyla koyu renk gözleri vardı. Yeşil ya da mavi olmadığı kesindi. Düşük göz kapakları ve zekâ dolu bakışları vardı. İçini bir ürperti sardı. Zeki erkekleri idare etmek zordu.

Kollarım göğsünün üzerinde kavuşturmuştu, bir omzu duvara yaslıydı, bakışları ilgi çekiciydi. Egzotik olan onlardı, kendisi değil. Burnu uzun ve kemerliydi; teni egzotik bir sahilden yeni gelmiş gibi bronzdu. Yüzündeki kemikler kalın ve belirgindi; yanakları, burnu ve çenesi son derece erkeksi ve bir o kadar da çekiciydi. Dudaklarıysa aksine geniş ve yumuşaktı, alt dudağında seksi görünen bir kıvrım vardı. Ağzının tadını bilen bir adamın dudaklarıydı bunlar. Üzerinde uzun süre durup tadı çıkarılacak dudaklar. Tehlikeli dudaklar.

Emeline yeniden bakışlarının yönünü değiştirdi. "O kim?"

Bayan Conrad ona baktı. "Bilmiyor musun?"

"Hayır."

Ev sahibesi keyiflenmişti. "Ah, hayatım, o Bay Samuel Hartley! Sadece bir haftadır Londra'da olmasına rağmen herkes ondan bahsediyor. Çok makbul birisi değil tabii, yani şeyden..." Bayan Conrad, Emeline'le göz göze geldiği anda söylemek üzere olduğu cümleyi yarıda kesti. "Her neyse. Onca zenginliğine rağmen herkes onunla tanışmaktan çok büyük bir keyif almıyor."

Emeline, ensesi karıncalanmaya başlayınca konuşmadı.

Bayan Conrad bunun farkında olmadan konuşmaya devam etti: "Aslında onu davet etmemem gerekirdi ama kendime engel olamadım. Şu duruşa baksana. Kesinlikle çok hoş! Onu davet etmeseydim asla kendimi..." Laf kalabalığı şaşkınlık dolu bir çılgılla son buldu, zira arkalarında bir erkeğin boğazını temizlediğini duydular.

Emeline ona bakmadığı için yerinden ayrıldığını görmemişti ama içgüdüleri bu kadar yakınlarında duran erkeğin kim olduğunu ona söylüyordu. Yavaşça başını çevirdi.

Alaycı, kahverengi gözler onunkilerle buluştu. "Bayan Conrad, bizi tanıştırırsanız size müteşekkir olurum." Amerikan aksanıyla konuşuyordu.

Onun bu pervasızlığı ev sahibesinin nefesini keser gibi oldu ama merak duygusu öfkesini bastırdı. "Leydi Emeline, sizi Bay Samuel Hartley'yle tanıştırmak ister miyim? Bay Hartley, Leydi Emeline Gordon."

Emeline reverans yaparken karşısında havaya kalkan, bronz renkli kocaman bir el gördü. Bir an bakakaldı, şaşırmıştı. Bu kadar görgüsüz olamazdı! Bayan Conrad'ın küçük kakırtısı konuya noktayı koydu. Emeline ihtiyatlı bir tavırla parmak uçlarını adamın kılere dokundurdu.

Bunun bir faydası olmadı. Adam elini iki elinin arasına alarak tüm sıcaklığını parmaklarına ilettili. Adamın burun deliklerindeki küçük hareket, Emeline'i el sıkışmak için bir adım öne atmaya zorladı. Onu kokluyor muydu?

"Nasılsınız?" diye sordu Samuel.

"İyiyim," diye cevapladı Emeline. Elini çekmeye çalıştı ama başaramadı, hâlbuki Bay Hartley hiç de sınıksı tutar gibi görünmüyordu. "Elimi artık geri alabilir miyim?"

O dudaklar yine büküldü. Herkese gülüyor muydu, yoksa bunu sadece kendisine karşı mı yapıyordu? "Elbette, Leydim."

Emeline bu korkunç adamdan kurtulmak için bir bahane -herhangi bir bahane- söylemek üzere ağzını açtı ama Samuel ondan çok daha hızlıydı.

"Size bahçede eşlik edebilir miyim?"

Bu aslında bir soru değildi, çoktan kolunu tutmuş ve sadece rıza göstermesini bekliyordu. Daha da kötüsü, Emeline ona bu onayı verdi. Sesini çıkarmadan parmaklarını ceketinin koluna koydu. Samuel Bayan Conrad'ı başıyla selamladı ve Emeline'i saniyeler içerisinde bu kadar yol yordam bilmeyen bir adamdan beklenmeyecek bir nezaketle dışarı çıkarıverdi.

Emeline kuşkuyla onun yüzünü süzdü.

Samuel başını ona çevirdi ve bakışlarını yakaladı. Gülerken göz kenarları yine kırıştı, dudaklarıysa dümdüzdü. "Komşuyuz, biliyorsunuz."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Sizinkinin yanındaki evi kiraladım."

Emeline kendini gözlerini kırıştırtarak adama bakarken buldu, bir kez daha hazırlıksız yakalanmıştı; hiç istenmeyen ve hoş karşılanmayan bir durumdu bu. Evinin sağındaki evde oturanları tanıyordu ama soldaki ev çok yakın bir zamanda kiralınmıştı. Hatta tam tamına bir hafta önce birtakım adamlar kapıları açıp kapatarak eşya taşıırken ağız dalaşına girmiş, birbirlerine bağırıp durmuşlardı. Ve taşınmışlardı...

Kaşları birbirine yaklaştı. "Bezelye yeşili kanepe."

Dudağı hafifçe kıvrıldı. "Ne?"

"O iğrenç bezelye yeşili koltuğun sahibi sizsiniz, değil mi?"

Samuel eğildi. "İtiraf ediyorum."

"Hiçbir utanç belirtisi görmüyorum ama." Emeline onaylamadığını belirten bir tavırla dudaklarını büzdü. "Gerçekten bacaklarında oyulmuş altın baykuşlar mı var?"

"Dikkat etmemişim."

"Ben ettim."

"O zaman bu konuda tartışmayacağım."

"Hah." Emeline yüzünü çevirdi.

"Sizden bir iyilik isteyebilir miyim?" Sesi başının hemen üzerinden geliyordu.

Onu Conrad evinin bahçesindeki çakıllı yollardan birine doğru yönlendirdi. Burası akla hayale sığmayacak çeşitlilikle güllerle bezenmişti, etrafları da budanarak şekil verilmiş çalılarla çevriliydi. Maalesef çoğu çoktan açmıştı, dallar boş ve yalnız görünüyordu.

"Sizi kiralamak istiyorum."

"Beni kiralamak mı?"

Emeline derin bir nefes alarak durdu ve onu da durdurarak kendisine bakmaya zorladı. Bu garip adam onu bir çeşit metres ya da fahişe mi sanıyordu? Bu kabul edilemez bir hakaretti ve kafası böylesine karışmışken kendisini genç adamın geniş omuzlarını, düzgün karnını, uygunsuz bölgesindeki anatomik çıkıntısını ve tozluklarının altına giymiş olduğu siyah yünlü pantolonunu incelerken buldu. Boğulurcasına bir nefes daha alarak hızla gözlerini kaldırdı. Adam ya onun boşboğazlığını fark etmemişti ya da kostümünden ve kendisinden

beklenilmeyecek bir nezakete sahipti ki buna inanmak imkânsızdı. Samuel devam etti. "Kız kardeşim Rebecca için bir hamiye ihtiyacım var. Onu partilere ve balolara götüreceğim birisine."

Emeline onun bir şaperon aradığını anlayınca başını havaya dikti. Bu aptal adam bunu niye en başında söylememiş ve ona bu utancı yaşatmıştı? "Korkarım bu mümkün değil."

"Neden?" Kelime oldukça yumuşak söylenmişti ama ardında bir emir vardı.

Emeline gerildi. "Sadece sosyetenin en yüksek tabakasındaki hanımları alıyorum. Kardeşinizin standartlarıma uyacağını sanmıyorum. Üzgünüm."

Samuel bir süre onu süzdükten sonra başka bir yöne bakmaya başladı. Bakışları yolun sonundaki banktaydı ama Emeline bankı gördüğünden kuşkuluydu. "O zaman bizi kabul etmeniz için farklı bir ricada bulunmam gerekebilir."

Emeline durdu. "Neymiş o?"

Bakışları ona kenetlendiğinde hiç de eğlenir gibi bir halı yoktu, "Reynaud'yu tanıyordum."

Emeline'in kalbi kulaklarında atmaya başlamıştı, Reynaud onun erkek kardeşiydi. 28. Alay katliamında öldürülen ağabeyi.

MELİSA kokuyordu. Sam, Leydi Emeline'in cevabını beklerken bu tanıdık kokuyu içine çekti ve kokunun dikkatimi dağıttığım fark etti. Akıllı bir rakiple anlaşma yapmaya çalışırken dikkatin dağılması son derece tehlikeliydi Ama bu kadar gelişmiş bir kadının bu kadar basit bir parfüm kullanıyor olması garipti. Annesi Pennsylvania'daki evlerinin arka bahçesinde melisa yetiştirirdi ve koku onu geçmişe götürmüştü. Küçük bir çocukken yontma ahşap masada oturur ve annesinin, yeşil yaprakların üzerine kaynar su dökmesini izlerdi. Kalın çömlekten yükselen buharla birlikte o mis koku etrafı sarardı. Melisa. Ruhun ilacı derdi ona annesi.

"Reynaud öldü," dedi Leydi Emeline son hızla. "Sadece onu tanıdığınızı söylediğiniz için neden size bir ayrıcalık tanıyacağımı düşündünüz ki?"

Samuel konuşurken onun yüzünü inceledi. Güzel bir kadındı, buna hiç kuşku yoktu. Saçları ve gözleri simsiyahtı, dudakları dolgun ve kırmızı. Ama karmaşık bir güzelliği vardı. Pek çok erkek o koyu renkli gözlerdeki zekâdan ve kuşkuyla kıvrılan dudaklardan korkardı.

"Çünkü onu severdiniz." Sam bu sözleri söylerken gözlerinin içine bakıyordu ve oradaki minicik kıvılcımı gördü. Doğru tahmin etmişti, kardeşine çok yakındı. Biraz nazik bir adam olsaydı bu kederinin üzerine asla gitmezdi. Ama özel yaşamında da iş yaşamında da nezaketle uzaktan yakından ilgisi yoktu. "Onun anısına bunu yapacağınızı düşündüm."

"Hah." İkna olmuş gibi durmuyordu.

Ama olduğunu biliyordu. İthalat işine girdiğinde ilk öğrendiği şeydi: Rakibinin sallandığı ve ibrenin kendi tarafına döndüğü anı çok iyi yakalardı. Sonraki adımsa ibreyi biraz; daha çevirmek için çalışmaktı. Sam yeniden kolunu uzattı, Emeline parmaklarını oraya koymadan önce bir an sadece baktı. Uysallığının büyüsunü içinde hissetti ama bunu göstermeyecek kadar dikkatliydi.

Samuel onu yolun sonuna doğru yürütmeye devam etti. "Kardeşim ve ben Londra'da sadece üç ay kalacağız. Mucize yaratmanızı beklemiyorum."

"O zaman neden benden yardım istiyorsunuz?"

Sam başını akşam güneşine çevirdi, dışarıda olduğu için mutluydu, salondaki insanlardan uzak olduğu için... "Rebecca sadece on dokuz yaşında. Ben çoğunlukla işlerle meşgulüm ve onun eğlenmesini istiyorum, yaşıtı hanımefendilerle tanışabilir." Bu doğrudu ama hepsi bu kadar değildi.

"Bu işi yapacak kadın akrabalarınız yok mu?"

Sam bakışlarını ona çevirdi, nezaket içermeyen bu soru onu çok eğlendirmişti. Leydi Emeline ufak tefek bir kadındı; siyah saçları ancak omuzlarına geliyordu. Kısa boyu onu daha kırılgan gösteriyordu ama Leydi Emeline'in kırılmaya hazır, nazik bir porselen olmadığının farkındaydı. O lanet olasıca küçük oturma odasında ona ve Bayan Conrad'a yaklaşmadan önce, yirmi dakika süreyle onu izlemişti. Bu süre boyunca genç kadının bakışları hiç yerinde durmamıştı. Ev sahibesiyle konuşurken bile gözleriyle diğer misafirleri ve sorumlu olduğu kişileri izlemekten vazgeçmemişti. Odadaki bütün sohbetlerden haberdar olduğuna kalıbını basardı; kim kiminle konuştu, tartışma nasıl ilerledi, katılımcılar sohbetleri hangi zamanlarda terk ettiler. Kendine has karmaşık dünyasında, Sam'in kendi dünyasında olduğu kadar başarılıydı.

Daha da önemlisi Sam'in Londra sosyetesine kabul edilmesine yardımcı olacaktı.

"Hayır, kardeşimin ve benim yaşayan herhangi bir kadın akrabamız yok," diye cevapladı sorusunu. "Annemiz Rebecca'nın doğumunda öldü, babam da birkaç ay sonrasında. Şanslıydık çünkü babamın erkek kardeşi Boston'da yaşayan bir iş adamıydı. O ve eşi Rebecca'yı yanlarına alıp büyüttüler. Sonra onlar da vefat etti."

"Ya siz?"

Dönüp ona baktı. "Bana ne olmuş?"

Emeline sabırsızlıkla başım kaldırıp kaşlarını çatı. "Anne ve babanız öldüğünde size ne oldu?"

"Yatılı erkek okuluna gönderildim" dedi sıkıntıyla, bu sözcükler orman içindeki bir evden ayrılıp kitapların ve disiplin dünyasına atılmanın o zamanlar kendisine yaşattığı şoku anlatmıyordu.

Yolun sonundaki tuğla duvara varmışlardı. Emeline durup ona döndü. "Karar vermeden önce kardeşinizle tanışmam gerekir."

"Elbette," diye mırıldandı, onu ele geçirdiğinin farkındaydı.

Emeline eteklerini silkeledi, siyah gözleri kısılmıştı, düşünürken kırmızı dudakları büzülüyordu. Ölmüş olan kardeşi, Sam'in gözlerinin önünde canlanıverdi: Reynaud'nun siyah gözleri de bir askeri azarlarken aynı şekilde kısılırdı. Bir anlığına da olsa kardeşinin küçük, kadınsı çehresinde onun yüzünü gördüğünü düşündü. Reynaud'nun kaim siyah kaşları birbirine yapışır ve gece karası gözleri karşısındakini ayıplar gibi bakardı. Sam irkilerek bu hayaleti gözlerinin önünden uzaklaştırdı ve karşısındaki yaşayan kadının söylediklerine odaklanmaya çalıştı.

"Siz ve kardeşiniz yarın ziyaretime gelebilirsiniz. Sonrasında size kararımı bildireceğim. Çay uygun mu? Çay içiyorsunuz değil mi?"

"Evet."

"Harika. Saat iki sizin için uygundur herhalde?"

Bu emir karşısında Sam'in içinden gülmek geldi. "Çok naziksiniz, Leydim."

Emeline bir an kuşkuyla baktı, sonra dönerek yolda yürümeye başladı. Ona sadece takip etmek kalmıştı. O da bunu yaptı, sağa sola savrulurken hışırdayan etekleri ve güzel sırtım seyrederek ilerlemeye başladı. Ve bu takibi yaparken eliyle hafifçe cebine dokundu, oradaki kâğıdın tanıdık hışırtısının duyup Leydi Emeline'i en iyi şekilde nasıl kullanabileceğini düşünmeye başladı.

"ANLAMİYORUM," dedi Cristelle teyze aynı gece yemek sırasında. "Eğer bu beyefendi gerçekten senin hamilik yapma onurunu bahşetmeni istiyorsa, neden takip edilmesi gereken normal yolları izlemiyor? Sizi tanıştırmaması için bir tamdık bulması gerekirdi."

Cristelle teyze Emeline'in annesinin küçük kız kardeşiydi; uzun boylu, beyaz saçlı, dimdik

duran, gök mavisi gözlü ve yumuşak başlı olması gereken bir kadındı ama değildi. Yaşlı hanımefendi hiç evlenmemişti ve Emeline zaman zaman bunun sebebinin yaşıtı olan erkeklerin ondan çekinmesinden kaynaklandığını düşünüyordu. Cristelle teyze beş yıldan beri Emeline ve oğlu Daniel'la birlikte yaşıyordu; Daniel'ın babasının ölümünden bu yana...

"Belki de bu işin nasıl yapılması gerektiğini bilmiyordur," dedi Emeline tepsideki etleri incelerken. "Ya da geleneksel yöntemlere başvurmak için yeterli vakti yoktur. Hem Londra'da kısa bir süre kalacaklarım söyledi." Uşak bir parça ince biftek seçip tabağına koyarken gülümseyerek ona teşekkür etti.

"Aman Tanrım, bu kadar yol yordam bilmeyen bir taşralıysa bu karmaşık işlere bulaşması mümkün değil." Teyzesi şarabından bir yudum aldı ve tadı acıymış gibi dudaklarını büzdü.

Emeline çekimser olduğunu belirten bir ses çıkardı. Cristelle teyzenin Bay Hartley hakkında yaptığı analiz yüzeysel olarak doğrudu, gerçekten de tam bir taşralı gibi görünüyordu. Sorun şuydu ki gözleri farklı bir hikâye anlatıyordu. Hatta saf olanın Emeline öldüğünü düşünerek için için gülüyor gibiydi.

"Peki ya kız da ağabeyi gibiyse ne yapacaksın?" Cristelle teyze kaşlarını abartılı bir korkuyla çatmıştı. "Ya saçlarını sırtının ortasına kadar ören tiplerdense? Ya çok yüksek sesle kahkahalar atıyorsa? Ya ayağına ayakkabı giymiyorsa ve pisse?"

Bu sevimsiz fikirler onun yaşındaki bir hanımefendiye hiç yakışmıyordu. Emeline gülmemek için dudaklarını ısırırken uşağı çağırarak biraz daha şarap istedi,

"Çok zengin. Salondaki hanımlardan gizlice soruşturdum. Hepsi Bay Hartley'nin Boston'daki en zengin adam olduğunu söyledi. Tahminen orada iyi bir çevresi var."

"Hah." Teyzesi Boston sosyetesini bir anda aşagılamıştı.

Emeline sessizce bifteğini kesti. "Ayrıca taşralı bile olsalar kızcağızı eğitimsiz bırakmamız yakışık alır mı?"

"Hayır!" diye bağırdı Cristelle teyze. Uşağın kolu korkuyla titredi, neredeyse şarap sürahisini elinden düşürüyordu. "Ve tekrar hayır diyorum! Ön yargı çok önemli bir şeydir. Ayaktakımından gelen birisine ne öğretirsen öğret, doğuştan asil olmadığının anlaşılmasına engel olamazsın."

"Belki de haklısın,"

"Elbette haklıyım," diye cevapladı teyzesi.

"Hımm." Emeline tabağındaki biftekle oynuyordu. Nedense artık yemek istemiyordu. "Teyze küçükken dadımızın Reynaud ile bana okuduğu kitabı hatırlıyor musun?"

"Kitap mı? Ne kitabı? Neden bahsediyorsun?"

Emeline kolunda toplanmış olan kurdeleleri düzeltti. "Bir masal kitabıydı ve biz çok severdik. Bugün nedense o aklıma geldi."

O günleri hatırlayarak tabağına baktı. Dadıları onlara genellikle akşamüstleri dışarıda piknik yaptıktan sonra okurdu. Reynaud birlikte battaniyenin üzerinde oturarak dadılarının kitabı okurken sayfaları çevirmesini izlerlerdi. Masal ilerledikçe Reynaud kendini iyice kaptırarak yerde emeklemeye başlar ve sonunda başını dadısının kucağına koyarak siyah gözlerinde bir parıltıyla hayal âlemine daldardı.

Çocukken bile çok neşeli ve yaşam doluydu. Emeline yutkunurken belindeki dolaşmış kurdeleleri düzeltti. "Kitabın nerede olduğunu merak etmiştim sadece. Çatıya kaldırılmış olabilir mi?"

"Kim bilir?" Teyzesi Fransızlara özgü bir tavırla omuz silkerek masal kitabı konusuna ve Emeline'in Reynaud'yla ilgili hayallerine bir son verdi. Ona doğru eğilerek bağırıma devam etti. "Sana tekrar soruyorum, neden? Neden bu ayakkabı giymeyen adamı ve kardeşini görmeyi kabul ettin?"

Emeline, Bayan Hartley'nin ayakkabı giyip giymediği konusunda herhangi bir bilgiye henüz sahip olmadıklarını söylemekten kaçındı. Bir an adamın kahverengi gözlerini ve yanık tenini hatırladı. Yavaşça başını salladı. "Bunu bilemiyorum ama yardımına ihtiyacı olduğu çok aşikârdı."

"Ama yardımına ihtiyacı olan herkesi kabul etmeye kalkışırsan onların arasına gömülme riskimiz ortaya çıkar."

"O..." Emeline şarap bardağından yansıyan ışığı seyrederek tereddütte durdu. "Reynaud'yu tanıdığını söyledi."

Cristelle teyze şarap kadehini özenle masaya bıraktı. "Peki buna nasıl inandın?"

"Bilmiyorum. İnandım işte." Çaresizlik içerisinde teyzesine baktı. "Aptal olduğumu düşünüyor olmalısın."

Cristelle teyze içini çekti, dudakları titriyordu, bu halde yaşı daha çok belli oluyordu. "Hayır, küçüğüm. Sadece ağabeyini çok seven bir kardeş olduğunu düşünüyorum."

Emeline parmaklarının arasındaki kadehi seyrederek başını salladı. Teyzesinin gözlerine bakmadı. Reynaud'yu severdi. Hâlâ seviyordu. Sevgi, sahibi ölünce tükenmiyordu. Ama Hartley'lerin kızını kabul etmeyi düşünmesinin başka bir sebebi daha vardı. Samuel Hartley'nin neden yardımına ihtiyacı olduğu konusunda tüm gerçeği söylemediğini düşünüyordu. Bir isteği vardı. Ve bu Reynaud'yla ilgiliydi.

Bu da izlenmesi gerektiği anlamına geliyordu.

Bölüm İki

Demir Yürek karanlık ormanda günler boyunca yürüdü, bu süre zarfında ne bir insana ne de bir hayvana rastladı. Yedinci gün ağaçlardan oluşan duvar açıldı ve ormandan çıktı. Tam karşısında parlayan bir şehir duruyordu. Baktı. Hiçbir yolculuğunda böylesine büyüleyici bir şehir görmemişti. Midesi guruldayınca bu şaşkınlığı sona erdi. Yemek almalıydı, yemek alabilmek için de bir iş bulmalıydı.

Her yeri araştırdı ama savaştan yeni dönmüş bir askere verilecek düzgün bir iş yoktu. Sanırım bu durum hep böyleydi. Savaş zamanında asker görmekten mutlu olanlar, tehlike geçtikten sonra aynı adama kuşku dolu gözlerle küçümseyerek bakıyorlardı.

Böylelikle Demir Yürek sokak temizleme işini kabul etmek zorunda kaldı. Ve bu işi mutlulukla yapmaya başladı...

Demir Yürek'ten

"Dün gece geç saatte geldiğini duydum," dedi Rebecca ertesi sabah haşlanmış yumurtaları tabağına alırken. "Gece yarısını geçmişti sanırım."

"Öyle mi?" diye cevap verdi Samuel dalgın bir halde. Onun tam arkasında duran yemek masasında oturuyordu. "Seni uyandırdığım için özür dilerim."

"Ah! Hayır. Beni rahatsız etmedin. Söylemek istediğim o değildi." Rebecca içini çekerek ağabeyinin karşısına oturdu. Aslında ona dün gece ve ondan önceki gece nerede olduğunu sormak istiyordu ama utangaçlığı ve tereddütleri dilinin tutulmasına sebep oluyordu. Kendine çay koydu ve yeni bir konuşma konusu bulmaya çalıştı, sabahın bu saatinde onu bulmak da oldukça zordu. "Bugün için planların nedir? Bay Kitcher'la iş görüşmesi mi yapacaksın? Eğer... eğer öyle bir planın yoksa belki de Londra'yı gezebiliriz. St. Paul

Katedrali'nin methini..."

"Kahretsin!" Samuel bıçağını gürültüyle masaya bıraktı. "Sana söylemeyi unuttum."

Rebecca âdeta midesine bir şeylerin çöktüğünü hissetti. Bu gerçekten riskli bir girişimdi - ağabeyi hep meşguldü- ama yine de bu akşamüstünü kendisiyle geçirebileceğini ummuştı. "Söyle, neyi unuttun?"

"Bugün yan komşumuz Leydi Emeline Gordon'a çaya davetliyiz."

"Ne?" Rebecca istem dışı bir hareketle sağ taraflarında bulunan eve baktı. Ev sahibesini birkaç kez görmüştü ve komşularının ince zevklerine hayrandı. "Ama... ama bu nasıl oldu? Bugünkü postada böyle bir davetiyeye rastlamadım."

"Onunla dün katıldığım toplantıda karşılaştım."

"Tanrım," diye hayretle mırıldandı Rebecca. "Bu kadar kısa bir tanışıklıktan sonra bizi evine davet ettiyse gerçekten de çok hoş bir hanımefendi olmalı." Bu soylu hanımefendiyle tanışmaya giderken ne giyecekti?

Samuel bıçağına dokundu, Rebecca onu çok iyi tanımasa ağabeyinin huzursuz olduğunu söyleyebilirdi. "Aslında ondan bazı toplantılarda sana hamilik yapmasını istedim."

"Gerçekten mi? Senin baloları ve toplantıları sevmediğini sanıyordum." Kendisini düşünmüş olmasına memnun olmuştu ama yine de günlük programına karşı birdenbire oluşan bu ilgi garipti.

"Evet, ama artık Londra'dayız..." Samuel cümlesini yarım bırakıp kahvesini yudumladı.

"Senin dışarı çıkmaktan hoşlanacağını düşündüm. Şehri görüp yeni insanlarla tanışsın. Sadece on dokuz yaşındasın. Bu evde dolanıp durmaktan ve benim refakatimden çok sıkılıyor olmalısın."

Bu çok da doğru değil, diye düşündü Rebecca, ne cevap vereceğini düşünürken. İşin aslında etrafında bir sürü insan vardı; hizmetliler. Samuel'in kiralamış olduğu bu evde gereğinden fazla hizmetli vardı. Hepsile tanışmış olduğunu düşündüğü bir anda bir yerlerden hiç görmemiş olduğu bir hizmetçi ya da lostracı bir çocuk ortaya çıkıveriyordu. Şu anda bile onlara hizmet etmek üzere duvarın dibinde iki uşak duruyordu. Bir tanesinin adı Travers'dı ve diğerinki de... Saçma! Diğerinin adım unutmuştu ama onu daha önce görmüş olduğundan emindi. Adamın kabarık saçları ve muhteşem yeşil gözleri vardı. Bir uşağın göz rengiyle ilgilenmemesi gerektiğinin farkındaydı elbette.

Rebecca soğuk yumurtasıyla oynuyordu. Boston'da Samuel'la birlikte yaşadıkları evde aşçı ve Elsie vardı. Büyürken akşam yemeklerinin çoğunu bu yaşlı hizmetçi ve aşçıyla birlikte yemişti, bir hanımefendi olarak tanımlandığı günden sonra da Thomas amcasıyla yemek odasında yemeye başlamıştı. Amcası iyi bir adamdı ve Rebecca onu severdi ama onunla akşam yemeği yemek son derece sıkıcıydı. Amcasının muhabbeti, aşçı ve Elsie'yle birlikteyken yaptıkları güzel akşam dedikodularının yanında çok cansızdı. Thomas amcanın ölümünden sonra eve Samuel gelmiş ve akşam yemeklerindeki sohbet biraz daha çekilebilir olmuştu ama hâlâ yeteri kadar cazip değildi. Samuel istediği anlarda son derece eğlenceli olabiliyordu ama genellikle akli iş me- selelerindeydi.

"Bir sakıncası var mı?" Samuel'in sorusu Rebecca'nin düşüncelerine son verdi.

"Pardon?"

Ağabeyi kaşlarını çatarak ona bakmaya başlamıştı, Rebecca'nın tepkisizliği onu nedense hayal kırıklığına uğratmıştı. "Leydi Emeline'den yardım istememin bir sakıncası var mı?"

"Hayır, hayır hiç yok." Gülümserken yüzü aydınlandı. Aslında Samuel'in onunla vakit geçirmesini tercih ederdi ama o Londra'ya iş için gelmişti. "Beni düşündüğün için çok mutlu oldum."

Bu cevap Samuel'in kahve fincanını masaya koymasına sebep oldu. "Verdiğin cevaptan

seni bir yük gibi algıladığımı düşündüğün ortaya çıkıyor."

Rebecca başını eğdi. Aslında aynen öyle düşünüyordu. Bir yük. Nasıl düşünmezdi ki? Samuel'dan çok küçüktü ve şehirde büyümüştü. Samuel ise aksine on dört yaşına kadar vahşi ormanlarda büyümüştü. Aralarında okyanuslar kadar fark vardı, bu düşünce aklına sık sık geliyordu. "Benim bu seyahate katılmamı istemediğini biliyorum."

"Bunu daha önce de konuşmuştuk. Benimle yolculuk yapmak istediğini öğrendiğim andan itibaren seni de dâhil etmekten büyük bir mutluluk duydum."

"Evet, sana müteşekkirim." Rebecca gümüş çatal ve bıçağını düzeltirken bu cevabının gerçeği çok da yansıtmadığının farkındaydı. Ona kirpiklerinin altından baktı.

Yine kaşlarını çatmıştı. "Rebecca, ben..."

Kâhyanın içeri girişi sözünün yarım kalmasına sebep oldu. "Bay Kitcher geldi, efendim."

Bay Kitcher ağabeyinin temsilcisiydi.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı Samuel. Ayağa kalktı ve kardeşini alnından öpmek üzere eğildi. "Kitcher'la birlikte Wedgwood sergisinden bir adamla görüşeceğiz. Öğle yemeğinden sonra döneceğim. Hanımefendi bizi saat ikide bekliyor."

"Pekâlâ," diye cevap verdi Rebecca ama Samuel kapıya varmıştı bile. Başka bir şey söylemeden çıktı ve Rebecca yumurtalarıyla baş başa kaldı. Tabii uşakları unutmamak gerekirdi.

SÖMÜRGELERDEN GELEN BU BEYEFENDİ küçük oturma odasında daha da heybetli görünüyordu. Misafirlerini karşılamak üzere döndüğünde Emeline'in ilk düşüncesi bu olmuştu. Küçük güzel oturma odası -zarif, zevkli ve medeni- ile odanın tam ortasında kıpırdamadan duran adam arasında çok keskin farklar vardı. Yıldızlar ve satenlerin arasında boğulup o sade yünlü giysileriyle çok daha saf ve kaba görünmesi gerekirdi.

Oysa o odaya hükmediyordu.

"İyi günler, Bay Hartley." Emeline elini uzattığı anda bir gün önceki el sıkışmalarını hatırladı. Nefesini tutarak yine bu alışılmışın dışındaki hareketini tekrarlayıp tekrarlamayacağını merak etmeye başladı. Ama Bay Hartley, onun elini hafifçe tutarak parmak eklemlerinin başladığı yerden birkaç santim yukarısına dudaklarını çok uygun bir şekilde dokundurdu. Bir an burun delikleri açılıp kapanır bir halde orada durdu ve ardından doğruldu. Emeline gözlerindeki eğlenceli parıltıyı kaçırmadı. Gözleri kısıldı. Alçak herif! Dün de aslında elini öpmesi gerektiğini gayet iyi biliyordu.

"Kardeşim Rebecca Hartley'yi sizinle tanıştırebilir miyim?" deyince Emeline dikkatini bu işe vermek durumunda kaldı.

Bir adım öne çıkan genç kız çok hoş ve çekiciydi. Saçları ağa- beyininki gibi simsiyahtı ama kardeşinin gözleri açık kahverengiyken, kızinkiler yeşilden sarıya kaçan pırıltılara sahipti. Sıra dışı ama çok hoş görünen bir renk. Kare yakalı, basit, pamuklu bir elbise giymişti, korsajında ve kollarında danteller vardı. Emeline gardırobunun hemen yenilenmesi gerektiğini zihnine not etti.

"Nasılsınız?" dedi kız fena olmayan reveransını yaparken.

"Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum hanımefendi, yani Leydim," diye içini çekti Bayan Hartley. Terbiyesi eksik olsa da hoş bir tavrı vardı.

Emeline başıyla onayladı. "Teyzem, Matmazel Molyneux."

Cristelle teyze hemen solundaydı, koltuğun ucuna tünemişti ve o dimdik sırtı ile koltuğun arasında büyük bir boşluk vardı. Yaşlı kadın başını eğdi. Dudakları büzülmüştü, bakışları Bayan Hartley'nin elbisesinin etek uçlarındaydı. Bay Hartley gülümsedi, teyzesinin elini öpmek üzere eğilirken dudaklarında çapkın bir gülümseme vardı.

"Nasılsınız, efendim?"

"Çok iyiyim, teşekkür ederim, Mösyö," dedi teyzesi kendinden emin bir sesle.

Bay Hartley ile kardeşi oturdular, kız sarı beyaz desenli Şam ipeği kaplı koltuğa, ağabeyi de turuncu renkli berjere. Emeline koltuğuna otururken evin kâhyası Crabs'e başıyla bir işaret verdi ve kâhya çayı hazırlamak üzere son hızla odayı terk etti.

"Dün Londra'ya iş için geldiğinizi söylemişsiniz Bay Hartley, ne tür bir iş olduğunu sorabilir miyim?" dedi misafirine.

Bay Hartley kahverengi ceketinin ucunu düzeltirken ayak bileğini diğer dizinin üzerine koydu.

"Boston ile Londra arasında birtakım ithalat ihracat işleriyle uğraşıyorum."

"Gerçekten mi?" diye usulca mırıldandı Emeline. Bay Hartley ticaretle uğraştığı için hiç de canını sıkıyordu. Ama deri tozluklar giyen bir sömürgeciden zaten başka ne beklenebilirdi? Bakışları bacaklarına kaydı. Yumuşak deri baldırlarına tam oturmuştu ve erkeksi formunu gözler önüne seriyordu. Gözlerini kaçırdı.

"Bay Josiah Wedgwood'la tanışmayı umuyorum," dedi Bay Hartley. "Belki adını duymuşsunuzdur. Mükemmel bir çanak çömlek fabrikası var."

"Çanak çömlek." Cristelle teyze opera dürbünüyle meşgul oldu; bu, karşısındakiler in gözünü korkutmak istediği zamanlarda yaptığı bir hareketti. Önce Bay Hartley'ye, sonra da Bayan Hartley'nin eteklerine baktı.

Bay Hartley korkmadı. Önce Emeline'in teyzesine, ardından da Emeline'e gülümsedi.

"Çanak çömlek. Sömürgelerde ne kadar çok çanak çömlek kullanıldığını görseniz hayret edersiniz. Aslında seramik ithal ederim ama daha iyi malzemeler için de büyük bir pazarın var olduğuna inanıyorum. Hanımların sofralarında görmekten hoşlanacağı, daha ince ve daha modern şeyler. Bay Wedgwood daha önce hiç görülmemiş incelikte ürünler üretmeyi başarmış. Umarım Hartley İthalatçılık'ın ürünlerini sömürgelere en iyi ulaştıracak şirket olduğuna Bay Wedgwood'u ikna edebilirim."

Emeline kaşlarını kaldırdı, her şeye rağmen etkilenmişti. "Porselenleri orada onun adına mı pazarlayacaksınız?"

"Hayır. Klasik bir alışveriş olacak. Mallarını satın alacağım ve onları Atlantik kıyılarında yeniden satacağım. Onun sömürgelerdeki tek satıcısı olma ayrıcalığını istiyorum sadece,"

"Oldukça hırslısınız, Bay Hartley," dedi Cristelle teyze. Onaylar gibi bir hali yoktu.

Bay Hartley başını teyzesine doğru eğdi. Yaşlı kadının onaylamamasından rahatsız olmuşa benzemiyordu. Emeline kendini onun bu soğukkanlılığını takdir ederken yakaladı. Değişik bir insandı ama bunun Amerikalı olmasıyla bir alakası yoktu. Tanıdığı erkekler ticaretle uğraşmazdı ve bir kadının yanında asla işten bahsetmezlerdi. Bir erkeğin kendisini onunla eşit zekâda görmesi ilginçti. Ama diğer yandan onun asla kendi dünyasına ait olmadığını da farkındaydı.

Bayan Hartley boğazını temizledi. "Ağabeyim büyük bir nezaketle bana şaperonluk yapmaya karar verdiğinizi söyledi."

Odaya ellerinde dolu çay tepsileriyle giren üç hizmetçi Emeline'in uygun -ağabeyi zıplatacak- bir cevap vermesini engelledi. Uzlaştıklarını mı düşünüyordu? Hizmetçiler koşuştururken Bay Hartley'nin açık açık onu izlediğini gördü. Ona meydan okurcasına bir kaşını iyice kaldırdı ama Bay Hartley sadece arkasına yaslandı. Kendisine kur mu yapıyordu? Onun ulaşamayacağı bir noktada olduğunun farkında değil miydi?

Çay hazırlıkları sona erince Emeline çayları doldurmaya başladı, sırtı teyzesini bile kıskandıracak kadar dikti. "Haminiz olmayı düşünüyorum, Bayan Hartley." Kelimelerin sertliğini azaltmak için gülümsedi. "Lütfen bana neden..."

Odadaki kasırga sözünü kesti. Oturma odasının kapısı hızla savrulurken duvara çarptı ve ahşap kapı duvarın boyasını bozdu. Uzun kollar ve bacaklar karmakarışık bir şekilde üzerine atladı.

Emeline bu duruma son derece alışık bir şekilde sıcak demliği ileri doğru uzattı.

"Anne! Anne!" diye hızla soludu yaramaz çocuk. Sarı buklelerinin verdiği melek görüntüsü son derece aldatıcıydı. "Aşçı kuş üzümlü çörekler yaptığını söyledi. Bir tane alabilir miyim?"

Emeline demliği bırakırken onu azarlamak üzere derin bir nefes aldı ama o sırada teyzesi konuşmaya başladı. "Mais oui, mon chouf* Gel, bir tabak al da Cristelle teyzen sana en büyük çörekleri seçip versin."

Emeline boğazını temizleyince hem Daniel hem de teyzesi ona suçlu gözlerle baktılar. Oğluna anlamlı bir şekilde gülümsedi. "Daniel, o avucuna aldığın çöreği bırakıp misafirlerimizi gerektiği şekilde selamlar mısın, 'lütfen?'"

* (Fr.) Elbette, tatlım, (ed.n.)

Daniel avucunda ezilmiş olan ödülünü bıraktı ve avuçlarını utanç verici bir şekilde pantolonuna sildi. Emeline bir yorum yapmamak için derin bir nefes daha aldı. Bir ikaz yeterliydi. Hartley'ylere döndü. "Size oğlumu tanıştırmama izin verin, Edding Baronu Daniel Gordon."

Küçük şeytan mükemmel bir reverans yaptı; annesinin göğsünü gururla kabartacak bir güzellikteydi. Emeline elbette duygularını dışa vurmadı, çocuğu şımartmaya gerek yoktu. Bay Hartley elini uzattı ve dün kendisine yaptığı hareketin aynısını yaptı. Oğlu şaşırdı. Yetişkinler statüleri ne olursa olsun sekiz yaşındaki bir çocuğun elini sıkmazlardı. Daniel büyük bir ciddiyetle bu kocaman eli tuttu ve tokalaştı.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Lordum," dedi Bay Hartley. Daniel kızın önünde de eğildikten sonra Emeline ona peçeteye sarılmış bir çörek verdi. "Şimdi gidebilirsin, hayatım. Benim..."

"Oğlunuz da bizimle birlikte oturabilir, Leydim," diye araya girdi Bay Hartley.

Emeline oturduğu yerde dikildi. Bu adam çocuğuyla arasına girmeye nasıl cüret edebiliyordu?

Göz göze geldiklerinde ona haddini bildirmeyi planlıyordu. Bay Hartley'nin göz kenarları kırışmıştı ama orada mutluluk yerine hüznü vardı. Oğlunu tanııyordu bile. Neden ona acıyordu?

"Anne, lütfen," diye soran gözlerle baktı Daniel.

Emeline'in şaşkınlığı daha da arttı; oğlu annesi karar verdiği anda yalvarmaması gerektiğini çok iyi biliyordu ancak aynı zamanda içinde bir şeylerin eridiğini de hissetti.

"Ah, pekâlâ." Yaşlı ve aksi bir kadın gibi görüldüğünün farkındaydı. Daniel sırtarak Bay Hartley'nin yanındaki koltuğa oturdu ve kocaman koltuğun arkasına yaslandı. Bay Hartley kahverengi gözleriyle ona gülümsedi. Bu bakışlar nefesini kesti, onun dünyasında yaşayan olgun bir kadın için bu çok saçma bir tepkiydi.

"Bu gerçekten çok hoş," dedi Cristelle teyze Daniel'a göz kırptı, Daniel ise annesiyle göz göze gelene kadar oturduğu yerde kıvrınmaya devam etti. "Ama artık Matmazel Hartley'nin giysileri hakkında konuşmaya başlamamız gerekiyor."

Çayından ilk yudumunu henüz almış olan Bayan Hartley neredeyse boğuluyordu. "Efendim?"

Cristelle teyze başıyla onayladı. "Felaketler."

Bay Hartley çay fincanını bıraktı. "Matmazel Molyneux, bence..."

Yaşlı kadın ona çıkışmaya başladı. "Kardeşinizin alay konusu mu olmasını istiyorsunuz, ha? Diğer genç hanımların yelpazelerinin arkasından onun hakkında mırıldanmalarını mı istiyorsunuz? Genç erkeklerin onunla dans etmeyi reddetmesini mi? Derdiniz bu mu?"

"Hayır, elbette hayır," dedi Bay Hartley. "Rebecca'nın elbisesinin nesi var?"

"Hiçbir şeyi." Emeline çay tabağını sehpa koydu. "Bayan Hartley sadece parklarda gezinerek Londra'yı görmek istiyorsa hiçbir şeyi yok. Şu anda giydiklerinin Boston ve sömürgelerde son moda olduklarından eminim. Ama burası Londra..."

"Zarif ve şık elbiseleri olmalı!" diye bağırıldı Cristelle teyze. "Ayrıca eldivenleri, şalları, şapkaları ve ayakkabıları." Bastonunu yere vurmak için eğildi. "Ayakkabılar en önemlisi."

Bayan Hartley panik içinde terliklerine baktı ancak çok eğleniyordu. "Anlıyorum."

Cristelle teyze kurnaz bakışlarını Bay Hartley'ye dikti.

"Ve bunlar oldukça yüklü bir maliyete sahiptir, non?"

Aynı zamanda Emeline için de bir gardırop elbise hazırlanması gerektiğinden bahsetmeye gerek duymamıştı. Emeline'in kardeşine şaperonluk yapmasının karşılığı buydu.

Emeline Bay Hartley'den bir itiraz gelmesini bekledi. Genç bir kızı sezon giysilerine hazırlamanın ne kadar pahalı bir şey olduğunun farkında olmadığı ortadaydı. Pek çok aile bu iş için yıllar boyu para biriktirir, bazılarıysa kızlarının kostümlerim yapabilmek için borç alırdı. Boston'da çok zengin bir adam olabilirdi ama bu zenginliğin Londra'daki karşılığı neydi? Bu kadar yüksek bir gideri karşılayabilecek miydi? Bu işten vazgeçecek olma olasılığım düşününce nedense içini bir hayal kırıklığı kapladı. Ama Bay Hartley çöreğinden ufak bir parça ısırdı. İtiraz Bayan Hartley'den geldi. "Ah, Samuel bu çok fazla! Yeni bir gardıroba gerçekten ihtiyacım yok!"

Çok güzel bir konuşma. Kardeşi ağabeyine onurlu bir kaçış yolu sağlamıştı. Emeline kaşlarını kaldırarak Bay Hartley'ye döndü. Gözünün ucuyla Daniel'in, büyüklerin dikkatlerinin dağılmasını yeni bir çörek almak için kullandığını gördü.

Bay Hartley konuşmadan önce çayından büyük bir yudum aldı. "Rebecca, anladığım kadarıyla yeni bir gardıroba ihtiyacın var. Leydi Emeline öyle söylüyor ve tavsiyelerine uymak zorundayız."

"Ama harcamalar!" Kız gerçekten rahatsız olmuştu. Ağabeyiyse hiç olmamıştı. "Bu konuyu düşünme. Halledebilirim." Emeline'e döndü. "Alışverişe ne zaman çıkıyoruz, Leydim?"

"Bize eşlik etmenize gerek yok," dedi Emeline. "Bize bir itibar mektubu vermeniz yeterli..."

"Ama siz hanımlara eşlik etmekten büyük bir keyif alacağım," diye sözünü kesti sömürgeci. "Bana bu küçük mutluluğu çok görmeyeceğinizden eminim." Emeline dudaklarını gerdi. Onun sadece dikkatini dağıtacağını biliyordu ama kibar bir geri çevirme yolu bulamadı. Gergin bir şekilde gülümsedi. "Elbette, arkadaşlığınızdan hoşnut kalacağımızdan eminim."

Yüz ifadesi hiç değişmemişti ama Emeline nedense onun güldüğünü düşündü, dudaklarının yanındaki çizgiler derinleşmişti. Olağan dışı bir adam! "O zaman yeniden soruyorum, bu gezintiyi ne zaman yapacağız?"

"Yarın," dedi Emeline kısaca.

Çekici dudakları hafifçe kıvrıldı. "Güzel." Emeline'in gözleri kısıldı. Bay Hartley ya bir aptaldı ya da Kral Midas'tan daha zengindi,

GECE uyandı, gördüğü kâbus yüzünden terden sıırıslam olmuştu. Gözlerini karanlıkta bir noktaya dikerek yattı ve yüreğindeki gümbürtünün dinmesini bekledi. Ateş sönmüştü, lanet olsun, oda buz gibiydi;. Hizmetçilere şömineyi iyice doldurmalarını tembih etmişti ama

işlerini hiçbir zaman adam gibi yapmıyorlardı. Ateşinin aslında sabah köze dönmüş olması gerekirdi ancak daha şimdiden sönmüştü.

Bacaklarını yataktan sarkıttı ve çıplak ayakları halıya sürtündü. Pencerenin karaltısına doğru sendeleyerek ilerledi ve kaim perdeleri kenara çekti. Ay şehrin çatılarının üzerinden görünüyordu, ışığı soluk ve donuktu. Giyinmek için bu loşluktan faydalandı, ıslak geceliğini çıkardı; pantolonunu, gömleğini, yeleğini, tozluklarını ve mokasenlerini giydi.

Odasından dışarı süzüldü, yumuşak mokasenleriyle attığı adımları duymak imkânsız gibiydi. Büyük mermer merdiveni kullanarak bir alt kata indi. Kendisine doğru ilerleyen ayak seslerini duyunca gölgelere sığındı. Mum ışığı titreyerek yaklaşınca elinde bir şişe taşımakta olan gecelikli kâhyasını gördü, mum diğer elindeydi. Adam saklandığı yerin birkaç adım ötesinden geçerken Sam viski kokusu aldı. Karanlıkta gülümsedi. Efendisinin karanlıkta gizlendiğini bilse nasıl da korkardı. Kesin deli olduğunu düşünürdü.

Sam kâhyanın mum ışığı ve ayak sesleri yok olana kadar bekledi. Biraz daha durup ortalığı dinledi ama ses seda yoktu. Saklandığı yerden çıktı ve hizmetlilerin kullandığı mutfağın arkasındaki giriş kapısına yöneldi. Anahtar büyük şöminenin üzerindeki rafta duruyordu ama onda zaten bir eşi vardı. Dışarı çıktı, kapının mandalı arkasından tıkırdayarak kilitlendi. Dışarıda hoş bir ayaz vardı, içindeki ürpertiye bastırdı. Arka kapının karanlığında durarak etrafı dinledi, izledi ve kokladı. Duyduğu tek şey, çalıların arkasında hızla ilerleyen bir kemirgen ve onun peşinden miyavlayarak koşan bir kedi oldu. Yakınlarda hiç kimse yoktu. Dar duvarlı bahçede nane, maydanoz ve kokusunu tam olarak tanımlayamadığı otların arasından sessizce ilerledi. Ahırlara varmıştı, orayı da kontrol etmek için bir süre durdu. Koşmaya başladı. Bir kedi gibi ses çıkarmadan ilerlerken, ahırın gölgesinden faydalanmayı ihmal etmiyordu. Geceye karıştığı zamanlarda binleriyle karşılaşmaktan nefret ediyordu. Belki de bu yüzden özel uşak tercih etmiyordu.

Bir kapının eşiğinden geçerken burnuna idrar kokusu gelince yönünü değiştirdi. On yaşına kadar şehre -aslında orası küçük bir kasabaydı- gitmemişti. Yirmi üç yıl sonrasında bile hâlâ bu kokuları hatırlayabiliyordu. Sidik ve dışkılarını atacak doğru düzgün bir yeri bile olmayan yüzlerce insanın dip dibe yaşamasından kaynaklanan bu iğrenç kokuyu. Küçük bir çocukken parke taşların arasından akan kahverengi suyun, açık kanalizasyon sistemi olduğunu anladığında neredeyse küçük dilini yutuyordu. Babasının ona verdiği ilk derslerden biri pisliğini örtmesi gerektiği idi. Hayvanlar son derece akıllıydı, insan kokusu aldıkları yerde fazla gezinmiyorlardı. Hayvan yoksa yemek de yoktu. Pennsylvania ormanlarında hayat bu kadar basitti.

Ama burada insanların iç içe yaşadığı ve pisliklerini köşelere bıraktıkları, insan kokusunun yoğun bir sis halinde havaya yayıldığı bu şehirde her şey çok daha karmaşıktı. Burada da av ve avcılar vardı ama şekil değiştirmişlerdi ve zaman zaman onları birbirlerinden ayırmak oldukça zor oluyordu. Şehir vahşi hayvanlar ve yerli saldırıları olan bir cepheden çok daha tehlikeliydi.

Ayakları onu ahırların sonundaki yol ayrımına getirdi. Karşı sokağa geçti ve yol boyunca koşmaya devam etti. Genç bir adam bir evin kapısından içeri giriyordu; bir buluşmadan dönen hizmetli olabilir miydi? Sam onun yanından geçti ama adam dönüp bakmadı bile. Sam ondan gelen bira ve puro kokusunu aldı.

Leydi Emeline melisa kokuyordu. Aynı kokuyu akşamüstü beyaz elini öpmek üzere eğildiğinde yine almıştı. Bu doğru değildi. Böylesine sofistike bir kadının patchouli ya da misk kokması gerekirdi. Genellikle sosyetik kadınların bu ağır kokularının tehdidini üzerinde hissedirdi. Parfümleri etrafını bir sis gibi sarardı ve bu gibi durumlarda burnunu tıkayıp boğulmaktan başka bir şey istemezdi. Ama Leydi Emeline melisa sürüyordu, annesinin

bahçesinin kokusunu. Bu ikilem ilgisini çekiyordu.

Dar bir sokağın girişine kadar uzun adımlarla koştu ve önüne çıkan pis kokulu su birikintisinin üzerinden atladi. Orada saklanmış birisi vardı, ya barınıyordu ya da pusuya yatmıştı, gördüğü şekil kendini toparlayıp bir tepki vermeyi başaramadan önce Samuel oradan geçti. Başını arkaya doğru çevirdiğinde adamın arkasından baktığını gördü. Kendi kendine sırtarak adımlarını hızlandırdı, mokasenleri sessizce parke taşları süpürüyordu. Şehri sadece bu zamanlarda seviyordu; sokakların boşaldığı, insanın kimseye çarpma korkusu olmadan ilerleyebildiği zamanlar. Boşluğu. Bacak kaslarının ısınmaya başladığını hissetti.

Londra'ya geldiğinde Leydi Emeline'in yanındaki evi bilinçli olarak kiralamıştı. Reynaud'nun kardeşinin nasıl yaşadığını bilmesi gerekiyordu. Kurtarmayı başaramadığı subay için en azından bunu yapabilirdi. Kadının genç kızları sosyeteye tanıtmaktan hoşlandığını öğrenince Rebecca için yardımım istemek gözüne yapılabilecek en doğal şey olarak görünmüştü. Ona Londra sosyetesine ilgilenmesinin gerçek sebebini elbette söylememişti ama bunu umursamıyordu. Ya da en azından bu kadınla tanışana kadar umursamamıştı.

Leydi Emeline hiç beklediği gibi birisi çıkmamıştı. Nedense onu ağabeyi gibi uzun boylu ve aristokrat bir havaya sahip birisi gibi düşünmüştü. Aristokrat hava kısmı doğrudu ve kendisini hor gördüğü anlarda gülmemek için çok büyük çaba harcamıştı. Boyu en fazla bir buçuk metreydi. Vücut hatları oldukça biçimliydi, bir erkeğin kadının sıcaklığını hissetmek için poposunu avuçlamayı isteyeceği cinsten. Saçları siyahtı gözleri de aynı derecede koyuydu. Pembe yanakları ve sert sesiyle her an yatmak için kur yapılacak, şımarık bir İrlandalı hizmetçi de olabilirdi.

Ama değildi.

Sam içinden bir küfür savurarak durdu. Nefesini düzenlemeye çalışarak avuçlarını dizlerine dayadı. Leydi Emeline, İrlandalı bir hizmetçiye benzeyebilirdi ama şık giysileri ve buzu bile kesebilecek olan düzgün aksam, kafası çalışan birisinin ona karşı bir yanlış yapmasını anında önlerdi. Yeni dünyanın sınırlarından gelen, taşralı ve hödük bir adamın bile. Parasıyla pek çok şeyi satın alabilirdi ama İngiliz aristokrasisinin üst tabakasında yer alan bu kadın onlardan biri değildi.

Ay kaybolmaya başlamıştı. Eve dönme vakti gelmişti. Sam etrafına bakındı. Dar sokak yan yana dizili dükkânlarla kaplıydı, cumbalı üst katları sokağı daha da daraltıyordu. Londra'nın bu tarafına daha önce hiç gelmemişti ama bu, geri dönüş yolunu bulmasına bir engel teşkil etmiyordu. Yavaş tempolu bir koşu tutturdu. Dönüş her zaman daha zor oluyordu, önceki canlılığı ve enerjisi yoktu artık. Göğsü nefes almakta zorlanıyor, bacakları zorlanmaya devam ettikçe ağrıyordu. Yaraları da varlıklarını hissettiriyor ve koştukça zonkluyordu. Hatırla, diye kükrüyordu izler, hatırla o baltanın etlerini kesişim, iliklerine işleyen gülleyi. Sonsuza kadar işaretlendiğini unutma; geride kalan, yaşayan her şeye şahitlik etmeye dayanmak zorundasın.

Sam tüm anılarına ve ağrılarına rağmen koşmaya devam etti. Yola devam edenleri başarısızlardan ayıran nokta buydu. Acıyı kabullenmek gerekirdi. Hatta kucaklamak. Acı insanı ayakta tutardı. Acı hâlâ yaşadığını gösterirdi.

Daha ne kadar süreyle koştuğunun farkında değildi ama kiralık evinin arka tarafındaki ahırların arkasına saklandığında ay kaybolmuştu. O kadar yorulmuştu ki bir izleyicisi olduğunu neredeyse unutacaktı. Ahırların köşesinde iri yarı bir adam gizleniyordu. Yorgunluğuna yenilerek adamın yanından koşup yoluna devam edebilirdi. Ama bunu yapmadı. Durdu ve komşusunun ahırlarının köşelerine gizlendi. Adamı seyretti. Adam bir fıçıya benziyordu, kırmızı bir ceket ve kenarları iyice yıpranmış eski bir şapkası vardı. Sam

onu daha önce de görmüştü. Bugün Rebecca'yla birlikte Leydi Emeline'in evinden çıkarken sokağın karşısında duruyordu, dün de Sam kiralık arabasına binerken oradaydı. Adamın durduğu yer ve duruşu aynıydı. Onu takip ediyordu.

Sam yeleşinin cebinden iki küçük kurşun çıkarmadan önce nefesinin normale dönmesi için bir süre bekledi. Bunlar başparmağından daha büyük değildi ama Londra'nın karanlığında sokaklarda koşmayı seven bir adam için oldukça faydalıydı. Topların bulunduğu sağ avucunu yumruk yaptı.

Sessizce kırmızı ceketli adama yaklaştı ve saçlarını arkasından sol eliyle yakaladı. Başının yanına hızla bir yumruk attı. "Seni kim gönderdi?"

Kırmızı ceketli adam iri yarı bir vücut için oldukça hızlıydı. Dönerek Sam'in karnına dirsek atmaya çalıştı. Sam ona bir yumruk daha attı, bir tane daha, yumruğu her seferinde adamın yüzüyle buluşuyordu.

"Lanet olsun!" diye inledi adam. Çok kaba bir aksanı vardı. Sam ne dediğini zar zor anladı.

Adam yüzüne bir yumruk atmaya kalkıştı. Sam yana doğru eğilerek adamın çenesine bir yumruk daha patlattı. Adamın kolluk altına da hızla bir yumruk savurdu. Adam inleyerek o tarafa doğru büküldü. Doğrulduğunda elinde bir bıçak vardı. Sam yumruklarını hazır tutarak adamın etrafında döndü. Bıçağını savurdu ama Sam adamın koluna bir yumruk daha savurdu. Bıçak yere düştü, ay ışığında beyaz kemik kabzası parlıyordu. Sam sola kaydı ve adam tekrar ileri atıldığında sağ kolunu yakalayarak onu kendine çekti.

"Patronunun adı?" diye tısladı adamın kolunu bükerken.

Adam hızla döndü ve Sam'in çenesine bir yumruk attı. Sam sendeledi, adamın ihtiyacı olan da buydu. Ardından kırmızı ceketli adam kurtuldu ve ahırların arasından koşarak uzaklaşmaya başladı. Yanından geçerken eğilerek bıçağını aldı ve gözden kayboldu.

Sam ani bir refleksle adamın peşinden koşmaya başladı -avcı her zaman kaçan avını kovalardı- ama ahırların yola açıldığı yerde durdu. Saatlerdir koşuyordu; yeteri kadar hızlı olamayacaktı. Onu yakalasa bile adama bildiklerini anlattırarak durumda değildi. İçini çekerek kurşun topları cebine attı ve dönüp evine doğru yürümeye başladı.

Şafak sökmek üzereydi.

Bölüm Üç

Demir Yürek bir gün yine sokağı süpürürken önünden bir kfile geçti. Yıldızlı üniformalarıyla koşan uşaklar, kar beyazı atlara binmiş olan bir grup muhafız ve arkasında iki uşak bulunan altın renkli bir araba. Araba ona doğru yaklaşırken Demir Yürek şaşkınlıkla seyretmekten öte bir şey yapamadı. Araba tam yanından geçerken perdesi açıldı ve içeride oturan kadının yüzünü gördü.

O nasıl bir yüzdü öyle! Özenerek yaratılmıştı, teni o kadar beyaz ve pürüzsüzdü ki fildişinden bile yapılmış olabilirdi. Demir Yürek arkasından bakmaya devam etti. Yanından bir ses geldi.

"Prenses Solace'ın güzel olduğunu mu düşünüyorsun?"

Demir Yürek döndü ve biraz önce kimsenin olmadığı yerde çok yaşlı bir adamın durduğunu gördü. Kaşlarını çattı ama prensesin çok güzel olduğunu kabul etmek zorundaydı.

"O zaman," dedi yaşlı adam, Demir Yürek'e nefesinin kokusunu alabileceği kadar çok yaklaşarak, "onunla evlenmek ister misin?"

Demir Yürek'ten

Emeline akşam güneşine doğru adım attı ve mutlulukla iç geçirdi. "Bu oldukça tatmin edici bir dükkândı."

"Ama" diye soluklandı, yanında duran Bayan Hartley, "bu kadar çok elbiseye gerçekten ihtiyacım var mı? Bir ya da iki balo elbisesi yetmez mi?"

"Bakın, Bayan Hartley..."

"Ah, lütfen bana Rebecca diyemez misiniz?"

Emeline öfkeli ses tonuna hâkim oldu. Kız çok tatlıydı. "Evet, elbette. Rebecca. Düzgün bir şekilde giyinmen çok önemli..."

"Mümkünse altın yapraklarla." Bir erkek sesi Emeline'in sözünü yarıda kesti.

"Ah, Samuel!" diye bağırdı Rebecca. "Çenen sabahkinden daha kötü görünüyor." Emeline kaşlarını düzleştirerek döndü. Bay Hartley'nin hem sohbeti bölündüğü için kızmış olduğunu hem de midesinde garip kırıltılar hissettiğini anlamasını istemiyordu. Bu heyecan onun yaşındaki bir kadına hiç yakışmıyordu.

Bay Hartley'nin çenesindeki morluk, gerçekten de Emeline'in onu son görüşünden bu yana artmıştı. Gece yarısı kapıya çok kötü çarpmış olduğu kesindi. Onun gibi bir adam için çok garip ve aptalca bir kazaydı. Şu an lamba direklerinden birine dayanmış, çizmeli ayaklarını çapraz yapmış bir şekilde duruyordu, muhtemelen bir süredir oradaydı. Tabii üç saat önce dükkâna girdiklerinden beri orada duruyorsa. Bunca zamandır gerçekten orada duruyor olabilir miydi?

Emeline içinde bir suçluluk hissetti. "Bay Hartley, alışverişimizin devamında bizi yalnız bırakmak isterseniz bunu anlayışla karşılayabiliriz."

Sam kaşlarını kaldırarak hanımların alışverişlerindeki inceliklerin farkında olduğunu bildiren alaycı bir ifadeyle ona baktı. "Sizleri terk etmek aklımın ucundan bile geçmez, Leydim. Varlığım sizi rahatsız ettiyse özür dilerim." Diğer yanda duran Cristelle teyze dilini şaklattı. "Tam bir saray adamı gibi konuşuyorsunuz, Mösyö. Size yakışmıyor."

Bay Hartley sırtarak teyzesinin karşısında eğildi, hiç de alınmamıştı. "Uygun bir şekilde azarlandım."

"Evet, pekâlâ," diye araya girdi Emeline. "Sanırım sırada eldiven satıcısı var. Hemen yolun üzerinde mükemmel bir dükkân..."

"Siz hanımlar dinlenmek ve bir şeyler içmek ister misiniz?" diye sordu Bay Hartley. "Bunca işin arasında yorgun düşüp bayılırsanız kendimi asla affetmem."

Emeline teklifi geri çevirmek için uygun bir cevap vermek üzere ağzını açmadan Cristelle teyze konuştu. "Çay çok iyi olurdu."

Artık Emeline onu geri çevirmenin huysuzluk etmek olacağını anlamıştı ve lanet olasıca adam da bunun fazlasıyla farkındaydı. O sıcak kahverengi gözleriyle kendisini süzerken dudaklarının kenarı hafifçe kıvrılmıştı. Dudaklarını büzdü. "Teşekkürler Bay Hartley. Çok nazıksınız."

Sam başını eğerek yaslandığı lambadan ayrıldı ve kolunu ona uzattı. "Gidelim mi?"

Bu adam görgü kurallarını neden işine geldiği zamanlarda hatırlıyordu? Emeline gerginlikle gülümsedi ve parmak uçlarını kolunun üzerine koydu, kumaşın altındaki kaslarını hissedebiliyordu. Sam önce eline, sonra da kaşlarını kaldırarak ona baktı. Emeline çenesini havaya dikip yürümeye başladı, Cristelle teyze ile genç kız onları izledi. Teyzesi, Rebecca'ya ayakkabıların önemi konusunda bir söylev veriyordu.

Şık giyimli Mayfair kalabalığı iki yanlarından akıyordu. Genç adamlar kapı eşiklerine dayanmış, güzel giyimli kadınları izleyerek dedikodu yapıyorlardı. Bir züppe pembe pudralı peruğuyla yanlarından geçti, bastonunu abartılı bir şekilde kullanıyordu. Emeline, Cristelle teyzenin homurdandığını duydu. Yanlarından geçen Stevens kızlarını başıyla selamladı. Yaşlı olanı aynı zarafetle yanıt verdi. Kızıl saçları omuzlarına dökülmüş olan güzel ama boş bakışlı

olan gençse eldivenli elini ağzına götürerek kıkırdadı.

Emeline kızın bu hareketini onaylamayarak kaşlarını çatı. "Başkentimizi nasıl buldunuz, Bay Hartley?"

"Kalabalık." Konuşurken başını kulaklarına doğru eğmişti. Emeline onun nefesinin hoş kokusunu aldı ama tanımlayamadı.

"Daha küçük şehirlere mi alışsınız?" Ne olduğu belirsiz bir birikintiyeye yaklaştıklarını görünce eteklerini kaldırdı. Bay Hartley onu kendine doğru çekince bir anlığına da olsa yün ve ketenlerin altındaki vücudunun sıcaklığını hissetti.

"Boston Londra'dan daha küçük," diye cevapladı. Birikintiyeyi geçince ayrıldılar ve Emeline onun sıcaklığını özlediğini fark edince hayret etti. "Ama burası kadar kalabalık şehirlere hiçbir şekilde alışamıyorum."

"Taşrada mı büyüdünüz?"

"Daha çok vahşi doğada."

Şaşkınlıkla ona döndüğü sırada Sam de ona doğru eğilmişti. Yüzlerinin arasında birkaç santim kalmıştı. Kahverengi gözlerinin çevresinde, güldüğünde kırışıklıklara dönüşen ince çizgiler vardı. Sol gözünün altındaki ince, silik yara izini fark etti.

Bakışlarını çevirdi. "Kurtlarla birlikte mi büyüdünüz, Bay Hartley?"

"Pek sayılmaz." Kelimeleri keskindi ama eğlenir gibiydi. "Babam Pennsylvania sınır bölgesinde avcıydı. Üzerinde hâlâ ağaç kabuğu bulunan kütüklerden yapmış olduğu küçük bir kulübede yaşadık."

Bu kulağa çok ilkel geliyordu. Esasen evini hayal etmekte zorlanıyordu çünkü bu hiç bilmediği bir şeydi. "Yatılı okula gitmeden önce nasıl eğitim görüyordunuz?"

"Okuma yazmayı annem öğretti" dedi Bay Hartley. "İz sürmeyi, avlanmayı ve ormanı babamdan öğrendim. Ormanı çok iyi bilirdi."

Parlak kırmızı tabelası oldukça alçak olan bir kitapçının önünden geçtiler, levha Bay Hartley'nin şapkasını sıyırmıştı. Emeline yutkunduydu. "Anlıyorum."

"Öyle mi?" diye sordu usulca. "Benim dünyam buradakinden son derece farklı." Başıyla gürültülü caddeyi gösterdi. "Yaprakların düşme sesini duyabileceğiniz sessizlikte olan bir ormanı hayal edebiliyor musunuz? Ağaçlar o kadar büyük ki insanın kolları gövdesini çevrelemeye yetmiyor."

Emeline başını iki yana salladı. "Oldukça zor. Ormanlarınız bana çok yabancı. Ama siz de orayı terk ettiniz, değil mi?"

Biraz önce etraftaki kalabalığı seyrediyordu ama şu an kendisine bakıyordu.

Derin bir nefes aldıktan sonra Emeline onun gözlerinin içine baktı. "Ormanın özgürlüğünü okula gitmek için bırakmış olmak çok büyük bir değişim."

Sam uzaklara baktı, dudağının kenarı hafifçe seğirdi. "Öyleydi ama erkek çocuklar değişikliklere kolay uyum sağlar. Hangi kurallara uymam gerektiğini ve hangi çocuklardan uzak durmam gerektiğini öğrendim. Ayrıca büyüttüm. Bunun da faydası oldu."

Emeline ürperdi. "Yatılı okullar insana çok acımasız gibi görünüyor."

"Erkek çocuklar genellikle acımasız küçük canavarlardır."

"Ya öğretmenler?"

Omuz silkti. "Çoğu işinin ehlidir. Bazıları da erkek çocuklardan nefret eden mutsuz adamlardır. Ama diğerleri işlerini ve öğrencilerini gerçekten sever."

Emeline kaşlarını çatı. "Siz ve kardeşiniz ne farklı çocukluklar geçirmişsiniz. Onun Boston'da büyüdüğünü söylemişsiniz, değil mi?"

"Evet." İlk kez sesinde bir gerginlik vardı. "Bazen ben de çocukluk çağımızın birbirinden çok farklı olduğunu düşünüyorum."

"Öyle mi?" Yüzüne baktı. Yüzündeki ifade çok değişken ve belirsizdi, kendini bir an için bunları çözmeye çalışan bir falcı gibi hissetti. Sam başını sallarken göz kapakları gözlerini perdelemişti. "Onun tüm ihtiyaçlarım karşılayamadığımı düşünerek endişeleniyorum."

Emeline bir cevap bulmaya uğraşırken önüne baktı. Bugüne kadar tanıdığı tüm erkekler, hayatlarındaki kadınlar için hiç böylesine endişelenmişler miydi? Ağabeyi ihtiyaçlarını umursamış mıydı? Böyle bir şey olmadığını düşündü.

Bay Hartley içini çektikten sonra konuşmasına devam etti. "Oğlunuz oldukça enerjik bir çocuk."

Emeline burnunu kırıştırdı. "Hatta aşırı enerjik bile denilebilir."

"Kaç yaşında?"

"Bu yaz sekiz yaşında olacak."

"Ona hoca mı tuttunuz?"

"Bay Smythe-Jones. Her gün geliyor." Kısa bir tereddütten sonra devam etti. "Ama Cristelle teyze onun sizin gittiğiniz gibi bir okula yazılması gerektiğini söylüyor."

Sam ona baktı. "Evden ayrılmak için henüz çok küçük."

"Ah, ama pek çok önemli aile Daniel'dan çok daha küçük olan evlatlarını okula gönderdi." Serbest eliyle boynundaki kurdelelerden birini çektiğinin farkına vardı, durup dikkatli bir şekilde ipeği düzeltti. "Teyzem onu eteğimin dibinden hiç ayırmayacağımdan endişeleniyor. Ya da kadınlarla dolu bir evde erkek olmayı öğrenemeyeceğinden." Neden yanında duran bu yabancıya bu kadar mahrem şeyleri anlatıyordu? Bir budala olduğunu düşünecekti.

Oysa Sam anlayışla başını salladı. "Kocanız öldü."

"Evet. Daniel -oğlum babasının adını taşıyor- beş yıl önce vefat etti."

"Ve ondan sonra evlenmediniz." Yine eğilerek yaklaştı, bu kez nefesinden gelen kokuyu tanıdı. Maydanoz. Bu kadar basit bir kokunun onda bu kadar egzotik durması şaşırtıcıydı. Yumuşacık bir sesle konuşmasını sürdürdü. "Sizin kadar çekici olan bir kadının bunca yılı tek başına geçirmiş olmasını anlayamıyorum."

Alnı kırıştı. "Aslında..."

"İşte çay içebileceğimiz bir yer," diye seslendi Cristelle teyze arkalarından. "Bu yürüyüş kemiklerimin ağrmasına sebep oldu. Burada oturalım mı?" Bay Hartley ona döndü. "Özür dilerim, efendim. Evet, burada duralım."

"Güzel," dedi teyze. "Biraz kendimize zaman ayıralım."

Bay Hartley dükkânın ahşap ve camdan oluşmuş güzel kapısını açtı ve içeri girdiler. İçeri küçük daire masalar yerleştirilmişti, hanımlar yerlerine otururken Bay Hartley çay almaya gitti.

Cristelle teyze hafifçe eğilerek Rebecca'nın dizine vurdu. "Ağabeyin seni çok düşünüyor. Bunun için gurur duy; erkeklerin hepsi onun gibi değil. Ve nedense onun gibi olanlar da bu dünyada uzun süreli kalmıyor."

Genç kız, Emeline'in teyzesinin bu son sözleri karşısında kaşlarını çattı ama önce cevap vermeyi tercih etti. "Ben zaten son derece memnunum. Samuel onu görebildiğim zamanlarda bana karşı hep nazik olmuştur."

Emeline eteğinin dantellerini düzeltti. "Bay Hartley senin amcanız tarafından büyütüldüğünü söyledi."

Rebecca'nın yüzü asıldı. "Evet. Samuel'ı yılda bir ya da iki kez bizi ziyarete geldiğinde görürdüm. O zamanlar benim şu an olduğum yaştan daha küçük olmasına rağmen gözüme çok iri görünürdü. Daha sonra askere yazıldı ve muhteşem bir üniforma giymeye başladı. Onu hayranlıkla seyrederdim. Tanıdığım hiçbir erkek onun gibi yürüyemez. Kayar gibi yürür ve günlerce durmadan yürüebileceğini düşünürsünüz." Kız başını kaldırıp utangaç bir tavırla

gölümsedi. "Güzel anlatamadım."

Ama Emeline çok garip bir şekilde Rebecca'nın ne anlatmak istediğini anlamıştı. Bay Hartley zarif ve kendinden emin bir şekilde hareket ediyor ve bedeninin diğer erkeklerinkinden çok daha farklı ve iyi çalıştığını düşünmesini sağlıyordu. Dönüp Bay Hartley'ye baktı. Sırasının gelmesini bekliyordu. Önündeki yaşlıca adam kaşlarını çatmış, ayağını sabırsızlıkla yere vuruyordu. Diğer müşteriler de ya ayaklarını vuruyor ya da yerlerinde kıpırdanıyorlardı. Sadece Bay Hartley kıpırdamadan duruyordu. Sabırsız ya da sıkılmış gibi görünmüyordu, bir dizi hafifçe kırılmış ve kollan göğsünün üzerinde kavuşmuş şekilde saatler boyu durabilecekmiş gibi görünüyordu. Göz göze geldiler, kaşları hafifçe yukarı kalktı; ya sorguluyor ya da meydan okuyordu; Emeline hangisi olduğunu anlayamadı. Bakışlarını çevirirken yüzünün yandığını hissetti.

"Ağabeyinle çok yakın görünüyorsunuz," dedi Rebecca'ya. "Çocukluğunuzun ayrı geçmiş olmasına rağmen."

Kız gülümsedi ama gözlerinde bundan çok da emin değilmiş gibi bir ifade vardı. "Umarım öyledir. Yakın olduğumuzu düşünüyorum. Ağabeyimi gerçekten çok beğeniyorum."

Emeline düşünceli gözlerle kızı inceledi. Hisleri gerçektir, bundan emindi ama kelimeleri sanki soru sorar gibi birbirini ardına sıralamıştı.

"Leydim," dedi Bay Hartley, yanında belirivermişti.

Emeline irkildi ve adama öfkeyle baktı. Bilinçli olarak mı hissettirmeden yaklaşmıştı? O çıldırtıcı, gizemli gülümsemesini yüzüne takınmıştı ve elinde, içinde pembe şekerli tatlılar olan bir tabak tutuyordu. Arkasındaki kız, tepsiyle çay malzemelerini getirmişti. Bay Hartley'nin kahverengi gözleri Emeline'i küçük şeylere takıldığı için ayıplarmış gibi bakıyordu.

Küçük bir nefes aldı. "Teşekkür ederim, Bay Hartley."

Başını eğdi. "Benim için bir zevk, Leydi Emeline." Emeline şekerlemeyi tattı, onun hem acı hem de tatlı olduğunu fark etti. Tam kıvamındaydı. Teyzesine baktı. Yaşlı hanımefendi başını Rebecca'ya doğru eğmiş, hararetli hararetli konuşuyordu.

"Umarım teyzem yine kardeşinize söylev vermiyordur," dedi çayını koyarken.

Bay Hartley Rebecca'ya baktı. "Göründüğünden çok daha sağlam bir malzemeyle yapılmıştır. Teyzeniz ona ne derse desin üstesinden gelecektir."

İki adım ötesinde duvara yaslanmış duruyordu, bütün iskemleler doluydu. Emeline çayını yudumlarken gözleri garip ayakkabılarına takıldı.

Bir anda düşünceleri dile geldi. "O terlik gibi şeyleri nereden buldunuz?" Bay Hartley bir ayağını öne uzattı, kolları hâlâ göğsünün üzerinde kavuşmuş duruyordu. "Onlar Kızılderi çarığı, mokasen de deniyor, Mohikan kadınları Amerikan geyik derisinden yapıyorlar."

Yan masada oturan kadınlar gitmek üzere kalktılar ama o oturmak için hiçbir girişimde bulunmadı. İçeri yeni müşteriler girerken kapının arkasında asılı duran zil çaldı. Kaşlarını çatarak Bay Hartley'nin mokasenlerine ve üzerindeki tozluklara baktı. Yumuşak deriyi tam diz altından işlemeli bir kuşakla tutturmuştu ve uçlarını da sarkmaları için serbest bırakmıştı. "Sömürge devletlerdeki erkeklerin hepsi bu şekilde mi giyiniyor?"

"Hayır, pek sayılmaz." Tekrar bacak bacak üzerine attı. "Çoğu buradaki erkeklerin giyindiği gibi giyiniyor."

"O zaman siz neden böylesine garip bir ayakkabı seçimi yaptınız?" Sesinin aksi çıktığının farkındaydı ama bu adamın geleneklere uygun bir şekilde giyinmiyor olması nedense onu çok rahatsız ediyordu. Bunu neden yapıyordu? Londra'daki diğer erkekler gibi tokalı ayakkabılar ve çoraplar kullansa kimsenin dikkatini çekmezdi. Zengin görüldüğü için belki de bir İngiliz beyefendisi olarak bilinir ve sosyete kabul edilirdi. Saygın olurdu.

Bay Hartley omuz silkti, Emeline'in içindeki çalkantının farkında olmadığı açıktı. "Avcılar

Amerika ormanlarında onları kullanırlar. İngiliz ayakkabılarından çok daha rahat ve kullanışlılar. Tozluklar da bacakları dallara ve berelenmelere karşı korur. Onlara çok alıştım."

Emeline'e baktı, gözlerinde Emeline'in onun geleneksel bir İngiliz beyefendisi gibi olmasını dilediğini anlamış gibi bir ifade vardı. Bunu anlamış ve üzülmüştü. Onun sınımsız kahverengi gözlerine ne yapacağını bilemez bir halde baktı. Orada bir şeyler vardı, kendisine bir şeyler anlatmak istiyorlardı ama bunların tam olarak ne olduğunu çözemiyordu.

Arkalarından bir erkek sesi duyuldu. "Onbaşı Hartley! Londra'da ne yapıyorsunuz?"

SAM GERİLDİ. Onunla konuşan adam zayıf ve orta boyluydu, hatta belki biraz daha kısa. Yeşil ceket ve kahverengi yelek giymişti, oldukça derli toplu ve sıradandı. Saçları olmasa İngiltere'deki binlerce erkekten birisi gibi görünecekti. Parlak, turuncuya çalan kırmızı renkteydi ve arkaya doğru taranmıştı. Sam, bu adamı hatırlamaya çalıştı ama başaramadı, alayda birkaç tane kızıl kafa vardı.

Adam sırtarak eline yapıştı. "Thornton. Dick Thornton. Sizi uzun zamandır görmüyorum, neredeyse altı yıl, değil mi? Londra'da ne yapıyorsunuz?"

Sam kendisine sunulan eli tutarak sıktı. Elbette. Adamı şimdi hatırlamıştı. 28. Alay katliamında o da vardı. "İş için geldim, Bay Thornton."

"Gerçekten mi? Londra, sömürge ormanlarından epey uzakta." Adam sırtarak sözlerindeki kabalığı yumuşatmaya çalıştı.

Sam omuz silkti. "1760'da amcam öldü. Ordudan ayrıldım ve onun Boston'daki ithalat işini devraldım."

"Ya." Thornton ayaklarının üzerinde sallanırken soran gözlerle Leydi Emeline'e bakıyordu.

Sam bir an onları tanıştırmak istemediğini düşündü ama bu fikri zihninin gerisine attı. "Leydim, size eski yoldaşımdan Bay Richard Thornton'u tanıştırmama izin verin. Thornton, bu Bayan Emeline Gordon, Yüzbaşı St. Aubyn'in kız kardeşi. Ve kız kardeşim Rebecca Hartley ile Leydi Emeline'in teyzesi Matmazel Molyneux."

Thornton gösterişli bir tavırla eğildi. "Hanımlar." Leydi Emeline elini uzattı. "Nasılsınız, Bay Thornton?"

Leydi Emeline'in eline doğru eğilen adamın yüzündeki ifade ciddileşti. "Sizinle tanışmak benim için bir onurdur, Leydim. Ağabeyinizin ölüm haberini aldığımızda hepimiz hüzne boğulduk."

Leydi Emeline'in yüz ifadesinde bir değişiklik olmadı ama Sam onun gerildiğini aralarındaki mesafeye rağmen hissetti. Bunun nasıl olduğunu bilmiyordu ama aralarındaki hava farklılaşmıştı.

"Teşekkür ederim," dedi. "Reynaud'yu tanır mıydınız?"

"Elbette. Hepimiz Yüzbaşı St. Aubyn'i çok severdik." Sözlerini onaylaması için Sam'e döndü. "Yiğit bir beyefendi ve mükemmel bir liderdi, öyle değil mi Hartley? Her zaman bizi motive eder ve o cehennem gibi ormanlarda ilerleyebilmemiz için cesaretlendirirdi. Ve vahşiler üzerimize saldırdığında onun ayaklarını nasıl yere bastığını görseniz çok gururlanırdınız. Bazıları korkardı. Bazılarıysa safları bozup kaçmayı düşünürdü..." Thornton aniden durup öksürdü, suçlu gözlerle Sam'e bakıyordu.

Sam buz gibi bakışlarıyla ona cevap verdi. Pek çok kişi onun Spinner's Falls'tan kaçtığını düşünmüştü. Sam onlara öyle olmadığını anlatmak için hiç uğraşmamıştı ve şu anda da uğraşmayacaktı. Leydi Emeline'in kendisine baktığının farkındaydı ama onunla göz göze gelmeyi reddetti. İsteddiği buysa o da diğerleri gibi düşünebilirdi.

"Yeğenimle ilgili anılarınızı anlattığınız için teşekkür ederiz, Bay Thornton," diyen Matmazel Molyneux ortalığı saran garip sessizliği bozdu.

"Pekâlâ," diyen Thornton yeleşini düzelitti. "Üzerinden çok uzun zaman geçti. Yüzbaşı St. Aubyn tam bir kahraman olarak öldü. Hatırlamanız gereken zaten bu."

"Londra'da yaşayan diğer 28. Alay gazilerinden haberdar mısınız?" diye sordu Sam usulca. Thornton düşünürken uzun bir soluk verdi. "Hayır, pek değil. Elbette yaşamayı başaran birkaç kişi oldu. Teğmen Horn, Yüzbaşı Renshaw -şimdi Lord Vale oldu- tabii ben onun soylu yeni çevresine pek uymuyorum." Leydi Emeline'e sınıfının farkında olduğunu bildirirmiş gibi hafifçe gülümsedi. "Wimbley ile Ford, bir de Çavuş Ailen var, zavallı adam. Çok kötü oldu. Bacağını kaybettikten sonra asla tam olarak kendini toparlayamadı." Sam zaten Wimbley ve Ford'la konuşmuştu. Çavuş Allen'in izini sürmekte zorlanmıştı. Adını hemen konuşulması gerekenler listesinde en üst sıraya aldı.

"Alaydaki yakın dostlarına ne oldu?" diye sordu. "Beş ya da altınızın her gece aynı ateşin başında oturduğunuzu hatırlıyorum. Hatta bir de lideriniz vardı sanki diğer kızıl saçlı, Er..."

"MacDonald. Andy MacDonald. Evet, insanlar bizi ayırmakta zorlanırdı. Saç yüzünden. Komik ama insanlar beni hep bu özelliğimle hatırlıyorlar." Thornton başını salladı. "Zavallı MacDonald Spinner's Falls'ta başından vuruldu. Tam yanıma düştü."

Sam hâlâ dümdüz bakıyordu ama sırtından aşağı inen ter tanesinin farkındaydı. O günü düşünmekten hoşlanmıyordu ve kalabalık Londra sokakları huzurunu daha da bozuyordu. "Ya diğerleri?"

"Öldüler. Hepsi öldü. Çoğu orada öldü, Ridley kangrenden ölmeden önce dört ay yaşamayı başardı." Hüzünle gülümseyerek göz kırptı.

Sam kaşlarını çatı. "Sen..."

"Bay Hartley, hâlâ ziyaret etmemiz gereken bir ayakkabıcı var," diye araya girdi Matmazel Molyneux.

Sam, Thornton'la göz temasını keserek hanımlara baktı. Rebecca onu bakışlarına yansıyan bir akıl karışıklığıyla izliyordu, Leydi Emeline'in yüzü ifadesizdi ve yaşlı hanımefendi sabırsız görünüyordu. "Özür dilerim, hanımlar. Sizi yıllar önce olanlarla sıklıkla sıkıyordum."

"Ben de özür dilerim." Thornton yine hoş bir şekilde eğildi. "Sizinle tanışmak büyük bir zevkti..."

"Adresini alabilir miyim?" diye telaşla sordu Sam. "Seninle yeniden konuşmak isterim. O günün üzerine anılacak birkaç şey daha var."

Thornton atıldı. "Evet, elbette. Eski günleri yâd etmek hoşuma gider. Beni işyerimden bulabilirsin. Buraya pek uzak sayılmaz. Piccadilly'den Dover Sokağı'na doğru dönersen beni bulursun. George Thornton ve Oğlu, Çizmeci. Babam kurmuştu, bilmiyor muydun?"

"Teşekkür ederim." Sam yeniden el sıkıştıktan sonra, Thornton'un hanımlara veda ederek oradan ayrılışını izledi. Kızıl kafası bir süre daha kalabalığın arasından görünmeye devam etti.

Leydi Emeline'e dönerek kolunu uzattı. "Gidelim mi?" Sonra onun gözlerinin içine bakmak gibi bir hata yaptı. Bunu anlamamasına imkân yoktu. O akıllı bir kadındı ve tüm konuşmayı dinlemişti. Göğsünde bir sızı hissetti.

Emeline biliyordu.

BAY HARTLEY, Spinner's Falls'taki katliam yüzünden Londra'daydı. Bay Thornton'a sorduğu sorular ve cevapları büyük bir dikkatle dinleyişi bunu ortaya koyuyordu. 28. Alay katliamıyla ilgili bir şeyler canını sıkıyordu.

Ve Reynaud Spinner's Falls'ta ölmüştü.

Emeline parmaklarını onun koluna koydu ve kendini tutamadı. O kaslı kola parmaklarıyla

yapıştı. "Neden bir şey söylemediniz?" Yürümeye başlamışlardı ve Sam'i yandan görebiliyordu. Yanağındaki bir kas seğiriyordu. "Efendim?"

"Sakin!" diye tısladı ona. Teyzesi ve Rebecca hemen arkalarındaydı ve onların duymasını istemiyordu. "Sakin bana anlamamış numarası yapmayın. Ben aptal değilim."

Dönüp ona baktı. "Aptal olduğunuzu hiç düşünmedim."

"O zaman öyleymişim gibi davranmayın. Reynaud'yla aynı alaydaydınız. Ağabeyimi tanıyordunuz. Neyi araştırıyorsunuz?"

"Ben..." Tereddüt etti. Ne düşünüyordu? Ondan ne saklıyordu? "Nahoş anılarınızı canlandırmak istemedim. Size hatırlatmak..."

"Hatırlatmak mı? Aman Tanrım, tek kardeşimin öldüğünü unutacağımı mı sandınız? Onu düşünmek için sizden herhangi bir kelime duymama ihtiyacım olduğunu mu düşünüyorsunuz? O her gün benimle. Her gün, size söyleyeyim!" Durdu çünkü zor nefes alıyordu ve sesi titremek üzereydi. Şu erkekler ne aptaldı!

"Özür dilerim," dedi usulca. "Acınızı hafife almak gibi bir niyetim..."

Emeline ona bakarak homurdandı.

Samuel bundan etkilenmeyerek devam etti. "Bana daha anlayışlı yaklaşmanızı bekliyorum. Ağabeyiniz hakkında neler söyleyeceğimi bilemedim. O gün konusunda da. Suçum aptallığımdan kaynaklanıyor, herhangi bir art niyetten değil. Beni affedin, lütfen."

Ne hoş bir konuşma. Dudaklarını ısırırken yanlarından geçen son moda giyimli iki genç adama baktı. Ceketleri kadifeydi, bileklerinden danteller sarkıyordu, perukları da oldukça kıvrıkcıktı. Muhtemelen henüz yirmi yaşlarındalardı ve paranın onlara sağladığı güvenle, küstahça ilerliyorlardı, toplumdaki yerlerinden eminlerdi, alt tabakanın onlara dokunamayacağından da. Bir zamanlar Reynaud da öyle yürürdü.

O gülümseyen, siyah bakışları hatırlarken gözleri daldı. "Sizin hakkınızda yazmıştı."

Sam kaşlarını kaldırarak ona baktı.

"Reynaud," diye açıkladı, sanki başka birisi hakkında konuşuyor olabilirdi de. "Mektuplarında sizden bahsetmişti."

Bay Hartley başını dimdik tutarak önüne baktı. "Emeline âdemelmasının yaptığı hareketi gördü. "Ne dedi?"

Omuz silkerek önünden geçtikleri dükkânın vitrinindeki dantellerle ilgilenirmiş gibi yaptı. Reynaud'nun mektuplarını ağlayarak okumayalı yıllar olmuştu ama hepsini ezbere biliyordu.

"Alaylarına Amerikalı bir onbaşının atandığını ve onun iz sürme yeteneğine hayran olduğunu söylemişti. Ona diğer iz sürücülerden çok daha fazla güvendiğini söylemişti, hatta yerli Kızılderililerden bile... Ona yerli kabileler arasındaki farklılıkları öğrettiğini, Mohikanların saçlarının üst kısmını diken gibi yaptıklarını ve Wy... Wy..."

Sam, "Wyandot," dedi usulca.

"Wyandot'ların kırmızı ve siyah renkleri sevdiğini ve kendilerini uzun bir parça kumaşla kapattıklarını, eee..."

"Pantolon etek."

"Öyle işte." Bakışlarını indirdi. "Sizi sevdiğini söylemişti."

Sam nefes alırken, Emeline elinin üst tarafıyla göğsünün hareketini hissetti. "Teşekkür ederim." Başını salladı. Niye teşekkür ettiğini sormasına gerek yoktu. "Onu ne kadar zamandır tanıyordunuz?"

"Çok uzun zaman olmadı," dedi. "Quebec Savaşı'ndan sonra 28. Alay'a gayri resmi olarak girdim. Onlar Edward Kalesi'ne gidene kadar öncülük yapacaktım. Ağabeyinizle tanışıklığım en fazla birkaç aya dayanıyor, belki biraz daha fazla. Sonra Spinner's Falls'a vardık."

Daha fazla bir şey söylemesine gerek yoktu. Spinner's Falls, iki grup Wyandot

Kızilderililerinin arasında çapraz ateşe maruz kalarak öldükleri yerdı. Gazetelerde yazanları okumuştı. Katliamdan bahsetmek isteyen çok az kışi vardı. Hele bir kadınla konuşmak isteyen neredeyse hiç kimse yoktu.

Emeline içini çekti. "Ölürken yanında mıydınız?"

Kendini dönüp ona bakmak zorunda hissetti. "Leydim..." Emeline belindeki kurdeleyi kıvrıp duruyordu, ipeksi gözyaşını hissetti. "Onu ölürken gördünüz mü?" Sam nefesini koyuverdikten sonra konuştu, sesi sertti. "Hayır." Emeline kurdeleyi bıraktı. Rahatlamış mıydı?

"Neden soruyorsunuz? Bunu duymak hiç de hoş..."

"Çünkü onun son anlarını bilmek istiyorum; bunu bilmeye ihtiyacım var." Bay Hartley'nin yüzüne baktığında, kaşlarının arasında beliren çizgiden onun şaşırdığını anladı. Bakışlarını başka bir yöne çevirerek duygularını dile getirmeye çalıştı. "O andaki durumunu bilirsem ne hissettiğini anlayabilirim ve belki ona biraz daha yakın olabilirim."

Sam'in kaşları iyice çatılmıştı. "O öldü. Ağabeyinizin, ölümünü bu kadar çok düşünmenizi isteyeceğinden kuşkuluyum."

Kıkırdamaya çalıştı ama dışarı sadece boş hava çıktı. "Ama sizin de söylediğiniz gibi öldü. Ne isteyip istemeyeceğinin artık pek bir önemi yok."

Şimdi onu gerçekten çok şaşırtmıştı. Erkekler kadınları hayatın kötü gerçeklerinden korumaları gerektiğini düşünürlerdi. Ne saf yaratıklardı şu erkekler. Doğum yapmanın ögle yemeğinden önce yapılan bir gezinti olduğunu mu düşünüyorlardı?

Ama bu garip sömürgeli hızla toparlandı. "Lütfen açıklayın."

"Bunu Reynaud için değil kendim için istiyorum." Bir nefes daha verdi. Neden uğraşıyordu? Anlamayacaktı. "Kardeşim öldüğünde çok gençti, sadece yirmi sekiz yaşındaydı ve hayatında yaşamamış olduğu çok şey vardı. Onunla ilgili çok anım var. Ve daha fazlası olamayacak."

Durdu, hâlâ sokağın ilerisine bakıyordu. Sam konuşmadı. Bu özel bir meseleydi. Bunu aslında bir yabancıyla paylaşmaması gerekirdi. Ama o Reynaud'nun öldüğü yabancı topraklarda bulunmuştu. Ufak da olsa Reynaud'nun bir parçasıydı.

İçini çekti. "Küçükken ikimize birden okunan bir masal kitabı vardı. Reynaud oradaki hikâyeleri çok severdi. Tam olarak ne olduklarını hatırlayamıyorum ama onları tekrar okursam..." Bir anda sohbetin nereye doğru sürüklendiğini fark etti. Başını kaldırarak ona baktı.

Bay Hartley de ona baktı, başını ilgiyle yana eğmişti. Sabırsız bir şekilde elini salladı. "Ama kitabı bulamıyorum. Son saatlerinin nasıl geçtiğini bilirsem hafızamda biraz daha fazla yer alacak. Ne kadar kötü saatler olduğu hiç önemli değil, anlatabiliyor muyum? Onlar Reynaud'nun geçirdiği vakitler ve çok kıymetliler. Beni ona yaklaşıyorlar."

Kaşlarını çatarak başını ona doğru eğdi. "Sanırım anladım."

"Öyle mi? Gerçekten anladınız mı?" Eğer öyleyse onu anlayan ilk kışi olacaktı. Cristelle teyze bile onun, Reynaud'nun son günlerinde neler yaşadığını öğrenmeyi neden isteğini tam olarak anlayamıyordu. Emeline onu ilgi ve hayranlıkla izledi. Belki de diğer erkekler gibi değildi. Ne tuhaf.

Samuel onunla göz göze geldi. O seksi dudakları hafifçe kıvrıldı. "Korkutucu bir kadınsınız."

Emeline o anda Samuel Hartley'den hoşlandığını şaşkınlıkla fark etti. Ondan gereğinden fazla hoşlanmaya başlamıştı. Telaşla başını çevirirken derin bir nefes aldı. "Anlatın."

Daha fazla ne sorduğunu anlamıyormuş gibi yapamayacaktı, "Spinner's Fals'ta neler olduğunu bulmaya; çalışıyorum Wyandot'lar alayımızı tesadüfen bulmadılar." Başını çevirip

ona baktı. Emeline o gözlerin çelik gibi kararlı ve sert olduğunu gördü. "İhanete uğradığımı düşünüyorum."

Bölüm Dört

Yaşlı adam paçavralara bürünmüştü. Demir Yürek, böyle bir adamın bir prensesle evlenmenin anahtarını elinde tutamayacağını düşündü. Arkasını dönüp yürümeye hazırlanırken yaşlı adam kolunu yakaladı.

"Dinle! Mermer bir şatoda yaşayacaksın ve Prenses Solace eşin olacak. İpekler giyeceksin ve uşakların her dilediğini yapacaklar. Tek yapman gereken nasihatlerimi dinlemek."

"Nasihatlerin neymiş?" diye sordu Demir Yürek.

Yaşlı büyücü sırtıttı; bu kadar çok şey bildiğine göre bir büyücü olmalıydı. "Yedi yıl boyunca hiç konuşmayacaksın."

Demir Yürek ona baktı. "Ya bunu başaramazsam?"

"Tek kelime eder ya da bir ses bile çıkarırsan paçavralarına döneceksin, Prenses Solace da ölecek."

Bu size ya da bana pek de mükemmel bir pazarlık gibi görünmeyebilir ama unutmayın ki Demir Yürek sokakları temizliyordu. Ayaklarına baktı, parçalanmış derilere, ardından da geceleri yatak olarak kullandığı çukura. Ve yapabileceği tek şeyi yaptı: Büyücünün söylediği bedeli ödedi...

Demir Yürek'ten

Bu gece ay bulutların arkasına gizlenmişti. Sam arka kapının karanlığında durarak gökyüzüne baktı. Ay kayboluyordu, bulutların arkasından görünse bile ışığı çok azdı. Gölgelere daldı. Avlanmak için mükemmel bir geceydi.

Bir sokağa girdi, duvara dayalı bir karaltının önünden geçti. Karaltıda herhangi bir hareketlenme olmadı ama yanında oturarak yalanmakta olan kedi, temizlenmesini yarım bırakıp parlak gözlerini ona çevirdi. Önünde ahırlar uzanıyordu, kiraladığı evin arkasında bulunan ahırların iki katı kadardı. Sam homurdandı. Bir adam neden bu kadar çok ata ihtiyaç duyardı?

Ahır kapılarından birinde bir ışık belirdi, elinde kandille kısa boylu, sağlam yapılı bir adam ortaya çıktı. Sam gölgelere saklanarak kıpırdamadan durdu. Adam kandilini parke taşların üzerine koyarak ceplerini karıştırmaya başladı; uzun, beyaz piposunu çıkardı ve bunu kandilin aleviyle yaktı. Derin nefes alarak kandili yeniden eline aldı ve köşeyi dönerek gözden kayboldu.

Sam sırtıttı. Bir süre daha bekledikten sonra adamın peşinden ilerlemeye başladı. Burada kapısı olan bir bahçe duvarı vardı, ev ile ahırları birbirinden ayırıyordu, hedefi bu evdi. Kapıdan geçti. Oldukça büyük bir kapıydı, muhtemelen bir bekçi ya da seyis yakınlarında bir yerde uyuyakalmıştı. Gölgelere saklanarak yoluna devam etti ve duvarın üzerine kadar yükselen bir ağacın yanında durdu. Tuğlaları inceledikten sonra geriye doğru bir adım atıp hız aldıktan sonra sıçradı. Duvar yaklaşık iki buçuk metre yüksekliğindeydi ve kollarını yukarı doğru kaldırdığında üst kısmını yakalamayı başardı. Kendini yukarı çekti, duvarın üzerine yatarak yuvarlandı ve diğer tarafa inerek diz çöktü. Hiç duraksamadı, aksine sıçrayışının kazandırdığı ivmeyle duvar boyunca koştu ve ilerideki çalıların arasına eğilerek saklandı. Yere yüzüstü uzanarak karanlık bahçeyi izlemeye başladı.

Büyük, dikdörtgen şeklindeki şehir bahçelerinden biriydi, geometrik şekillerde budanmış birtakım ağaçlarla süslenmişti. Ahırların arkasındaki duvardan evin arkasına kadar uzanan çakıllı bir yol vardı. Ana giriş ile hizmetli girişinin ayrı olduğu su götürmez bir gerçektir. Şu an bahçede hareket eden hiçbir şey yoktu.

Sam ayağa kalktı ve çakıllara basmamaya dikkat ederek ses çıkarmadan evin arkasına doğru ilerledi. Eve yaklaşınca hizmetli giriş kapısının bir kısmının düşük kotta olduğunu gördü; kapı basamaklarla inilen bir çukurun ardındaydı. Onun üzerinde bir çeşit balkon ya da teras gibi bir uzantı vardı, süslü alçak bir duvara ve eve açılan Fransız kapılarına sahipti. Bu camlı kapıların ardında titreşen bir ışık olduğunu gördü. Sam, kavisli granit merdiveni sürünerek tırmandı ve camlı kapılara yaklaştı. İçerideki adam perdeleri kapama zahmetine girmemişti ve bir sahnenin ortasında duruyormuş gibi ışıklar içindeydi.

Jasper Renshaw, Vale Vikontu büyük, kırmızı kadife bir koltuğa yarı oturmuş yarı uzanmış bir pozisyondaydı. Bir bacağı koltuğun kolundan aşağı sarkmış, kucağındaki büyük kitabın sayfalarını çeviriyordu. İri tokalı ayakkabısı koltuğun yanında ters dönmüş duruyordu ve sarkan ayağında sadece çorap vardı.

Sam camın önüne çömelirken alaycı bir ses çıkardı, adamın seyredildiğinin farkında olmaması onu eğlendirmişti. Vale, 28. Alay'ın basit taburunu komuta ediyordu. Konuştuğu diğer eski askerlerin hepsi bu geçen altı yılda yaşlanmış ve çok değişmişti ama Renshaw -şimdiki Vale Vikontu- aynıydı. Yüzü uzun ve inceydi, dudaklarının kenarında derin çizgileri ve kocaman bir burnu vardı. Yakışıklı bir adam değildi ama bu yüzden hoşlanmamak da zordu. Göz kenarları bir av köpeğinkiler gibi düşüktü, en mutlu olduğu anda bile üzgünmüş gibi görünürdü. Geri kalan uzuvları hâlâ yetişkinlik dönemine geçmeyi başaramamış gibi görünmesini sağlıyordu. Kolları ve bacakları uzun ve kemikliydi, elleri ve ayakları gereğinden büyüktü, hâlâ içlerinin dolacağı zamanı bekliyorlardı sanki. Vale, Sam'le aynı yaşıyordu. Sam onu incelemeye devam ederken Vale parmağının ucunu ıslatıp bir sayfa daha çevirdikten sonra kırmızı sıvıyla dolu kristal kadehini eline alarak yudumladı.

Sam, Vale'in iyi bir subay olduğunu hatırlıyordu, Reynaud kadar başarılı bir komutan değildi elbette. Adamlarının saygısını kazanmak gibi bir kaygısı olmamıştı hiç. Herkesin ufak tefek sorunlarını çözmek için başvurduğu bir adamdı. Subaylarla yemek yemek yerine askerlerle zar atmayı tercih ederdi. Her zaman neşeliydi, ya espriler yapar ya da subay arkadaşlarına küçük oyunlar oynardı. Askerler onu çok severdi. Koskoca bir alaya ihanet edecek türden bir adam değildi.

Ama Sam'ın aldığı bilgi doğruysa birisi ihanet etmişti. Cebine dokunarak orada duran kâğıdı hissetti. Birisi Fransızları ve onlarla birlik olan Wyandot'lu dostlarını 28. Alay'ın tam olarak nerede olacağı konusunda uyarmıştı. Birisi kocaman bir alayın Spinner's Falls'ta katledilmesini planlamıştı. Sam bunu bulmak için İngiltere'ye gelmişti. Gerçeği bulması gerekiyordu. Altı yıl önce onca adamın ölmesine gerçekten gerek olup olmadığını öğrenmeliydi. Bu işin sorumlusunu bulduğunda ruhunu ve Spinner's Falls'ta kaybettiği yaşamını geri alabilecekti.

Vale doğru adam mıydı? Vikont'un Clemmons'a borcu vardı ve Clemmons katliamda ölmüştü. Ancak Vale orada son derece yiğit bir şekilde sonuna kadar savaşmıştı. Bu kadar cesur bir subay bir adamı öldürmek için bir alayı ölüme sürükler miydi? Geride bir iz kalmaz mıydı? Yüzünde yaptıklarının fesat izleri yer almaz mıydı? Yoksa altı yıl sonra kütüphanesinde huzur içinde oturarak kitabını mı okurdu?

Sam başını iki yana salladı. Altı yıl önce tanıdığını düşündüğü subay bunu asla yapamazdı. Ama 28. Alay'la sadece bir ay birlikte olabilmişti. Belki de Vale'ı gerçekten tanımamıştı. İçgüdüleri Vale'la yüz yüze gelmesini söylüyordu ama bu şekilde sorularının gerçek cevaplarını

bulamazdı. Ona bir partide öylece yaklaşivermek daha iyi olacaktı. Leydi Emeline'e bu yüzden ihtiyacı vardı. Sam camdan geri çekildi ve karanlıkta geri dönerken Leydi Emeline'i düşünmeye devam etti. Ona gerçek amacını söylese ve yardımını istese ne düşünürdü? Hâlâ ağabeyinin yasını tutuyordu ama sosyal statüsünü, birisini suçlamak adına zedelemeyi göze alır mıydı? Duvarın üzerinden tekrar atlarken yüzünü ekşitti.

Şu an yaptığı şeyi öğrendiğinde, Leydi Emeline'in pek de mutlu olmayacağını düşünüyordu.

"HAYIR! HAYIR! HAYIR!" diye bağırdı Emeline ertesi sabah.

Rebecca bir ayağı havada kalakaldı, yüzünde bir dehşet ifadesi vardı. Emeline'in evindeki balo salonundaydılar, Amerikalı kıza yeni dans figürlerinden birkaç adım öğretmeye çalışıyordu. Cristelle teyze iki iri hizmetli tarafından salona taşınan klavsenin başındaydı. Balo salonunun yerleri cilalı parkeydi, duvarları da yan yana dizilmiş aynalarla kaplıydı. Bir ayağı havada olan Rebecca'nın korkulu yüzü sayısız aynadan yansıyor. Emeline derin bir nefes alarak kendi yüz ifadesini yumuşatmaya çalıştı. Gülümsemeyi başardı.

Rebecca buna inanmadı.

Emeline içini çekti. "Daha yumuşak adımlar atmalısın. Tıpkı zarif bir... bir..." içinde fil kelimesini içermeyen bir cümle kurmaya çalışıyordu.

"Sarhoş bir denizci." Samuel Hartley'nin sesi balo salonunda yankılandı. Çok eğleniyordu.

Rebecca ayağını yere vurarak indirdi ve ateş saçan gözlerini ağabeyine dikti. "Çok teşekkür ederim!"

Bay Hartley omuz silkerek salonda ilerledi. Kahverengi ve siyahlara bürünmüştü ama çenesindeki çürük sarımsı yeşil bir renk almıştı ve gözlerinin altında da mor halkalar vardı.

Emeline gözlerini kıstı. Bu sömürgeliyi geceleri uykudan alıkoyan neydi? "Bir şey mi istemiştiniz, Bay Hartley?"

"Kesinlikle," dedi. "Koşarak gelip kardeşimin dans dersini izlemek istediğimi fark ettim."

Rebecca bu sözlerin karşısında yüksek sesle öksürdü, dudaklarında utangaç bir gülümseme belirmişti. Ağabeyinin bu ilgisi hoşuna gitmişti. Emeline ise hiç hoşlanmamıştı. Bu adamın balo salonunda durması konsantrasyonunu bozuyordu. "Çok meşgulüz, Bay Hartley. Rebecca'nın ilk balosuna sadece iki günümüz kaldı."

"Ah." Alaycı bir tavırla eğildi. "Durumun ciddiyetini anlıyorum."

"Öyle mi?"

"Öh-höö" Teyze boğazını genizden gelen garip bir sesle temizledi. Emeline ve Bay Hartley dönüp ona baktılar. "Çocuk ve ben biraz dinlenmek istiyoruz. Bahçede kısa bir yürüyüş olabilir. Gel, küçüğüm, sana o sıkıcı bahçede yürürken konuşma dersleri vereceğim." Elini Rebecca'ya uzattı.

"Teşekkür ederim, efendim," diyen Rebecca yaşlı kadını takip etti.

Emeline ayağını hafifçe yere vurarak Rebecca ile teyzesinin kapıya doğru ilerleyerek odadan çıkmalarını bekledi ve hızla Bay Hartley'ye döndü. "Sabah dersini böldünüz. Burada ne yapıyorsunuz?"

Sam kaşlarını kaldırarak ona iyice yaklaştı, nefesi yanaklarında geziniyordu. "Neden umursuyorsunuz?"

"Umursamak mı?" Ağzını açtı ve kapadı ve sonra yeniden açtı. "Umursadığım falan yok, sadece..."

"Keyfiniz yok." Dudaklarını büzerek başını yana eğdi, bir meyveyi inceler gibiydi. "Genellikle keyifsizsiniz."

"Bu doğru değil."

"Dün de kötüydünüz."

"Ama..."

"Sizinle ilk kez Conrad'ların salonunda karşılaştığımda da keyifsizdiniz."

"Değildim..."

"Size ilk kez çaya geldiğimizdeki durumunuz kötü olarak değerlendirilemezdi ama iyi de değildiniz." Nezaketle gülümsedi. "Belki de ben yanlış değerlendiriyorum. Belki de son derece güneş saçan bir hanımefendisiniz ve benim varlığım sizin diğer yönünüzü göstermenize sebep oluyor."

Ağzı açık kaldı; tam anlamıyla, sosyeteye ilk kez takdim edilen kızlar gibi iki karış açıktı. Bu ne cüretti? Kimse onunla bu şekilde konuşamazdı. Şimdi de arkasını dönmüş, klavsenin tuşlarına rahatsız edici sesler çıkararak vurmaya başlamıştı. Yan gözle kendisine baktığını gördü, dudakları yine yukarı doğru kıvrılmıştı. Yeniden klavsende gezinen parmaklarıyla ilgilenmeye başladı.

Emeline derin bir nefes alarak eteklerini düzeltti. Bir hiç uğruna onca balonun kraliçesi olmamıştı.

"Sesimin o kadar sert çıktığını fark etmemiştim, Bay Hartley," dedi onun durduğu yere doğru yürüyerek. Bakışlarını yere indirdi ve pişman bir ifade takınmaya çalıştı, bu hiç alışık olduğu bir şey değildi. "Bir hanımefendiye yakışmayacak olan bu sertliğim sizi etkilediyse, bunu yapmış olmak yerine bin kez ölmüş olmayı dilerdim. Lütfen özrümü kabul edin."

Bekledi. Sıra ondaydı. Şimdi utanma sırası ondaydı çünkü bir kadın kendisinden açık açık özür dilemişti. Belki de kekelerdi. Gülmemeye çalıştı.

Sam'den ses çıkmadı. Uzun parmakları hâlâ iğrenç sesler çıkararak tuşlarda geziniyordu. Biraz daha devam ederse delirecekti. Sonunda başını kaldırıp Sam'e baktı. Bay Hartley ellerine bakmıyordu. Aksine muzip bir ifadeyle kendisini süzüyordu. "En son ne zaman bir erkekten özür dilediniz?"

Ah! Bir de kışkırtıyordu!

"Bilmiyorum," dedi üzgün bir ifadeyle. "Yıllar önce olabilir." Bir adım daha yaklaştı ve elini onun elinin bulunduğu tuşların yanındakilere koydu. Sonra başını kaldırıp ona baktı, dudaklarında küçük bir gülümseme vardı. "Ama özrüm kendisini tatmin etmişti."

Sam çalmayı bıraktı ve oda bir anda sessizliğe gömüldü. Bakışları son derece keskin, hatta korkutucuydu. Emeline bu bakışlardan hayatta kaçamazdı. Bakışları bütün yüzünü inceleyip dudaklarında durana kadar onu izledi. Hiç düşünmeden dudakları aralandı. Ona doğru adım atan Sam'in gözleri kısıldı, aralarındaki mesafe kapandı ve Sam kolunu uzattı...

Balo salonunun kapısı açıldı.

"Çalışmaya hazırız artık," dedi Cristelle teyze. "Sadece bir saat daha, daha fazla değil. O aleti daha fazla çalarsam parmaklarıma bir şeyler olacak."

"Evet, elbette," diye inledi Emeline. Yüzü muhtemelen pancar gibiydi. Gözünün ucuyla bakınca Bay Hartley'nin klavsenin öbür yanında durduğunu gördü, oldukça yeterli bir uzaklıktaydı. Bunu ne zaman yapmıştı? Kıpırdadığını bile fark etmemişti.

"İyi misiniz, Leydi Emeline?" diye sordu Rebecca masum bir şekilde. "Ateşiniz var gibi..." Ah, şu sözünü sakınmayan dobra sömürgeliler! Emeline o iğrenç adamın sırttığını gördü, diğerlerinin bu bakışı gördüğünden kuşkuluydu.

"Biraz." Emeline sol kolunu ileri uzattı. "Yine aynı adımlarla başlayalım mı? Bay Hartley, sizi sıkmak istemeyiz. İsterseniz işlerinizin başına dönebilirsiniz."

"İşim olsaydı bunu hemen yapardım, Leydi Emeline." Bay Hartley bir iskemleye yerleşip bir ayak bileğini diğer bacağının üzerine attı, akşama kadar burada kalmayı planlar gibiydi. "İş böyle bir şey. Korkarım bu akşamüstü tümüyle boşum."

Kafası çalışan birisi bu habere sevinmesini bekleyemezdi.

"Ah. Birlikteliğimizden keyif alacağız o zaman," diye gergin bir cevap verdi. Teyzesi ona sertçe baktı, kaşları sorgular ya da susmasını ister gibi havaya kalktı; hangisi olduğunu söylemek zordu. Emeline bu uyarıyla kendine çekidüzen verdi ve teyzesi çalmaya başladı. Emeline birkaç saniye boyunca Rebecca'nın adımlarını izledikten sonra yeniden Bay Hartley'yle yaşadığı utanç verici atışmayı düşünmeye başladı. Onu böyle davranmaya iten neydi? Herkes erkeklerin naif, kibar konuşan kadınlardan hoşlandığını bilirdi. Bu zaten beşikten itibaren kızların kafasına vurularak öğretilen bir şey değil miydi? Evet, bu ve evlenene kadar bekâreti koruma bilinci kafalara kazınırdı ama şu anki durum farklıydı. Öğlen içtiği bir kadeh şarap yüzünden onu suçlayamazdı. Teyzesinin de söylediği gibi fazlasıyla sulandırılmıştı. Hele Bay Hartley'ye son söylediği o imalı sözler! Onları düşününce yeniden kızardı. Belki de sözlerin ikinci anlamını kavramamıştı. Emeline Bay Hartley'ye baktı. Kendisini seyrediyordu, göz kapakları yarıya kadar açıktı ve dudaklarında bir tebessümün izleri vardı. Bakışlarını yakaladı ve bir kaşını hafifçe kaldırdı. Emeline telaşla başını çevirdi. Her tür anlamı anladığı açıktı.

"Ah, yapamıyorum!" Rebecca dönüşü tamamlamadan durdu. "Bu adımlar çok yavaş. Dengemi kaybedip düşecekmişim gibi geliyor."

"Belki de bir partnere ihtiyacın vardır," dedi Bay Hartley. Ayağa kalkarak kardeşinin önünde eğildi. "İzin verir misin?"

Kız çok şirin bir şekilde kızardı. "Sıkılmazsan..."

"Parmaklarımı ezmediğin sürece sorun yok." Rebecca'ya sırtıarak baktı.

Emeline gözlerini kırptırdı. Bu adam gülümseyince çok yakışıklı oluyordu. Bunu daha önce nasıl fark etmemişti?

"Tek problem," diye devam etti, "benim de bir öğretmene ihtiyacım olması." Emeline'e baktı.

Yalancı. Emeline başıyla onayladı ve yanlarına doğru ilerledi, üçü sıraya dizilmişti. Elini uzattı. Sam parmak uçlarını son derece uygun bir şekilde tuttu ama eli sıcacıktı.

Emeline boğazını temizledi. Birbirine kenetlenmiş olan ellerini omuz hizasında kaldırarak ileri baktı. "Çok güzel." Sağ ayağının ucunu gösterdi. "Üçte başlıyoruz. Bir, iki ve üç."

Sonraki on beş dakika boyunca değişik dans figürlerine çalıştılar. Bay Hartley bazen kardeşine bazen de kendisine eşlik ediyordu. Emeline bunu asla itiraf etmeyecek olsa da keyiflenmişti. Böylesine iri yarı bir adamın bu kadar zarif hareketler yapabilmesi onu çok şaşırtmıştı.

Rebecca her nasılsa yanlış bir adım atınca ağabeyiyle düğüm oldu. Emeline bu karmaşadan telaşla kaçarken Sam kız kardeşini belinden yakaladı. "Dikkatli ol Becca, yoksa eşini pistin ortasında yere serersin."

"Ah, bu işte çok kötüyüm!" diye bağırdı genç kız. "Bu haksızlık! Sen çocukken hiç bu şekilde dans etmedin ve yine de figürleri uygulayabiliyorsun!"

Emeline iki kardeşe baktı. "Bay Hartley çocukken ne şekilde dans ederdi?"

"Çok kötü," dedi Bay Hartley.

Kız kardeşi de aynı anda cevap vermişti. "Jig yapardı."

"Jig mi?" Emeline Bay Hartley'nin iri vücudunun yukarı aşağı zıplayarak bu dansı yapışını hayal etmeye çalıştı.

"Büyüdüğüm şatonun etrafındaki köylüler hep bu dansı yapardı," dedi teyzesi.

"Sizi jig yaparken görmek isterdim," dedi Emeline keyifle. Bay Hartley ona alaycı bir bakış fırlattı. Emeline de ona gülümsedi. Bir an gözleri birbirine kenetlendi, Emeline o kahverengi gözlerdeki ifadenin ne olduğunu tam olarak çözemedi.

"Çok hızlıydı," dedi Rebecca konuya ısınarak. "Ama yaşlandı ve artık vücudu esnek değil, jig yapamaz."

Bay Hartley, Emeline'le bakışmayı bırakarak kardeşine döndü. "Yanlış duymadıysam bu bir meydan okuma."

Ceketini çıkardı, gömleği ve yeleğiyle ortada durup ellerini kalçalarına koyarak pozisyonunu aldı, başını havaya dikmişti.

"Gerçekten yapacak mısın?" Rebecca kahkahalarla gülmeye başlamıştı.

Sam abartılı bir şekilde iç geçirdi. "Eğer tempo tutarsan."

Rebecca el çırpma başladı ve Bay Hartley sıçradı. Emeline daha önce de jig yapan erkekler görmüştü, kutlama yapan köylüleri ya da uzun zaman denizde kaldıktan sonra kıyıya çıkan denizcileri. Bu dans genellikle kaba hareketlerle yapılırdı, bacaklar ve ayaklar bir tarafa giderken, saçlar ve kostümler ipe asılı bir kuklayı çevrelemiş gibi sallanırdı. Ama Bay Hartley jig yaparken durum farklıydı. İşi biliyordu, yaptığı her hareket net ve bilinçliydi. Ve çok zarifti. Bu olağanüstü bir şeydi. Mokasenli ayaklarını parke zemine vurarak sıçırıyor ve bu arada hem zarif hem de son derece hızlı olmayı her nasılsa başarıyordu. Ona gülümsedi, bu mutlu bir bakıştı, bembeyaz dişleri koyu renkli teninde daha da çok parlıyordu. Emeline de diğerleriyle birlikte el çırpma başladı, teyzesi ondan önce başlamıştı.

Öne atıldı ve Rebecca'yı da vahşi dansının içine çekti, onu sersemletene kadar çevirdi, genç kızın gülmekten nefesi kesilmişti. Sonra Emeline'i yakaladı. Emeline güçlü ve işi bilen ellerin arasında dönmeye başladı. Aynalarda teyzesinin ve Rebecca'nın yüzleri belirip yok oluyordu, yüreğinin göğsünden fırlayacağını düşünmeye başladı. Bay Hartley onu belinden tutarak kahkahalar atan yüzüne kadar kaldırdığında kendisinin de kahkahalar attığını fark etti.

Şen kahkahalar.

SAM O GECE binaların arasında görünmeden dolaşabilmek amacıyla siyahlara büründü. Saat gece yarısını geçmişti ve ay tam tepede durmuş ışığını dünyaya saçıyordu. Ned Allen'ı -ya da ondan kalanları- görmeye gitmiş, eve dönüyordu. Gazi çavuş alkolik olmuştu. Sam ondan herhangi bir bilgi almayı başaramamıştı, şansını bir kez daha deneyecekti, belki adamı daha erken saatlerde ayık yakalayabilirdi. Allen'ı sorgulamaya çalışmak boşuna bir çabaydı ama gölgelerin içinde yürümek insana iyi geliyordu.

Sokağa baktı. Bir araba tıngırdayarak ona doğru geliyordu, onun dışında sokakta herhangi bir canlı yoktu. Ned'in evine yaptığı ziyaret Kırmızı Ceketli'yi hatırlamasına sebep olmuştu. Takipçisi peşini bırakmış mıydı? O iri adamı bir daha görmemişti. Garip. O adam ne halt...

"Bay Hartley!"

Sam kısa bir süre gözlerini kapadı. Bu sesi tanıyordu.

"Size diyorum, Bay Hartley! Ne yapıyorsunuz?"

Savaş sırasında en iyi iz sürücüydü. Bu bir övünme değildi, komutanları böyle söylerdi. Wyandot'larla dolu bir kampın içine sızardı ve hiçbirinin ruhu bile duymazdı. Ama şu an küçük bir kadın onu bulmuştu. Karanlıkta daha mı iyi görüyordu?

"Bay Hartley..."

"Evet, evet," diye tısladı saklandığı kapı eşiğinden çıkarak. Arabaya yaklaştı. Genç kadın yolun ortasında durmuştu ve atlar sabırsızlanıyordu. Leydi Emeline'in başı karanlık perdelerin arasından dışarı uzandı.

Eğildi. "İyi geceler, Leydi Emeline. Sizinle burada karşılaşmak ne hoş."

"İçeri gelin," dedi sabırsızlıkla. "Bu saatte burada yalnız başınıza ne yaptığınızı

bilemiyorum. Londra'nın ne kadar tehlikeli olabileceğinin farkında mısınız? Tabii ya, siz sakın Boston sokaklarına alışkınsınız."

"Evet, muhtemelen ondan," diye söylenerek arabaya bindi. "Ben size bu saatte ne yaptığınızı sorabilir miyim, Leydim?" Karşısına oturmadan önce arabanın üzerine vurdu.

"Bir suareden dönüyorum tabii ki," dedi Leydi Emeline. Dizlerini örten şalı düzeltti. Araba sarsılarak ileri atıldı.

Arabanın içi loştu, soluk ışık sadece yüzünü aydınlatıyordu ama Sam yine de onun üzerindeki kostümün muhteşemliğini gördü. Üzerinde sarı alev motifleri olan ateş kırmızısı bir elbise vardı. Bir yanı yukarı çekili duran eteğinin altından sarı-yeşil iç etekleri görülebiliyordu. Korsajının üst kısmı kare şeklindeydi ve göğüsleri iki güzel tepecik oluşturarak gözler önüne seriliyordu. Ondan yansıyan sıcaklık Samuel'in iliklerini ısıttı.

"Oldukça sıkıcıydı, erken ayrıldım," diye devam etti Emeline. "İnanmayacaksınız ama punç saat onda bitmişti ve geceyarısı atıştırmasında da tek tük bir şeyler vardı, etli börek ve meyve. Olacak iş değil, hatta bir skandal. Bayan Turner'in böylesine fakir bir sofranın sunulmasına izin verme sebebini pek anlayamadım. Ama bu kadın hep böyleydi. Onun partilerine katılma sebebim her zaman ağabeyi Lord Downing'i görebilmek adına olmuştur. Korkunç bir dedikoducudur."

Durdu, muhtemelen nefes alması gerekmişti. Sam ona baktı, neden bu kadar hızlı konuştuğunu çözmeye çalışıyordu. Partide çok mu içki içmişti? Yoksa? Gülümsemeye başladığını hissedince kendini tuttu. Hayır, bu olamazdı. Leydi Emeline heyecanlanmış mıydı? Onun gibi bilmiş bir dulun bu hale gelebileceğini hiç düşünmezdi.

"Siz bu saatte ne yapıyorsunuz?" diye sordu Leydi Emeline. Korsajının üzerindeki dantellerle oynayan elleri durdu. "Belki de beni hiç ilgilendirmez." Loş ışıkta bile yanaklarının kızardığı belli oluyordu.

Sam, "Evet, sizi hiç ilgilendirmez," dedi. "Ama düşündüğünüz sebepten dolayı değil." Siyah bir tavuk olsaydı tüyleri çoktan kabarmış olurdu.

"Ne ima etmek istediğinizi anlayamadım, Bay Hartley ama eminim ki..."

"Bir fahişeyle görüştüğümü düşündünüz." Gülümseyerek oturduğu yerde kaykıldı ve bacak bacak üstüne attı. Parmaklarını yeleğinin ceplerine sokarak eğlenmeye başladı. "İtiraf edin."

"Öyle bir şey yapmayacağım!"

"Ama yanaklarındaki kızarıklıklar aksini söylüyor."

"Ben... ben..."

Sam onu kınadı. "Çok uygunsuz düşünceleriniz var, Leydim. Şoka uğradım, gerçekten çok şaşırdım."

Genç kadın bir an sadece kekelemeyi başarabildi; kendini toparlayınca gözleri kısıldı. Sam kendini hazırladı. Tanrım, bu kadınla atışmayı çok seviyordu.

"Karanlıkta sokaklarda kalmanızı görmezden gelemezdim," dedi başını dikerek. "İlişkileriniz beni hiç mi hiç ilgilendirmiyor."

Düzgün bir açıklama yapmayı başaramamıştı ve son derece rahatsızdı. Bir beyefendi olsaydı işin, yani onun peşini bırakır ve konuyu hava gibi saçma ve sıkıcı bir şeye çevirirdi. Ama avını avucunun içine almış ve bırakmakta zorlanıyordu. Zaten diğer konuşmayı yapmak canını çok sıkardı. "İlişkilerim sizi hiç mi hiç ilgilendirmemeli ama ilgilendiriyor, yanılıyor muyum?"

Emeline ağzını açarken kaşları iyice çatıldı.

"İl-ih." Onun reddetmesine fırsat vermeden parmağını sallamaya başladı. "Vakit gece yarısını geçmiş, biz karanlık bir arabada yalnızız. Burada nasıl denir, gün sönmüş mü? Biraz

neşelenin ve açık sözlü olun, Leydim."

İçini çekerek arkasına yaslandı, yüzü tamamen karanlıktaydı. "İlişkilerinizle ilgileniyor olmam ne gibi bir değişiklik yapacak, Bay Hartley?"

Sam'in yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi. "Leydim, sizin gelişmiş dünyanızdaki centilmenlerin ilginizden etkilendiklerini ölümüne inkâr edeceklerinden eminim ama ben çok daha basit bir adamım."

"Öyle mi?" Kelime karanlıkta fısıldanmıştı.

Başıyla yavaşça onayladı. "Onun için cevap vereyim: İlginizden hoşlanıyorum. Sizden hoşlanıyorum."

"Çok açık sözlüsünüz."

"Siz de aynısını yapabilir misiniz?"

Emeline içini çekince bir an için çok ileri gittiğini düşündü, genç kadın tehlikeli bulduğu bu oyundan kaçacaktı. O bir kadındı ve onun dünyasında çok farklı kurallar ve sınırlar vardı.

Ama Emeline yavaşça öne doğru eğildi ve yüzü pencereden sızan ışıkla aydınlandı. Siyah kaşlarından birini kaldırmış ona bakıyordu. "Yaparsam ne olacak?"

Düello teklifini kabul etme cesaretini göstermesi yüreğinin yerinden oynamasına sebep oldu; bu ne mutluluktu. Ona bakarak sırttı. "O halde Leydim, bu ortak ilgimiz konusunda daha uzun bir tartışma yapmamız gerekecek."

"Olabilir." Arkasındaki yumuşak, kırmızı yastıklara dayandı. "Gecenin bu saatinde sokakta ne yapıyordunuz?"

Sam hafifçe gülümseyerek başını iki yana salladı.

"Bana söylemeyeceksiniz." Araba yavaşlamaya başlamıştı.

"Hayır." Pencereden baktı. Emeline'in evinin önüne gelmişlerdi. Kandiller karanlığı aydınlatıyordu. Yeniden ona baktı. "Ama bir kadınla birlikte değildim, size yemin ederim."

"Beni ilgilendirmemeli."

"Ama ilgilendiriyor, değil mi?"

"Çok fazla tahminde bulunuyorsunuz, Bay Hartley."

"Sanmam."

Uşak arabanın kapısını açtı. Sam arabadan inerek elini uzattı. Yardım etmesine izin verip vermemek konusunda bir an tereddüt etti. Arabanın karanlığı etrafını sarmıştı, beyaz teni ve göğüsleriye aydınlıkla kuşanmıştı. Küçük eldivenli elini eline koydu. Sam onu ışığa çekerken parmaklarını hafifçe sıktı.

"Teşekkür ederim," diyerek elini çekti.

Siyah gözlerinin içine bakarken Sam onu bırakmak istemediğini fark etti. Ama sonunda elini açarak gitmesine izin verdi. Başka şansı yoktu.

Eğildi. "İyi geceler, Leydim."

Ve uzaklaşarak karanlığa karıştı.

Bölüm Beş

Büyücü gözünü bir kez kırptı ve Demir Yürek kendini kale duvarlarının içinde buldu. Kral'ın muhafızlarından biri gibi giyinmişti ve Kral da karşısında, tahtında oturuyordu! Ne kadar şaşırdığını herhalde hepiniz hayal edebiliyorsunuzdur. Bağlamak Üzere ağzını açtığı sırada, büyücünün sözlerini hatırlayarak sustu. Konuşmamalıydı, konuşursa o paçavralarına geri dönecek, prenses de ölüme terk edilecekti. Demir Yürek ağzını kapadı ve dudaklarının arasından tek bir ses dahi çıkmayacağına dair yemin etti. Bu yemini çok kısa bir süre içerisinde teste tabi tutuldu; odaya yedi tane, iri Vücutlu hain koşarak girip Kral'ı öldürmek üzere üzerine çullandılar.

Demir Yürek kılıcını sağa sola sallayarak savaşa başladı. Diğer nöbetçiler çığlıklar attılar ama onlar kılıçlarını çekene kadar yedi hain çoktan yere serilmişti...

Demir Yürek'ten

"Samuel Hartley çok sinir bozucu bir adam," dedi Emeline ertesi sabah. Küçük oturma odasında Melisande Fleming'le oturuyordu. Bu odayı çok seviyordu; duvarları sarı ve beyaz çizgiliydi, aralarda ince, kırmızı şeritler vardı. Mobilyalar muntazam oturma odasındakiler kadar yeni değildi ama kırmızı, turuncu kadifeler ve Şam ipeklerine bürünmüşlerdi. İnsan kendini bu odada kumaşların üzerine yatıp mırıldayan bir kedi gibi hissedirdi. Elbette böyle bir tavır sergilemezlerdi ama oda insana bu hissi yaşıtıyordu. Şu an Melisande'yle birlikte pencerenin önünde, görgü kurallarına uygun bir şekilde oturuyorlardı. Ya da arkadaşı oturduğu yerde, sükûnetle çayını yudumlarken Emeline odayı arşınıyor demek daha doğru olurdu.

"Sinir bozucu," diye mırıldanan Emeline koltuğun üzerindeki püsküllü yastığı düzeltti.

"Bunu daha önce de söyledin," dedi Melisande. "Geldiğimden bu yana dördüncü oldu."

"Öyle mi?" dedi Emeline dalgın gözlerle. "Olabilir ama doğru. Görgü denen şeyden hiç nasibini almamış -daha geçen gün bu evde jig yaptı- yüzünde daimî bir gülümseme var ve ayakbılarının topukları yok."

"Korkunç," diye mırıldandı Melisande.

Emeline neredeyse hayatı boyunca tanıdığı en yakın arkadaşına bıkkınlıkla baktı. Her zamanki gibi en az yeri işgal etmeye çalışarak diken üstündeymiş gibi oturuyordu. Sırtı dimdikti, kolları iki yandan bedenine yapışmıştı ve elleri kucağında kavuşmuştu -çayını içmediği anlarda-, ayakları da halının üzerinde yan yana duruyordu.

Muhtemelen ateş rengi koltuğun üzerinde yığılı duran yastıklara yaslanmayı bir an bile aklına getirmemişti. Ayrıca -ki bu da arkadaşların arasındaki zıtlıklardan biriydi- Melisande hep kahverengi giyerdi. Bu doğrudu; bazen de kahverengiden vazgeçer ve grilere bürünürdü ama bu büyük bir değişiklik sayılamazdı, değil mi? Mesela bugün kusursuz bir kesime sahip olan çuval bezinden yapılmış bir elbise giymişti ama rengi yine iğrenç bir kahve tonundaydı.

"Neden böyle bir kumaştan elbise diktirdin?" diye sordu Emeline.

Diğer kadın başını eğerek kendini inceledikten sonra demliği alıp biraz daha çay koydu. "Toz göstermiyor."

"Çünkü tozla aynı renkte."

"Bildin işte."

Emeline arkadaşını eleştirmeye başladı. "O güzel sarı saçlarınla..."

"Onlar da toz rengi" dedi Melisande alaycı bir tavırla.

"Hayır, hiç de değil. Sadece biraz renklenmeye ihtiyacın var."

"Toz rengi saçlar, toz rengi gözler, toz rengi bir cilt..."

"Tenin hiç de toz rengi değil," diyen Emeline yaptığı gafın farkına varınca tedirgin oldu. Arkadaşını geri kalan her şeyinin toz rengi olduğunu söylemek istememişti. Melisande ona alay eder gibi baktı.

"Biraz daha canlı renklerde giyinebilirsin," diye devam etti Emeline telaşla. "Hoş bir mürdüm eriği olabilir. Ya da koyu kırmızı. Seni kırmızılar içinde görmeyi çok isterdim."

"Daha çok beklersin," dedi arkadaşı. "Bana yeni komşundan bahsediyordun."

"Çok sinir bozucu."

"Bunu daha önce de söyledin."

Emeline onu duymazdan geldi. "Ve geceleri ne yaptığını bilmiyorum." Melisande ona baktı. Bir kaşı hafifçe yükselmişti.

"Öyle demek istemedim!" Emeline yastıklardan birini sert hareketlerle kabartmaya başladı.

"Çok rahatladım" dedi Melisande. "Ama yine de Lord Vale'in bu sömürgeli hakkında ne düşüneceğini merak ediyorum." Emeline gözlerini ona dikti. "Jasper'ın, Bay Hartley'yle uzaktan yakından ilgisi yok."

"Emin misin? Bu adamla olan birlikteliğini onaylar mı?"

Emeline burnunu kııştırdı. "Jasper'dan bahsetmek istemiyorum."

"Lord Vale adına çok üzüldüğümü söylemek zorundayım," dedi Melisande çayına bir kaşık dolusu şeker koyarken.

"Jasper bunu duysa çok mutlu olurdu."

Emeline altın renkli kadife koltuğun ucuna oturdu. Akli sürekli olarak biraz önce bahsettiği konuydu. "Dün gece oldukça geç bir saatte Bay Hartley'yle karşılaştım. Emily Turner'in suaresinden dönüyordum; bu arada haklıydın, hiç gitmemem gerekirdi..."

"Söylemiştim."

"Evet, ben de öyle söyledim ya zaten." Emeline oturduğu yerde hafifçe kıpırdandı. Melisande zaman zaman öğretmen gibi oluyordu. "Her neyse, karanlık sokakta oldukça kuşku uyandıran bir şekilde gizlenmiş duruyordu."

"Belki de geçimini haydutluk yaparak sağlıyordur," dedi Melisande. Hizmetçinin önlerine bırakmış olduğu tatlı tabağını inceliyordu.

Emeline kaşlarını çatı. Arkadaşının ne zaman şaka yaptığını, ne zaman yapmadığını anlamak zordu. "Sanmıyorum."

"Ne rahatlatıcı," diyen Melisande soluk renkli küçük bir sari pasta seçti.

"Aslında oldukça sessiz hareket ediyor," diye devam etti Emeline, "bir hayduta çok uygun bir durum."

Melisande pastasını ağzına attı ve hafifçe kaşlarını kaldırdı.

"Ama yok. Hayır." Emeline kararlı bir şekilde başını iki yana salladı. "Bay Hartley bir haydut değil. Soru hâlâ cevaplanmamış halde duruyor, gecenin o saatinde ne yapıyordu?" Melisande yutkundu. "Bir randevudan döndüğü ortada."

"Hayır."

"Hayır mı?"

"Hayır." Emeline arkadaşının yaptığı tahminin kendisini neden bu kadar çok kızdırdığını bilmiyordu. Aslında söylediği doğrudu, bu aşikârdı. Emeline toparlanmak için bir nefes aldı. "Ona sordum ve o da bir kadını görmeye gitmediğini söyledi."

Melisande öksürdü. "Bir erkeğe kaçamaktan dönüp dönmediğini mi sordun?"

Emeline kızardı. "Her şeyi olduğundan daha vahim göstermeye bayılıyorsun."

"Sadece senin söylediklerini tekrarlıyorum."

"O şekilde olmadı. Ben sorduğum, o da uygun bir şekilde cevapladı."

"Ama hayatım, ne olursa olsun bir kadınla buluştuğunu inkâr etmeyecek miydi?"

"Bana yalan söylemedi." Neden bu kadar öfkeli olduğunu bilmiyordu. Yüzü ve boynu âdeta yanıyordu. "Bunu yapmadı."

Melisande yorgun gözleriyle ona baktı. Bu, arkadaşının en hassas noktasıydı. Melisande yirmi sekiz yaşındaydı ve hatırı sayılır bir drahoması olmasına rağmen hiç evlenmemişti. On yıl önce Emeline'in asla sevmeyi başaramadığı bir aristokratla nişanlanmıştı. Sevmemekte haklı olduğu da ortaya çıkmıştı. Aşağılık herif Melisande'yi unvan sahibi, gösterişli bir dul uğruna terk etmişti. Melisande o günden sonra tüm erkeklere daha farklı bir gözle bakar olmuştu.

Farklı düşünmesine rağmen Melisande, Emeline'in daha yeni tanıştığı bir adamın böylesine özel bir konuda kendisine yalan söylemeyeceğine dair yaptığı saçma savunmayı, başını hafifçe sallayarak onaylamıştı.

Emeline minnetle gülümsedi. Kahverengi giysiler giyme takıntısı olsun ya da olmasın, Melisande gerçekten çok iyi bir dosttu.

"Bir randevudan dönmüyorsa," dedi Melisande düşünceli bir ses tonuyla, "belki de kumar oynamaya gitmiştir. Ona nereye gittiğini sordun mu?"

"Bana söylemedi ama onun kumarhane gibi yavan yerlere gideceğini sanmıyorum."

"İlginç." Melisande camdan dışarı baktı. Emeline'in evinin arka tarafında bulunan küçük oturma odası bahçeye bakıyordu. "Teyzen onun hakkında ne düşünüyor?"

"Teyzemi bilirsin." Emeline burnunu kııştırdı. "Kardeşinin, ayakkabı giymeyeceğinden endişeleniyor."

"Ayakkabı giyiyor mu?"

"Elbette."

"Ne hoş," diye mırıldandı Melisande. "Söyle bakalım, şu Bay Hartley; uzun boylu, hoş ve pudrasız olan kahverengi saçlarım arkada toplayan bir bey mi?"

"Evet." Emeline ayağa kalkıp pencereye doğru ilerledi. "Neden sordun?"

"Çünkü sanırım şu an arka bahçesinde erkeklere yaraşır bir işle meşgul oluyor." Melisande başıyla pencereyi gösterdi.

Emeline baktı ve Bay Hartley'yi bahçelerini ayıran duvarın dibinde görünce şaşırdı. Elinde çok uzun bir silah vardı. Tam o anda kendi bahçesinde küçük bir şekil belirdi, arkasında da za-yıf bir adam vardı, Daniel sabah gezintisine çıkmıştı.

"O koca silahla ne yapmayı düşünüyor?" diye sordu Melisande. Bay Hartley silahı indirdi, namlusuna bakıyordu; bu oldukça tehlikeli bir görüntüydü.

"Tanrı bilir," diye mırıldandı Emeline. En iyi arkadaşını odada bırakıp bahçeye inmek için bir bahane aramaya başladı. Saçma! "Erkekçe bir şey olduğundan hiç şüphem yok."

"Hımm. Daniel ona çok yakın." Melisande çay fincanının arkasından bakarken çok eğleniyordu. "İlgili bir anne şu an gidip komşusunun ne yaptığını öğrenirdi."

SAM DAHA ONU GÖRMEDEN varlığını hissetmişti. Bahçelerin arasındaki tuğla duvar yaklaşık iki metre yüksekliğindeydi ama çocuğun çıkardığı sesler rahatlıkla duyuluyordu; kuru yaprakların üzerinde sekerek koşan ayaklar, "Gel bak!" diye atılan bir çığlık ve çocuk ağacın üzerine sıçradıktan sonra ağacın gövdesinde yukarı doğru tırmanan çizmelerin hissettirdiği. Sonra sadece onu seyreden çocuğun nefes seslerinin bozduğu göreceli bir sessizlik.

Sam duvarın kenarındaki mermer bankta oturuyordu, tüfeği dizlerinin üzerinde duruyordu. Cebinden uzun bir parça tel çıkararak onu falya deliğinden içeri soktu,

oluşabilecek aşınmayı engellemek için ileri geri hareket ettirdi. Sonra deliğe üfledi ve namluya bakmaya başladı.

Çocuk dayanamadı. "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Silahımı temizliyorum." Sam başını kaldırmadan cevap verdi. Hayvan, avcının kendisiyle ilgilenmediğini düşündüğü zamanlarda daha cesur olurdu.

"Benim de silahım var." Çocuk kıpırdandıkça yapraklar hışırdıyordu.

"Ya?"

"Dayım Reynaud'ya aitti."

"Hımm." Sam ayağa kalkarak silahı kabzasından tuttu. Namlunun altındaki çubuğu kaydırıldı.

"Annem dokunamayacağımı söylüyor."

"Öyle mi?"

"Silahını temizlemene yardım edebilir miyim?"

Sam işine ara verdi ve gözlerini kısarak çocuğa baktı. Daniel otuz santim kadar yukarısında bulunan bir dalın üzerine uzanmıştı, kolları ve bacakları dalın iki yanından aşağı sarkıyordu. Yanağında bir çizik, beyaz gömleğinde de küçük bir leke vardı. Sarı saçları alnını örtmüştü ve mavi gözleri heyecanla parlıyordu.

Sam içini çekti. "Bana yardım etmene annen kızmaz mı?"

"Ah, hayır," dedi çocuk hızlıca. Bacakları Sam'in bahçesine doğru hareketlenmeye başlamıştı.

"Sakin ol." Sam tüfeğini yanına koydu ve çocuk düşerse tutabilmek için ağaca doğru ilerledi. "Öğretmenin ne olacak?"

Daniel başını çevirerek kendi bahçelerine baktı. "Gül bahçesindeki bankta oturuyor. Yürüyüşe çıktığımız zamanlarda hep orada uyuyakalır." Dalın üzerinde biraz daha ilerledi.

"Orada dur" dedi Sam.

Daniel donakaldı, gözleri kocaman olmuştu.

"Biraz daha ilerlersen dal ağırlığını taşıyamayacak. Bacaklarını aşağı sarkıt, sana yardım edeceğim."

Daniel rahatlayarak gülümsedi ve kollarıyla dala tutunurken bacaklarını aşağı sarkıttı. Sam oğlanı belinden yakaladı ve yere indirdi. Daniel son hızla silahın yanına koştu. Sam onu izledi ama çocuk silaha dokunmadı; sadece seyretti.

Daniel dişlerinin arasından bir ısıklık çaldı. "Amanın, bu hayatımda gördüğüm en uzun silah." Sam gülümseyerek onun yanına çömeldi. "O bir **Kentucky** tüfeği. Bunu sömürgelerde Pennsylvania sınırlarında kullanıyorlar."

Daniel yan gözle Sam'e baktı. "Neden o kadar uzun? Taşması zor olmuyor mu?"

"Pek sayılmaz. O kadar ağır değil." Sam silahı eline alıp yeniden namlusuna baktı. "Bu şekilde daha iyi nişan alınabiliyor. Daha iyi ateş ediyor. Al, bak."

Sam silahı ona doğru tutarken Daniel mutlulukla yanında duruyordu. "Aman Tanrım!" diye fısıldadı çocuk. Bir gözü kapalı şekilde namludan bakarken ağzından hızla soluyordu. "Ateş edebilir miyim?"

"Burada olmaz," dedi Sam. Silahı indirdi. "Bankın üzerine çık ve bana yardım et."

Daniel banka zıpladı.

"Şunu al bakalım." Ona kaim bir bez verdi. "Şimdi silahı sımsıkı tut ve sakın düşürme. Su çok sıcak. Hazır mısın?"

Silahın namlusunu iki eliyle sımsıkı yakaladı ve ellerinin yanmasını engellemek için bezin üzerinden tuttu. Alnı işine dikkatini verirken kırıştı. "Hazırım."

Sam içi kaynar su dolu çaydanlığı yerden aldı ve büyük bir dikkatle ince namlunun içine

suyu dökmeye başladı. Falya deliğinin altından siyah sular köpürerek dökülüyordu.

"Aman!" diye soludu Daniel.

Sam ona bakarak gülümsedi. "Bir dakika daha öylece tut." Çaydanlığı yere koydu ve harbiyi eline aldı, ucuna bir parça bez sardıktan sonra namlunun içine soktu. "Yapmak ister misin?"

"Vay! Yapabilir miyim?" Oğlan sırtıttı, renklerini babasından almıştı ama gülümsemesi annesininkiyle aynıydı.

"Başla bakalım."

Oğlan harbiyi alırken Sam namluyu tuttu.

"Güzel. İleri geri hareket ettir. İçinde kalan her bir barut parçasını çıkarmamız gerekiyor."

"Neden?" Oğlan işini yaparken kaşlarını çatmıştı.

"Kirli bir silah güvenli değildir." Sam izlemeye devam etti, oğlan işini gayet iyi yapıyordu,

"Tutukluk yapabilir. Geri teper ve ateşleyenin burnunu dağıtabilir. Bir erkek silahını her zaman temiz tutmalıdır."

"Hah," diye homurdandı Daniel. "Onunla ne avlıyorsun? Kartal mı?"

"Hayır, kuşlar için oldukça büyük bir silah bu bir kartal için bile. Korucular genellikle geyik avlarlar, o sırada karşına bir ayı ya da yaban kedisi çıkarsa çok işe yarar."

"Hiç daha önce bir yaban kedisiyle karşılaştın mı?"

"Bir kez. Bir iz sürüyordum ve bir anda senin boyunda bir şey karşımda belirdi."

Daniel durdu. "Ne yaptın? Vurdun mu?" Sam başım iki yana salladı. "Buna fırsat bulamadım. İri kedi bana şöyle bir baktı ve ortalıktan kayboldu."

"Tüh." Daniel bu cevap karşısında biraz hayal kırıklığına uğramıştı.

"Güzel," dedi Sam tüfeği göstererek. Şimdi biraz daha su dökelim." Daniel başıyla onayladı, gözlerini büyük bir ciddiyetle tüfeğe dikmişti.

Sam çubuk ile siyaha dönmüş bezi geri aldı ve demliği tekrar kaldırdı. "Hazır mısın?"

"Hazırım."

Bu kez çıkan su griydi.

"Bu su işini kaç kez yapmamız gerekiyor?"

"Temiz su akana kadar." Sam çubuğun ucuna yeni bir bez sararak ona verdi. "Kaynar su kullanman gerektiğini sakın unutma, namluyu çok iyi kurulamayı da, aksi takdirde paslanır."

Daniel çubuğu aşağı yukarı oynatırken başını salladı. Sam neredeyse gülecekti. Kendisi için çok kolay olan bu işi o yaparken oldukça zorlanıyordu ama Daniel bu durumdan hiç şikâyetçi olmadı. Çubuğu itip çekmeye devam etti. Sam duvarın arkasından gelen hışırtıları fark etti. Melisa kokusu genzini doldurdu. O tarafa bakmadı ama bütün vücudu alarma geçmişti, kadının kendini ne zaman göstereceğini merak ederek beklemeye başladı.

"Daha ne kadar yapmam gerekiyor?" diye sordu Daniel.

"Bu kadar yeterli." Sam onun çubuğu çıkarmasına yardım etti.

Daniel onun çubuğu eline alışını izledi. "Daha önce hiç savaşta bulundun mu?" Sam kısa bir tereddüt yaşadıktan sonra çubuğun etrafındaki bezi çıkarmaya devam etti. "Evet. Sömürgelerde Fransızlarla savaştım. Hazır mısın?" Daniel başıyla onayladı. "Dayım Reynaud da o savaştaydı."

"Biliyorum." Sam sıcak suyu namlunun içine dökerken konuşmadı.

"Savaşta birisini öldürdün mü?" Sam ona baktı. Daniel falya deliğinden akan sulara bakıyordu. Bu muhtemelen öylesine sorulmuş bir soruydu. "Evet."

"Su temiz."

"Güzel." Sam yine kuru bir bezi çubuğa sarıp Daniel'a verdi.

Daniel yeniden işe koyuldu. "Onları bu silahla mı öldürdün?" Duvarın diğer yanından

gelen hışırtılar uzun zamandır duyulmuyordu. Geldiği gibi gitmiş olabilirdi ama Sam hiç de öyle olduğunu sanmıyordu. Leydi Emeline'in nefesini tutmuş bir şekilde ondan gelecek olan cevabı beklediğinden emindi. İcini çekti. "Evet. Quebec Savaşı'nda şehri ele geçirirken. Bir Fransız askeri üzerime koştu. Tüfeğinin ucunda süngü takılıydı ve üzeri kanlıydı." Daniel'in küçük bedeni dondu. Sam'e baktı.

Sam bu bakışlara karşılık verdi. "Ben de onu öldürdüm."

"Ah," diye fısıldadı oğlan.

"Çubuğu çıkar bakalım. Namluyu yağlayacağız."

"Duvarın diğer tarafından Leydi Emeline'in sesi duyuldu. "Daniel."

Sam beze koyduğu yağı dökmemeye çalıştı. Hikâyesi hakkında ne düşünmüştü? Savaş hakkında anlatılan hikâyelerde olduğu gibi büyük zaferler içermiyordu. Ayrıca onun hakkında yapılan dedikoduları da duymuş olmalıydı. Spinner's Falls'ta yaşananlardan dolayı bir ödlele olduğunu mu düşünüyordu?

Daniel arkasına döndü. "Anne, gel bak! Bay Hartley yeryüzündeki en uzun silaha sahip, onu temizlemesine yardım ediyorum."

"Görüyorum." Leydi Emeline duvarın arkasında belirmişti. Diğer tarafta bulunan bir bankın üzerine tırmanmış olmalıydı. Sam'e bakmadı.

Sam parmaklarını temiz bir beze sildi. "Leydim." Belki de kendisinden öğreniyordu.

Emeline boğazını temizledi. "O muhteşem silahı nasıl inceleyeceğimi bilemiyorum, arada kapı yok."

"Üstünden atla," dedi Daniel. "Sana yardım ederim."

"Hımm." Leydi Emeline önce oğluna, sonra duvara baktı. "Ben hiç..."

"İzin verir misin?" Sam bunu büyük bir ciddiyetle Daniel'a sormuştu.

Daniel onay verdi.

Kendisini gizemli bakışlarıyla süzmeye başlamış olan Leydi Emeline'e döndü. "Biraz daha yukarı çıkabilir misiniz?"

"Ebette." Duvarın kendi tarafında bulunan yüzeyine baktı ve bir şeyin üzerine tırmandı, beline kadar duvarı geçmişti.

Sam kaslarını kaldırarak kendi bahçesindeki banka tırmandı. Duvarın üzerinden baktı. Leydi Emeline bir ağaç dalına tırmanmıştı. Kahkahasına engel oldu ve ona uzandı. Ellerini beline koyduğunda Emeline'in gözleri fal taşı gibi açıldı, Sam de nefesinin kesildiğini hissetti. "İzin verir misiniz?"

Hızla onayladı. Onu kaldırarak duvarın üzerinden geçirdi. Yan tarafındaki eski yarısı biraz acımış, kasları da kaldırdığı ağırlıkla kasılmıştı ama bütün bunların yüzünden belli olmasına izin vermedi. Onu yavaşça göğsünden aşağı doğru kaydırды. Fırsattan istifade ediyordu ama onun sıcaklığından ve melisa kokusundan çok hoşlanıyordu. Yüzleri aynı hizaya geldiğinde bakışları bir an buluştu. Siyah gözleri pusluydu, kızarmaya başladı. Hızla soluk alıp verdiğinin farkındaydı. Onu yere bıraktı.

Eteklerini düzeltmek için başını eğdi. "Teşekkür ederim, Bay Hartley." Sesi boğuktu.

"Benim için bir zevkti."

Başını dik tutması iyi olmuştu çünkü Emeline ona sert bir şekilde baktı. Yüzü pembeleşirken dudaklarını ısırды. Onu İzlerken, o keskin dişlerin çıplak bedenini ısırmasının nasıl bir şey olacağını düşündü. Huysuzun tekiydi. Emeline'in onu ısırarak istediğinden emindi.

"Gel bak, anne," diye tekrarladı Daniel sabırsızlıkla. Leydi Emeline silaha doğru ilerleyerek baktı. "Çok güzel, hayatım."

"Onu yağlamamıza yardım edecek misiniz?" diye sordu Sam büyük bir masumiyetle.

Emeline onu bakışlarıyla uyardı. "Sanırım sadece izleyeceğim."

"Ah." Sam yağlı bezi çubuğa sararak Daniel'a verdi. "İyice ittir, Danny. Her yeri yağlanmalı."

"Tamam, efendim." Daniel çubuğu alarak kendisine söyleneni yaptı. Kaşları ciddiyetle çatılmıştı.

Sam başka bir bezi yağlayarak namlunun dışını ovmaya başladı. "Kardeşim yarın akşamki baloda bize eşlik edeceğinizi söyledim, Leydim."

Yan gözle onun başını salladığını gördü. "Westerton suaresi. Oldukça büyük bir balodur. İkinize birden davetiye bulabilmek için biraz çaba harcamam gerekti. Neyse ki siz onlar için yeni bir merak konusunuz. Bay Hartley. Birkaç ev sahibesi bu konuyla ilgilendiklerim açıkça belli etti."

Sam bununla ilgilenmedi. "Sizce Rebecca bu baloya hazır mı?"

"Elbette." Öne eğildi, namluya bakıyordu. Daniel hâlâ uğraşıyordu. "Ama daha küçük bir parti, Londra sosyitesiyle tanışması için daha kolay olurdu."

Sam ses çıkarmadı. Tüm dikkatini kabzanın pirinç tarafını temizlemeye vermişti ve içindeki suçluluk duygusunu bastırmaya uğraşıyordu.

"Rebecca bu baloya özellikle katılmak için ısrarcı olduğunuzu söyledi." Pembe eteği dizlerine sürtündü. "Sebebini çok merak ediyorum."

EMELİNE BAY HARTLEY'NİN sırtının gerilişini izledi. Ayaklarının dibinde çömelmiş, başı öne eğik bir şekilde olağan dışı silahını kumaşla neredeyse okşuyordu. Uzun ve garip görümlü bir silahtı, namlusu çok dardı. Soluk, ağaç rengi bir ahşabı vardı ve damarları boylu boyunca dönerek uzanıyordu. Dudaklarını büzdü. Bir silahı ancak bu adam bu kadar hoş gösterebilirdi. Ucunda kıvrımlı bir kesime sahip cilalı pirinç bir plaka vardı. Bay Hartley'nin beyaz kumaşı tutan elleri, iri ve bronz rengindeydi ama son derece nazik ve sevgi dolu okşayışları vardı.

Bakışlarını çevirdi. Sesini duyduğu anda irkilmiş; hatta teninde sinir bozucu bir ürperme hissetmişti. Duvarın üzerinden ona bakarken de aynı şeyi hissetmişti. Ceketini ve yeleşini çıkarmıştı, evinin bahçesinde bile olsa bu son derece uygunsuz bir hareketti. Erkekler çok sıra dışı bir şey olmadığı sürece üzerlerindeki hiçbir şeyi çıkarmamalıydı. Emeline Amerika'nın vahşi bölgelerinde bile bu kuralların geçerli olmadığına inanmayı reddediyordu. Sonuçta üzerinde sadece gömleği vardı. Kolalı tiril tiril beyaz keten gömleği, yanık teninin üzerinde parlıyordu. Kollarını sıvamış ve koyu renkli tüyleri gözler önüne serilmişti. Emeline saçmaladığının farkındaydı ama bu çıplak kollar odak noktası olmuştu. Kollarına dokunmayı ve o koyu renkli tüylerin yumuşaklığını hissetmeyi deli gibi arzuluyordu.

Lanet olasıca!

Emeline, "Westerton suaresini seçmenizin özel bir sebebi var mı?" diye sordu, kendi kulağına bile garip gelen, hırçın bir sesle.

"Hayır." Başını kaldırıp bakmamıştı bile. Silahın başka bir bölümünü temizlerken atkuyruğu omuzlarında salınıyordu. Bu da çok rahatsız ediciydi. Güneş, kahverengi saçlarının arasında bulunan daha açık renkleri ortaya çıkarıyordu.

Emeline gözlerini kısarak ona baktı. Belli etmemeye çalışıyordu ama Bay Hartley yalan söylüyordu.

"Bu kadarı yeterli," dedi Bay Hartley. Emeline bir an kendisiyle konuştuğunu sandı. Ama Daniel doğrularak sırtıttı. "Artık temiz mi?"

"Evet, kesinlikle tertemiz." Sömürgeli ayağa kalktı, çok yakınındaydı, neredeyse ona değecekti.

Emeline bir adım geri kaçma isteğini kontrol altına aldı.

"Artık deneyebilir miyim?" diye sordu Daniel. Emeline ağzını hayır demek üzere açtığı sırada, Bay Hartley konuştu. "Burası ateş edilecek bir yer değil. Etrafımız yanlışlıkla vurabileceğimiz insanlarla dolu." Oğlunun alt dudağı sarktı. "Ama..."

"Daniel," diye uyardı Emeline, "Bay Hartley'nin canını sıkmamalısın, zaten yardım etmene izin verme nezaketini gösterdi."

Bay Hartley genç kadının söyledikleri yanlışmış gibi kaşlarını çatı. "Danny bana yardım ettiği için çok mutlu oldum..."

"Adı Daniel." Kelimeler ağzından kontrolsüzce fırlayıvermişti. Sesi de çok sertti.

Sam ona baktı, dudakları çizgi halini almıştı. Çenesini havaya dikerek bakışlarına cevap verdi. Bay Hartley kısık bir sesle devam etti: "Daniel bugün çok iyi çalıştı. Beni bunaltmıyor."

Oğlu hayatının en büyük övgüsünü almış gibi yerinde sıçramaya başladı. Bay Hartley'ye küçük bir çocukla nasıl konuşulması gerektiğini bildiği için müteşekkir olmalıydı aslında. Oysa hırçınlık edip duruyordu.

Bay Hartley, Daniel'a gülümsedikten sonra bezleri ve yağı toplamaya başladı. "Muhtemelen yarın sabah balo hazırlıklarıyla meşgul olacaksınız."

Emeline bu ani konu değişikliği karşısında gözlerini kırptırdı. "Yo, hayır. Balo düzenliyorsanız pek çok hazırlık yapmanız gerekir ama biz sadece bir baloya katılacağız..."

"Güzel." Ona gülen kahverengi gözleriyle baktığı anda, Emeline bir tuzağa düştüğünü anladı. "O zaman Bay Wedgwood'un dükkânına giderken bana eşlik edebilirsiniz. Ne almam gerektiği konusunda bir kadının fikirlerine ihtiyacım var."

Ağzını kısa bir süre sonra pişmanlık duyacağı birtakım sözler sarf etmek üzere açtığı sırada, Bay Smythe-Jones'un sesi onu kurtardı.

"Lordum? Lord Eddings?"

Daniel omuzlarını kamburlaştırarak fısıldadı. "Ona burada olduğumu söylemeyin." Emeline kaşlarını çatı. "Saçmalama. Hemen öğretmeninin yanına git, Daniel!"

"Ama..."

"Annenin söylediğini yapmanda fayda var," dedi Bay Hartley usulca.

Ve bir mucize oldu, oğlu ağzını kapadı. "Evet, efendim." Duvara yaklaşarak seslendi. "Buradayım."

Öğretmenin ince sesini duydular. "Orada ne işiniz var? Bir an önce buraya gelin, Lord Eddings!"

"Ben..." Bay Hartley mermer bankın üzerine çıkıp duvara yaslandı. Bu kadar iri yapılı bir adama göre çok seri hareketler yapıyordu. "Danny ziyaretime gelmişti, Bay Smythe-Jones. Umarım bir sakıncası yoktur."

Duvarın diğer tarafından birtakım mırıltılar duyuldu.

"Hadi Danny." Bay Hartley elleriyle bir basamak oluşturdu. "Sana yardım edeceğim."

"Teşekkür ederim!" Daniel, Bay Hartley'nin iri ellerinin arasına ayağını koydu ve adam onu yavaşça kaldırdı. Daniel duvarın üzerine çıktı, oradan da yaban elması ağacına geçti. Bir saniye sonra gözden kaybolmuştu.

Emeline yere bakarak, oğlunun kendisini azarlayan öğretmeniyle birlikte uzaklaşmalarını bekledi, sesler yavaşça azaldı. Eteğindeki kurdelelerden birini kıvrırmaya başladı. Sonra başını kaldırdı.

Bay Hartley bankın üzerinde durmuş onu seyrediyordu. Sonra yere atladı ve çok yakınına indi, kahverengi gözleri ısrarcıydı. "Neden oğlunuza Danny dememi istemiyorsunuz?"

Dudaklarını sarkıttı. "Adı Daniel."

"Danny de Daniel'ın kısaltması."

"O bir baron. Günün birinde Lordlar Kamarası'ndaki yerini alacak." Kurdele parmaklarını

acıtmaya başlamıştı. "Bir kısaltmaya ihtiyacı yok."

"Elbette ihtiyacı yok." Ona bir adım daha yaklaşarak gözlerini kendisinininkilerden ayırmamaya onu zorladı. "Ama bunun küçük bir çocuğa ne gibi bir zararı olabilir?"

Emeline içini çekti ve böylelikle onun barut, nişasta ve tüfek yağıyla karışmış kokusunu da soludu. Bu aslında son derece itici bir koku olmalıydı, oysa onu iç gıcıklayıcı bulmuştu. Ve bu his gittikçe artıyordu. Dehşet vericiydi.

"Babasının adıydı," diye püskürdü. Kurdele koptu.

Sam durdu, iri bedeni avına atlamaya hazır gibiydi. "Kocanızın mı?"

"Evet."

"Size onu mu hatırlatıyor?"

"Evet... hayır." Bu fikri geçiştirdi. "Bilmiyorum."

Sam onun etrafında yavaşça dönmeye başladı. "Onu özlüyor musunuz? Kocanızı."

Emeline omuz silktili, hızla dönüp yüzüne bakma dürtüsünü bastırdı. "Altı yıl boyunca birlikteydik. Özlemesem garip olurdu."

"Bu ille de özlemenizi gerektirmez." Tam arkasındaydı ve omzuna doğru konuşuyordu. Nefesini kulağının arkasında hissettiğini hayal etti.

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Onu sevdiniz mi?"

"Aşk, sosyete evliliklerinde kayda değer bir durum değildir." Dudağını ısırıldı.

"Hayır mı? O zaman onu özlemezsiniz."

Emeline gözlerini kapadı ve alaycı bakan mavi gözleri hatırladı. Karşı konulamayacak kadar nazik olan o yumuşak ve beyaz elleri... Atlar, köpekler ve faytonlar hakkında hiç durmadan konuşan tenor sesi. Sonra siyah satenler içerisinde tabuta uzanmış ve artık kahkahalar atmayacak olan soluk yüzü. Bunları hatırlamak istemiyordu. Ona çok acı veriyordu.

"Hayır." Bu küçük bahçeden ve kendisine av gözüyle bakan adamdan kurtulabileceği yöne, eve doğru döndü. "Hayır, kocamı özlemedim."

Bölüm Altı

Güzel! Kral tek başına hayatım kurtarmayı başaran nöbetçiye müteşekkirdi. Hepsi Demir Yürek'i bir kahraman olarak selamladılar ve bir anda nöbetçilerin komutanı oluverdi. Herkes bu cesur komutana adını sordu ama o tek kelime bile etmedi. Onun konuşmayı inatla reddetmesi, Kral'ı biraz tedirgin etti. Kendi bildiğini okuyan bu adam kimin nesiydi? Ama Kral bir gün gezintiye çıktığı sırada, korkunç bir Canavar onu öğle yemeği yapmaya karar verdiğinde bu endişeleri de silindi. Bam! Güm! Çat! Demir Yürek hızla ileri atılarak trolün başını gövdesinden ayırıvermişti...

Demir Yürek'ten

Emeline yatağının perdeleri açılırken uyandı. Uykulu gözlerini kırıştırarak oda hizmetçisi Harris'in yüzüne baktı. Harris ellili yaşlarda, sert yüz hatlarının ortasına konmuş koca bir burnu olan ve yüzünde hiçbir ifade barındırmayan bir kadındı. Emeline pek çok hanımefendinin özel hizmetçilerinin evdeki erkek hizmetlilerle sürekli flört etmelerinden ve dedikodu yapmalarından şikâyetçi olduğunu biliyordu. Harris ona böyle bir şeyi hiç yaşatmamıştı.

"Bay Hartley aşağıdaki giriş salonunda sizi bekliyor, Leydim," dedi ifadesiz bir suratla.

Emeline yatak odasının penceresine baktı. Işık oldukça soluktu. "Ne?"

"Sizinle bir randevusu olduğunu ve sizi görmeden gitmeyeceğini bildirdi."

Emeline yatakta doğruldu. "Saat kaç?" Harris dudaklarını büzdü. "Sekizi çeyrek geçiyor, Leydim."

"Aman Tanrım. Ne istiyormuş?" Emeline örtüleri üzerinden atarak terliklerini aramaya başladı. "Çıldırılmış olmalı. Kimse sabahın sekizinde ziyarete gitmez."

"Evet, Leydim." Harris yere eğilerek terliklerini giymesine yardım etti.

"Saat dokuzda bile gelinmez," diye mırıldanan Emeline kollarını Harris'in elinde tuttuğu sabahlığa geçirdi. "Esasen saat on birden önce böyle şeyler asla yapılmaz ve ben şahsen saat ikiden önce kimseyi rahatsız etmem. Çok, çok çılgınca."

"Evet, Leydim." Emeline akortsuz bir ıslığın varlığının farkına vardı.

"Bu gürültü ne?"

"Bay Hartley aşağıda ıslık çalıyor, Leydim," diye cevapladı Harris.

Emeline bir süre hizmetçisine baktı, söyleyecek sözü kalmamıştı. Islık tiz bir şekilde yükselerek korkutucu bir tona döndü. Emeline hızla odasından fırlayarak üst koridora çıktı. Sahanlığı geçerek Bay Hartley'nin durduğu salona bakan merdivenin korkuluğunu iki eliyle tuttu. Bay Hartley şapkasını iki eliyle arkasında tutarak duruyordu, Emeline onu izlerken ayaklarının üzerinde sallandı ve dişlerinin arasından ıslığını çalmaya devam etti.

"Şişşt!" dedi Emeline korkuluktan sarkarak.

Bay Hartley dönerek ona baktı. "Günaydın, Leydim!" Hafifçe eğildi. Adam tertemiz giyinmişti ve sabahın bu saatine göre gereksiz bir canlılığa sahipti.

"Büsbütün aklınızı mı kaçırdınız?" diye sordu Emeline. "Sabahın bu saatinde evimde ne arıyorsunuz?"

"Sizi çanak çömlek seçmemde bana yardımcı olmanız için Wedgwood iş merkezine götürmek üzere geldim."

Kaşlarını çattı. "Ben hiç de..."

"Giyinmeniz gerekiyor." Bakışları göğüslerinde geziniyordu. "Üzerinizdekilere bir itirazım elbette yok ama..."

Emeline elini göğsüne götürdü. "Bu ne cüret..."

"Burada bekleyebilirim, değil mi?" O iğrenç ıslığı daha yüksek bir sesle yeniden çalmaya başladı.

Emeline ağzını açtı ancak genç adam dudaklarının arasından böylesine bir gürültü çıkarırken kendisini duymayacağını fark ederek yeniden kapadı. Eteklerini toparlayarak döndü ve ayaklarını vurarak odasına ilerlemeye başladı. Harris ateş rengi, hareli ipek elbisesini çoktan hazırlamıştı, Emeline hayret edilecek kadar kısa bir sürede giyindi ve saçları yapıldı. Buna rağmen merdivenlerden inerken Bay Hartley'nin girişteki saate sabırsızlanarak bakmakta olduğunu fark etti.

Bay Hartley onu süzerek devam etti. "Fazlasıyla uzun sürdü. Haydi, Bay Bentley'yi bekletmek istemem; kendisi Bay Wedgwood'un ortağıdır."

Emeline kapıya doğru hızla ilerlerken kaşlarını çattı. "Randevunuz kaçta?"

"Saat dokuzda." Bay Hartley onu kapının önünde bekleyen arabaya götürdü. Karşısına oturduğunda Emeline gözlerini kısarak ona baktı.

"Ama bana saat sekizde geldiniz."

"Hazırlanmanızın biraz zaman alacağını düşünmüştüm." Gülümsedi, kahverengi gözlerinin kenarları kırışmıştı. "Ve haklı çıktım, değil mi?" Arabanın tavanına vurdu.

"Çok fazla tahminde bulunuyorsunuz," dedi buz gibi bir sesle.

"Sadece sizinle ilgili, Leydim. Sadece sizinle." Sesi kısık, yumuşak ve ürkütücü bir şekilde samimiydi.

Emeline onunla göz göze gelmemek için camdan dışarı baktı. "Nedenmiş o?" Kısa bir sessizlik olunca soruya cevap vermeyeceğini düşündü.

"Beni neden bu şekilde etkilediğinizi bilmiyorum," dedi sonunda. "Sanırım yanınızda neden bu kadar şevke geldiğimi bana değil, kaçan bir geyiğin peşinden koşan yaban kedisine sormalısınız."

Sam'i bakışları bir anda ona çevrildi. Onu erkekçe bakışlarıyla fütursuzca inceliyordu. Böyle bir tepkinin aslında onu ürkütmesi gerekirdi ama aksine etkilendi. "Yani bunu kabul ediyorsunuz."

Omuz silkti. "Neden etmeyeyim? Sizi temin ederim ki, bu son derece içgüdüsel bir durum."

Elbisesinin önündeki kurdeleyi kıvırmaya başladı. "İçgüdüleriniz, bir kadına yaklaştığınızda başınıza böyle bir problem açıyorsa başınız dertte demektir."

"Size biraz önce de söyledim, unuttunuz mu?" Öne doğru eğilip kurdeleyi kıvrırmakta olan parmaklarını tutarak onu durdurdu. "Bu sadece sizinle birlikteyken oluyor."

Emeline parmaklarına baktı. Ona tokat atması gerekirdi. Uygun bir şekilde azarlayarak bu samimiyetin fazla olduğunu söylemesi gerekirdi. Ama o bronz parmakların kendi küçük ve beyaz parmaklarının etrafına sarılışı nedense çok büyüleyiciydi. Araba bir tümseğin üzerinden geçti ve Bay Hartley elini çekti.

Emeline kurdeleyi düzeltti. "İşlerinizle ilgilenen birisi yok mu?"

"Evet, var, Bay Kitcher. Ama o oldukça yaşlı bir adam. Sizin yanımda bulunmanızın daha iyi olacağını düşündüm."

Emeline dalga geçer gibi bir ses çıkardı. "Bu ofis nerede?"

"Çok uzakta değil," dedi. "Bir depo kiralamışlar." Emeline'in elleri titremeye başlamıştı, onları kavuşturdu. "Bay Wedgwood ile Bay Bentley'nin bir teşhir salonu yok mu?"

"Hayır. Ticarete yeni girmişler. Onlarla pazarlık yapabileceğimi umma sebebim de bundan kaynaklanıyor zaten."

"Hımm." Emeline merak dolu bakışlarını ona çevirdi. Bay Hartley'nin gözleri bir savaşa hazırlanıyormuşçasına kısıldı. "Bundan hoşlanıyorsunuz."

Bay Hartley'nin kaşları yukarı kalktı. "Neden?" Emeline elini salladı. "Ticaretten. İş görüşmelerinden. İyi bir pazarlık avına çıkmaktan."

Seksi dudakları kıvrıldı. "Elbette. Ama beni Bay Bentley'nin karşısında ele vermeyeceğiniz konusunda size güveniyorum."

Araba bir deponun yanında durdu. Bay Hartley basamaklar konulduğu anda aşağı inip Emeline'e yardım etmek üzere döndü. Emeline tuğla ve ahşaptan yapılmış olan binaya endişeli gözlerle baktı. "Benden ne yapmamı istiyorsunuz?"

"Bana fikrinizi söylemeniz yeterli." Deponun kapısında beliren kıvrıkcık peruklu, pas rengi ceket giymiş olan bir adam onlara doğru gelirken Emeline'in kolunu dirseğinin altına sıkıştırdı.

"Bay Hartley," diye seslendi adam kuzeyli aksanıyla. "Sizinle tanışmak gerçekten büyük bir onur. Ben, Thomas Bentley."

Bay Hartley, Bay Bentley'nin elini sıktı. Emeline yakından bakınca Bay Bentley'nin tahmin ettiğinden daha genç olduğunu düşündü, otuzdan fazla değildi. Yüzü sağlıklıydı, biraz göbeği vardı. Bay Hartley onları tanıştırdı, çömlek tüccarının gözleri unvanını duyunca fal taşı gibi açıldı.

"Leydi Emeline. Bu büyük bir onur efendim, gerçekten de öyle. Çay alır mıydınız?"

Hindistan'dan getirttim, gerçekten kaliteli bir ay."

Emeline adama gülümsedi ve bir mırıltıyla teklifini kabul etti. Bay Bentley onları depoya götürdü. Bina oldukça yüksek tavanlı, serin ve karanlıktı. Emeline talaş ve nemli tuğla kokusunu alabiliyordu. Binanın yarısı variller ve kasalar tarafından istila edilmişti, Bay Bentley onları kapalı, küçük ofisine götürdü. Ofis büyük çalışma masasının, birkaç iskemlenin ve duvara dayalı birtakım kutuların ancak sığabileceğİ boyutlardaydı. Bir köşede küçük bir ocak vardı ve çaydanlığın buharı tütüyordu.

"İşte geldik," dedi neşeyle, Emeline'in iskemlesini oturması için tutarken. "Hemen ayları getireyim, olur mu?"

"Bay Wedgwood da bize katılacak mı?" diye sordu Bay Hartley. Ayakta durmayı tercih etmişti. "Ah, hayır," dedi Bay Bentley aydanlığın üzerinden bakarak. "Bay Wedgwood mleklerle, ben de iş konularıyla ilgilenirim o çömlek ustasıdır. şu an Burslem'de çömleklerin yapımına nezaret ediyor. İşte geldim." Bay Bentley ay tepsisini masaya bıraktı. Tepsiyeye yer açmak için orada duran kayıt defterlerini yere indirmek zorunda kaldı. Gözlerini kırpıştırarak Bay Hartley'ye baktı.

Amerikalı başıyla hafif bir onay verirken Emeline'e bakarak tek kaşını kaldırdı. Emeline ay servisi yapmak için uzandı. Toplantının ne yönde ilerlediğİni tam olarak anlayamamıştı ve Bay Hartley'nin bir zarar görmesini istemiyordu. Ayrıca onun kendi dünyasındaki tutumundan son derece etkilenmişti. şu an çok sessiz ve huzurlu görünüyordu ama ne düşündüğünü anlamak mümkün değildi. Bay Bentley ise aksine endişelenmeye başlamıştı. Emeline ayını yudumlayarak gülümsemesini bastırdı. Bay Hartley'nin karşısındaki adamı bilerek bu duruma düşürdüğünden emindi.

Sonraki birkaç dakika boyunca Emeline ve iki adam çaylarını yudumlayarak kısa sohbetler yaptılar. Bay Hartley'nin almak istediğİ malları görmek için, sabırsızlandığİnı biliyordu ama bunu asla belli etmiyordu. Dul teyzelerini ziyarete gelmiş gibi bir tavır içerisinde masanın köşesine dayanmış çayını yudumluyordu.

Bay Bentley endişeli bakışlarını birkaç kez ona çevirdikten sonra çay fincanını masaya bıraktı. "anak mleklerimizden örnekler görmek ister misiniz, bayım?"

Bay Hartley başıyla onay vererek çayını bıraktı. mlek tüccarı duvarın yanında duran ahşap kutulardan bir tanesine gidip kapağınİ açınca içindeki samanlar ortaya ıktı. Emeline kendisine hâkim olamadı ve öne doğru uzandı. Daha önce tabakları hakkında hiç uzun uzadıya düşünmemişti -tabii son model olduklarını bilmek dışında- ama şu an çanak çömlek hayatında çok önemli bir yere oturuvermişti. Bay Hartley, Bay Bentley'nin arkasından ona baktı. Başını hafifçe iki yana salladı. Emeline ona burun kıvırdı, küçük bir ocuk gibi azarlandığİnı hissetmişti. Yine de sıkıntılı bir ifadeyle arkasına yaslanıp kendine çekidüzen verdi. Bay Hartley onun bu coşkusunu çok eğlenceli bulmuştu, ona göz kırptı. Emeline burnunu havaya dikerek başını çevirdi. Bu adama haddini bildirmesi gerekiyordu. Ama daha sonra.

Bay Bentley büyük bir dikkatle samanları kaldırdı. Altından koyu yeşil, ananas şeklinde yapılmış kapaklı bir kavanoz ıktı. Bay Bentley, kavanozu Bay Hartley'ye verdi, Hartley onu aldı ve sesini çıkarmadan inceledi. Kavanozu Emeline'in önünde duran masaya koydu ve onun eğilerek inceleyişini izledi.

Bay Bentley demlikler, tabaklar, bardaklar, kseler ve servis kselerinden oluşan mallarını ortaya çıkarmaya devam etti. Masanın zeri bir süre sonra her tür çanak mlekle dolmuştu; çoğ u koyu yeşildi, bir kısmı ananas, bir kısmı da karnabahar şeklindeydi.

Hartley, Bay Bentley arkasını döndüğü sırada bir kaşını kaldırarak Emeline'e baktı. O da karşılık olarak iki kaşını birden kaldırdı. Hepsi gayet hoştu ve güzel yapılmıştı ama yine de sıra

dışı bir şey yoktu.

Bay Hartley başını hafifçe salladı ve diğer adama döndü. "Bay Wedgwood'un daha yeni şeyler de yapmış olduğunu umuyorum." Bay Bentley duraksadı, kutuya eğilmişti. "Ah, pek emin değilim..."

"Bana krem rengi porselen bir seri üzerinde çalışmalar yaptığı söylenmişti." Bay Hartley çömlek tüccarının gözlerinin içine bakarak gülümsedi.

"Ah, şu konu..." Bay Bentley'nin gözleri duvarın köşesinde duran küçük kutuya kaydı. Boğazını temizledi. "Bay Wedgwood daha o seriyi deniyor ve sanırım henüz sunuma hazır hale gelmedi. Bunu gelecekte ilk olarak Kraliçe'ye sunmayı umuyor."

Emeline ellerini çırpı. "Sahi mi Bay Bentley, çok heyecan verici!"

Tüccarın yüzü daha da kızardı. "Teşekkür ederim, Leydim, gerçekten de öyle."

"O güzel şeyleri görmemize izin vermeyecek misiniz?" Emeline hafifçe öne eğilerek kare kesimli korsajından göğüslerinin hafifçe çıkmasına izin verdi. "Lütfen."

Adam artık kıpkırmızıydı ve Emeline'se sırtımak üzereydi. Bunu asla itiraf etmeyecekti ama şu an olanlar çok hoşuna gidiyordu. Ticaretin böylesine bir zekâ çarpışması olduğu kimin aklına gelirdi?

"Ya..." Bay Bentley mendilini çıkararak parlamaya başlayan alnını sildi. Omuz silkti. "Neden olmasın? Eğer sizi mutlu edecekse, Leydim."

"Ah, kesinlikle edecek."

Adam kararını vererek köşedeki kutuya ilerledi ve kapağını kaldırdı. Uzanarak içinden büyük bir dikkatle parçayı aldı ve onlara döndü. Emeline nefesini tuttu. Son derece sade bir çaydanlıktı, adından da anlaşıldığı üzere sarımsı bir krem rengindeydi, düz klasik hatları ve çok güzel, küçük bir ibriği vardı.

Emeline elini uzattı. "Bakabilir miyim?"

Tüccar onu ellerinin arasına koyunca, Emeline parçanın hafifliği karşısında hayrete düştü; kil alışık olduğundan çok daha hafifti. Arkasını çevirerek damgasına baktı. En altta *Wedgwood* damgası vardı.

"Çok zarif," diye mırıldandı Emeline.

Başını kaldırdığında Bay Hartley'nin kendisini incelediğini gördü ve nefesi kesildi. Gözlerindeki ifade anlaşılmıyordu, dudakları gergindi ama her nedense kendisini sahiplenir gibiydi. Bir şekilde içinde hissediyordu, krem rengi takımı görmesine yardımcı olduğu için mutluydu. En az kendisinin mutlu olduğu kadar. O ve Bay Hartley çok uyumlu bir ikili olmuşlardı. Bu fikir huzursuzlanmasına sebep oldu. Pazarlıktan hoşlanmamalıydı. Onun fikirlerine değer vermesinden de.

Şu an bunları umursayamazdı.

Bay Hartley'nin gözleri kısıldı. Orada acıma yoktu. Merhamet hiç yoktu. Uysal bir ev kedisi de yabani bir kediye dönüşmeden önce yüzüne bu ifadeyi takınırdı. Ona avı gibi bakıyordu.

Başıyla onayladıktan sonra Bay Bentley'ye döndü ve koşulları konuşmaya başladı. Medeni görüntüsüne dönmüştü ama Bay Bentley'nin, Amerikalının pazarlık yöntemiyle başa çıkabilmesi mümkün değildi ve Bay Hartley'nin rahatlıkla bahsettiği meblağlar Emeline'in bile kaşlarını kaldırmasına sebep olmuştu. Bu meblağın amcasının işiyle ilgilendiği dört yıl süre zarfında edindiği tüm servet olduğundan emindi.

Adamlar çekişe çekişe pazarlığa devam ederken Emeline çaydanlığa eğilerek onun mükemmel hatlarını bir kez daha inceledi ve sömürgelerde bu güzel, küçük ibrikten çay boşaltacak olan kadınları düşündü. Ve merak etti: Bay Hartley onu buraya neden getirmişti?

Bu güzel çaydanlığı ona göstermenin dışında aklında daha başka neler vardı?

"YAKASINDAN ÇOK DA EMİN DEĞİLİM." Rebecca aynaya bakıyor ve korsajın üzerindeki kumaşı çekiştiriyordu. Teni çok fazla gözler önüne serilmişti.

"Kesinlikle yerli yerinde, Matmazel." Hizmetçisi Evans ona hiç bakmadan odadaki dağınıklığı toplamaya devam etti.

Rebecca korsajı bir kez daha çekiştirdikten sonra işin peşini bıraktı. Evans, Leydi Emeline tarafından önerilmişti ve hizmetçi ona Londra'daki ilk balosuna çıplak gitmesi gerektiğini söylüyorsa Rebecca bir bildiği olduğunu varsayarak önerisini dinlerdi. Boston'da pek çok partiye ve baloya katılmıştı ama Leydi Emeline Londra balolarının kesinlikle farklı olduğunu net olarak belirtmişti.

Bütün bu yapılanlar Rebecca'nin kendini suçlu hissetmesine sebep oluyordu. Samuel'i kendisini de bu yolculuğa dâhil etmesi için zorlamıştı. Ve şimdi Londra'da eğlenebilmesi için deli gibi para harcıyordu. Ona eşlik etmek için yalvardığı sırada böyle bir şey olacağını hiç düşünmemişti. Sadece onunla biraz daha fazla vakit geçirmek istemişti. Ağabeyini belki biraz daha iyi tanıma fırsatını bulabilirdi. Rebecca bunları düşünürken koltuğa doğru ilerledi.

"Hayır," diye bağırdı hizmetçi.

Rebecca iskemleye oturmak üzereyken bir kadına yakışmayacak şekilde domalarak donakaldı.

Evans gerginlikle gülümsemeye çalıştı. "Eteklerimizi kırıştırmak istemeyiz değil mi?" Rebecca doğruldu. "Ama arabada oturduğum zaman..."

"Buna engel olamayız," diye şakımaya başladı hizmetçi. "Aslında çok yazık. Neden bu zeki erkeklerin hanımların balolara ayakta gidebilecekleri bir araba üretmediklerini bir türlü anlayamıyorum."

"Ah, evet." Rebecca ancak mırıldanmayı başarabilmişti.

Evans ufak tefek, siyah saçlı, son derece şık bir kadındı. Tarlatanları o kadar genişti ki bir hizmetçi olarak görevini yerine getirmekte oldukça zorlanıyordu. Aslında Rebecca ondan korkuyordu.

Hizmetçi dostça davranmaya çabalıyordu ama nafiye. "Belki de aşağı inip küçük dinlenme odasında dinlensek daha iyi olacak. Koridorda olmaz tabii. Bir hanımefendi asla ortalıklarda arabasının gelmesini beklemesin."

"Elbette." Rebecca biraz huzura kavuşarak kapıya döndü.

"Oturmamanız gerektiğini unutmayın sakın!" diye hatırlattı hizmetçi arkasından.

"Tuvaleti kullanmamıza izin var mı acaba," diye kendi kendine mırıldanan Rebecca geniş etekleriyle savaşılarak basamakları inmeye başladı.

Bu aptalca sözlerini duyan birileri var mı diye utançla etrafına bakındı. Aşağıdaki holde bir uşak vardı -siyah saçlı olanı- ve adam dimdik durarak önüne bakıyor, çevresinde olan her şeye kulak tıkamış gibi görünüyordu. Rebecca rahatlayarak soluğunu bırakıverdi. Başına herhangi bir terslik gelmeden son basamağa kadar inmeyi başardı. Son basamakta her ne oluyorsa topuğuyla eteğinin ucuna bastı ve iki eliyle tırabzana tutunana kadar garip hareketler yaptı. Tırabzanın ucundaki ahşap topa yapışarak durdu ve uşağa baktı. Artık ona bakıyordu ve belki yardıma koşması gerekir diye bir adımını öne atmıştı. Bakışları buluşunca adam adımını geri aldı ve bakışlarını yine ifadesiz bir şekilde karşıya dikti.

Ah, ne büyük bir utanç! Bu eteklerle yürüyemiyordu, basamakları bile yuvarlanmadan inmeyi başaramıyordu, hizmetlilere bile rezil oluyordu. Rebecca iki ayağını da dikkatle mermer zemine bastıktan sonra tırabzanı bıraktı. Eteklerini düzeltti ve emin adımlarla sağında bulunan kapılara doğru ilerlemeye başladı. Kapılar koyu renkli ahşaptan yapılmıştı ve oldukça iriydi, tokmakları da aynı irilikteydi. Rebecca tokmağı yakalayıp itti.

Hiçbir şey olmadı.

Ter sırtından boşandı. Siyah saçlı uşak tam bir salak olduğunu düşünecekti. Bu adam bu kadar hoş olmak zorunda mıydı? Yaşlı ve kel bir adamın önünde kendini salak durumuna düşürmek çok daha farklı bir durumdu. Adam tam arkasında boğazını temizledi. Rebecca küçük bir çığlık atarak döndü. Uşağın iri yeşil gözleri iyice açılmıştı ve ürkmüş gibi görünüyordu ama konuşmayı başardı. "İzin verir misiniz, hanımefendi?"

Uzanarak kapıyı açtı. Rebecca adamın yanından geçerek kütüphaneye girdi. Ah, Tanrım. "Aslında fikrimi değiştirdim. Oturma odasına gideceğim." Ve çekingen bir çocuk gibi adamın arkasını işaret etti.

Neyse ki adam bu durumu garip karşılamamıştı. "Evet, efendim." Dönerek ilerledi ve holün karşısındaki kapıyı açtı.

Rebecca başını havaya dikerek koridorda bir kuğu gibi ilerledi ama uşağın yanından geçerken adamın bakışlarının bakmaması gereken bir yere yöneldiğini net olarak gördü. Kalakaldı ve elini göğsüne koydu.

"Çok açık, değil mi? O kadını dinlememem gerektiğini biliyordum. O memelerinin ortalığa saçılmasını umursamıyor olabilir ama ben..." Bir anda çenesini tutması gerektiğinin farkına vardı. Ellerini göğsünden çekerek bu kez de o kahrolası ağzına kapadı.

Sonra o yakışıklı, siyah saçlı uşağa baktı, o da kendisine bakıyordu. Ağabeyinin Londra'daki evinin giriş koridorunda, heyecandan düşüp ölmekten başka yapabileceği hiçbir şey yoktu ve bu seçenek de şu an için mümkün değildi.

Adam yeniden boğazını temizledi. "Gördüğüm en güzel bayansınız, hanımefendi, bu giysiyle tam bir prensese benziyorsunuz."

Rebecca gözlerini kırpıştırarak ellerini indirdi. "Sahi mi?"

"Annemin mezarı üzerine yemin ederim," dedi içtenlikle.

"Ah, sizin de mi anneniz öldü?"

Adam başıyla onayladı.

"Bu çok acı, öyle değil mi? Annem beni doğururken ölmüş, onu hiç görmedim."

"Bu St. Michael yortusunda annemin ikinci ölüm yılı dolacak," dedi hüzünlü bir sesle.

"Çok üzüldüm."

Hafifçe omuz silktili. "En küçük kız kardeşimi doğururken. Ben on kardeşin en büyüğüyüm."

"Diğer hizmetliler gibi konuşmuyorsunuz."

"Bu İrlandalı olmamdan kaynaklanıyor, efendim." Rebecca onu yeşil gözlerinde bir parıltı gördü.

"O zaman neden?.."

Ağabeyinin sesi sözünün yarım kalmasına sebep oldu. "Gitmeye hazır mısın, Rebecca?"

Bu gece ikinci kez sıçrayarak arkasını döndü. Samuel merdivenin üçüncü basamağında duruyordu.

"Hareket ederken biraz gürültü yapmanı dilerdim" dedi. Samuel kaşlarını kaldırdı, bakışları uşağa kaydı. Rebecca onun bakışlarını takip etti ve siyah saçlı uşağın yeniden duvarın önünde dimdik durduğunu gördü, öne doğru bakıyordu. O büyülü yaratık taşla dönüşmüş gibiydi.

"O'Hare, kapıyla ilgilenir misin lütfen?" diye sordu Samuel, Rebecca bir an onun kiminle konuştuğunu merak etti.

Siyah saçlı uşak ileri atıldı. "Efendim." Kapıyı açtı ve onların çıkması için tuttu. Rebecca yanından geçerken bir kez daha adamın yüzüne baktı ama adamın yüzü ifadesizdi ve gözlerindeki o —parıltı yok olmuştu. İçini çekip elini Samuel'in kolunun üzerine koyarak basamakları indi. Kendinden emin olmasa biraz önce uşak O'Hare'la yaptığı konuşmayı hayal

ettiğini düşünebilirdi.

Arabaya yerleştiler ve ağabeyinin giysilerine gözü ilişti. Çok güzel, koyu yeşil bir ceket ve pantolon giymişti, altın rengi brokar bir yeleği vardı. Maalesef bu pantolonun üzerine yine tozluklarını takmış ve her zamanki makosenlerini giymişti.

"Leydi Emeline tozluklarını beğenmeyecek," diye fikrini belirtti.

Dudaklarını büzerek bacaklarına baktı. "Fikrim belirteceğine hiç kuşku yok." Rebecca ağabeyinin yüzüne baktı ve kafasında saçma bir düşünce beliriverdi. Samuel, uşak O'Hare'la aynı şekilde gülümsüyordu: Gözleriyle.

LEYDİ EMELİNE arabaya bindikten sonra bir dakika süreyle kendini tutmayı başardı, bu Samuel'in tahmininden tam bir dakika uzundu.

"Bunları giymekteki amacınız neydi?" Kaşlarını çatmış, ayaklarına ve bacaklarına bakıyordu.

"Size daha önce de çok rahat olduklarını söylemiştim."

Bu ifadesini Sam'in çok şirin bulduğunu bilse, Emeline muhtemelen biraz daha somurturdu. Sarı astarlı, mükemmel işlemeleri olan, soluk kırmızı bir elbise giymişti. Renkler her zaman giydiği renklerden daha soluktu. Bunlar da yakışmıştı ama Sam genellikle o canlı kırmızıları ve turuncuları tercih ediyordu.

Bu gece Londra sosyetesine yakışır zarif ve şık bir kadındı, bir gün önce kendisine çömlek bakmaya giderken eşlik eden kadınla ilgisi yoktu. Dünkü gezi hakkında ne düşünüyordu? İşle çok ilgilenmişti ama bu sadece bir yenilik olduğu için miydi? Yoksa gerçekten onunla aynı hisleri paylaşıyor muydu?

Leydi Emeline şimdi karşısında durmuş başını iki yana sallıyordu, düşüncelerinden habersiz olduğu ortadaydı. Belki de tozlukları hakkında tartışmanın manasız olduğunu yavaş yavaş fark etmeye başlamıştı. Rebecca'ya döndü. "Benim onaylamadığım kişilerle dans etmemen gerektiğini sakın unutma. Ve seni tanıştırmadığım kişilerle de konuşmaman gerektiğini. Birtakım adamlar karşına çıkacak -onlara beyefendi diyemeyeceğim- ve bu kuralları yıkmak isteyecektir, onlara izin vermemelisin."

Sam bunları söylerken Emeline'in onu düşünüp düşünmediğini merak ediyordu, tam o sırada delici bakışlar kendisine çevrildi. Ona sırtarak cevap verdi; o güzel, süslü gezeve kadınına. Leydi Emeline teyzesinin yanında oturuyordu, ikisi de dimdik duruyordu, teyze yeğeninden biraz daha uzundu. Araba köşeyi döndü ve içinde oturanlar sarsıldı. Yanında oturmakta olan Rebecca kollarını bedenine sarmıştı.

Ona doğru eğildi. "Muhteşem görünüyorsun. Merdivenden inerken seni tanımakta zorluk çektim."

Rebecca dudaklarını ısırarak ona bakınca bir anda onun çocukluğunu hatırladı. Boston'daki amcasının evini ziyaret ettiği zamanlarda da böyle bakardı. Beyaz önlüğü ve başlığıyla Thomas amcanın evinin karanlık girişinde onu karşılamak için utangaç bir tavırla nasıl beklediği gözlerinin önüne geldi. Bu ziyaretlerinde ona ne söylemesi gerektiğini bilemezdi; Boston'a zaten yılda bir ya da iki kez giderdi. Küçük kız kardeşi ona Boston sosyetesinde büyümekte olan yabancı bir yaratık gibi görünürdü. Bildiği her şey -orman, tuzak kurma ve nihayetinde ordu- ona son derece yabancıydı.

Rebecca'nin kendisiyle konuştuğunu fark ederek gözlerini kırptırdı. "Ne?"

Rebecca ona iyice yaklaştı, bakışlarında çok kırılgan bir ifade vardı. "Sence benimle kimse dans eder mi?"

"Onları sopayla kovalamam gerekecek."

Rebecca kıkırdarken bakışlarında yine o küçük, başlıklı kızı gördü. Matmazel Molyneux

boğazını temizledi. "Neredeyse geldik, kendini topla ve zarafetini takın." Yaşlı kadın, Rebecca'nin eteklerine baktı. "Ayakkabılarını giymeyi unutmadın, değil mi?"

Rebecca gözlerini kırptırdı. "Hayır, efendim."

"Bon. İşte geldik."

Sam dışarı baktı ve Westerton Kontu'nun evinin önüne dizilmiş olan arabaları gördü. Leydi Emeline haklıydı: Bu balo Rebecca'nin ilki olmak için çok kalabalık ve büyüktü. Ama bu geceyi seçme sebeplerinden sadece biri Rebecca'yı sosyeteye tanıştırmaktı. Diğer nedenleri daha önemliydi, avına devam edecekti.

Araba sırada ilerlerken sabırla bekledi, bu arada kadınların aralarında yaptıkları sohbete kulak misafiri oluyordu. Akli tamamıyla yapması gereken işte olduğu halde Leydi Emeline'in farkındaydı. Başını çevirmeden onun ahenkli konuşmasını, vurgulamalarını takip edebiliyordu. Ona baktığını ve gözlerinde bir merak olduğunu da. Hâlâ neden bu baloyu seçtiğini bulmaya çalışıyordu. Bunu ona söyleyebilirdi aslında. Konunun onun ağabeyiyle de bağlantısı vardı. Ama içinden bir ses esas amacını söylemesini engelliyordu.

Arabanın kapısı, tanımadığı bir uşak tarafından açıldı ve Sam'in gözleri uşağa bakarken kısıldı. Bu konuya da dikkat etmeliydi. Girişte O'Hare'nin Rebecca'ya ne kadar yakın durduğunu gözden kaçırmamıştı. Sam kapıyı açan uşağın gözlerinin içine bakınca adam hemen yere baktı, O'Hare ise bunu yapmamıştı. Sam; cesaretini takdir etmişti ama böylesine asi bir ruha sahip olan bir adamın ne kadar süreyle uşaklık edebileceğini bilmiyordu.

Sam arabadan indi ve dönerek kardeşi ile Matmazel Molvneux'nun inmesine yardım etti. Arabada sadece Leydi Emeline; kalmıştı. Ona kuşku dolu gözlerle bakarak kısa bir süre durdu.

Sam gülümseyerek elini uzattı. "Leydim."

Dudaklarını büzdü. "Bay Hartley."

Elini uzattı ve Sam yeniden bu parmakları tutmanın mutluluğunu yaşadı. Emeline basamakları indikten sonra elini çekme girişiminde bulundu. Sam öne doğru eğilerek dudaklarını ellerinin üzerinde gezdirirken o taptaze melisa kokusunu içine çekti.

Doğruldu ve "Gidelim mi?" diye sordu.

Başını kaldırdığında Emeline'in yüzündeki ifade yumuşamıştı. Durdu, etraflarındaki insanlar, kardeşi ve hatta avı, Leydi Emeline'e bakarken çok geri planda kalmışlardı. Dudakları aralanmıştı, kırmızı ve parlaktı; sanki biraz önce onları ıslatmış gibiydi, gözleri kocaman ve belirsiz bakışlarla doluydu. Yalnız olsalardı onu kollarının arasına alacak, bedenine yapıştıracak, başını eğerek...

"Samuel?"

İrkilerek dikkatini kardeşine verdi. Rebecca. Tanrım! "Evet?"

Şaşkın görünüyordu. "İyi misin?"

"Evet." Kolunu kendisine düşünceli gözlerle bakan Matmazel Molyneux'ya uzatmıştı. Kendini toparlayarak Leydi Emeline'e döndü, sesi derindi. "Gidelim mi?" Kelimeleri biraz öncekilerle aynıydı ama anlamı çok farklıydı. Emeline'in gözleri fal taşı gibi açılmıştı, nefes alırken güzel göğüslerinin kabardığını gördü.

Sonunda çenesini kaldırarak gözlerinin içine baktı. "Elbette."

Hanımların basamakları tırmanmalarına yardımcı olurken Leydi Emeline'in bu zararsız kelimeyle ne kastettiğini düşünüyordu.

İki yana açılan devasa kapıların ardında Westerton Evi yüzlerce, belki de binlerce mumla aydınlatılmış halde ıslıl ıslıl parlıyordu. Girişteki hol bile gereğinden fazla sıcaktı, balo salonunun daha da bunaltıcı bir ısıya sahip olduğu ortadaydı. Neden insan gönüllü olarak böylesine büyük bir sıkıntıya katlanırdı? Bunu bir türlü anlayamıyordu. Sam sırtının terlemeye başladığını hissetti. Kalabalıktan nefret ediyordu. Hep etmişti ama Spinner's

Falls'tan sonra... Bu fikri kafasından uzaklaştırdı ve burada olma sebebine odaklanmaya çalıştı.

Hanımlar şallarını uşağa verdiler ve bu giysi parçaları hışırdayarak gözlerden uzaklaştı. Balo salonunun girişine vardılar ve bir uşak onları anons etti. Oda çok büyüktü ama bunun sığağa bir etkisi yoktu, ısı insanlardan yükseliyordu. Omuz omuza durmuş açılışın yapılmasını bekliyorlardı.

Sam kollarının kasılmaya başladığını fark edince kıpırdamadan durmaya çalıştı. İşte cehennem buydu. Sıcaklık, birbirine sürtünen bedenler, kahkahalar, sohbetler ve şikâyetlerle yükselen gürültü. Bir damla terin sırtından aşağı indiğini hissetti. Matmazel Molyneux çoktan bir dostunu görmüş ve bedenlerin arasına dalmıştı. Birisi koluna girmiş durumda bulunan Leydi Emeline'e çarpınca kendini adama dış bilerken buldu. Adamın kızaran yüzünde ürkek bir bakış gördü ve sonra adam da yok oldu. Sam içinden yükselen panik duygusunu bastırmak için kısa bir süre gözlerini yumdu ama gözleri kapalıyken de diğer duyuları çalışmaya devam ediyordu.

Koku.

Ah, Tanrım, şiddetli bal mumu kokusu, ağız kokuları ve terleyen vücutlar. Miskle karışmış koltuk altı terinin asitli kokusu. Herkes üstüne üstüne geliyordu. Yaşlılar, sakalı terlememiş gençler, hepsi bir gün daha yaşamak isteyen o korkulu yüzler... Kokladığı işte buydu: Ölümün dehşeti. İnledi ama ciğerlerindeki hava çekiliyordu, içine sadece savaş korkusunu, kan ve terin kokusunu çekebiliyordu.

"Bay Hartley, Samuel."

Sesi hemen yanından geliyordu, yanağının üzerindeki serin elini hissetti. Büyük bir çaba sarf ederek gözlerini açtı.

Emeline'in siyah gözleri gözlerine kilitlenmişti, bütün dikkatini onlara vermeye çalıştı.

"İyi misiniz?" diye sordu. Düzgün bir cümle kurabilmek için ağzını açtı ama dile getirebildiği tek şey gerçek oldu. "Hayır."

Bakışları ondan ayrılınca dengede durabilmek için Emeline'in omuzlarını yakaladı. "Neyi var, biliyor musun?" diye sorduğunu duydu.

"Bilmiyorum. Onu daha önce hiç böyle görmedim," dedi Rebecca. Siyah gözler tekrar ona çevrilince rahatladı. "Benimle gelin." Başıyla onayladı, boğazından öğürtüler yükseliyordu, bir sarhoş gibi sendeleyerek Emeline'in peşi sıra ilerledi. Bu süreç çok yavaş gerçekleşiyordu ve terin yanaklarından süzüldüğünü hissediyordu. Sürekli olarak ona bakıyordu, delirmesini engelleyen tek şey buydu. Sonra birden kapılar belirdi ve o serin temiz havaya çıkmayı başardı. Alçak bir korkuluğu olan verandadaydı. Kusmadan önce korkuluğun ucundan çimlere eğilmeyi başardı.

Sam, Rebecca'nin, "Hasta," dediğini duydu nefes almaya çalışırken. "Belki de bozulmuş bir şey yemiştir. Doktor çağırmalıyız."

"Hayır;" Sam'in sesi boğuk ve hırıltılı çıkmıştı. Boğazını temizleyerek normal bir sesle konuşmaya çalıştı. "Doktora gerek yok."

Rebecca arkasında hayıflanıyordu. Ona dönerek bir şeyinin olmadığına inandırmaya çalışmayı çok isterdi.

"Bay Hartley," diye mırıldandı Leydi Emeline, çok yakınındaydı. Elini omzuna koydu. Samuel bu elden kurtuldu. Bir kadının onu bu halde görmesi utanç vericiydi, üstelik gören oydu.

"Hastasınız. Lütfen kardeşinizin hatırı için size bir doktor bulmamıza izin verin."

Sam gözlerini kapadı, titremelerinin geçmesini, bedeninin hayali korkularla kendisine ihanet etmekten vazgeçmesini istiyordu. "Hayır." Eli aşağı düştü. "Rebecca, ben şarap alıp

gelene kadar ağabeyinin yanında durabilir misin lütfen? Belki onu biraz canlandırır."

"Evet, elbette," diye cevapladı Rebecca. Leydi Emeline yanlarından ayrılmak üzere döndü. Bir inilti duydu ve bunun kendisinden geldiğini fark etti ama sese engel olamadı, onun yanından ayrılmasına tahammülü yoktu. Gitmesine engel olmak için döndüğü sırada bambaşka bir görüntüyle karşılaşınca durdu.

Lord Vale balo salonunun dışarı açılan kapısının eşiğinde duruyordu.

JASPER ARKASINDAKİ çift kanatlı balkon kapısını kapadı ve o sevimli, umursamaz gülümsemesiyle konuşmaya başladı. "Emmie! Tanrı aşkına, seni burada göreceğimi hiç ummuyordum."

Emeline'in kafasında tek düşünce vardı: Ondan nasıl kurtulacağım? Bu, hayatı boyunca tanıdığı birisi için aklından geçirmemesi gereken bir düşünceydi ama bu defa olmuştu işte. Jasper, Samuel'in durumunu görmeden önce onu hızla uzaklaştırmalıydı. Samuel'in bir başkasının onu bu şekilde görmesinden nefret edeceğinin her nasılsa farkındaydı.

Balo salonunda her şey çok hızlı gerçekleşmişti. Daha kapıdan girerken Sam'in gerildiğini hissetmişti ama bir şey olmayacağını düşünmüştü. Pek çok insan sosyeteye girerken heyecanlanabilirdi. Ancak salona doğru ilerlemeye başladıklarında iyice yavaşlamıştı. Kalabalık zaten insanın doğru düzgün yürümesini engelliyordu ama yine de Samuel'in yürüyüşünde bir gariplik vardı. Bu nasıl bir acıydı -bedensel ya da ruhsal-, bilemiyordu ama kapalı gözleri, solgun, terli yüzü ve elini sımsıkı tutuşu büyük acı yaşadığını anlamasına yeterliydi. Böylesine güçlü bir adamın acı çekiyor olması onu çok etkilemişti. Aynı acıyı içinde hissediyordu sanki. Onu dışarı çıkarmaya çalıştığı sırada bu sessiz can çekişmeyi içinde hissetmişti.

Ve şimdi bir de Jasper'la uğraşması gerekiyordu.

Emeline omuzlarını dikleştirerek mağrur tavrını takındı; bu bebeklikten itibaren kendisine öğretilmiş olan, bir kont kızma yakışır bir tavrıydı. Ama görünüşe bakılırsa buna hiç gerek yoktu. Jasper ona bakmıyordu. Gözleri arkasına kenetlenmişti, muhtemelen Samuel'a.

"Hartley? Onbaşı Hartley, yanılmıyorum değil mi?" diye sordu Jasper.

"Evet." Arkasından tek kelimelik bir cevap gelmişti.

Emeline arkasına dönüp baktı. Samuel dikilmişti, korkuluğa yaslanmıyordu, yüzü hâlâ solgun ve terliydi. Kıpırdamıyordu, bir şeyleri bekler gibiydi. Rebecca yanında durmuş tereddütle adamlara bakıyordu, kafası karışmıştı.

Jasper bir adım daha yaklaştı. "Seni ta..." Sesi hafifçe titredi, o adı anmak istemiyor gibiydi.

"Spinner's Fall'dan bu yana."

"Evet." Jasper'in yüzündeki mutluluk yok olmuştu ve o ifade olmayınca, Emeline adamın uzun burnunun ve geniş dudaklarının iki yanına kazınmış olan çizgileri gördü.

"Bize ihanet edildiğini biliyor muydun?" diye sordu Samuel usulca.

Bu Jasper'in irkilmesine sebep oldu. Kaşları çatıldı. "Ne?"

"Birisi alaya ihanet etti. Bu konuyla ilgili bir şey biliyor musun?"

"Nereden bileyim?"

Samuel omuz silkti. "Clemmons'a borcun vardı."

"Anlayamadım?"

"Oldukça büyük bir borç. İngiltere'ye vardığımdan beri konuştuğum tüm gaziler bu mevzudan bahsediyor. Ordudan atılma riskin vardı, rütbeni ve saygınlığını kaybetmek üzereydin."

Jasper yumruk yemiş gibi oldu. "Bu..."

"Spinner's Falls'taki katliam seni bu borcu ödemekten kurtardı."

Jasper yumruklarını sıktı, Emeline ortamdaki gerginliği ve ensesindeki ürpermeyi hissediyordu. "Tam olarak ne ima ediyorsun, Hartley?"

"Bize ihanet etmek için bir sebebin vardı."

"Adamlarımı Fransızlara sattığımı mı düşünüyorsun?"

"Olabilir." Samuel bunu fısıltıya yakın bir sesle söylemişti. Durduğu yerde hafifçe sallanıyordu. "Ya da Wyandot'lara. Sonuç değişmiyor. Orada olacağımızı biliyorlardı. Biliyorlardı, beklediler ve oraya varır varmaz bizi..."

Jasper yumruk yaptığı elleriyle Samuel'a doğru bir adım attı.

Emeline adamlar yumruklaşmaya başlamadan önce araya girmesi gerektiğinin farkındaydı. "Kes şunu, Samuel! Böyle şeyler söylemekten vazgeç."

Samuel gözlerini Jasper'dan ayırmadı. "Neden?"

"Lütfen Samuel, Jasper'dan uzak dur."

"Neden?" Samuel bakışlarını Jasper'dan ayırıp hızla ona baktı. "Jasper senin neyin oluyor?"

Emeline dudağını ısırıldı. "Bir dost. O..."

Jasper atıldı. "Nişanlıyım."

Bölüm Yedi

Hep bir ağızdan komutanlarının cesaretini, gücünü, sadakatini kutladılar ama pek çoğu bu adamın inatla tek kelime bile etmeyişi anılamıyordu. Ama Demir Yürek'in Kral'ın hayatını üçüncü kez kurtarışı tam bir başarı hikâyesiydi. Kaleye ateş püsküren bir ejderha saldırmıştı ve Demir Yürek bu iğrenç canavarı kılıç darbeleriyle alt etmişti. Bu olaydan sonra Kral bu cesur adama uygun bulduğu ödülü açıkladı. O en değerli varlığını korumalıydı; kraliyet prensesini...

Demir Yürek'ten

"Nişanlı mı?" Sam böğrüne yumruk yemiş gibi oldu.

Ciğerlerindeki bütün hava boşalmıştı, tüm nefesi ılık çalarcasına bedenini terk ederken, başını yavaşça çevirerek Leydi Emeline'in tatlı siyah gözleriyle karşılaştı.

"Resmî olarak ilan etmedik ama uzun bir süredir bunu düşünüyoruz," diye fısıldadı. Bu kadının başka birisiyle nişanlı olduğundan nasıl haberi olmazdı? En çok istediği şey olduğunu tam olarak fark etmediği bir şeyi kaybetmiş gibiydi. Tam bir delilikti. O sanı olan bir aristokrattı, unvanlı şahısların kızı, kardeşi ve duluydu. Çok farklı bir dünyası vardı, bu bir çocuğun gecenin bir vakti aya dokunmak istemesi gibi bir şeydi.

İmkânsız.

Şu an için Leydi Emeline'i daha fazla düşünemezdi. Burası çok yanlış bir yerdi. İnsanların kokularından midesi bulanıp da katliamı yeniden yaşamaya zorlanmasaydı, Vale'ı da burada suçlamazdı. Ama yapmıştı bir kez ve pişmanlık duymanın hiçbir anlamı yoktu.

"Ben bize ihanet etmedim," dedi Vale. Çok rahatmış gibi görünse de, her an saldırmaya hazır gibi duruyordu.

Sam gerildi.

Aynı anda Rebecca omzuna dokundu. "Gel lütfen, Samuel. Lütfen gel." Onun ağlamamaya çalıştığını gördü. Tanrım, ne halt etmişti?

"Altı yıl önce seni tanıdığım da hiç de deli gibi görünmüyordun," diye sohbete devam etti Vale. "İhanete uğradığımızı düşünmene sebep nedir?"

Sam ona dikkatle baktı. Vale'nin güven veren, komik ve genellikle gülümseyen bir yüzü vardı. Sam, ölürken bile gülümsemeyi başaran adamlarla da tanışmıştı. "Teğmen Clemmons'a borcun vardı. Bunu herkes biliyordu."

"Eee?"

"Clemmons katliamda öldü ve haliyle borç da silindi."

Vale inanılmaz bir şekilde kükrercesine kahkaha atlı "Clemmons'a olan borcumu ödeyemeyeceğim için 246 adamı öldürdüğümü mü sanıyorsun? Sen gerçekten delisin." Belki de haklıydı. Rebecca ağlayarak aralarında duruyordu ve Leydi Emeline de yorgun gözlerle onu izliyordu, düz duvara tırmanmaya çalışmasını seyrederek gibi bir hali vardı. Vale'in ona bakan gözlerinde korku yoktu.

Sam, Vikont'un o gün de nasıl baktığını hatırlıyordu, atına binmiş, savaşan adamların arasından Albay Darby'ye ulaşmaya çalışıyordu. Vale'in altındaki at vurulmuştu ve Sam onun yere yuvarlanan atın üzerinden atlayışını net olarak hatırlıyordu. Yerde durmuş ağzını açarak Sam'in daha önce hayatında duymadığı vahşilikte savaş çılgınları atarak kılıcını sallamaya devam etmiş ve Darby'nin atından aşağı çekilerek öldürülüşünü büyük bir çaresizlikle seyretmek zorunda kalmıştı. Vale savaşı kaybettiklerini bile bile çılgınlar gibi savaşmaya devam etmişti.

Sam aslında geri adım atarak Vale'dan özür dilemeliydi. Hain o olamazdı. Ama içinde bir ses fısıldamaya devam ediyordu, Birisinin cesur olması dürüst olmasını gerektirmez. MacDonald da tutuklanana kadar çok cesur bir askerdirdi. Sam Spinner's Falls'ta olan biteni öğrenmek zorundaydı.

Leydi Emeline içine düştüğü şoktan kurtulmak için hafifçe sallandı ve asker gibi dimdik yürüyüşüyle kapıya doğru yöneldi. Orada bir uşak duruyor ve ağzı açık bir şekilde onları izliyordu, Emeline ona işaret etti. "Sen. Bize biraz şarap ve küçük ekmeklerden getir lütfen. Teşekkür ederim." Ve kapıyı adamın suratına kapadı.

"Hepsi bu mu?" diye sordu Vale. "Kumar borçlarım yüzünden alaya ihanet ettiğimi, kendimi esir aldığımı ve Reynaud'nun ölmesine neden olduğumu mu düşünüyorsun?"

Leydi Emeline irkildi. Vale bundan etkilenmedi.

Sam bu konuyu onun önünde konuşmayı hiç istemiyordu ama durum kaçınılmazdı. "Edward Kalesi'ne doğru ilerlediğimizi belirten ve ne yapmayı planladığımıza dair detayların yazılı olduğu bir mektup vardı. İçinde yerliler tarafından kolayca deşifre edilebilecek bir harita da vardı."

Vale korkuluğa yaslandı. "Mektuptan nasıl haberin oldu?"

"Mektup bende."

Rebecca ağlamayı kesti ve merakla sordu. "Bu baloya katılmamı isteme sebebin buydu, değil mi? Benimle bir ilgisi yoktu. Lord Vale'la karşılaşmak istiyordun."

Lanet olsun. Sam kız kardeşine baktı. "Ben..."

"Bana niye söylemedin?" diye sordu Rebecca.

"Ya da bana," dedi Leydi Emeline. Kelimeleri büyük bir sükûnetle sarf etmişti ama Sam onun kızgın olduğunu anlayabiliyordu. "Reynaud o savaş yüzünden öldü. Bilmeye hakkım olduğunu hiç düşünmedin mi?"

Sam kaşlarını çatı. Baş ağrıyordu, ağzında asit tadı vardı ve bu konuyu kadınlarla tartışmak istemiyordu. Bu erkek işiydi ama bunu yüksek sesle dile getirecek kadar aptal da değildi.

Vale'nin böyle bir düşüncesi olmadığı ortadaydı. "Emmie, bu sadece eski yaralarının

yeniden deşilmesini sağlayacak. Neden sen ve Bayan..." Tereddüt içerisinde Rebecca'ya baktı.

"Bayan Hartley," dedi Leydi Emeline soğuk bir tavırla. "Bay Hartley'nin kardeşi."

"Bayan Hartley." Başıyla selamladı, hainlikle suçlanmış olmasına rağmen hâlâ nazikti. "Neden ikiniz içeri gidip balonun tadını ıkarmıyorsunuz?"

Sam neredeyse kükreyecekti. Vale kadınlar hakkında bu kadar bilgisiz olabilir miydi? Leydi Emeline gerginlikle gülümsedi, dudakları ince bir çizgi halini almıştı. "Burada kalacağım."

Vale yeniden ağzını açtı, aptal adam.

"Ben de kalacağım," dedi Rebecca, Vale konuşmaya başlayamadan. Herkes ona döndü. Rebecca'nın yanakları pembeleşti ancak bu küstah bir tavırla çenesini kaldırmasını engellemedi.

Leydi Emeline boğazını temizledi. "Burada oturacağız."

Korkuluğun yanında duran mermer banka doğru yürüdü. Rebecca onu izledi. Hanımların ikisi de kollarını kavuşturarak oturdu, yüzlerinde aynı beklenti ifadesi vardı. Başka şartlarda göze çok komik görünebilirdi. Kahretsin. Sam kaşını kaldırarak Vale'a baktı.

Adam çaresizce omuz silkti. Bu adam nasıl ünlü apkın olarak biliniyordu, Tanrı bilir.

Uşak, şarap tepsisiyle geldi. Samuel kadehini alıp yudumladı. İlk yudumu çimlere tükürdükten sonra kadehi başına dikti. Kendini biraz daha iyi hissediyordu.

Uşak yanlarından ayrılınca Vale boğazını temizledi. "Evet, pekâlâ. O mektup sana nereden geldi? Düzmece olmadığını nereden biliyorsun?"

"Düzmece değil," dedi Sam. Leydi Emeline'i görmese bile, dudaklarını büzdüğünü hissedebiliyordu. Oturup onu yargılamaya nasıl cüret ederdı? "Onu bir Delaware yerlisinden aldım, annesi İngilizdir. Yıllardır tanıdığım bir arkadaşım."

"Seni geçen baharda işyerinde ziyarette gelen o tuhaf küçük yerli!" diye bağırdı Rebecca. "şimdi hatırladım. Sana öğle yemeğini getirdiğimde ofisindeydi." Sam başıyla onayladı. Ofisi Boston'da limanın yanındaydı ve kardeşi oraya gelmezdi. Ama o ęün aşının hazırladığı öğle yemeği paketini evde unutmuştu ve Rebecca yemeğini işe getirmişti.

"Sonrasında çok dalgındın," diye mırıldandı Rebecca. Ağabeyine onu ilk kez görüyormuş gibi bakıyordu. Sanki bir yabancıydı. "Ve kızgın. Günlerce karamsar bir şekilde gezdin. şimdi sebebini anlıyorum."

Sam kaşlarını çattı, şu an kardeşinin endişeleriyle ilgilenemeyecekti. Vale'a baktı. "Coshocton -yerli arkadaşım- mektubu Wyandot'ların arasında yaşayan Fransız bir tüccardan almış. Bize saldıranlar Wyandot'lardı."

"Bunu biliyorum," dedi Vale. "Ama bu lanet şeyi bizim tarafımızdan birisinin yazmış olduğunu nereden biliyorsun? Bir Fransız da olabilir..."

"Hayır." Sam başını salladı. "İngilizce yazılmıştı. Ve yazan kişi çok fazla şey biliyordu. Edward Kalesi'ne yaptığımız yürüyüş son derece gizliydi. Sadece subaylar ve iz sürücülerin bir kısmı Champlain Gölü'nden kanolarla gitmek yerine yürüyerek gideceğimizi biliyordu."

Vale baktı. "Evet, hatırlıyorum, genellikle göl üzerinden gidilirdi."

Sam onayladı. "Nereye gittiğimizi öğrenen herkes gölden gideceğimizi düşünecekti, karadan değil."

Vale dudaklarını büzerek düşündü ve bir karara vardı. "Bak Hartley. Borcum oldukça fazlaydı, bunu inkâr etmiyorum ama onu ödeyebilecek durumdaydım."

Sam gözlerini kıstı. "Öyle mi?"

"Evet. Ve esasen ödedim de."

Sam bakakaldı. "Ne?"

"Gizlice ailesine ödedim." Vale utanç içinde gözlerini kaçırdı. Sesi boğuktu. "O şartlar altında en azından bunu yapmalıydım. Konuştuğun adamların bundan haberi yoktur ama istersen avukatlarımı ziyaret edebilirsin. Bunu ispatlayacak belgelerim var."

Sam gözlerini kapadı. Başı zonklıyor, kendini tam bir aptal gibi hissediyordu. "Jasper'ın dışında alaya ihanet etmek için sebebi olan başka kim var?" diye sordu Leydi Emeline usulca. "Çünkü Jasper'ı çok uzun bir zamandan beri tanıyorum ve onun Reynaud'nun ölümüyle sonuçlanacak bir şeyi yapabileceğine inanamıyorum."

Vikont Vale sırtıttı. "Beni ihanetten tam olarak beraat ettirmemiş olduğunun farkında olmama rağmen sana teşekkür ederim, Emeline."

Emeline hafifçe omuz silkti.

"Ama doğru söylüyor." Vale ciddileşmişti. "Alaya ihanet etmedim, Hartley." Sam karşısında duran aristokrata baktı. Ona inanmak istemiyordu; onca yolu teperek İngiltere'ye gelmişti çünkü cevabını aradığı birtakım sorular vardı. Vale'in çözüm noktası olduğunu düşünüyordu. Böylelikle artık Spinner's Falls davası çözülerek bir kenara atılabilecekti. Ama içgüdüleri ona Vale'in hain olmadığını da söylüyordu. Ayrıca içgüdülerinin dışında bir de Leydi Emeline vardı. O bu adama güveniyordu, lanet olsun.

Leydi Emeline ayağa kalkarak eteğini düzeltti. "O halde bu, başka bir hain olduğu anlamına geliyor, yanılıyor muyum?"

"EĞLENCEYE GERİ dönmelisin," dedi Emeline, Jasper'a. "Rebecca ile ben eve dönmeyi tercih ediyoruz."

Samuel'ı cümlesine dâhil etmemişti ama en çok onun için endişeleniyordu. Artık başı dönmüyordu ama yüzü hâlâ bembeyaz ve ter içindeydi.

Jasper'la konuşurken ona bakmamaya özen gösterdi. Samuel'ın, başka bir adamın önünde kendisine bu tür bir teklifin yapılmasından hoşlanmayacağından emindi. "Yeniden balo salonuna dönmemizin mantıklı olacağını düşünmüyorum. Rebecca bu gece için yeterince heyecan yaşadı. Cristelle teyzeye bizimle ön kapıda buluşması için haber göndereceğim, biz bahçeden ahırlara çıkabiliriz."

"Hayır."

Emeline bu kelimeyi duyunca yerinden sıçrayarak geri döndü. Sinirleri düşündüğünden çok daha fazla yıpranmıştı.

Cristelle teyze kapıların orada bulunan gölgelerin arasından çıktı. "İçeride bahçede iki adamın tartıştığına dair birtakım dedikodular var." Adamlara öfkeli bir bakış attı ancak utanma asaletini gösteren tek şahıs Jasper oldu. "Ben burada kalıp dedikoduların sona ermesini bekleyeceğim. Bir uşağa arabayı ahırlara göndermesini söyleyeceğim."

"Peki, sen eve nasıl döneceksin?" diye sordu Emeline.

Teyzesi hafifçe omuz silkti. "Benim de dostlarım var, unuttun mu? Bir araba bulmam hiç de zor olmayacak." Solgun yüzlü Rebecca'ya baktı. "Eve git ve dinlen küçüğüm." Emeline yaşlı kadına minnetle gülümsedi. "Teşekkür ederim, teyze."

Cristelle teyze homurdandı. "İşin zor kısmını sen hallettin zaten, şuradaki iki kızgın boğayla uğraştın." Başıyla hepsini selamladıktan sonra balo salonuna girdi.

Emeline omuzlarını iyice dikleştirerek boğalarına döndü.

"Size arabaya kadar eşlik edeyim." Jasper kolunu uzattı ve Emeline tuttu, bu arada Samuel'in bu teklifi yapmamış olmasına bozulduğunu belli etmemeye çalışıyordu. Jasper onları bahçeden ahırların önüne çıkarana kadar hiç konuşmadı, Samuel'in kız kardeşiyle birlikte onları izlediğinin farkındaydı. Yolun kenarındaki sokak lambasının önüne gelince Jasper'a baktı. "Teşekkür ederim. Çok geç saatlere kalma,"

"Peki, efendim." Jasper ona sırtıttı. "Geceyarısı olmadan yatakta olacağım. Balkabağına dönüşmeyi istemem."

Emeline, Jasper'in bu umursamaz cevabına sıkıntıyla burun kıvrıldı. Bu da adamın daha çok sırtımasına sebep oldu. Araba tıngırdayarak köşeyi döndü.

Emeline telaşlı bir şekilde konuştu. "Yarın Hartley'yle birlikte evime, çaya gelmenizi istiyorum, böylelikle konuyu tartışmaya devam edebiliriz." Hoş bir davet şekli değildi; duyduklarını biliyor ama Samuel ile Rebecca'ya bakmıyordu.

Jasper tuhaf bir şekilde kaşını kaldırdı. Zaman zaman komiklik yapardı ama bu ondan emir alacağı anlamına gelmemeliydi. Emeline nefesini tuttu.

Jasper tekrar gülümsedi. "Elbette. İyi uyu, hayatım." Eğilerek dudaklarını alına dokundurdu. Jasper onu tanıştıklarından bu yana düzinelerce, hatta yüzlerce kez bu şekilde öpmüştü ama bu kez Emeline Samuel'in arkada bir yerde durarak onları izlediğini biliyordu. Telaşa kapıldığını hissetti, ne saçma... Sömürgeliye açıklama yapmak zorunda değildi; hatta hedefinin Jasper olduğu ortaya çıktıktan sonra hiç değildi.

"İyi geceler, Jasper."

Adam başını salladıktan sonra Samuel'a döndü.

"Yarın."

Samuel gülümsemedi ama başıyla onayladı. "Yarın."

Jasper abartılı bir şekilde selam verdikten sonra sokakta ilerlemeye başladı. Ona baloya dönmesini söylemişti ama başka planları olduğu açıktı. Bu Emeline'i ilgilendirmiyordu. Omuz silkerek Samuel'ı bulmak üzere başını çevirdiği anda, onun gereğinden fazla yakınında durduğunu gördü.

Emeline dudaklarını büzdü. "Gidebilir miyiz artık?"

"Nasıl isterseniz." Yana doğru bir adım attı ve basamakların konmasını bekledi. Emeline basamakları tırmanırken ona sürtünmek zorunda kaldı. Bunu bilinçli yaptığından hiç kuşkusu yoktu. Erkekler hâkimiyetlerini ispatlamak istedikleri anlarda son derece saydam oluyorlardı. İlk basamağa çıktığı anda onun elinin dirseğini sıkıca yakaladığını hissetti. Bedeni hemen yanı başındaydı, son derece uygunsuz bir yakınlıkta... Bakışlarını ona yöneltti, Samuel ise sadece dudaklarını büzdü.

Rezil adam.

Emeline arabaya oturarak onun kardeşinin yanına oturmadan önce tavana vuruşunu izledi. Çenesindeki yaraya, geçmeye yüz tutmuş çürük izlerine baktı. "Sanırım, son dönemde bir kavgaya karışmışsınız."

Hafifçe kaşlarını kaldırdı.

Emeline çenesini gösterdi. "Çenenizdeki izler. Birisi size vurmuş."

"Samuel?" Rebecca da ağabeyine bakmaya başlamıştı.

"Önemli değil," dedi Samuel.

"Benden çok fazla şey sakladığını düşünmüyor musun?" diye fısıldadı Rebecca. "Aslında her şeyi diyebiliriz."

Samuel'in kaşları çatıldı. "Becca..."

"Hayır." Yüzünü cama çevirdi. "Bu gece tartışamayacak kadar yorgunum."

"Özür dilerim," dedi Sam.

Rebecca tüm dünyanın yükü omuzlarına binmiş gibi içini çekti. "Dans bile edemedim." Samuel yardım istercesine Emeline'e baktı ama onun bakışları da kardeşinkilerden farklı değildi. Siyah camda kendi yansımasına bakıyordu. Dudaklarının kenarlarındaki ince çizgilere bakıyordu, bu gece nedense daha yaşlı görünmesine sebep oluyor gibiydiler.

Yolculuğun geri kalan bölümünü sessizlik içerisinde tamamladılar, araba Londra

sokaklarında tıngırdarak ilerledi. Eve vardıklarında Emeline çok gergin ve üzgündü, bundan sonra hiçbir baloya katılmazsa çok mutlu olacaktı. Arabanın kapısı açıldı ve uşak metal basamakları indirdi. Samuel önce kardeşinin inmesine yardımcı oldu. Rebecca onu beklemeden basamakları koşarak tırmandı ve kapıdan içeri girerek gözden kayboldu. Samuel kaşlarını çatarak ardından baktı ama yerinden kıpırdamadı. Elini Emeline'e uzattı.

Emeline içini çekerek parmak uçlarını elinin üzerine koydu. Temkinli olmasına rağmen Samuel onu elinden tutarak hızla aşağı çekti.

"İçeri girmemi iste," diye mırıldandı tam önünden geçerken.

Yüzsüz! Evinin önündeki taş yola gelince elini çekmeye çalıştı. Samuel bırakmadı. Başını kaldırıncı gözleri buluştu. Gözleri hafifçe kısılmıştı, dudakları düz bir çizgi halindeydi.

"Bay Hartley," dedi soğuk bir tavırla. "Bir dakikalığına içeri gelebilir misiniz? Salonda sizin de fikrinizi almak istediğim bir resim var."

Sam başını sallayarak elini bıraktı. Ama bir şeylerden şüphelenirmiş gibi onu çok yakından takip etmeye devam etti. Emeline pelerinini Crabs'e verdi. "Lütfen oturma odasını hazırlayın."

Crabs evlenmeden önce de kendisiyle birlikteydi ve Emeline bunca yıldır onun herhangi bir şeye şaşırdığını görmemişti. Bu gece de farklı bir tepki vermemişti.

"Leydim." Kâhya parmağını şıklattı ve iki adam ateşi ve mumları yakmak üzere hızla odaya yöneldi.

Emeline onların peşinden odaya süzüldü. Karanlık odaya girerek pencerenin önünde durup dışarı bakıyormuş numarası yaptı, sadece kendi yansımasını görebiliyordu. Bir süre sonra arkasındaki koşuşturmaca sona erdi ve kapının kapandığını duydu. Döndü.

Samuel ona doğru yürüyordu, yüzü mum ışığında oldukça zalim görünüyordu. "Neden Vale?"

"Ne?"

Üzerine doğru gelmeye devam etti, ayak sesleri halının üzerinde hiç duyulmuyordu. "Vale. Neden onunla evleniyorsun?"

Eteğinin kenarını sağ eline alarak çenesini havaya dikti. "Neden olmasın? Onu çocukluğumdan beri tanıyorum."

Tam önünde durdu, çok yakındı, Emeline onun kahrolasica gözlerini görebilmek için başını kaldırmak zorunda kalmıştı.

Gözleri kızgın bakıyordu. "Onu seviyor musun?"

"Bu ne cüret?" diye sordu.

Burun delikleri hızla açılıp kapanıyordu ve gösterdiği tek tepki buydu. "Onu seviyor musun?"

Yutkundu. "Onu elbette seviyorum. Jasper ağabeyim gibidir..."

Sam çirkin bir kahkaha attı. "Ağabeyinle sevişir miydin?"

Emeline ona tokat attı. Tokat sesi odada yankılandı, eli acımişti. Kendi vahşetine şaşıarak geri çekildi ama daha bir şey söylemeyi başaramadan -ya da düşünmeden- Sam onu yakaladı.

Sam onu kendine çekti ve başını nefesi Emeline'in yanağını okşayacak kadar aşağı indirdi. "Seni bir ağabey gibi öpüyor. Ona sabah çayını getiren hizmetçiden bir farkın yok sanki. Bir evlilikten gerçekten bunu mu bekliyorsun?"

"Evet." Ateş püsküren gözlerini ona dikti, çok yakınında duruyordu. Ellerini omuzlarına koymuş, ona sarılır gibi sımsıkı tutunmuştu. Bir sevgili gibi. "Evet, istediğim şey bu. Medeni bir adam. Sosyetenin kurallarını bilen bir İngiliz, oğlumla ve mülklerimle ilgilenebilecek bir aristokrat. Jasper'la son derece uyumluyuz. Bir elmanın iki yarısı gibiyiz." Sam'in gözlerinde

beliren acıyı gördü. Belli belirsizdi, bunu belki de ondan başka hiç kimse anlayamazdı ama o hem görmüş hem de anlamıştı. Onu yaralamıştı. Ve bıçağı sonuna kadar soktu. "Çok yakında evleneceğiz ve çok mutlu olacağız..."

Sam, "Lanet olsun sana," diye inledi ve Emeline'i öpmeye başladı.

Dudakları dudaklarının üzerine kapandı ve kan tadını hissedene kadar ezmeye devam etti. Emeline dönerek kaçmaya çabaladı ama Sam onu sınıksız yakalayarak ayaklarını yerden kesti, ağırlığı yok gibiydi. Başını arkaya eğdi ama Samuel da aynı hareketi yaptı, onu duvara yaslayana kadar sürüklemeye devam etti. Artık kaçacak hiçbir yeri kalmamıştı. Pes etmeyecekti -kendisini asla incitmeyeceğini biliyordu- ama içinden bir şey yenilgiyi kabullenmesine karşı koyuyordu. Dudaklarını araladı ve o bir an için tereddüt edince avantajı ele aldı.

Emeline onu ısırdı.

Samuel başını geri çekerek ona sırttı, alt dudağı kanıyordu. "Kedi." Ona tokat atabilirdi - bir kez daha- ama kolları onun kontrolündeydi.

Çok geçti. Samuel başını yeniden eğdi. Bu kez dudakları yumuşacıktı ve dudaklarının üzerinde mükemmel bir şekilde geziniyordu. Sonsuza dek vakti varmış gibi dudaklarıyla oynuyordu. Emeline onunla daha yoğun bir temasa geçebilmek için öne doğru uzandı ama Samuel başını yana çevirdi. Belki de yeniden ısıracağından korkmuştu. Ya da onunla oynuyordu. Daha fazla düşünemeyecekti ve bunun bir önemi de yoktu. Samuel dudaklarını yine dudaklarında gezdirmeye başladı. Emeline'e yumuşacık, tatlı, çok ince ve kristal, kırılğan bir varlıkmış gibi davranıyordu, biraz önce kedi diyen o değildi sanki.

Emeline daha fazla dayanamadı. Dudaklarını bir bakire utangaçlığıyla araladı, sanki daha önce hiç öpülmemişti. Belki de gerçekten öpülmemişti, en azından bu şekilde. Samuel'in dili ağzına girip çıkıyordu, aynı hareketleri yapmaya başladı. Dili onun ağzında gezinince Samuel dilini emmeye ve -ah, Tanrım-, hafif hafif ısırmaya başladı. Tüm ağırlığı üzerindeydi, onu dimdik duvara yaslayarak üzerine dayanıyordu. Aralarında o kadar fazla kumaşın olmamasını diledi. Onun sertliğini, onu hissedebiliyordu. İnledi, kendisinden çıktığına inanılamayacak küçük inilti çıkardı. Sam sonunda durdu.

Onu yavaşça yere bıraktı; dudaklarını, ellerini ve kendini ondan uzaklaştırdı. Emeline ona baktı, konuşabilecek durumda değildi.

Sam eğildi. "İyi geceler." Ve odadan ayrıldı.

Bacakları titriyordu, bir süre salonun duvarına yaslanarak durdu, bacaklarının onu koltuğa kadar taşıyabileceğinden emin değildi. Orada dururken dudaklarını yaladı ve kan tadı aldı.

Ona mı, yoksa kendisine mi ait olduğunu bilemiyordu.

NAZİK BİR ADAM. Sam kendisine aval aval bakan uşağın yanından geçerek Emeline'in evinden çıktı. Nazik bir adam. Basamakları hızla indiye koşmaya devam etti, kaslarının açıldığını ve o rahatlatıcı sıcaklığın bacaklarına yayıldığını hissediyordu.

Nazik bir adam.

Onu tanımlayacak sözcüklerin arasında en son kullanılabilecek olanı. Nazik. Köşeyi döndü ve bir grup sarhoşla karşılaştı. Adamlar onu görünce şaşkınlıkla dağıldılar. Onlar yeniden bağırıp çağırmaya başladığında Sam metrelerce öteye gitmişti. Sokak boyunca koştu ve karanlık bir sokağa daldı. Ayaklarını ritmik bir şekilde yere vuruyor ve her adımı sessiz bir sarsıntıyla bedenini titretiyordu. Her adımı biraz daha gevşemesine sebep oluyordu, farkında olmadan deliler gibi koşmaya devam etti. İvmeyi yakalamıştı. Bu şekilde kilometrelerce yol koşabilirdi, saatlerce, gerekirse günlerce...

Kendisini istemeyen bir kadının peşinden koşmasının hiçbir anlamı yoktu. Boston'da oldukça iyi tanınan ve saygın birisiydi; ticaretin lideriydi, amcasından devraldığı işi iki yıl içerisinde fazlasıyla büyümüştü. Sadece geçen yıl pek çok baba onu damadı yapmak için peşine düşmüştü. Kızlar da oldukça hoştu ama aralarında bir kıvılcım oluşmamıştı. Hiçbiri özel değildi. Hatta standartlarının çok yüksek olduğunu bile düşünmeye başlamıştı. Onun pozisyonundaki bir erkek, iyi bir aile kurmalıydı ve bunu yapmak için güzel yüzlü bir kız yeterliydi.

Sam küfrederek adımlarını hızlandırdı ve bir çöp yığınının üzerinden atladı. Kendini elde edemeyeceği bir kadını istediği için son derece aptal hissediyordu. Nazik bir adam isteyen bir kadını. Neden onu seçmişti? Kendisinden hiç hoşlanmayan bu aristokrati nereden bulmuştu?

Durdu, ellerini arkasına koyarak gevşedi. Bu, evrenin ona; yaptığı bir oyundu, bu gece başına her şey aynı anda geldiğine göre öyle olmalıydı. Katliam hakkındaki kâbusları gerçek olmuş ve bir balo salonunda onu mahvetmişti. Vale'la karşılaşmıştı. Bu kendini beğenmiş aristokratla nişanlı olduğunu bildiren iğrenç açıklamayı duymuştu. Başını arkaya atarak karanlık gökyüzüne kahkahalar savurmaya başladı, dünyası kararmıştı ve çökmek üzereydi. Gölgelerden bir kedi miyavlayarak fırladı, sesler onu rahatsız etmişti.

Yeniden koşmaya başladı.

EMELİNE YEŞİL ÇUHA kaplı kitap kabına parmağıyla dokundu. Tozlu bir küf parçası masanın üzerine düştü. Çocukken Reynaud'yla birlikte saatlerini içine dalarak geçirdikleri masal kitabını bulmuştu. Bu sabah tavan arasını uzun uzun araştırmış ve hapsirıklar arasında onu bulmayı başarmıştı, sıcak bir banyoya ihtiyacı vardı ama istediği şeye ulaşmıştı. Başardığı işten mutlu bir şekilde onu salondaki masanın üzerine koydu.

Onu bu kadar kötü bir durumda bulacağını hiç düşünmemişti. Anılarındaki kitap el değmemiş gibi yepyenydi. Şu an ise kitap küflüydü ve güveler tarafından yenmişti. Cildi kaymıştı ve sararmış sayfaları dökülüyordu. Bir kısmı küften nemlenmişti. Emeline kapağının köşesindeki kabartıyı düzeltirken kaşlarını çattı. Savaşta mızrakla vurulmuş gibi bir görüntüsü vardı, sanki oradan dönen bir asker bu kitabı evinin kapısının önüne bırakmıştı. İçini çekerek kapağı çevirdi ve hiç ummadığı bir sürprizle karşılaştı. Kitap Almancaydı, bu gençlik zamanlarından kalma unuttuğu bir şeydi. Reynaud'yla kitaba baktıkları zamanlarda daha yeni okumaya başlamıştı ve bütün vaktini aslında resimlerine bakarak geçiriyordu.

En azından Almanca olduğunu düşünüyordu. Adı çok süslü harflerle yazılmıştı ve oyma baskının üzerindeki harfleri okuyabilmek pek mümkün değildi. Üzerinde uzun şapkaları olan ve yan yana yürüyen dört askerin resmi vardı. Dadıları Prusya göçmeniydi, henüz küçük bir çocukken kanalı geçerek İngiltere'ye sığınmıştı. Kitap esasen ona ait olmalıydı. Dadıları hikâyeleri onlara ezbere mi anlatıyordu yoksa sayfaları tercüme mi ediyordu?

Salonun önündeki koridordan birtakım sesler duyuldu. Emeline oturduğu yerden doğruldu ve kitabı bıraktı. Bu keşfini nedense misafirleriyle paylaşmak istemiyordu.

Kapı açıldı ve Crabs görüldü. "Lord Vale ile Bay Hartley geldiler, Leydim."

Emeline başıyla onayladı. "İçeri alın."

Şaşkınlığıyla savaşıyordu. Onları bu sabah çaya davet etmişti ama dün gece yaşananlardan sonra birlikte geleceklerini hiç düşünmemişti. Ama gelmişlerdi, Jasper sarı süslemeleri olan çarpıcı kırmızı ceketi ve gözleriyle aynı renk olan kobalt mavisi yelegiyle kapıdan ilk giren oldu. Abanoz rengi saçları pudralanmadan at kuyruğu yapılmıştı ve sabah uşağı yanından ayrılmadan önce çok daha düzgün oldukları kesindi. Şu an şakaklarındaki lüleler isyan ederek dışarı fırlamıştı. Emeline, Jasper'ın sırf saçı için en yakınlarını bile

öldürmeye yeltenecek pek çok kız tanıyordu.

"Hayatım." Jasper yaklaştı ve onu kulağına yakın bir yerden öylesine öpüverdi. Emeline, Jasper'ın omuzlarının üzerinden baktığında Samuel'in gizemli bakışlarıyla karşılaştı. Sömürgeli bugün yine kahve renklerine bürünmüştü. Jasper'ın yanında bu adam tüm yakışıklılığına rağmen bir tavus kuşunun yanında duran kargaya benziyordu. Vikont bir adım geri çekildi ve kendini turuncu koltuklardan birinin üzerine attı. "Hartley ve ben kraliçeyi ziyarete giden dilekçe sahiplerine benziyoruz. Bizimle ne yapmayı planlıyorsun? Barış elçisi mi olacaksın?"

"Olabilir." Emeline, Jasper'a gülümsedikten sonra Samuel'a döndü, onunla göz göze gelmeye hazırlanmıştı. "Kardeşiniz bize katılacak mı?"

"Hayır." Samuel koltuğun arkasını tuttu. "Migreninin azdığını söyledi ve özürlerini bildirmemi istedi."

"Bunu duyduğuma üzüldüm." Emeline koltuğu işaret etti. "Oturun lütfen, Bay Hartley."

Başıyla kabul ettiğini bildirerek söylenileni yaptı. Saçları bugün ordudaki gibi sınıksız toplanmıştı, her bir kıvrım düzgün duruyordu ve bu görüntü Emeline'de onları dağıtma isteği uyandırıyor. O saçların omuzlarından aşağı dökülmesini, ellerini arasına sokarak onları çektiirmek istiyordu.

Tam o sırada hizmetçiler çay tepsileriyle içeri girdiler ve Emeline sakinleşmek için zaman buldu. Oturarak servisle ilgilenirken ona ve o duvara bakmaktan kaçındı. Daha dün gece onu bu odada öpmüştü. Onu pencerenin yanındaki duvara yapıştırmış, dudaklarını diliyle zorlamış ve Emeline de onu ısırmıştı. Onun kanını tatmıştı.

Emeline'in eli titredi ve kaşığı fincana çarparak ses çıkardı. Başını kaldırıncaya Samuel'in sert bakışlarıyla karşılaştı. Yüzü âdeta taştan oyulmuş gibiydi.

Boğazını temizleyerek bakışlarını kaçırdı. "Çay ister misin, Jasper?"

"Evet, lütfen," diyen şen bir sesle cevap verdi Jasper.

Samuel'la arasındaki gizli etkileşimin gerçekten farkında değil miydi? Ya da farkındaydı ama görmezden mi geliyordu? Aralarında medeni bir iletişim vardı sonuçta. Jasper'ın evlenmeden önce bir keşiş gibi yaşamasını istememişti -ya da sonrasında-, konu bu noktaya geldiğinde belki kendisi de aynı şekilde davranabilirdi.

Fincanı Jasper'a uzattıktan sonra bakmadan sordu. "Bay Hartley?"

Bir sessizlik yaşandı. Jasper fincanı gürültüyle karıştırdı -aslında şekerle arası hiç iyi değildi- ve çayından bir yudum aldı.

"Çay ister misiniz, Bay Hartley?"

Parmakları çaydanlığı sınıksız tutarken bakışlarını onlara dikti ve dayanabileceği kadar dayandı. Jasper garip bir şeyler döndüğünü artık fark etmiş olmalıydı. Başını kaldırdı. Samuel hâlâ ona bakıyordu. "Evet, alabilirim." Ama iç sesinin verdiği cevap bu değildi.

Ürperdi, aslında içini kaplayan titremeyi çok net hissediyordu ve utanç verici bir şekilde kızarmış olduğundan da emindi. Çay koyarken demlik fincana çarptı. İğrenç adam! Onu küçük düşürmeye mi uğraşıyordu?

Bu sırada Jasper fincan tabağını dikkatli bir şekilde dizini üzerine yerleştirmişti. Birkaç yudum aldıktan sonra bunu unutmuş gibiydi ve fincanı üzerine koymuştu, ilk ani harekette hepsi yeri boylayacak gibiydi,

"Sam biraz önce Dick Thornton hakkında bir şeyler söyledi, Emmie," dedi. "Thornton'u hatırlamıyorum. Alayda dört yüzün üzerinde adam vardı ve hepsini ismen tanımam mümkün değil tabii. Görünce hatırlarım ama isimler bir şey ifade etmiyor."

Samuel kendi fincanını koltuğunun yarandaki sehpa koydu. "Quebec'ten sonra çok daha az sayıda kalmıştık."

Emeline boğazını temizledi. "Bay Thornton sıradan bir er miydi? Onunla karşılaştığımız gün daha fazlası olduğunu düşünmüştüm. Çok düzgün bir üslubu vardı."

"Thornton onunla tanıştığımız sırada erdi," dedi Samuel. "MacDonald adlı başka bir askerle çok yakındı..."

"Kızıl kafalı ikizler!" diye bağırdı Jasper. "Hep beraberlerdi ve karışık birtakım işlerin peşinde koşarlardı."

Samuel onayladı. "Evet, doğru."

Emeline bir ona bir diğerine baktı. Ondan yardım almadan aralarında garip, erkeksi bir bağ kurmuşlardı. "MacDonald'ı da hatırladın, değil mi?"

Jasper öne doğru eğildi, neredeyse fincanı deviriyordu. "Hay lanet olası, şimdi hatırladım. Kötü mevzular. MacDonald ve arkadaşı Brown, cinayetten hüküm giy... Öh-hö!" Cümlesine öksürerek son verdi ve utanarak Emeline'e baktı.

Emeline kaşlarını kaldırdı. Adamların bakışmalarından bu çirkin işin onun kulaklarının duyamayacağı kadar korkunç bir şey olduğunu anlamıştı. Öfkeyle içini çekti. Bu erkekler bazen çok aptal oluyordu.

"MacDonald katliamdan kurtuldu mu?" diye sordu Jasper.

Samuel başını iki yana salladı. "Hayır. Thornton, MacDonald'in ölümünü gördüğünü söyledi, Brown da orada ölmüş olmalı. Aksi takdirde askerî mahkemede yargılandığını duyardık."

"Ama Brown'dan emin değiliz."

"Hayır."

"Thornton'a bunu yeniden sormalıyız," dedi Jasper.

Samuel kaşlarını kaldırdı. "Biz?"

Jasper utangaç bir çocuk gibi baktı; Emeline bu bakışları çocukluğundan beri tanıyordu. Tartışmaya açık olmadığı zamanlarda böyle bakardı. "Hain olmadığımı göre sana araştırmalarında yardımcı olabilirim diye düşünmüştüm."

"Kendini temize çıkarmana sevindim," dedi Samuel gergin bir sesle, "ama ben hâlâ buna o kadar da çok..."

"Ah, yapma Samuel!" diye patladı Emeline. "Jasper'ın hain olmadığını biliyorsun. Bunu itiraf et." Ona ateş saçan gözlerle bakarken bir anda ilk ismiyle hitap etmiş olduğunu fark etti.

Samuel çok hoş ve gösterişli bir tavırla önünde eğildi. "Leydim nasıl dilerse..." Jasper'a döndü. "Nişanlını huzura kavuşturmak adına masum olduğunu kabul ediyorum."

"Çok naziksin," diyen Jasper dişlerini göstererek gülümsedi.

Samuel da aynı şekilde karşılık verdi.

Emeline kendinden emin bir şekilde doğruldu. "O zaman karar verildi. Katliamı ve sonrasını araştıracaksınız. Bunu birlikte yapacaksınız."

Jasper kaşlarını kaldırarak Samuel'a baktı.

O da vahşi bakışlarıyla onayladı. "Birlikte yapacağız."

Bölüm Sekiz

Günler günleri, geceler geceleri izledi ve Demir Yürek Prenses Solace'ın başında nöbet tuttu. Yemeklerini yerken tam arkasında durdu. Kraliyet bahçesinde dolaşırken peşinden adımlarını takip etti. Şahinleriyle ava çıktığında ardı sıra at sürdü. Ona fikirlerini, duygularını ve kalbinin en gizli köşelerindeki sırlarını anlatırken mermer gibi bir yüzle karşısında durdu. Bu çok garip ama kesinlikle gerçektir: Bir kadın tek kelime bile etmeyen bir erkeği sevebiliyordu...

Demir Yürek'ten

Rebecca odasının kapısını açarak göz gezdirdi. Koridor boştu. Parmak uçlarında ilerleyerek koridora çıktı ve kapıyı arkasından kapadı. Baş ağrısıyla yatıyor olması gerekiyordu. Evans ona esanslı bir bez getirmiş ve bunu yarım saat boyunca alnının üzerinde tutması gerektiğini söylemişti. Baş ağrısı bir bahaneydi ve Rebecca bu emirlere uymadığı için kendini hiç de suçlu hissetmiyordu. Ama kendi hizmetçisinden korktuğu açıktı. Gizlenmesinin sebebi de buydu.

Merdivenden aşağı süzüldü ve evin bahçeye açılan arka kapısına yöneldi. Samuel bir gece önce balo salonunda fenalaştığında çok korkmuştu. Ağabeyi her zaman son derece güçlü, sağlam ve kontrollü olmuştu. Onu bembeyaz bir suratla titrerken görmek Rebecca'yı çok korkutmuştu. Samuel onun dayandığı kayaydı. O olmazsa kim ona destek olurdu?

Aşağıdan gelen sesleri duyan Rebecca duraksadı. Şömine ızgarasını temizlemekte olan iki hizmetçinin birbiriyle tartıştığını anlayan Rebecca rahatladı. Arka tarafa giden koridor karanlıktı ama kapı hemen ilerideydi. Çok saçma ama onca korkudan sonra ağabeyinin İngiltere'ye gelmesinin asıl sebebini öğrenince kendini ihanete uğramış gibi hissetmişti. Oysa bu seyahate katılmak için onu zorlamıştı. O tüm isteklerini yerine getirirken nasıl da mutlu nasıl da minnettardı. Oysa şu an duyduğu hayal kırıklığı, önceki mutluluğuyla neredeyse eşit seviyeye gelmişti.

Rebecca arka bahçeye açılan kapıyı itti ve güneşe çıktı. Sahipleri evi sürekli olarak kiraya verdiği için bahçe son derece kasvetliydi. Hiç çiçek yoktu, olanlar da açmıyordu. Birkaç tane çakıl yol, omuz yüksekliğinde yeşil çitle sınırlanmıştı. Ortalığa serpiştirilmiş birkaç tane ağaç vardı, çitler ya daire ya da kare formlarda kesilmişti. Bu sıkıcı manzarada yürüyen kişi yorulursa otursun ve dinlensin diye belirli aralıklarla yolların kenarlarına banklar konmuştu.

Rebecca ellerini çitlerin üzerinde gezdirerek yollarda dolanmaya başladı. Samuel'a fazla yüklendiğinin farkındaydı. Genç bir kadın gibi değil, dikkat çekmek isteyen küçük bir çocuk gibi davranıyordu. Neden böyle yaptığını kendisi de bilemiyordu. Belki de...

"Tünaydın."

Rebecca irkilerek sesin geldiği yöne döndü. Sağındaki çitlerin arasında kare formu bir giriş vardı ve onların arkasındaki banktan bir adam doğruldu. Kızıl saçlıydı, bir an kim olduğunu anımsayamadı. Adam ona doğru bir adım atınca, Samuel'in ordudan arkadaşı olduğunu anladı, daha önce karşılaşmışlardı. Ancak adını hatırlayamadı.

"Ah! Orada olduğunuzu fark etmedim."

Adam bembeyaz dişlerini ortaya çıkararak gülümsedi. "Özür dilerim, sizi korkutmak istememiştim."

"Sorun değil." Duraksadı ve boş bahçeyi gözden geçirdi. "Ee... neden?.."

"Bu güzel bahçenizde ne yaptığımı merak ediyorum olmalısınız."

Rebecca başıyla onayladı.

"Aslında ağabeyinizi ziyarete gelmiştim," dedi sır verir gibi gülümseyerek. "Ama evde

yoktu, ben de bahçeye çıkıp dönüşünü beklemek istedim. Biraz sohbet ederiz diye düşünmüştüm. Eski alaydan pek fazla kimseyi göremiyorum. Çoğu katliamda öldü ve geride kalan birkaç kişi de hemen başka alaylara transfer oldu."

Rebecca, "Spinner's Falls," diye fısıldadı.

Savaşın adı beynine kazınmıştı artık. Samuel bu savaştan ona hiç bahsetmemişti. Geçen akşam baloda duyana kadar orada ne kadar önemli olayların yaşanmış olduğunu dahi bilmiyordu.

İçgüdüsel bir tavırla adama doğru ilerledi. "Bana Spinner's Falls'u anlatabilir misiniz? Orada ne oldu? Samuel bu konudan hiç bahsetmez."

Adamın kaşları havaya kalktı ama başıyla onayladı. "Elbette, elbette, anlıyorum tabii."

Ellerini arkasında kavuşturarak yürümeye başladı, düşünürken çenesi neredeyse göğsüne değecekti.

"Alay Quebec'den dönüşe geçmişti," diye başladı. "Kaleyi Fransızlardan aldıktan sonra tabii. Quebec çok iyi korunuyordu ve yaz süresince orayı kuşatma altında tutmuş, sonunda da başarmıştık. Sonbahar geldi çattı ve komutanlar kış olmadan oradan ayrılmak gerektiğine karar verdi. Güneye, Edward Kalesi'ne doğru yürümeye başladık. Nereden gideceğimizi sadece subaylar biliyordu. Yerliler ormanda etrafımızı sardı. Komutanımız Albay Darby bu vahşilere görünmeden kaleye varmayı planlamıştı aslında."

"Ama bu olmadı," dedi Rebecca usulca.

"Hayır," diye içini çekti. "Hayır, olmadı. İkinci hafta alaya saldırdılar. İkişerli sıralar halinde ilerliyorduk ve baskına uğradığımızda yaklaşık bir kilometrelik uzun bir hat halindeydik." Sustu.

Rebecca bekledi ancak adam konuşmaya devam etmedi. Bahçenin sonundaki ahırlara açılan kapıya varmışlardı. Durup Samuel'in arkadaşına baktı. Adı neydi? Neden düzgün bir isim hafızası yoktu?

"Sonra ne oldu?"

Başını kaldırarak gökyüzüne, sonra da göz ucuyla Rebecca'ya baktı. "İki taraftan saldırdılar ve adamlarımızın çoğu öldü. Vahşilerin kurbanlarının kafa derisini baltalarıyla yüzüp savaş ganimeti olarak aldıklarını bilirsiniz zaten. Üzüntümü de tahmin edebilirsiniz..." Elini pişmanlıkla saçlarının arasında gezdirdi. "Bir tanesinin arkadaşına bağırarak benim kafa derimi yüzmek istediğini söylediğini duydum, çok güzelmiş."

Rebecca parmak uçlarına bakıyordu. Bunları duyduğu için mutlu olup olmadığına karar veremiyordu. Galiba bu konuda cahil kalmış olmayı diliyordu.

"Maalesef," Samuel'in arkadaşı konuşmaya devam etti, "MacDonald benim kadar şanslı değildi."

Rebecca gözlerini kırptırarak ona baktı. "Ne?"

Dostça gülümseyerek yeniden saçlarını okşadı. "MacDonald. Bir başka asker, yakın arkadaşım. Onun saçları da benimkilerle aynı renkti. Yerliler onun derisini yüzdü, zavallı çocuk."

"ONA ST. AUBYN'İN NASIL öldüğünü anlatmadın, değil mi?" diye sordu Sam akşamüstü. Vale'in arabasıyla Londra'nın doğusuna doğru ilerliyorlardı. Thornton'u işyerinde bulamayınca kurtulmayı başaranlardan çavuş Ned Allen'ı denemeye karar vermişlerdi. Sam adamın bu kez ayık olmasını umuyordu.

Vale camdan başını çevirdi. "Emmie'ye mi?"

Sam onayladı.

"Hayır. Ona sevgili ağabeyinin çarmıha gerilerek canlı canlı yakıldığını elbette

söylemedim." Vale acı acı güldü. "Ya sen?"

"Hayır." Sam diğer adamla göz göze geldi, Leydi Emeline'in tacize varan ısrarlarına karşı sağlam bir duruş sergilediği için isteksizce de olsa adama minnettarlık duydu. Kadının nasıl uğraştığını biliyordu. Kafasına bir şeyi taktığı anda karşısında sadece çok güçlü bir adam durabilirdi. Anlaşılan Vale öyle birisiydi. Lanet olasıca.

Vale homurdanarak başını salladı. "O zaman bir sorunumuz yok."

"Olabilir ama..."

Vale kaşlarını kaldırdı.

Araba savrularak köşeyi dönünce Sam başının üzerinde duran deri tutunma kayışını yakaladı. "Ne olduğunu öğrenmek istiyor. Reynaud'nun nasıl öldüğünü."

"Tanrım." Vale acıyla gözlerini kapadı.

Sam başka bir yöne baktı, içindeki korkağın, karşısındaki adamın Leydi Emeline'i umursamadığını görmek istediğini biliyordu. Nişanlarının sadece bir formaliteden ibaret olduğunu... Ama hiç de öyle görünmüyordu.

"Ona söylememelisin," dedi Vale. "Zihninde bu görüntünün belirmesini sağlamanın hiçbir anlamı yok."

"Bunu biliyorum," diye hırladı Sam,

"O zaman aynı fikirdeyiz."

Sam yine başıyla onayladı.

Vale ona baktı ve bir şey söylemeye hazırlandı ama araba o sırada durdu. Pencereden dışarı baktı. "Beni Londra'nın ne sevimli bir bölgesine getirdin."

Doğu yakasının kenar mahallelerinden birindeydiler. Eğri büğrü binalar birbirine o kadar yakındı ki, aralarında bir kişinin yürüebileceği bir aralık bile zor bulunurdu. Yollarına yürüyerek devam etmek zorundaydılar.

Sam nazik bir tavırla kaşlarını kaldırdı. "Korkuyorsan arabada bekleyebilirsin."

Diğer adam homurdandı.

Kapı açıldı ve uşak basamağı hazırladı. Hizmetli onların arabadan inişini kaşlarını çatarak izledi. "Sizinle gelmemi ister misiniz, Lordum? Buralar güvenli yerler değil."

"Bir şey olmaz." Vale adamın sırtını sıvazladı. "Burada dur ve biz dönene kadar arabaya göz kulak ol."

"Peki, efendim."

Sam karanlık sokakta öne geçti.

"Doğru söylüyor," dedi Vale arkasından. "Gerçekten Ned Allen'ı görmemize gerek var mı?"

Sam omuz silkti. "Sorgulayabileceğim çok adam yok. Senin de bildiğin gibi yaşayan çok fazla adam kalmadı. Ve Ailen subaylardan biriydi."

"Yaşayan çok az kişi kaldı," diye mırıldandı Vale. Yolda bir su birikinti vardı ve bir küfür savurdu.

Sam gizlice gülümsedi.

"Teğmenine ne oldu? Horn'du, değil mi?"

"Matthew Horn. Son duyduğumda Avrupa gezisine çıkmıştı."

"Ya o doğa bilimci çocuk?"

"Munroe mu? Vale'in sesi normal çıkıyordu ama Sam onun konuya tüm dikkatini vermiş olduğunun farkındaydı.

Küçük bir avluya girdiler ve Sam etrafına bakındı. Buradaki binalar büyük yangından sonra aceleyle dikilmiş ve her an yıkılacakmış gibi duruyordu. Küçük avluda uğursuz bir şekilde eğilmiş duruyorlardı, kokuya bakılırsa ortak, tek bir tuvalet vardı.

"Seninle birlikte hayatta kalan adam," dedi Sam. 28. Alay'a atanan sivil bir doğa bilimci vardı, sessiz sakın bir İskoçyalıydı ve o da Wyandot'lar tarafından esir alınmıştı.

"Alistair Munroe son duyduğumda İskoçya'daydı. Büyük bir kalesi varmış ve pek dışarı çıkmıyormuş."

"Yaralarından dolayı mı?" diye sordu Sam usulca. Allen'in odasına açılan geçide eğilerek girdiler. Vale cevap vermedi. Sam arkasına dönüp baktı.

Vale'in gözlerinde şeytanlar uçuşuyordu. Sam onların kendi yansıması olup olmadığına dair garip bir hisse kapıldı. "O vahşilerin ona neler yaptıklarını sen de gördün. Sen olsan o yara izleriyle insan içine çıkar mıydın?"

Sam bakışlarını kaçırdı. Kurtarma ekibinin Wyandot yerlilerinin kampını bulmaları on beş günü almıştı ve bu arada esir alınan askerler işkence görmüşlerdi. Munroe'nun yaraları dehşet vericiydi. Elleri... Sam bu düşünceleri bir yana bırakarak yürümeye devam etti; delici bakışları, geçtikleri eşikleri ve gölgeli köşeleri kontrol altında tutuyordu. "Hayır."

Vale onayladı. "Onu yıllardan beri görmedim."

"Yine de," dedi Sam, "ona bir mektup yazmalıyız."

"Onu da denedim. Asla cevap yazmadı." Vale adımlarını hızlandırarak Sam'in ensesinde belirdi. "Kime bakıyorsun?"

Sam ona baktı. "Önceki gün takip edildim."

"Sahi mi?" Vale eğlenmiş görünüyordu. "Neden?"

"Bilmiyorum." Ve bu gerçek onu rahatsız ediyordu.

"Ortalığı ya da birisinin aklını karıştırmış olmalısın. Kimi görmeye gitmiştin?"

Sam alçak bir kapı eşiğinin önünde durdu. "Ned Ailen burada yaşıyor."

Vale ona bakarak kalın kaşlarını kaldırdı.

"Üç askerle konuştum," dedi Sam sabırsızlıkla. "Barrows, Douglas..."

"Onları hatırlamıyorum."

"Hatırlamazsın. Piyade askerlerdi ve muhtemelen katliam boyunca yük arabalarının altına saklanmışlardı. Bir şey bilmiyorlardı. Üçüncü askerse ordudaki öncülerdendi..."

"Yoldaki ağaçları temizleyerek ordunun rahat ilerlemesini sağlayan çocuklardan biri mi?"

"Evet." Sam yüzünü ekşitti. "Baltasını saldıran yerlilerin başlarını uçurmak için nasıl kullandığını anlattı. Kendiyle gurur duyuyordu. Bunun dışında pek bir şey anlatamadı. Ve bir de Allen'la konuşmaya çalıştım ama onu ilk bulduğumda çok sarhoştı. Ailen ya da öncünün peşime adam taktığını hiç sanmıyorum."

Vale gülümsedi. "ilginç."

"Öyle diyorsan." Sam eğilerek binaya girdi. İçerisi karanlık ve soğuktu. Hisleri ve hatırladıklarıyla ilerlemeye çalıştı.

Arkasından gelen Vale bir küfür savurdu.

"Arkada her şey yolunda mı?" dedi Sam yavaşça.

"Harika. Bu tuhaf manzaranın tadını çıkarıyorum" diye cevap verdi Vikont.

Sam sırttı. Basamakları tırmanarak Allen'in odasına doğru ilerledi. Daha önce gördüğünden daha kötü kokulu ve daha küçük gibiydi. Ned Ailen bir köşede paçavra yığını gibi büzülmüş yatıyordu. Sam içini çekerek adama yaklaştı. Koku o yaklaştıkça daha da arttı.

"Aman Tanrım," diye arkasından mırıldandı Vale. Allen'ı ayağıyla dürttü. "Körkütük sarhoş."

"Sanmam." Sam eğilerek yüzüstü yatmakta olan adamı çevirdi. Adam tahtadan yapılmış gibi tek parça halinde döndü. Göğsüne saplı bir bıçak vardı ve bıçağın kabzası beyaz kemiktendi. "Ölmüş."

Vale yanına çömelerek bakmaya başladı. "Tanrı belamı versin!"

"Bundan şüphen olmasın." Sam doğrularak ellerini pantolonuna sildi.

Oda bir anda küçülmüştü, çok dar ve kokuluydu. Sam döndü, sendeleyerek kaçarcasına odadan dışarı fırladı. Merdivenlerden, aşağı yuvarlanırcasına indi ve dışarı çıktı. Bu pis avlu bile yukarıdaki ölü odasından iyiydi. Midesindeki bulantıyı geçirmek için derin nefes almaya başladı, dar sokaktan arabaya dönerken; Vale'in peşinden geldiğini duyabiliyordu.

"Bu foseptik çukurunda yaşayan herhangi birisi tarafından; öldürülmüş olabilir," diye soludu Vikont.

"Olabilir." Sam, Vikont'un onursuz bir şekilde oradan kaçmasına değinmemesinden dolayı minnet duydu. "Ya da daha önceki gelişimde takip edildim. Beni izleyen adamın kemik saplı bıçağı vardı."

Vale içini çekti. "Albay Ailen bir şeyler biliyor olmalıydı."

"Tanrım." Sam dürdü. "Daha önce gelmem gerekirdi."

Vale ona baktı ve başını hafifçe geri atarak çenesindeki rengi açılmaya yüz tutmuş morluğa baktı. "O kadar çoklardı ki."

Sam bakakaldı. "Ne?"

"Tommy Pace'i hatırlıyor musun?"

Sam bu genci -yaşını söylemeyi reddedecek kadar genç olan- hatırladı. Çilli yanaklar, siyah saçlar ve sıırım gibi bir beden.

"Tıraş oluyor numarası yapardı," dedi Vale dalgın bir sesle, "Bunu biliyor muydun? Çenesinde toplam üç adet kıl vardı ve her sabah usturasını onlara sürtmekten büyük bir mutluluk duyardı."

"Usturayı Ted Barnes'dan kazanmıştı."

"Hayır." Vale ona baktı. "Bilmiyordum."

Sam başını salladı. "Kumarda kazandı. Tommy'nin o kadar gurur duymasının bir sebebi de buydu."

Vale kıkırdadı. "Ve Barnes'ın da koca bir sakalı vardı. Bu tam bir ironi."

Bu eski dedikodunun ardından bir sessizlik yaşandı. Kapı eşiklerinin birinden bir kemirgen fırladı.

"Ve şimdi hepsi toprağın altında yatıyor" dedi Vale usulca, "ebedî uykudalar." Buna verilecek bir cevap yoktu. Sam arkasını dönerek arabaya doğru ilerlemeye devam etti. Vale arkasından gelmeye devam etti. Yol iki kişinin yan yana yürüyebileceği kadar bir genişliğe sahip değildi.

"İhanete uğradaysak intikamlarını almamız gerekir. Hepsinin adına," dedi Vale.

Sam önüne bakarak başıyla onayladı.

"Şimdi nereye gideceğiz?" diye sordu Vale.

"Dick Thomson'a. Belki iş yerine dönmüştür. Onu sorgulamamız gerekiyor."

"Aynı fikirde olduğuna sevindim." Vikont bir süre ıslık çaldıktan sonra durdu. MacDonald'in cesedini görmüş müydün?"

"Hayır." Köşeyi dönerek arabayı gördüler, uşak ve sürücü endişeli bakışlarla etrafı inceliyorlardı. "Oraya hiç dönmedim. Edward Kalesi'ne bir an önce varıp fidyeyi ayarlamaya çalışıyordum. Bu da Allen'a soracaklarımın arasındaydı: Alaydan geriye kimlerin kaldığı."

Vale başıyla onayladı, muhtemelen karanlık anılarıyla savaşımaya devam ediyordu. Uşaklar onları görünce rahatlardı. Vale uşaklarına başıyla emir verdi. Sam arabaya girerek Vikont'un karşısına oturdu. Araba hızla ileri atıldı.

"Sana hiç teşekkür ettim mi?" diye sordu Vale. Pencereden dışarı bakıyordu, kasvetli mahalle onu daha da karamsar yapmıştı.

"Evet," diye yalan söyledi Sam. Yaşayan subayları Wyandot Kampı'ndan kurtardıkları

sırada Vale tam bir şoktaydı. Esirlerin tümü çok kötü bir şekilde darp edilmişti; iki sıra halinde dizilmiş olan yerli erkek ve kadınlar, kurbanlarını tekme tokat dövmüşlerdi. Ayrıca Vale'a St. Aubyn'in öldürölüşü ve Munroe'nun işkencesi zorla izletilmişti. Onu kurtardıklarında Vale'in kimseye teşekkür edecek hali yoktu.

Vale kaşlarını çatmıştı. "O zaman MacDonald'ın öldüğünü iddia eden tek kişi Thornton."

Sam ona baktı. "Evet."

"Bir bakalım, o sırada Edward Kalesi'ne varmak istemeyen tek kişi MacDonald olabilirdi." Vale öne eğildi. "Adam prangalıydı."

"Kaleye vardığımızda da asılacaktı," dedi Sam. "Tecavüz ve cinayetten. Mahkemesi pek uzun sürmezdi."

MacDonald çok kötü işler yapmıştı. O ve Brown adındaki başka bir asker, orada oturan bir Fraksızın evini yağmalamış, ardından da karısına tecavüz ederek kadını öldürmüşlerdi. Maalesef Fransızın karısının bir İngiliz olduğı ortaya çıkmıştı; hatta bir İngiliz albayın kız kardeşıydı. Yağma ve tecavüz, zaten asılmalarını gerektiren suçlardı ama bazen ordu içinde bu tip olaylar bir kereliğine görmezden gelinebiliyordu. Ama bir İngiliz kadınına yapılan bu hareket halının altına süpürülemezdi. Ordu içinde hızla bir soruşturma yapılmış ve Brown sarhoşken yaptıklarıyla övünürken yakalanmıştı. Tutuklandıktan sonra MacDonald'a ihanet etmiş, onun adını da söylemişti ve bu iki adam da alay kaleye doğru ilerlerken saldırıya uğradığı sırada prangalıydı.

Bu fikir Sam'in yüzünü ekşitmesine sebep oldu. "Brown da ihanet etmiş olabilir."

Vale onayladı. "MacDonald o çetenin lideri gibi duruyordu ama haklı olabilirsin, Brown'in da MacDonald kadar sebebi vardı."

"Ya da bu işi birlikte yapmış olabilirler." Sam başını iki yana salladı. "Ama her durumda nereden gideceğimizi nasıl öğrendiler?"

Vale omuz silkti. "Brown, Allen'la arkadaş değil miydi?"

"Evet. Silahlarını Ned Allen'la paylaşırdı."

"Ned bir subaydı ve yolu biliyordu."

"Ona rüşvet veren birisi mesajı alabilirdi."

"Ama Fransızlara vermezdi." Vale kaşlarını çatmıştı.

"Hayır. Ama onlara tek gereken şey tarafsız bir yerli bulmaktı, senin de bildiğin üzere taraf değiştiren pek çok yerli vardı, hatta iki tarafa aynı anda hizmet verenler de vardı."

"Eğer Ailen alayın gideceğı yolu birisine söylediyse bu onu öldürmek için gerekli sebebi oluşturur."

Sam biraz önce gördükleri, acınacak kemik yığınınu düşününce yüzünü buruşturdu. "Evet, olabilir."

Vale başını iki yana salladı. "Bu teoride hâlâ boşluklar var, yine de neler hatırladığını öğrenmek için Thornton'la konuşmamız gerekiyor."

Sam kaşlarını çatı. Thornton onu baştan beri huzursuz ediyordu. "Bunun akıllıca olduğunu düşünüyor musun? Thornton'u bütün bunlardan haberdar etme fikri doğru mu? Muhtemelen hain o."

"Ona açılırsak kendisine güvendiğimizi düşünecek ve daha kolay açık verecektir." Vale uzun ve kemikli parmağını dudağının üzerine koydu. Sonra tatlı tatlı gülümsedi. "Dostlarını yakınında tut, düşmanını ise daha yakın..."

EMELİNE, Samuel'in bahçesine girer girmez durdu. Rebecca, Bay Thornton'la yalnız ne yapıyordu?

"Artık gidebilirsin," dedi onu yan bahçeye getiren kâhyasına.

Rebecca'yı neşelendirmek üzere gelmişti. Dışarı çıkıp yeni bir çift dans ayakkabısı alabilirlerdi. Yeni ayakkabılar Emeline'e kendisini her zaman daha iyi hissettirirdi, zavallı kız dün gecenin etkisinden hâlâ kurtulamamış olmalıydı.

Rebecca aksine gayet iyi görünüyordu.

Emeline omuzlarını iyice dikleştirdi. "Tünaydın."

Rebecca Bay Thornton'un arkasından sıçrayarak ona baktı, yüzünde suçlu bir ifade vardı. Bay Thornton ise sükûnetle ona döndü, "Leydi Emeline, sizinle yeniden karşılaşmak ne hoş."

Emeline gözlerini kıstı. Adamın Rebecca'yla tanıştırıldığını biliyordu ama bu daha sosyeteye tanıtılmamış bir genç kızla baş başa görüşebileceği anlamına gelmiyordu. Ayrıca ne olursa olsun Jasper ve Samuel'la yapmış olduğu konuşmanın hemen ardından Bay Thornton'u yan bahçede bulmayı hiç beklemiyordu. Bu çok garipti.

"Bay Thornton." Emeline başıyla selam verdi. "Sizinle... burada karşılaşmak gerçekten de beklenmedik bir durum. Bay Hartley'yle iş mi görüşecektiniz?"

Thornton onun imalı sorusuna gülümseyerek cevap verdi. "Evet. Ama Bay Hartley evde değilmiş. Bahçede beklerken Bayan Hartley'yle karşılaştım ve bekleme süresi çok daha kolay geçti." Cümlesini bitirirken Rebecca'yı göstererek önünde bir kez daha eğildi.

Hımm. Emeline, Rebecca'nın koluna girerek yürümeye başladı. "Yanılmıyorsam ticaretle ilgilendiğinizi söylemişsiniz, değil mi?"

Bahçedeki yürüyüş yolu dardı ve adam onları arkadan izlemek zorunda kalmıştı.

"Evet, çizme üretiyoruz."

"Çizme. Anlıyorum." Emeline etrafla ilgilenmiyordu. Bahçe son derece vasattı ama kuru yapraklar çok ilgisini çekiyormuş gibi son derece yavaş adımlarla ilerliyordu.

"Çizmelerin çok önemli olduğunu düşünüyorum," dedi Rebecca, Bay Thornton'u müdafaa etmek ister gibi. Emeline'in hiç böyle bir niyeti yoktu.

"Majestelerinin ordusuna satıyorum," dedi Bay Thornton arkalarından.

"Harika." Emeline bir an Bay Thornton'un çok zengin olabileceğini düşündü. Ordu hakkında fazla bilgiye sahip değildi ama yine de adama ismarlanacak çizme sayısını hayal edebiliyordu.

"Londra'da mı üretiliyorlar?" diye sordu Rebecca. Adamı görebilmek için başını hafifçe çevirmişti.

"Evet. Dover Sokağı'nda otuz iki kişinin çalıştığı bir imalathanem var."

"Demek çizmeleri ellerinizle yapmıyorsunuz." dedi Emeline tatlı bir sesle.

Rebecca inledi ama Bay Thornton neşeli bir tavırla cevap vermeye devam etti. "Hayır, Leydim. Korkarım işe nereden başlayacağımı bile bilemem. Babam yapardı, işe başladığı ilk yıllarda ama bir süre sonra yanına adam almaya başlamıştı. Gençken öğrenebilirdim ama babamla aram açılınca..."

"Orduya bu yüzden mi katıldınız?" diye araya girdi Rebecca. Durup adama dönünce Emeline de durmak zorunda kaldı.

Bay Thornton gülümsedi, Emeline adamın değişik bir yakışıklılığı olduğunu fark etti. Kalabalığın arasında fark edilecek bir tip değildi, onu tehlikeli kılan belki de bu özelliği idi.

"Korkarım bir acemi olarak kralın paralarını yedim. Babamı ve karımı bırakarak..."

"Evli misiniz?" diye araya girdi Emeline.

"Hayır." Bay Thornton'un bakışları ciddileşti. "Zavallı Marie, ben eve döndükten kısa bir süre sonra öldü."

"Ah, çok üzüldüm," diye mırıldandı Rebecca.

Emeline yola baktı. Birisi geliyordu.

"Bu korkunç bir darbeydi," dedi Bay Thornton. "O..."

"Emmie! İşte buradasın." Jasper hızlı adımlarla ilerliyor, ata benzeyen uzun yüzü her adımında sarsılıyordu.

Bay Thornton durarak Jasper'ın sesinin geldiği tarafa döndü, yüzü ifadesizdi. Emeline'in beklediği kişiye Jasper değildi. Hayal kırıklığı kafasını karıştırmaya başladığı sırada onu gördü. Samuel, Jasper'ın peşindeydi, yüzü çok ciddiye, bakışlarından bir şey anlaşılmıyordu.

Emeline ellerini uzattı. "Jasper, akşamdan önce dönmeni beklemiyordum. Araştırmalarınız iyi geçti mi?"

Jasper ellerini tutarak eğildi ve dudaklarını hafifçe değdirdi. "Ne yazık ki izini süremedik, biz de Bay Thornton'un peşine düştük. O da işyerinde yoktu, yenilgiyi kabullenerek buraya döndük ve seni aradığımız kişiyle birlikte bulduk."

Samuel yanlarına varmıştı. "Leydi Emeline, Rebecca." Başıyla onları selamladıktan sonra misafirine elini uzattı. "Bay Thornton, sizi görmek ne güzel. Gerçi sizi evimde gördüğüme şaşırdığımı söylemeden geçemeyeceğim."

Bay Thornton Samuel'in uzattığı eli iki elinin arasına aldı.

"Benden daha fazla şaşırmış olamazsınız, Bay Hartley. Misafirperverliğinizden yararlanmak gibi bir niyetim yoktu ama buralardaydım ve ayaklarım beni kapınızın önüne getirdi."

"Sahi mi?" Samuel başını eğerek adamı seyretmeye başladı.

"Evet. Belki de o gün savaş anılarımızı paylaştığımız içindir. Ben..." Tereddütle yere baktıktan sonra Samuel'la göz göze gelmek üzere başını kaldırdı. "Hayal gücümün fazla çalıştığını düşünebilirsiniz ama o gün konuşurken Spinner's Falls'ta olanların arkasında bir şeyler olduğunu düşündüğünüzü hissettim."

Adamlar birbirlerine bakmaya devam ederken bir sessizlik yaşandı. Samuel adamdan biraz uzundu ama yine de aralarında birtakım benzerlikler vardı. İkisi de kendi kendilerini yetiştirmiş, adam olmuştu ve ticaretle uğraşıyorlardı. İkisi de kendine güveniyordu, aristokratlara taş çıkartacak bir görüntüye sahiplerdi ve konuşurken karşılındakinin gözlerine bakma cüretine sahiplerdi. Emeline bu iki adamın da istedikleri her şeyi elde edebileceğini hissediyordu. Elleri geçen fırsatı görüyor, değerlendiriyor ve tehlikeyi umursamıyorlardı.

Samuel yan gözle Emeline ve Rebecca'ya baktıktan sonra boğazını temizledi. "Hanımlar, izin verirseniz biz çalışma odama gidip biraz daha özel konulardan bahsetmek istiyoruz."

Emeline tek kaşını kaldırdı. Kendisini bu kadar kolay başından savabileceğini mi sanıyordu? "Bay Thornton'a söyleyecekleriniz benim de ilgimi çekiyor. Lütfen burada devam edin."

"Emmie, bence..." Jasper biraz asabiydi.

Emeline, Jasper'a bakmadı, gözleri hâlâ Samuel'daydı. "En azından bunu yapabilirsiniz, değil mi?"

Samuel'in çenesinde bir kasın seğirdiğini gördü, kesinlikle mutlu görünmüyordu ama Bay Thornton'a dönmeden önce başıyla onay verdi. "İhanete uğradık."

Emeline içinde mükemmel bir haz duydu. Samuel onu kendine eşit görmüştü ve bu özgüven gerçekten başım döndürmüştü.

Bay Thornton derin bir soluk verdi. "Biliyordum."

"Öyle mi?" diye usulca sordu Samuel.

"O zamanlar hayır." Bay Thornton iyice sıkıntılı görünüyordu. "Ama bize o noktada saldırımları ve inanılmaz bir sayıda yerlinin orada toplanmış olması insanı düşündürüyor," başını iki yana salladı ve devam etti, "birileri bunu önceden planlamış olmalı."

"Bize de öyle geliyor," dedi Jasper sonunda. "Sana MacDonald ile Brown'ı öldükleri

zaman görüp görmediğini soracaktık."

"MacDonald mı?" Bir an kafası karışmış gibi durdu, yanda duran hanımlara göz ucuyla baktıktan sonra devam etti; "Elbette. Ne düşündüğünüzü anlayabiliyorum ancak ikisi de öldü. Defnedilirlerken yardım ettim."

Emeline dudaklarım büzdü, diğerlerinin MacDonald hakkında ne düşündüğünü merak etmişti. Daha sonra bu konuyu Samuel'a sorması gerekiyordu.

"Lanet olsun," diye mırıldandı Jasper. "MacDonald olsaydı her şey yerli yerine oturacaktı. Neyse, yine de sana sormamız gereken birkaç soru daha var."

"Bu konuşmaya içeride devam etsek daha iyi olacak galiba," dedi Samuel. Kolunu kız kardeşine uzattı ama Rebecca onu görmezden gelerek Bay Thornton'un koluna girdi. Samuel'ın dudakları inceldi.

Emeline onun incindiğini görmekten nefret ediyordu. Elini Samuel'ın koluna koydu. "Ne güzel bir fikir. Biraz çay iyi gelecek."

Samuel önce ona, sonra da eline baktı. Kaşları belli belirsiz oynamıştı. Emeline çenesini havaya dikerek ona baktı. Diğerleri eve doğru yürümeye başlamıştı bile.

"Bir faydam olabilir mi bilemiyorum," dedi önlerinde ilerleyen Thornton. "Esas konuşmanız gereken kişi Onbaşı Craddock,"

"O neden?" diye seslendi Samuel arkasından.

Bay Thornton başını çevirip baktı. "Spinner's Falls'ta yaralıları o topladı, sen... ee, sen ağaçların arasına kaçmıştın. Sorumlu subay oydu, bunu sanırım sen de biliyorsun."

Emeline, Samuel'ın kolundaki kasların gerildiğini hissetti ama o hiçbir şey söylemedi. Jasper, Bay Thornton'un biraz önce Samuel'a neredeyse ödle dediğini fark etmemiş gibi görünüyordu. "Burada, şehirde mi?"

"Hayır. Savaştan sonra taşraya taşındığını sanıyorum. Yanılıyor da olabilirim elbette; insan pek çok şey duyuyor. Ama Sussex'te diye duydum, Portsmouth yakınlarındaymış."

Emeline saklamayı başardığını sanıyordu ama Samuel onun irkildiğini fark etmişti.

"Ne oldu?" diye mırıldandı gözlerini yürümekte oldukları yoldan ayırmadan. Emeline tereddüt etti. Bu sabah aldığı davetiyeleri incelemişti, bir sonraki ay hangi davetlere katılmanın daha uygun olacağına karar vermeye çalışmıştı.

Samuel ona baktı, kaşları iyice aşağı inmişti. "Söyle bana."

Başka şansı var mıydı? Kaderleri onlara bir tuzak kurmuştu ve o bu tuzığa düşmüş şansız bir tavşandı. Bununla mücadele etmenin bir faydası var mıydı?

"Sussex'teki Hasselthorpe Malikânesi'ne davet edildik."

"Ne oluyor?" Jasper durarak döndü.

"Lord ve Leydi Hasselthorpe, hayatım. Hatırladın mı? Bizi haftalar önce davet etmişlerdi, evleri Portsmouth'a çok yakındı."

"Lanet olsun, haklısın." Jasper'ın burun ve dudak kenarlarındaki çizgiler sırtmasıyla birlikte iyice ortaya çıktı. "Bu ne büyük bir şans! Hep birlikte bu partiye katılabilir ve Craddock'un ziyaretine gidebiliriz. Bu tam da..." Endişeli bir yüzle Thornton'a baktı. Rebecca ile Samuel, Emeline'in dostları oldukları için davete kolayca katılabilirlerdi. Ama bir çizme üreticisi -ne kadar zengin olursa olsun- bambaşka bir meseleydi.

Bay Thornton gülümseyerek göz kırptı. "Dert etmeyin, siz Craddock'la konuşurken ben burada, Londra'da soruşturmalara devam ederim."

Emeline karar verilmiş olduğunun farkındaydı. Göğsü daralıyor, aldığı nefes yetmiyordu. Detayları daha sonra tartışarak halledebilirlerdi, Leydi Hasselthorpe'un Hartley'lere davetiye göndermesi konusunda teşvik edilmesi gerektiğini biliyordu ama bu konuyu çözerdi. Samuel'la birlikte bir ev partisine katılacaktı.

Onun kendisini izlediğini bilerek başını kaldırdı ve gözleri o sıcak, kahverengi gözlerle buluştuğunda merak etti. Samuel bu ev partilerinde nelerin olup bittiğinden haberdar mıydı?

Bölüm Dokuz

Kral dünyada her şeyden çok kızını seviyordu. O bir şey istediği anda gerçekleştirmek için elinden geleni yapıyordu. Prenses Solace muhafızıyla evlenmek istediğinde asil akrabalarının yapacağı gibi karşı koymadı ve içini çekerek onay verdi. Ve Demir Yürek böylece ülkenin en güzel kızı olan Prensesle evlendi ve Prenses...

Demir Yürek'ten

"Orada çok mu uzun kalacaksın?" diye sordu Daniel bir hafta sonra. Emeline'in yatağına uzanmış, iki ayağını birden havaya dikerek, bavul hazırlayan Harris'e engel olmakla meşguldü.

"İki hafta kadar," dedi Emeline hızla. Tuvalet masasında oturmuş Hasselthorpe partisine götürmesi gereken mücevherlere karar vermeye uğraşıyordu.

"İki hafta tam on dört gün eder. Bu çok uzun bir zaman." Daniel ayağını salladı ve yatağın örtülerine takıldı.

"Lord Eddings!" diye bağırdı Harris.

Bir insanın çocuğunu gerçekten özlememesi gerekiyordu. Emeline bunu biliyordu. Pek çok anne çocuğunu hemen hemen hiç görmüyordu. Ama onu bırakmaktan nefret ediyordu. Onunla vedalaşmak kalbini yaralıyordu.

"Bu kadarı yeterli" dedi hizmetçisine.

"Ama Leydim, daha yarısını bile bitirmedim."

"Biliyorum." Emeline, Harris'e gülümsedi. "Çok çalıştın, biraz dinlensen iyi olacak. Neden mutfağa gidip bir çay içmiyorsun?"

Harris dudaklarını büzdü ama hanımına karşı çıkmaması gerektiğini biliyordu. Elindeki giysi yığınının bir kenara bırakarak kapıya ilerledi ve odadan çıkarak kapıyı arkasından kapadı. Emeline ayağa kalktı ve yatağın yanına gitti, orada duran yatak örtülerini kenara iterek yer açtı. Yatağa oturarak sırtını geniş meşe yatak başına dayadı, bacakları yerdeydi. "Buraya gel." Daniel küçük bir köpek yavrusu gibi üstüne sıçrayıverdi. "Gitmeni istemiyorum." Kucağında kıpırdanıp duruyordu, terli kokusunu içine çekti, dizleri kalçasına batıyordu. Sarı buklelerini okşadı. "Biliyorum, hayatım. Ama uzun kalmayacağım, sana söz veriyorum; her gün yazacağım."

Daniel sessiz bir şekilde biraz daha kıpırdandı. Yüzünü annesinin göğsüne saklamıştı.

"Cristelle teyze burada seninle kalacak," diye fısıldadı Emeline. "Yokluğumda sana üzümlü çörekler, şekerli tatlılar ve turtalar vereceğini hiç sanmam. Döndüğümde ip gibi kalmış olabilirsin ve seni tanımakta zorlanabilirim."

Göğsünden kıkırtılar yükseldi ve mavi gözler ortaya çıktı. "Sersem. Teyzem beni şekerlerle besler."

Emeline şaşırmış gibi yaptı. "Öyle mi düşünüyorsun? Bana karşı çok sert."

"Döndüğünde şişmanlamış olacağım." Yanaklarını şişirerek annesine baktı.

Emeline bir kahkaha attı.

"Hem Bay Hartley'yle de vakit geçirebilirim" dedi.

Emeline irkilerek gözlerini kırıştırdı. "Çok üzgünüm hayatım ama Bay Hartley ve kız

kardeşi de ev partisine davetli."

Bunu duyunca oğlunun alt dudağı büzüldü.

"Bay Hartley'yle sık sık konuşuyor musun?"

Oğlu ona baktı. "Onunla duvarın üzerinden sohbet ediyorum, bazen de bahçesine ziyarete gidiyorum. Ama onun canım hiç sıkımlıyorum, sana yemin ederim."

Emeline bu son duyduğu şeyden pek emin değildi. Gerçi şu an onun haberi olmadan Daniel ile Samuel'in arasında bir bağ kurulmuş olması kafasını daha çok meşgul ediyordu. Bu konuda ne hissetmesi gerektiğine karar veremiyordu.

Kucağında kıpırdanıp duran küçük şeytan düşüncelerini sonlandırdı. "Bana şarkı söyler misin?" diye sordu Daniel usulca.

Saçlarını okşayarak Billy Boy adlı şarkıyı söylemeye başladı. Bebekliğinden beri Billy yerine Danny diyerek bu şarkıyı ona söylerdi.

Ah, nerelerdeydin?

Minik Danny, Minik Danny Ah, nerelerdeydin?

Büyüleyici Danny...

Şarkıyı söylerken bir yandan da önündeki iki haftanın nelere gebe olduğunu merak ediyordu.

KİRALIK ARABANIN YAYLARI Leydi Emeline'in arabası kadar iyi değildi ve Sam atla gitmek varken Rebecca'nın yanında arabada oturduğu için pişman olmaya başlamıştı. Rebecca'yla Westerton balosundan bu yana pek konuşmamışlardı ve bu birlikteliğin düğümü çözebileceğini düşünmüştü.

Şu ana kadar böyle bir şey olmamıştı.

Rebecca karşısında oturmuş camdan dışarı bakıyor ve önlerinden geçtikleri çalılıkları dünyanın en güzel manzarasıymış- gibi izliyordu. Samuel bazen onu göz ucuyla kendisine bakarken yakalıyor ve tanıdık başka bir yüz aklına geliyordu. Annelerine çok benziyordu.

Sam boğazını temizledi. "Sanırım orada dans da olacak." Becca döndü ve alnını kırıştırarak ona baktı. "Ne?"

"Sanırım dans olacak dedim. Partide."

"Ah, evet." Konuyla ilgilenmemişti.

Halbuki hoşlanacağını düşünmüştü. "Geçen haftaki balonu mahvettiğim için özür dilerim."

Sıkıntıyla tüm nefesini koyuverdi. "Neden bana söylemedin, Samuel?"

Neden bahsettiğini anlayabilmek için bir süre ona baktı. Buzlar âdeta karnını sarmaya başlamıştı. Herhalde şeyden bahsetmiyordu... "Neyi söylemedim?"

"Biliyorsun işte." Dudakları kasılmıştı. "Benimle hiç konuşmuyorsun, bana...."

"Şu an konuşuyoruz."

"Ama hiçbir şey söylemiyorsun!" Çok bağırmıştı, yüzünde üzgün bir ifade belirdi. "İnsanlar hakkında iğrenç suçlamalar yapıyor ve cevap vermiyorsun. Bay Thornton geçen hafta bahçemizde yüzüne bakarak ödleğ olduğunu söyledi ve ona tek kelime bile etmedin. Neden kendini savunmaya bile kalkışmıyorsun?"

Dudaklarının kıvrıldığını hissetti. "Thornton gibilerinin söyledikleri şeyler cevaplanmaya bile değmez."

"Yani sessiz kalıp suçlanmaya devam edeceksin."

Başını iki yana salladı. Ona yaptığı şeylerin sebebini anlatması mümkün değildi. "Samuel, ben o insanlardan biri değilim. Kendini onlara savunmayacak olsan bile benimle konuşmak zorundasın. Aileden bir tek ikimiz kaldık. Thomas amca öldü, annemle babam zaten ben

onları tanıyamadan ölmüşlerdi. Sana yakın olmayı istemem bu kadar yanlış bir şey mi? Ağabeyimin savaşta neler yaşadığını bilmem gerekmez mi?"

Camdan dışarı bakma sırası ona gelmişti, yutkundtu. Adamların ter kokularını arabada hissetmeye başlamıştı, zihninin ona oyun oynadığını biliyordu. "Savaş hakkında konuşmak hiç kolay değil."

"Ama ben diğerlerinin sürekli konuştuklarını görüyorum," dedi usulca. "Süvariler ve denizciler yaptıkları savaşları anlata anlata bitiremiyorlar."

Sabırsızca kaşlarını çatdı. "Onlar hiç de..."

"Hiç ne?.." İyice ona doğru eğildi. "Söyle bana, Samuel."

Bakışlarını ona dikti, oysa bu bile canını yakıyordu. "Sıcak savaş görmemiş askerler onlar, birisinin canını almadan önce onun son nefesini verişini duymadılar..." Gözlerini kapadı. "Bu tip askerler bu konudan pek konuşmazlar. Bu hatırlamak istediğimiz bir şey değil. Can yakıyor."

Kısa bir sessizlikten sonra Rebecca fısıldadı. "O zaman neden bahsedebilirsin? Muhakkak anlatabileceğin bir şeyler olmalı."

Samuel ona baktı, dudaklarında bir anıyla birlikte hafif bir gülümseme belirdi. "Yağmur."

"Ne?"

"Yürürken yağmur yağarsa saklanabileceğin hiçbir yer olmaz. Adamlar, giysileri ve yanlarında taşıdıkları tüm tedarik sırlıslam olur. Çizmelerinin altındaki toprak çamura dönüşür ve ayakların kaymaya başlar. Bir kişi düşerse ardından yarım düzine adam daha düşer ve üstleri başları çamura bulanır, bu değişmez bir kuraldır."

"Ama her şeye rağmen geceyi geçirmek için bir çadır kuruyordunuz, değil mi?"

"Kurabilirdik ama kurulan çadır da en az zemin kadar ıslak olurdu ve sonra dışarıda uyumanın daha iyi olacağına kavrır verirdin."

Rebecca gülümsemeye başlamıştı, bu görüntü Sam'i rahatlatmıştı. "Zavallı Samuel! Askerliğinin çoğunu çamurun içinde geçirdiğini hiç düşünmemiştim. Seni hep kahramanlıklar yaparken hayal etmiştim."

"Kahramanlıklarım genellikle bir tencereyle ilgilidir."

"Tencere mi?"

Başını sallarken rahatlayarak koltuğa biraz daha yerleşti. "Günler boyunca yağmurda yürüdükten sonra bütün tedariklerimiz sırlıslam olmuştu, buna kuru bezelyemiz ve yemeklerimiz de dâhildi."

Rebecca burun kıvrıdı. "Islak yemek?"

"Islak ve yapış yapış. Ve bazen onlarla bir hafta daha idare etmek zorunda kalırdık, ıslak olsun ya da olmasın."

"Küflenmez miydi?"

"Genellikle. Hafta sonuna doğru genellikle yeşermiş olurlardı."

"Ah." Küflü yemeğin kokusunu alıyormuş gibi burnunu kapadı. "O durumda ne yapardın?"

Ona doğru eğilerek fısıldamaya başladı. "Bu bir sırdır. Alaydakilerin çoğu küçük tenceremle ne yaptığımı merak edip dururdu."

"Dalga geçiyorsun. Bana o tencereyle yaptığın kahramanlığı anlat."

Tevazuyla omuz silkti. "Tüm kampı küflü yemekle doyurdum. Küflü yiyecekleri üç kez sudan geçirdikten sonra su dolu tencereye atıp pişirince güzel bir çorba olduğunu fark ettim. Tavşan ya da sincap yakalamayı başardığım günlerde tadı daha da güzel oluyordu."

"Kesinlikle çok korkunç," dedi kardeşi.

"Sen sordun." Ona sırıttı. Rebecca'yla konuşuyordu ve onu mutlu edecekse bütün aptal

ordu hikâyelerini dinlemekten sıkılana kadar anlatabilirdi.

"Samuel..."

"Evet, hayatım?" Yüzündeki sıkkın ifade kalbinin sıkışmasına sebep oldu. Rebecca haklıydı; aileden geriye sadece ikisi kalmıştı. Mesafeli davranmak saçmaydı. "Söyle bana."

Dudağını ısırken onun ne kadar genç olduğunu hatırladı. "Benimle sohbet edecekler mi? O unvanlı İngiliz kadınlarından bahsediyorum."

O anda Rebecca'nin önündeki tüm yolları açabilmeyi istedi, hayatının sonuna kadar kimse tarafından incitilmeyeceğini söylemeyi de. Ama sadece doğruyu söyleyebilirdi. "Çoğu konuşacaktır. Birkaç tanesi kibirli tavırlar sergileyecektir ama zaten onlarla konuşmaya bile değmez."

"Ah, bunu biliyorum. Ama çok heyecanlanıyorum. Ellerimi nereye koyacağımı bilemiyorum, saçlarımın düzgün bir şekilde yapılmış olduğundan emin olamıyorum."

"Leydi Emeline sana özel hizmetçi ayarladı. Ayrıca orada hem Leydi Emeline hem de ben yanında olacağız. Saçın uygun şekilde yapılmadan seni ortalığa çıkaracağını hiç sanmam. Ayrıca, ben zaten senin her şekilde mükemmel olduğunu düşünüyorum."

Rebecca kızardı, yanakları çok hoş bir pembeliğe bürünmüştü. "Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

"Evet."

"Pekâlâ, ben de ağabeyimin kralın ordusunda en iyi küflü çorbayı yapan adam olduğunu bilerek kafamı hep dik tutacağım."

Samuel'in attığı kahkahaya sırtarak cevap verdi. Araba yoldaki bir tümseğin üzerinde zıpladı ve Sam pencereden dışarı bakarak taş bir köprüden geçmekte olduklarını gördü, arabanın iki yanı taşları sıırıyordu.

Rebecca da aynı yere baktı. "Şehre geldik mi?"

Samuel daha ileriye görebilmek için perdeyi açtı. "Hayır." Perdeyi bırakarak kardeşine baktı. "Ama çok yolumuzun kalmadığını düşünüyorum."

"Tanrıya şükür. Her yanıma ağrımaya başlamıştı." Huzursuzlaşarak yerinde kıpırdandı. "Bay Thornton'un bizimle gelememesi üzücü."

"Bunu umursadığını sanmıyorum."

"Ama..." Alnı kırıştı. "Bu ikiyüzlü bir tutum değil mi? Yani demek istediğim, çizme yaptığı için davet edilmedi. Sen de ticaretle uğraşıyorsun."

"Doğru."

"Sömürgelerde böyle ince bir ayırım yapmayız." Kaşlarını çatarak ellerine baktı. Sam suskundu. Esasen insanların yaptığı bu sınıf ayrımı onun da canını sıkıyordu.

'İngiltere'de insanın tek başına hak ettiği yere gelmesi çok daha zor oluyor." Rebecca dudaklarını ısırarak ellerine bakmaya devam etti. "Bay Thornton'un babası küçük de olsa bir iş kurmuş ve işi ona devretmiş. Ya buna sahip olmayan bir adam -mesela bir hizmetkâr-, nasıl saygın olmayı başaracak ya da bu hiç olmayacak mı?"

Sam gözlerini kısarak ona baktı, hangi hizmetliden bahsettiğini anlamaya çalışıyordu. "Olabilir. Biraz şans, biraz da..."

"Ama olduğu hiç görülmemiş, değil mi?" Başını kaldırdı.

"Hayır," dedi usulca. "İş hizmet etmek olan bir kişi İngiltere'de saygınların arasına giremez. Çoğu hizmetli olarak yaşar ve ölür."

Rebecca'nin dudakları bir şey daha söyleyecekmiş gibi aralandı ve yeniden sımsıkı kapandı. Pencereden dışarı bakmaya başladı. Yeniden sessizliği yaşamaya başlamışlardı ama bu paylaşılan bir sessizlikti. Sam gözlerini kapayarak başını koltuğun arkasına yasladı. Uykuya dalarken bu soruların kaçının uşak O'Hare'la ilgili olduğunu düşünüyordu.

Biraz uyukladı, uyandığında araba geniş bir ana yola dönüyordu.

"Çok büyük, değil mi?" dedi Rebecca kısık sesle.

Sam onaylamak zorunda kaldı. Hasselthorpe Malikânesi normal bir evden çok daha lüks bir yerdi. Çakıllı ana yolun sonunda, yemyeşil bir arazinin ortasında tüm ihtişamıyla yükseliyordu. Bu gri taş yapının yapımında birkaç neslin çalıştığı belliydi. Gotik pencereleri, Tudor bacaları ve değişik stillerde oluşturulmuş diğer özellikleri, ailenin burada yüzyıllardan beri konaklamakta olduğunu bir göstergesiydi. Büyük daire formundaki girişin önünde şu an dört adet araba daha vardı ve içlerinden sosyetenin göz bebeği olan kadın ve adamlar boşalıyordu.

Samuel yerinde doğrularak Rebecca'ya gülümsedi. "Geldik."

DIŞARIDA PİKNIK YAPMAK İÇİN mükemmel bir gün, diye düşündü Emeline ertesi sabah. Güneş parlıyordu ve mavi gökyüzü, kabarık beyaz bulutlarla kaplıydı. Kadınların şapkalarının kurdelelerini uçuracak kadar hafif bir esinti vardı, şapkalarını değil. Erkekler son derece yakışıklı ve zinde görünüyorlardı. Kadınlarsa güzel ve zarif... Çimenler yemyeşildi ve mükemmel bir manzara vardı: Tepelerde dolaşan koyunlar. İnsan daha fazlasını istemeyi aklından bile geçirmezdi.

Ya da geçirmemeliydi; çünkü Leydi Hasselthorpe şarabı unutmuştu. Adil olmak gerekirse içkinin eksik gelmiş olması kâhyanın hatasıydı ama her hizmetlinin sahibesinin bir yansıması olduğu da bilinen bir gerçektir. İyi bir şato sahibesi, iyi bir kâhya çalıştırdı. Dalgın bir ev sahibesiye şarabı yanlarına vermeyi unutan bir kâhya...

Emeline içini çekti. İnsanın içecek bir şeyler olmadığında daha da fazla susaması ne garip bir durumdu. Baş kâhya adamlarından birkaç tanesini şarapları almak üzere geri göndermişti ama topluluk öğle yemeği için bu güzel yeri bulana kadar bir yarım saat daha yol almıştı ve şarapların gelmesi biraz daha zaman alacaktı.

Leydi Hasselthorpe, pembeleşmiş yanaklarıyla ellerini çaresizlik içerisinde açıp kapayarak misafirlerinin arasında koşturuyordu. Sarı saçları, geniş, düzgün alnı, küçük, gonca rengindeki dudaklarıyla gerçekten güzel bir kadındı ama maalesef görüntüsü ile zekâsı çakışıyordu. Emeline baloların birinde onunla yirmi dakika süreyle sohbet etmeye çalışmış ve kadının düşüncelerini bir mantık silsilesi içerisinde bir araya getiremediğine karar vermişti.

Melisande'nin şu an burada olmasını isterdi ancak yarın gelebiliyordu. İleride yükselen kahkaha sesleri dikkatini çekti. Jasper bir erkek topluluğunun ortasındaydı ve o bakarken adamlar bir kez daha onun söylediği şeye kahkahalarla güldüler. Lord Hasselthorpe ise bu durumun tersine buz gibi bir suratla bir köşede durmuş, en önemli konuğu Lister Dükü'yle sohbet ediyordu. Hasselthorpe ile Lister, parlamentonun önemli üyeleriydi ve Emeline ev sahiplerinin daha yüksek siyasi emeller peşinde olduğunu düşünmeden edemedi. Lister'ın Jasper'a kızgın bir bakış fırlattığını da gördü, nişanlısı bunu fark etmemişti bile. Dük orta yaşlarda, uzun boylu, kel bir adamdı ve espriden anlamamasıyla tanınırdı.

"Biraz dolaşmak ister misin?" diyen Samuel'in sesi arkasından duyuldu.

Emeline döndü, hiç şaşırmamıştı. Ona doğru yürümeye başladığı andan itibaren bunu biliyordu. Garip ama onun yaptığı her hareketin farkındaydı. "Bana kızgın olduğunuzu sanıyordum, Bay Hartley."

Bir başkası olsa bu sözlere kesinlikle kaçamak bir cevap verirdi ama Samuel gözlerinin içine baktı. "Kızmadım, tutku ve aşk yerine, kendini güvenceye almak için evlenmeyi düşünme beni hayal kırıklığına uğrattı."

"Bu seçimimden dolayı hakarete uğramış olduğunuzu düşünüyorsanız neden benimle dolaşmak istediğinizi anlayamıyorum" Jasper'la yaptığı tartışmanın ve o tehlikeli öpücüğün

ardından -ki üzerinden bir hafta geçmişti- hiç yalnız konuşma fırsatları olmamıştı. Jasper'a baktı. Nişanlısı bir hikâyenin tam ortasıdaydı ve anlatımını güçlendirmek için el ve kol hareketleri yapıyordu, bu tarafta ne olup bittiğini görmüyordu bile.

Samuel başını ona doğru eğdi. "Öyle mi? Bense sebeplerimi anlayacak kadar çok görmüş geçirmiş birisi olduğunu düşünüyorum"

"Her neyse, öfkesine hâkim olamayan erkeklerle dolaşmaktan zaten hoşlanmam." Samuel daha da yaklaştı, gözlerinin içine bakıyordu, etraftaki misafirleri ve ev sahiplerini düşünerek dudağına bir gülümseme kondurmuştu. Emeline onun hiç de eğlenmediğinin farkındaydı. "Yeni bir tartışma başlatma uğraşına bir son ver ve benimle yürü."

Tam o sırada Leydi Hasselthorpe onlara döndü. Ev sahibeleri her nedense lavanta ve portakal rengi saten drapeleri olan çok geniş bir tarlatan giymeyi tercih etmişti. Taşraya biraz fazla olan bu son moda elbisesinin kuyruğu yürürken çimlerde sürünüyordu.

"Ah! Leydi Emeline, lütfen sizi hayal kırıklığına uğratmadığımı söyleyin! Şaraplara ne olduğunu bir türlü anlayamıyorum. Döner dönmez Bayan Leaping'in işine son vermeliyim," ellerini bel seviyesinde anlamsız hareketlerle kıvrıp duruyordu, "ama nereden düzgün bir kâhya bulabileceğim hakkında hiçbir fikrim yok. Buralarda biraz zor oluyor."

"İyi bir kâhya bulmak her zaman sorun olmuştur," diye mırıldandı Emeline.

"Ah, şu hale bakın, kadın tek başına kalmış." Leydi Hasselthorpe, derin göğüs dekoltesi, yeşil bir elbise giymiş çok güzel bir sarışını gösterdi. "Kendisi Dük'ün özel misafiri. Onu davet etmem için ısrar etti ancak hiçbir hanımefendi onunla konuşmuyor." Leydi Hasselthorpe kaşlarını çatı. "Ve şarap yok! Ne yapacağım şimdi ben?"

"Şarap servisinin ne durumda olduğuyla ilgilenmemizi ister misiniz?" diye büyük bir ciddiyetle sordu Samuel, Emeline ağzını dahi açmadan.

"Ah, bunu yapar mısınız Bay Hartley, Leydi Emeline? Çok müteşekkir olurum." Leydi Hasselthorpe'un gözleri daldı. "Sanırım Bayan Fitzwilliam'la sohbet etmesi gereken kişi benim. Bu herkesi cesaretlendirir, değil mi?"

"Kesinlikle, Leydim." Samuel eğildi. "Bu arada biz de şarapla ilgilenelim. Leydi Emeline?" Kolunu ona uzattı.

Reddetmek artık imkânsızdı.

"Elbette." Emeline gülümseyerek parmaklarını bu şeytana benzeyen adamın kolunun üzerine koydu, adamın vücudundan çıkan ısının fazlasıyla farkındaydı. Aynı ısının kendi yüzünden yansımadığını umuyordu.

Aşağı doğru yürürken adımlarının uzunluğunu Emeline'inkilere göre ayarlamıştı, bir süre sonra tüm piknikçiler geride kaldı. Artık onu dilediği yere doğru götürüyordu ve birlikte dolaşıyorlardı, onun hemen konuya girmesini bekledi ama bu gerçekleşmedi. Samuel'a göz ucuyla baktı. Yüzü asık bir şekilde yolu izliyordu. Ne düşünüyordu? Ve onu neden umursuyordu?

Hızla soluk verdi ve yeniden önüne bakmaya başladı. Güzel bir gündü. Bunu somurtkan bir arkadaşla bozmaya ne gerek vardı?

"Rebecca ve diğer kızlarla konuşmakta olan şu adam da kim?" diyen Samuel'ın sesi düşüncelerini böldü.

Konuşmaya Rebecca'yla ilgili bir konuyla başlamasının, Emeline'in canını sıkması aslında çok saçmaydı; bir hafta önce onu öptüğünü unutmuş muydu? Belki de unutmuştu. O zaman, o da unutacaktı. "Hangisi?"

Samuel sabırsızlıkla elini salladı. "Şu aptal kahkahalar atan."

Emeline gülümsedi. Bu tanımlama adamı maalesef çok iyi anlatıyordu. "Bay Theodore Green. Çok iyi bir yıllık geliri ve Oxford'da güzel bir mülkü var."

"Onun hakkında başka ne biliyorsun?"

Cevap olarak omuz silkti. "Başka bir şey bilmeme gerek var mı? Kumar oynadığını sanmam."

Gözlerinde bir hayal kırıklığıyla Emeline'e döndü. "Bir erkeği yargılama yöntemin bu mu? Geliri mi?"

"Ve konumu elbette," diye devam etti.

"Elbette."

"Bir baronun yeğeni. Rebecca için oldukça iyi bir talip, tabii o aptal kakhahayı göz ardı edebilirse" dedi bunu kafasında tartıyormuş gibi yaparak. İçindeki bir şey bu adamı kıskırtmasına sebep oluyordu hep. "Onun için daha yüksek bir noktayı hayal etmemiz zor. Sizin sömürge paranız ona birtakım şeyleri bir yere kadar satın alabilir. Korkarım aileniz bu konuyu pek fazla düşünmemiş."

Sam'in dudakları kıvrıldı. "Görünmeye çalıştığın kadar sığ olamazsın."

"Neden bahsettiğinizi anlayamadım." Yola bakmaktan memnundu, aksi takdirde yüzündeki ifadeye hâkim olamayacağını düşünüyordu. Rüzgâr eteklerini hafifçe yukarı kaldırınca onları aşağı bastırdı.

"Bütün bu para ve yüksek rütbe muhabbeti. Sanki bir erkeği erkek yapan bunlarmış gibi konuşuyorsun."

"Kardeşiniz ve muhtemel koca adaylarından bahsediyorduk, yanılıyor muyum? Bu durumda bir erkeği nasıl değerlendirmemi bekliyorsunuz?"

"Karakteri, zekâsı, kibarlığı, şefkati ve bunun gibi özellikleriyle," diye hızla sıraladı. Sesi kısık ve boğuktu. Küçük bir tepeye tırmandılar, çitlerle ayrılmış, uçsuz bucaksız, altın renkli tarlalar önlerine serilmişti. "Ona karşı olan görevlerini nasıl yerine getireceği, kendisine bağlanan birisine nasıl bakacağı... Rebecca'nın evleneceği adamda paradan önce bunları ararım."

Emeline dudaklarını büzdü. "Yani sokaktan kibar ve zeki bir dilenci bulursam kardeşinizi onunla evlendirecek misiniz?"

"Anlamamış gibi davranmayı bırak." Parmaklarının altındaki kolu taş gibi olmuştu. "Bu davranış sana hiç yakışmıyor ve neden bahsettiğimi de gayet iyi anlıyorsun."

"Öyle mi?" Kakhaha attı. "Çok özür dilerim ama belki de 'anlayışsızın tekiyim. Biz İngiltere'de kızlarımızı ve kardeşlerimizi onlara adam gibi bakabilecek beyefendilerle evlendirmeye..."

"Adam zamparanın önde gideni ya da geri zekâlı ya da..."

"Evet!" Çok hızlı adımlar atmaya başlamıştı ve Emeline ona ayak uydurmakta güçlük çekiyordu. "Sadece parayı ve konumunu düşünürüz çünkü biz son derece açgözlü sefilleriz. Yılda yirmi bin kazanan bir kont bulabiliyorsam, onun hasta ya da deli olmasıyla neden ilgileneyim!"

Emeline durdu ve onu kollarının üst kısmından yakaladı, yakalamasaydı düşebilirdi. Başını kaldırıp yüzüne baktığı anda korkmaya başlaması gerektiğini hissetti. Yüzü öfkeden bembeyaz olmuştu ve dudakları ince bir çizgi halindeydi. Ama korku her nedense şu an hiç de hissetmediği bir duyguydu.

"Kedi," diye tısladı ve dudaklarına erişebilmek için onu ayaklarını yerden kesercesine kucakladı.

Bu kucaklaşmayı öpüşme olarak tasvir etmek imkânsızdı. Dudakları dudaklarına kapanmış, onları aralanmaya zorluyor, dilini ağzının içine sokmak için güç kullanıyordu. Emeline bunun tadını çıkardı. Onun öfkesini kendi kızgınlığıyla karşıladı. Omuzlarını yakalayıp parmaklarını ceketine geçirdi. Çıplak tenine ulaşmayı başaramış mıydı?

Başardıysa ve onu yaralayabildiyse çok mutlu olacaktı. Ağlar gibi soluyordu, dudakları dudaklarının altında hareket etmeye devam ediyor, dişleri birbirlerinininkilere yakışksız bir şekilde çarpıp duruyordu. Öpüşmelerinde nezaket ve incelikten eser yoktu. Bu, âdeta şehvet ve öfkenin şovuydu.

Teninin kokusunu alabiliyordu. Pudra; briyantın ya da parfüm kullanmamıştı; bu onun saf kokuşuydu ve onu çıldırtıyordu. Emeline onun ceketini omuzlarından sıyırmak, gömleğini ve boyun bağını yırtarak çıkarmak, burnunu çıplak boynuna gömmek istiyordu. Bu vahşi ve kontrol edilemez arzu, durmasına sebep oldu. Başını geri çekti ve neredeyse analitik bir şekilde incelendiğini fark etti. Bakışları olması gerekenden çok daha sakin görünüyordu.

Lanet olasıca! Ne cüretle, kendisi kadar etkilenmiyordu?

Samuel onun gözlerindeki öfkeyi görmüş olmalıydı. Dudakları kıvrıldı ama bu bir gülümseme değildi. "Bunu bilerek yapıyorsun."

"Ne?" Şaşkınlıkla inledi Emeline.

Yüzünü incelemeye devam etti. "Benimle tartışıyorsun, beni öfkeliendiriyorsun ve sonunda dayanamayarak seni öpmem gereken bir noktaya getiriyorsun."

"Beni öpmeni planladığımı mı söylemeye çalışıyorsun?" Ondan kurtulmaya çalıştı ama başaramadı.

"Planlamadın mı?"

"Alakası yok."

"Bence bunu yaptın," diye fısıldadı Samuel. "Bence ancak sana dayatıldığında dokunuşlarımı kabulleneceğini düşünüyorsun."

"Bu doğru değil!"

"Kanıtla o zaman," diye mırıldandı başını tekrar ona doğru eğerken. "Pençelerini sakla ve beni öp."

Dudaklarını yavaşça dudaklarının üzerinde gezdirdi, hürmetkâr bir okşayıştı bu. Emeline inleyerek dudaklarını araladı ve Samuel onu öpmeye başladı. Doya doya... Nazikçe. Böylesi bir öpücüğün içinde boğulabilirdi; bu biraz önceki vahşi öpüşmelerinden çok daha tehlikeliydi. Bu öpüşte bir özlem vardı, ihtiyaç vardı. Bu adamın kendisini bu kadar isteyebileceği ihtimali bile içini titretti. Kendisi de onu istiyordu. Yapmaması gerektiğini biliyordu ama dudaklarını onunkilere iyice bastırdı. Samuel'ı öptü, bütün çaresizliği ve özlemi aralarındaki nefesin fısıltısı oldu. Keşke.

Samuel hızla başını kaldırınca dudaklarını arzulayarak gözlerini açmaya çalıştı. Samuel arkasına doğru bakıyordu. "Leydi Hasselthorpe'un gönderdiği uşaklar yanımıza gelmek üzere. İyi misin?"

"Evet." Elleri titriyordu ama onları eteklerinin arasına sakladı ve döndü, yüzüne sıkıntılı bir ifade takınmıştı. Uşaklar şarap sepetini aralarına almış, taşıyarak yorgun bir şekilde tepeye tırmanıyorlardı. Durumla ilgilenmemiş ya da kendilerinden geçmelerine sebep olan öpüşmelerini kaçırmışlardı.

"Koluma girecek misin?" Kolunu uzattı.

Titremesini bastırmaya çalışarak kendisine uzatılan kolu tuttu. Ne zaman dürtüleriyle hareket etmeye başlamıştı? Samuel Hartley'nin üzerindeki etkisi hiç de meraklı olduğu bir durum değildi. İliklerindeki tüm uygarlığı söküp alıyordu bu adam. Onu çıırılçıplak bırakıyordu. Onunla birlikteyken duygularına ve sinirlerine hâkim olamıyordu, maskesi adamın ayaklarının altına seriliyor, her şeyden bihaber bir yaratığa dönüşüveriyordu. Uzattığı kolu reddedip ondan son hızla uzaklaşması gerekiyordu. Eski benliğine dönüp hemen toplumun getirdiği kurallara uymaya başlamalıydı.

Bunların yerine Emeline elini o kolun üzerine koydu ve Sam'in zafer kazanmış bir edayla

kendisine baktığını fark etti, bir şeyleri kabul ettiğini düşünüyordu.

LEYDİ EMELINE'İN DOKUNUŞU ONU rahatlattı her ne kadar, bu eli istemeden vermiş olsa da. Melisa kokuları yüzünü yalıyordu. Sam uşaklar yanlarına gelmeden önce toparlanabilmek adına bir saniye süreyle gözlerini kapadı. O bir askerdi, çılgılık atan yerlilerle savaşmaya alışık ve rütbesi de zedelenmemişti. Leydi Emeline'in yanındaysa birkaç saniyede ter içinde kalıveriyordu. Uşaklar yaklaşırken içinden bir küfür savurdu. Bu sona ermeliydi. Emeline bir aristokrattı ve Sam'e uygun değildi.

Yüzüne rahat bir ifade takınarak adamlara seslendi: "Biz de size bakıyorduk. Taşımanıza yardım edebilir miyim?" Dolu şarap sepetini işaret etti.

"Hayır, efendim. Teşekkür ederiz, efendim," dedi daha yaşlı olanı. Zor nefes alıyordu, diğer adamın da yüzü kızarmıştı ama yine de sesinde bir şaşkınlık vardı. Bir beyefendinin bir hizmetliye yardım etmesi alışılmadık bir şeydi.

Sam içini çekerek Leydi Emeline'e döndü ve piknik alanına doğru ilerlemeye başladılar. "Burada insanlar arası ayrıma saygı duyuluyor."

Emeline başını kaldırıp ona baktı, alnı hafifçe kırışmıştı. "Pardon, anlamadım."

Arkalarından gelen, soluk soluğa kalmış olan adamları işaret etti. "Her seviyenin çok ince ayrıntıları var ve küçücük fırsatlar insanları birbirinden farklı konumlara koyuyor. Siz İngilizler bu detaylara tapıyorsunuz."

"Sömürgelerde sınıf ayrımı olmadığını mı anlatmaya çalışıyorsun? Kastettiğin buysa sana inanamayacağım."

"Elbette farklılıklar var ama hiçbir şey buradaki kadar sert ve kurallarla kuşatılmış değil. Amerika'da insan hangi sınıftan doğmuş olursa olsun yükselmeyi başarabilir."

"Dostunuz Thornton'un yükseldiği gibi." Cümlesini daha vurgulamak için parmağını koluna vurdu. "İngiliz olduğu halde "

"Thornton bu güzel partiye davet edilmedi, değil mi?" Emeline yüzünün iyice pembeleşmesini izledi ve gülümsemesini engelledi. Genç kadın herhangi bir tartışmayı kaybetmekten nefret, ediyordu. "Zenginleşmiş ve duruşunu değiştirmiş olabilir ama hâlâ toplumunuzdaki kibarların arasına kabul edilmediği ortada."

"Hadi ama Bay Hartley," diye patladı. "Orduya hizmet ettiniz. Bana orada rütbelerin olduğunu fark etmediğinizi söylemeye kalkışmayın lütfen."

"Evet, rütbelerimiz vardı," diye cevapladı acı bir sesle. "Ve bazı aptallar sadece asil doğdukları için benimkinden üstün rütbelere sahipti, bunların arasında general olanlar bile vardı. Bana rütbelerin ve sınıf farklılıklarının doğru olduğunu kabul ettirmeniz için bundan daha iyi bir kanıt bulmanız lazım."

"Ağabeyim kötü bir asker miydi?" diye sordu gergin bir sesle.

Samuel bu kabalığandan dolayı kendine lanetler yağdırdı. Tanrım! Nasıl bu kadar düşüncesiz davranabilmişti? Elbette ilk önce ağabeyini düşünecekti. "Hayır. Yüzbaşı St. Aubyn tanıdığım en başarılı subaylardan birisiydi."

Başı yanına eğilmiş, dudakları incelmışti, tartışmayı bu kadar çok seven bir kadın olmasına rağmen bazen son derece kırılgan olabiliyordu. Onu bu halde görmek kalbinin sıkışmasına sebep oldu. Garipti ama onun iğneleyici dili Sam'e yaşadığını hissettiriyor, onu sınıksız tutup inletene kadar öpmek istiyordu. Ama Emeline zayıflık gösterdiğini gördüğü anda inciniveriyordu. Neyse ki bu zayıf yönünü sadece ona gösteriyordu. Başka bir adamın onun bu yanını görmesi düşüncesine bile tahammülü yoktu. Onun bu yumuşaklığını koruyan tek adam olmak istiyordu.

"Ya Jasper?" diye sordu bu sefer de. "O da iyi bir subay mıydı? Onun birilerini komuta

edebileceğini düşünemiyorum. Kâğıt oynamak ya da şakalaşmak konusunda kesinlikle başarılı ama onlara hükmedemez."

"O zaman nişanınızı yeteri kadar tanımadığınızı söyleyebilirim."

Başını kaldırarak kaşlarını çattı. "Onu yürümeye başladığı günden beri tanıyorum."

Samuel omuz silkti. "Bir erkeği ölümle yüz yüze görene kadar tam olarak tanıyamazsınız."

Piknik noktasına varmışlardı.

Leydi Emeline; Jasper'in hâlâ aralarında olduğu erkekler grubuna baktı. Bir sebeple ceketini çıkarmıştı -son derece uygunsuz bir tavır- gömleği ve yeleğiyle kollarını bir kaz gibi açıp kapayarak bir şeyler anlatmaya devam ediyordu. Ona bakarlarken gruptan bir kahkaha daha koptu.

"Lord Vale savaşta gördüğüm en kahraman askerlerden birisiydi," dedi Sam düşünceli bir şekilde.

Leydi Emeline ona bakmak için döndü, kaşlarını kaldırmıştı.

Başıyla sözlerini onayladı. "Altındaki at vurulduğu zaman yere düşüşünü gördüm. Kan revan içinde ayağa kalkarak savaşa devam etti. Etrafındakiler ölüyordu. O savaşı -ölümle savaşı- hiç korkmuyordu. Hatta bazen gülümsüyordu."

Hâlâ konuşmaya devam eden Jasper'a bakarak dudaklarını büzdü. "Belki de korkusuzdur."

Sam yavaşça başını iki yana salladı. "Sadece aptallar savaştan korkmaz ancak Lord Vale aptal bir adam değil."

"O zaman son derece başarılı bir oyuncu."

"Olabilir."

"Kurtarıcılarımız!" Leydi Hasselthorpe onlara doğru hızla geliyordu, beyaz ellerini çaresizlik içerisinde iki yana açmıştı "Ah, çok teşekkür ederim Bay Hartley, Leydi Emeline. Küçük açık hava partimi bir felakete dönüşmekten kurtardınız."

Sam gülümseyerek reverans yaptı.

"Ya siz?" diye usulca sordu Leydi Emeline, ev sahibesi uşakların yanına giderken.

Sam bu sorunun üzerine ona baktı.

"Siz ölümü nasıl karşılırsınız?" diye açıkladı, sesi iyice kısılmıştı, kendisi bile zor duyuyordu.

Yüzünün donduğunu hissetti. "Mümkün olduğunca."

Emeline başını yavaşça iki yana salladı. "Sizin de savaşta en az Jasper kadar kahramanlık yapmış olduğunuzu düşünüyorum."

Samuel başka yöne baktı. Gözlerine bakamayacaktı. "Savaş alanında kahraman diye bir şey yoktur Leydim, sadece hayatta kalmayı başaranlar vardır."

"Çok alçak gönüllü bir..."

"Hayır." Sesinin çok gergin çıktığının farkındaydı. Dikkatleri üzerlerine çekmek üzereydi. Ama bu konu üzerinde şakalaşması mümkün değildi. "Ben kahraman değilim."

"Emmie!" Lord Vale onları selamladı. "Gel, hepsi bitmeden turtadan ye. Sana birkaç dilim ayırabilmek için hayatımı riske attım. Korkarım kızarmış tavuk bitti." Sam, Vale'ı başıyla selamladı ama oraya doğru yürümeye başlamadan önce Emeline'in kulağına eğildi, onun hakkında hayaller kurmamalıydı.

"Sakin bir kahraman olduğumu düşünme."

Bölüm On

*Yaşlı büyücünün söz verdiği her şey gerçekleşmişti. Demir Yürek mükemmel bir kalede
Prences Solace'la birlikte yaşamaya başlamıştı.
Mor ve kırmızı giysileri vardı, bütün hizmetkârlar ona hizmet etmek için sıraya dizilmişti.
Elbette hiç konuşmuyordu, konuşması, büyücüye verdiği sözü tutmaması demektir. Bu durum
Demir Yürek'i çok da zorlamıyordu. Ne de olsa bir askere fikri pek sorulmazdı...*

Demir Yürek'ten

"Surat asmak sana hiç yakışmıyor," diye mırıldandı Melisande ertesi sabah.

Emeline alnını gevşetmeye çalıştı ama bunu tam olarak başaramadığının farkındaydı. Samuel'i izliyordu. "Keşke dün burada olsaydın."

Melisande kaşlarını hafifçe kaldırdı. "Bana ihtiyacın olduğunu bilseydim bunu yapardım, hayatım. Bu kadar sıkıntılı olmanın sebebi bu mu?"

Emeline içini çekerek arkadaşının koluna girdi. "Hayır. Sıkıntımın seninle bir ilgisi yok, hatta beni sakinleştiriyorsun."

Hasselthorpe Malikânesinin arkasındaki çayırda duruyorlardı. Partiye katılanların yarısı burada atış talimi yapıyordu, diğer yarısı da neler olduğunu görmek için yakındaki şehre gitmişti. Çayırın ilerisine uşaklar tarafından boyalı ketenden yapılma hedefler konmuştu. Onların arkasında da atılan kurşunların saplanması için saman yığınları yerleştirilmişti. Erkekler kendilerini hayranlıkla izlemekte olan kadınlara silahlarını göstererek sıralarını bekliyorlardı.

"Bay Hartley'nin silahı çok uzun," dedi Melisande. "Ona bu kadar kızgınlıkla bakma sebebini anlayabiliyorum."

"Neden hepsinden ayrı duruyor?" diye mırıldandı Emeline. Sinirle pembe-yeşil çizgili eteğini çekti. "Sanki herkesten farklı olduğunu göstermeye uğraşıyor. Bunu beni sinirlendirmek için yaptığından eminim."

"Evet, muhtemelen sabah uyanır uyanmaz aklına gelen ilk şey bu. 'Bugün Leydi Emeline'i nasıl sinirlendirebilirim?'"

Emeline arkadaşına baktı, o da iri kahverengi gözleriyle masum masum ona baktı. "Tam bir budala gibi davranıyorum, değil mi?"

"Bak hayatım, ben budala demedim..."

"Hayır, demene gerek yok zaten." Emeline içini çekti. "Sana göstermek için yanımda getirdiğim bir şey var."

Melisande kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Ya?"

"Dadımızın bize eskiden okuduğu bir masal kitabı. Onu yeni buldum ama sanırım Almanca. Bana tercüme edebilir misin?"

"Denerim," dedi arkadaşı. "Ama söz vermiş olmayayım. Almancam vasat derecede ve bilmediğim pek çok kelime var. Bunun sebebi de dili kitaplar yerine annemden öğrenmiş olmam."

Emeline başını salladı. Melisande'nin annesi Prusyalıydı ve on yedi yaşında evlenmiş olmasına rağmen İngilizceyi bir türlü doğru düzgün öğrenememişti. Melisande de hem Almanca hem de İngilizce konuşarak büyümüşü. "Teşekkür ederim."

Bütün hedefler yerlerine yerleşmişti, son uşak da atış yapacak olan gruba doğru ilerlemeye başladı. Erkekler büyük bir ciddiyetle başlarını eğmişlerdi, hangi sırayla ateş edeceklerini düşündükleri ortadaydı.

"Neden aklımı başımdan aldığını bir türlü anlayamıyorum." Emeline tekrar Samuel'a bakmaya başladığını fark etti.

Diğer adamların aksine, silahını doğrultmak gibi şovlar yapmıyordu. Ağırlığını bir bacağına vermiş, kalçasını hafifçe yana çıkarmış, tüfeğini yere dayamış öylece duruyordu. Emeline'in ona baktığını gördü ve hiç gülümsemeden hafifçe başıyla selamladı. Emeline hızlıca bakışlarını kaçırdı ama onun kahverengi ceket, aptal deri tozlukları ve rüzgârla uçuşan saçlarının görüntüsü hâlâ zihnindeydi. Ona giysileri hakkında tavsiyede bulunmanın imkânı yoktu. Diğerleri de atış talimi için giyinmişti ama Samuel yine de yanlarında bir hizmetkâr gibi duruyordu, kostümü çok sadeydi. Yine de ona bir kez daha bakmaktan kendini alamadı.

Boynundaki dantelleri çekiştirdi. "Dün beni öptü."

Melisande durdu. "Bay Hartley mi?"

"Evet." Ona bakmıyordu ama Sam'in gözlerinin üzerinde olduğunu hissediyordu.

"Sen de onu öptün mü?" diye sordu arkadaşı, satıcıya kurdele var mı diye sorar gibiydi.

"Tanrım." Emeline neredeyse boğuluyordu.

"Bunun evet anlamına geldiğini düşünüyorum," diye mırıldandı Melisande. "Yakışıklı bir adam, biraz yobaz ama yakışıklı, sana çekici geleceğini hiç düşünmemiştim."

"Gelmiyor!"

Yalan söylediğinin farkındaydı. Bu korkunç bir ateşli hastalık gibiydi. Ne zaman yanma gelse kızarıyordu. Bu rezil adam ortalıktayken bedenine -kendine- bir türlü hâkim olamıyordu. Emeline bugüne kadar hiç böyle hissetmemişti, Danny'ye karşı bile... Bu düşünce dudağını ısırmasına sebep oldu. Danny çok genç ve neşeliydi, onunla birlikteyken o da kendini genç ve neşeli hissediyordu. Şimdi başka bir adama karşı böyle hisler beslemek ona hiç doğru gelmiyordu; hem de kocası bile olmayan bir adama.

Melisande kuşkulu gözlerle ona baktı. "O zaman ileride ona engel olursun, bundan hiç şüphem yok."

Emeline başını Samuel'ı göremeyeceği bir yöne çevirdi. Hedeflerin arkasındaki süs havuzuna bakmaya başladı. İçinde sazlar var gibiydi. Leydi Hasselthorpe bu partiyi vermeden önce havuzu temizletmeliydi. Bayan Fitzwilliam yakındaki bir bankta tek başına oturuyordu, zavallı kadın. "Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Akıllı bir kadın nişanlısının kendisine eşlik etmesini sağlar," diye mırıldandı Melisande.

Jasper da atış partisine katılanlardan biriydi. Fiziksel aktiviteleri zaten çok severdi. Samuel'in aksine her an hareket halindeydi, bir an yere eğiliyor, bir sonraki an hedefi düzelden uşaklara yardım ediyordu. Emeline, Samuel'in Jasper hakkında söylediklerini hatırladı: Korkmadan savaşıyordu. Bu kesinlikle onun tanıdığı adam değildi. Ama belki de kadınlar, erkekleri bir ömür boyunca bile tanıyamıyorlardı.

Emeline başını iki yana salladı, bunun bir önemi yoktu. "Bu konunun Jasper'la bir ilgisi yok, bunu sen de biliyorsun."

"Sen ona anlayış gösteriyorsun," diye hatırlattı arkadaşı.

"Anlayış, evet. Bu kesinlikle doğru. Jasper'ın yüreğinin bu işle hiç ilgisi yok."

"Öyle mi?" Melisande dudaklarını büzerek ayaklarına baktı. "Ben sana fazlasıyla düşkün olduğumu düşünüyorum."

"Beni kız kardeşi olarak görüyor."

"Sevgi dolu bir birlikteliğin temeli bu olamaz..."

"Onun birlikte olduğu başka kadınlar var."

Melisande cevap vermedi, Emeline arkadaşını şoka uğratıp uğratmadığını merak etti. Aristokrat beylerin evlilik öncesi ve sonrasında birtakım ilişkilerinin olması bilinmeyen bir şey değildi ama bunu yüksek sesle dile getirmek patavatsızlıktı.

"Daha önceleri bunu dile getirmezdin," dedi Melisande.

Erkekler hangi sırayla atış yapacaklarını belirlemeye başlamışlardı. "Hadi gidip onları seyrederim."

Erkeklerin yanına doğru ilerlediler.

"Jasper'ın bana olan duygularıyla ilgili bir sorunum yok," dedi Emeline usulca. "Esasen evlilikte eşlerin birbirine karşı kibar ve saygılı olması gerektiğini düşünüyorum. Bu umutsuzca tutkuların çok daha iyi."

Melisande'nin keskin bakışlarını üzerinde hissetti ama arkadaşı herhangi bir yorum yapmadı. Atıcıların yanına varmışlardı. Lister Dükü ilk atışını yapmak üzere bir adım ileri çıkmıştı. Rütbesinden dolayı ilk atış hakkının ona verildiği su götürmez bir gerçektir.

"İğrenç adam," diye mırıldandı Melisande.

Emeline kaşlarını kaldırdı. "Dük mü?"

"Hı-hı. Metresini küçük bir süs köpeği gibi zincir altında tutuyor."

"Kadının aldırıldığını sanmam." Emeline yeniden Bayan Fitzwilliam'a baktı. Atışları görebilmek için elini gözlerine siper etmişti, altın renkli saçları güneşte parlıyordu. Son derece rahat görünüyordu.

"Aksi bir şey yapma hakkı var mı? Yani bulunduğu yeri korumak istiyorsa?" Melisande kaşlarını çatı ve Emeline bir an kendisini geri zekâlı gibi hissetti. "Ama kendini kötü hissettiğinden eminim. Kadınların hiçbirinin onunla konuşmuyor ama adam hâlâ son derece saygın."

Dük silahını omuz hizasına kaldırdı.

O ateş ederken Melisande kulaklarını elleriyle tıkamasına rağmen atışın yankısı Hasselthorpe Malikânesi'ne çarpıp geri dönünce yine de irkildi. "Neden bu silahlar bu kadar gürültülü?"

"Sanırım biz kadınların yeterince etkilenmesi için," dedi Emeline dalgın bir tavırla.

Uşaklardan biri tören adımlarıyla hedefe doğru ilerledi ve mermi deliğinin bulunduğu noktayı herkesin görebileceği şekilde boyadı. Lister'in atışı hedefe çok yakındı. Adam kaşlarını çatı ama onu izleyen hanımlar alkış tuttu. Bayan Fitzwilliam hamisini kutlamak ister gibi birkaç adım attı ama adam bunu görmeden arkasını dönerek yüksek sesle Bay Hasselthorpe'la konuşmaya başladı. Emeline, kadının ne yapacağını bilmez bir şekilde durduktan sonra gülümseyerek göle doğru ilerleyişini izledi. Melisande haklıydı. Metres olmak hiç de kolay bir iş değildi.

"Erkekler mükemmel görünmüyor mu?" diyen Leydi Hasselthorpe yine hızlıca yanlarına geldi. Ev sahibeleri bugün geniş tarlatanının üzerine pembe puantiyeli bir pamuklu giymişti. Pek çok pembe ve yeşil kurdele çok güzel bir şekilde yere uzanan eteklerini süslüyordu, bir elinde beyaz bir çoban asası vardı. Muhtemelen rustik bir çoban olduğunu hayal ediyordu ama Emeline çoban kızların koyun güderken bu kadar geniş tarlatanlar giyip giymediklerini merak etmeden duramadı. "Erkeklerin erkekliklerini ispatlamalarını seyretmeye bayılıyorum."

Konuşması başka bir patlama sesiyle kesildi.

Melisande yine yerinden sıçradı. "Çok hoş," dedi gergin bir gülümseme eşliğinde.

"Ah, bir sonraki atışı o garip silahıyla Bay Hartley yapacak." Leydi Hasselthorpe gözlerini kısarak erkeklere doğru döndü, gözleri kesinlikle uzağı görmüyordu ama gözlük takmayı reddettiği ortadaydı. "Bu kadar uzun namlulu bir silahla düzgün bir atış yapabileceğini düşünüyor musunuz? Ya patlarsa? Gerçi çok heyecanlı olur!"

"Oldukça," dedi Emeline.

Samuel işaretli noktaya ilerledi ve kısa bir süre hedefe bakarak durdu. Emeline ne

yaptığını merak ederek kaşlarını çattı. Sonra izlenmesi çok zor olan bir süratle silahını hedefe doğrultarak ateşledi.

İzleyiciler kalakaldı ve bir sessizlik yaşandı. Uşak elinde boya fırçasıyla hedefe doğru ilerledi. Samuel, herkes hedefe bakıp beklerken yana döndü. Uşak büyük bir ciddiyetle hedef tahtasının tam ortasındaki noktayı boyadı.

"Tanrım, hedefi tam ortasından vurdu," diye mırıldanmayı başardı adamlardan birisi.

Kadınlar alkışladılar, erkekler silahını incelemek için Samuel'in etrafına üşüştiler.

"Tanrım, bu silahların sesinden nefret ediyorum," diye mırıldandı Melisande ellerini aşağı indirirken.

"Kulaklarını tıkamak için keten tiftiği getirmeliydin," dedi Emeline laf etmiş olmak için.

Samuel ateş ederken gözünü bile kırpmamıştı. Ne tüfeği omzuna koyarken, ne ateş ederken, ne de ateş ettikten sonra geride kalan dumanın içinde dururken. Diğerleri de silahlarını gayet makul bir şekilde tutuyordu; muhtemelen ava çıkmış ve bu tür partilerde atış talimi yapmışlardı ama hiçbirinin Samuel'in gösterdiği silaha aşinalığı yoktu. Onun karanlıkta koşarken, kovalarken ya da kaçarken bile mükemmel atış yapabileceğini hayal edebiliyordu. Muhtemelen bunların hepsini yapmıştı.

"Evet," diye mırıldanmaya devam etti Melisande, "keten tiftiğinin kulaklarımdan dışarı fırlaması, tavşan gibi görünmeme mükemmel bir katkıda bulunurdu."

Emeline arkadaşının tavşan kulaklarının olmasını hayal ederek bir kahkaha patlattığı anda Samuel onun mutluluğunu hissetmiş gibi ondan tarafa döndü. Gözleri buluşunca Emeline'in âdeta nefesi kesildi. Samuel bir süre ona baktı, koyu renk gözlerindeki bakışların yoğunluğu bunca mesafeden bile hissediliyordu, Lord Hasselthorpe'un kendisine bir şeyler söylediğini fark edince ona döndü. Emeline bedenindeki tüm kanın beynine dolduğunu hissediyordu.

"Ben ne yapacağım?" diye fısıldadı.

"KAHROLASICA MÜKEMMEL BİR ATIŞ," diye mırıldandı Vale, Sam'in arkasından.

"Teşekkür ederim." Sam atış yapmaya hazırlananlara baktı. Hasselthorpe'un bacakları birbirine çok yakındı, ateş ettiği anda ya düşecek ya da sendeleyecekti.

"Ama her zaman iyi bir atıcı oldun," diye devam etti Vale. "Akşam yemeklerimize sincapları beşer beşer getirdiğini hatırlıyorum."

Sam omuz silkti. "Çok da iyi sayılmaz. Tencereyi doldurmuyorlardı bile. Çok cılızlardı."

Leydi Emeline'in çok da uzağında durmadığının farkındaydı, başını arkadaşına doğru eğmişti, ne konuştuklarını merak etti. Emeline onun bakışlarından kaçıyordu.

"Cılız ya da değil, taze etti işte. Sanırım Hasselthorpe havaya uçacak, yanılıyor muyum?"

"Olabilir."

Atıcılar, Hasselthorpe gözlerini kısıp tetiği çekerken ses çıkarmadan durdular, kaçınılmaz olan gerçekleşti ve adam geri tepen tüfeği titretti. Atış hedefe bile varmadı. Leydi Emeline'in arkadaşı kulaklarını tıkayarak yerinden sıçradı.

"En azından adam yere düşmedi," diye mırıldandı Vale. Hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

Sam dönerek ona baktı. "Onbaşı Craddock hakkında herhangi bir araştırma yaptın mı?"

Vale topuklarının üzerinde kaykıldı. "Thornton'un verdiği adresi araştırdım ve Honey Yolu'nun nerede olduğunu buldum; Craddock'un evi orada."

Sam onu süzdü. "Güzel. Yarın ararken bir sorunla karşılaşmayacağız demek ki."

"Sanmam," dedi Vale keyifle. "Craddock anlayışlı bir adam. Yardım edecek birisi varsa o kişinin Craddock olduğundan eminim."

Sam başını sallayarak yeniden ileriye doğru baktı ama son atışı kimin yaptığının farkında bile değildi. Vale'ın haklı çıkmasını ve Craddock'un onlara yardımcı olabilmesini umuyordu.

EMELİNE TARLATANININ ÜZERİNDEN aşağı dökülen mercan rengi eteklerini düzelterek Hasselthorpe balo salonuna adımını attı. Büyük ve geniş salon Leydi Hasselthorpe tarafından yeniden dekore edilmişti ve hiçbir masraftan kaçınılmadığı ortadaydı. Duvarlar açık pembeydi ve barok altın yaldızlı sarmaşıklar tavanda, pencere ve kapı kenarlarında ve dekoratörlerin aklına gelen her yerde varlıklarını gösteriyordu. Ayrıca duvarlara işlenen yine altın yaldızlı madalyonların içerisine perilerin ve satirlerin yer aldığı pastoral resimler yapılmıştı. Hepsi bir araya gelince oldukça tatlı bir kurabiye gibi durmuşlardı.

Şu an Emeline, Hasselthorpe'ların balo salonuyla daha fazla ilgilenemeyecekti çünkü aklı Samuel'daydı. Onu akşamüstü yapılan atış turnuvasından sonra görmemişti. Westerton balosunda yaşadıklarından sonra bu dans gecesine katılacak mıydı? Yoksa dansı tamamıyla bırakmış mıydı? Bu çok aptalcaydı, ne yaptığı onu hiç ilgilendirmezdi, bunu biliyordu ama Samuel'in bu gece odasında oturuyor olmasını umut etmekten kendini bir türlü alamıyordu. Yeniden böyle bir ortama girmeye kalkışması çok kötü olacaktı.

"Leydi Emeline!"

Yakınlarda tiz bir ses duyuldu ve Emeline o tarafa döndü, ev sahibesinin ona doğru geldiğini görünce hiç şaşırmadı. Leydi Hasselthorpe pembe, altın rengi ve elma yeşili bir elbise giymişti, etekleri yine çok kabarıktı ve misafirleri itiştiyerek ilerlemek zorunda kalıyordu. Pembe etekleri pembe duvarlarla uyumluydu.

"Leydi Emeline! Sizi gördüğüme çok sevindim," diye bağırdı Leydi Hasselthorpe, sanki iki saat önce birlikte olan onlar değildi. "Tavus kuşları hakkında ne düşünüyorsunuz?"

Emeline gözlerini kırıştırdı. "Çok güzel kuşlar olduklarını."

"Peki ya, şekerden yapılıncı?" Leydi Hasselthorpe yanına gelerek ona doğru eğildi; güzel, mavi gözlerinde sahici bir endişe vardı. "Yani şeker baştan aşağı beyaz, oysa tavus kuşları hiç de öyle değildir. Yanılıyor muyum? Beyaz değildir ve onların tüm güzelliğinin o rengârenk tüylerinden kaynaklandığını düşünürüm. O zaman birisi şekerden tavus kuşu yapmaya kalkışırsa gerçeğiyle aynı olmasına dikkat etmesi gerekmez mi?"

"Hayır." Emeline ev sahibesinin kolunu okşadı. "Şekerden yapılmış tavus kuşlarının çok harika olduklarından eminim."

"Hımm." Leydi Hasselthorpe ikna olmuşa benzemiyordu ama gözleri Emeline'in arkasında duran kadınları incelemeye başlamıştı bile.

"Bay Hartley'yi gördünüz mü?" diye sordu Emeline, kadın yanından gitmeden.

"Evet. Kız kardeşi oldukça güzel ve iyi bir dansçı. Bunun her zaman işe yaradığını düşünmüşümdür, ya siz?" Ardından Leydi Hasselthorpe gidiverdi, ürkek görümlü, orta yaşlı bir kadına kaplumbağa çorbası hakkında bir şeyler söylüyordu.

Emeline sıkıntıyla soludu. Diğer dansçılarla aynı adımları atmakta olan Rebecca'yı görebiliyordu ama Samuel nerelerdeydi? Emeline eteklerini toplayıp dansçıların arasından geçti ve salonun diğer ucuna doğru ilerlemeye başladı. Genç bir kızın kulağına bir şeyler fısıldayarak kızarmasına sebep olan Jasper'in yanından geçtikten sonra, bir araya toplanıp dedikodu yapmakla meşgul olan bir grup yaşlı erkek topluluğu yolunu tıkadı.

"Masal kitabını odama bırakmışsın," dedi Melisande arkasından.

Emeline döndü. Arkadaşı kahverengimsi gri bir giysinin içerisinde tozlu bir karga gibi duruyordu. Emeline kaşlarını kaldırdı ama bir yorum yapmadı. Bu konuyu daha önce tartışmışlardı ve arkadaşının giyim kuşam konusundaki fikirlerini değiştirememişti. "Tercüme edebilecek misin?"

"Sanırım." Melisande yelpazesini açarak yavaşça sallamaya başladı. "İlk birkaç sayfasına baktım ancak sende bir-iki kelimeyi çözmeyi başardım."

"Güzel."

Dikkatinin dağıldığı sesinden belliydi. Melisande gözlerini ona dikti. "Onu gördün mü?"
Maalesef o kim diye sormasının artık bir anlamı yoktu. "Hayır."

"Sanırım ben terasa çıkarken gördüm."

Emeline gece esintisinin içeri dolması için açılmış olan camlı kapılara baktı. Arkadaşının koluna dokundu. "Teşekkür ederim."

"Hah." Melisande hızla yelpazesini kapadı. "Dikkatli ol."

"Olacağım." Emeline kalabalığı yararak ilerlemeye başlamıştı bile.

Birkaç adım daha atınca bahçeye açılan kapının yanma vardı. Dışarı süzüldü. Hayal kırıklığı onu bekliyordu. Taş terasta gezinen birkaç çift vardı ama Samuel'in her yerden algılanabilen silüetine rastlayamadı. Etrafına bakınarak ilerlemeye devam etti ve varlığını hissetti.

"Bu akşam çok güzelsin." Nefesi omuzlarını süpürürken tüylerinin diken diken olmasına neden oldu.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı. Yüzüne bakmaya çalıştı ama o elini hızla tutarak kolunun altına sıkıştırdı.

"Yürüyelim mi?"

Soru öylesine sorulmuştu ama Emeline yine de başıyla onayladı. Gece serinliği balo salonunun ısıcağından sonra iyi gelmişti. Bahçedeki çakıllı yola inen basamaklara vardıklarında dışarıda misafirlerin neşeli sohbetleri daha az duyulmaya başlamıştı. Bahçedeki meyve ağaçlarının dallarına küçük kandiller asılmıştı ve ateş böcekleri gibi görünüyordular.

Emeline ürperdi.

Elini tutan Samuel'in eli kasıldı. "Üşüdüysen içeri girebiliriz."

"Hayır, iyiyim." Yarısi karanlıkta kalan yüzünü görmeye çalıştı. "Ya sen?"

Hafifçe homurdandı. "Şöyle böyle. Aptal olduğumu düşünüyor olmalısın."

"Hayır."

Ayaklarının altındaki çakılların ezilme sesleri duyuluyordu, ikisi de susmuştu. Emeline onun kendisini karanlık köşelere götüreceğini düşünmüştü ama Samuel aydınlık yollardan yürümeye devam ediyordu.

"Daniel'ı özledin mi?" diye sordu, Emeline bir an onu yanlış anladığını düşünerek müteveffa kocasından bahsettiğini sandı.

Sonra bir anda gerçeği anladı. "Evet. Kâbus görmesinden korkuyorum. Bazen görüyor, babası da görürdü."

Sam'in kendisine baktığını hissetti. "Babası nasıldı?"

Emeline görmeyen gözlerle karanlık yola baktı. "Gençti. Çok gençti." Hızla ona baktı. "Bunun aptalca bir tanımlama olduğunu düşünebilirsin ama çok doğru. O zamanlar farkında değildim çünkü ben de çok gençtim. Evlendiğimizde gencecik bir delikanlıydı."

"Ve onu sevdin," dedi usulca.

"Evet," diye fısıldadı Emeline. "Hem de çok." Bunu itiraf etmek, Danny'ye ne kadar çok âşık olduğunu söylemek onu nedense rahatlatmıştı. Öldüğünde nasıl da yıkılmıştı.

"O seni sevdi mi?"

"Ah, evet." Bu konuyu hiç düşünmemişti bile. Danny'nin sevgisi o kadar doğal, o kadar samimi, içten verilen bir sevgiydi ki... "Bana ilk gördüğü anda âşık oldu. Bunun gibi bir baloydu ve Cristelle teyze bizi tanıştırmıştı. Danny'nin annesini tanıyordu."

Samuel başıyla onaylarken hiç ses çıkarmadı.

"Ve bana çiçekler yolladı, birlikte dolaşmaya çıktık, gereken her şeyi yaptı. Nişanlanacağımızı açıkladığımız zaman ailelerimiz biraz şaşırdı. Henüz nişanlı olmadığımızı unutmuşlardı." O günler harikaydı ama şu an âdeta bir sisin içindeydiler. Gerçekten o kadar

genç olmuş muydu?

"İyi bir eş miydi?"

"Evet." Gülümsedi. "Bazen alkol alır ve kumar oynardı ama bunu bütün erkekler yapıyor. Bana hediyeler vermeyi severdi, sürekli olarak övgüler yağdırırdı."

"İdeal bir evlilik gibi duruyor." Sesi ifadesizdi.

"Öyleydi." Yoksa kıskanmış mıydı?

Sam durdu ve ona döndü, Emeline gözlerinde kıskançlık olmadığını gördü. "O zaman sevgi dolu, ideal bir evlilikten sonra neden sevgisiz bir evlilik yapmaya kalkışıyorsun?"

İnledi, tokat yemiş gibiydi. Farkında olmadan elini kaldırdı, ya ona vuracaktı ya da kendini savunacaktı, bunu neden yaptığını bile bilmiyordu. Sam elini yakalayarak onu yana çekti, tamamıyla savunmasızdı artık.

"Neden Emeline?"

"Bu seni ilgilendirmez." Sesini kontrol etmek için harcadığı onca çaba boşa gitmiş ve sesi titremişti.

"Sanırım ilgilendiriyor, Leydim."

"Birileri her an gelebilir," diye tısladı. Yol boştu ve tümüyle onlara aitti ama bunun uzun sürmeyeceğini biliyordu. "Bırak gideyim."

"Bana yalan söyledin." Yakarışını duymazdan gelmişti, yüzüne doğru eğilmiş onu inceliyordu. "Onu sevdin."

"Evet! Onu sevdim ve o ölüp gitti." Bu sözler ağzından çıkarken nefesi kesilmişti. "Beni yalnız başıma bırakıp gitti."

Samuel hâlâ ona bakıyordu, beynine ve ruhuna ulaşmaya çabalar gibiydi. "Emeline..."

"Hayır." Ondan kurtuldu ve koştu.

Samuel'dan kaçarak bahçede koşmaya devam etti, şeytandan kaçır gibiydi.

ERTESİ GÜN AKŞAMÜSTÜ, Sam ile Lord Vale yola çıktıklarında hava grileşmişti. Sam ödünç aldığı atın üzerinde otururken dönüş yolunun yağmurlu geçmemesini diledi. Sabah Emeline'le konuşma imkânını bulamamıştı. Onu her gördüğünde mutlaka yanında birileri vardı. Sıkıntılarını ve hüznlerini onunla paylaşmak istememesi canını sıkıyordu. Bir gece önce bahçede konuşulmaması gereken bir konuda üzerine gittiğini biliyordu. İlk kocasını sevmişti. Sam zaten Emeline'in birisini çok derinden sevebileceğine inanıyordu.

Sorun belki de buydu. Daha kaç kez birisini sevecek ve kaybetmeye dayanabilecekti? İçinde bir ateşin alevlendiğini biliyordu, kendini koruyordu, onların yangına dönüşmesine izin vermiyordu. Bu közlerden yeni bir ateş yakmak, azimli bir erkeğin varlığını gerektiriyordu.

Sam'in atı başını salladı, dizginlerden çıkan ses düşüncelerine ara vermesini sağladı. Vale'la birlikte Craddock'un yaşadığı Dryer's Green'e doğru ilerliyorlardı. Vale yol boyunca at sürerken kendinden umulmadık bir şekilde sessizliğini korumuştı.

Yolun sonundaki ferforje demir kapının önüne vardıklarında Vale konuştu. "Dünkü atışın çok etkileyiciydi. Sanırım her atışta hedefi gözünden vuruyorsun."

Sam ona baktı, neden böyle bir konuyu seçtiğini anlamaya çalışıyordu. Belki de Vale öylesine bir konu açmıştı. "Teşekkür ederim. Sen de kendini vurmadin, bunun farkındayım."

Vale'in çenesinde bir kas seğirdi. "Savaşta yeterince silah ve atış gördüm." Sam onayladı. Bu anlayabileceği bir şeydi. Aristokrat ya da er fark etmez, savaşı yaşayanların durumu aynıydı ve tekrarına tahammülleri olmazdı.

Vale ona baktı. "Sanırım ödleğ olduğumu düşünüyorsun."

"Alakası bile yok."

"O senin nezaketin." Atı bir yapraktan ürkünce bir süre dizginlerle ilgilenmek zorunda

kaldı. Sonra konuşmaya devam etti. "Çok garip, ateş edildiğini duymak ya da o kokuyu koklamak beni rahatsız etmiyor. Ama ellerimin arasında bir silah tutmak. Onun ağırlığını hissetmek. Bunlar bir anda savaşı gerçek yapıyor. Çok gerçek."

Sam cevap vermedi. Böyle bir gözleme nasıl bir cevap verebilirdi? Bir zamanlar o savaş onun için de bu kadar gerçekti. Hatta o savaş geri dönenler için hâlâ gerçekti; hem yaralılar hem de dıştan bakıldığında sağlam görünenler için.

Bir yanı tarihî bir çit, diğer yanı duvardan oluşan bir yola döndüler. Bu bariyerlerin arkasında kahverengi ve altın renkli araziler göz alabildiğince uzanıyordu. Bir yanda saman balyaları yapan ve eteklerini dizlerine kadar toplamış olan kadınlar ilk önlüklü adamlar vardı.

"Hasselthorpe'un da savaşa katıldığını biliyor muydun?" diye sordu Vale birdenbire.

Sam ona baktı. "Sahi mi?" Hasselthorpe'un orduya katılmış gibi bir görüntüsü yoktu.

"Kamlardaki generallerden birinin emir eriydi," dedi Vale. "Şu an hangisinin olduğunu hatırlayamıyorum."

"Quebec'te miydi?"

"Hayır, herhangi bir eyleme katılmış olduğunu düşünmüyorum. Mirasa kavuşmadan önce uzun süre orduda kaldığı da sanmıyorum."

Sam başıyla onayladı. Aristokratların çoğu kralın ordusunda oldukça hafif görevlerde yer alırdı. Ordu hayatının onlara uyup uymaması gelecekteki kariyerleri için önemli değildi.

Dryer's Green'in eteklerine varana kadar sohbetlerine ara verdiler. Burası oldukça hareketli olan küçük bir kasabaydı, haftada bir açık pazarın kurulduğu kasabalardan biriydi. Demircinin ve ayakkabı tamircisinin önünden geçtikten sonra bir hana rastladılar.

"Bana Honey Yolu'nun tam burada olduğunu söylemişlerdi." Vale hanın yanındaki küçük yolu gösterdi.

Sam başını sallayarak atını yolun aşağısına doğru sürdü. Burada bir tane ev vardı; aslında küçük bir kulübeydi, yılların etkisiyle kararmıştı. Sam kaşlarını kaldırarak Vale'a baktı. Vikont omuz silkti. İki adam atlarından inerek onları evi yoldan ayıran duvarın yanındaki ağacın dallarına bağladılar. Vale ahşap kapının sürgüsünü açtı ve tuğla örülü yoldan ilerlemeye başladılar. Burası bir zamanlar gerçekten güzel bir yerdi. Uzun zamandır elden geçmediği belli olan bir bahçesi vardı, kulübe küçüktü ama hoş ve orantılı bir cephesi vardı. Craddock'un zor zamanlar yaşadığı ortadaydı. Ya da evine bakma gücünü yitirmişti.

Sam huzursuzluk içerisinde kapıyı vurdu.

Kimse gelmedi. Sam bir süre bekledikten sonra kapıya tekrar vurdu, bu kez daha kuvvetli yumruklar savurmuştu.

"Belki de dışarı çıkmıştır," dedi Vale.

"Nerede çalıştığını biliyor musun?" diye sordu Sam.

"Hayır, ben..."

O sırada kapı gıcırdayarak açıldı ve Vale'in sözü yarım kaldı. Orta yaşlı bir kadın, bir karış araladığı kapının ardından onlara baktı. Beyaz başlığı dışında baştan aşağı siyaha bürünmüştü, beline, göğsünün üzerinden dolanan bir örtü bağlanmıştı. "Evet?"

"Bizi affedin lütfen," dedi Sam. "Bay Craddock'u arıyorduk. Bize burada yaşadığını söylediler."

Kadın inleyince Sam gerildi.

"Burada yaşıyordu," dedi. "Ama artık yok. Öldü. Bir ay önce kendini astı."

Bölüm On Bir

Altı yıl mutlulukla geçmişti; zengin bir yaşam sürmek ve kendisini seven, güzel bir kadınla evli olmak hangi erkeği mutsuz ederdi ki?

Altıncı yılda Demir Yürek'in mutluluğu başka bir zirveye daha ulaştı, Prenses gebeydi. Aydınlık Şehir sevince büründü. İnsanlar sokaklarda dans ettiler ve Kral Prenses'in bir erkek çocuk dünyaya getirdiği gece halkı altın yağmuruna tuttu. Bu küçük bebek, tahtın vârisiydi ve günün birinde Kral'ın tacını devralacaktı. O gece Demir Yürek karısına ve oğluna mutlulukla gülümsedi, isimlerini yüksek sesle dile getirebileceği günlerin çok yakında olduğunu biliyordu. Yedi yıllık suskunluğunun sona ermesine sadece üç gün kalmıştı...

Demir Yürek'ten

"Kapari," dedi Leydi Hasselthorpe.

Emeline ağzındaki kaz parçasını yuttu ve ev sahibesine baktı. "Efendim?"

"Yani..." Leydi Hasselthorpe zarif bir şekilde hazırlanmış uzun yemek masasında oturan ve dönerek kendisine bakan misafirlerine baktı. "Nereden geliyorlar?"

"Aşçıdan! Hah!" diye bağırdı beylerden bir tanesi. Yanında oturan ve beğeniyle kıkırdayan genç kız dışında kimse onu ciddiye almadı.

Uzun salkımalı peruğunun altında ince ve soluk bir yüze sahip, yaşlıca bir bey olan Lord Boodle boğazını temizledi. "Onların tomurcuk olduğunu düşünüyorum."

"Bu doğru mu?" Leydi Hasselthorpe güzel, mavi gözlerini iyice açtı. "Kulağa çok tuhaf geliyor. Onların bezelye ailesinden olduğunu sanıyordum, biraz daha mayhoşu tabii, anlatabiliyor muyum?"

"Kesinlikle sevgilim," diye eşine seslendi Lord Hasselthorpe masanın diğer ucundan. İnsan Lord Hasselthorpe gibi ince bir mizah anlayışına sahip olmayan bir adamın Leydi Hasselthorpe'la nasıl evlendiğini merak ediyordu. Sevimsiz bir tavırla boğazını, temizledi. "Dediğim gibi..."

"Çok, hem de çok mayhoş bezelyeler," dedi Leydi Hasselthorpe. Kaşlarını çatmış, tabağındaki kazı çevreleyen sosa bakıyordu. Orada birkaç adet kapari yüzüyordu. "Onları sevip sevmediğimi bile tam olarak bilemiyorum, gerçekten çok ekşiler. Sosun içinde mükemmel görünüyorlar ama bir tanesini ısırdığımı anda neredeyse yerimden sıçıyorum. Size de öyle olmuyor mu?" Sağında oturmakta olan Lister Dükü'ne dönmüştü.

Dük parlamentoda yaptığı konuşmalarla tanınırdı ama söyleyecek bir şey bulamayarak gözlerini kırıştırdı. "Ah..."

Emeline sohbeti kurtarmaya karar verdi. "Uşağın tabağınızı, kaldırmasını ister misiniz?"

"Ah, hayır!" Leydi Hasselthorpe büyüleyici bir şekilde gülümsedi. Gözleri elbisesindeki mavi kurdeleyle aynı renkteydi; ince, uzun boynuna onu saran bir inci gerdanlık takmıştı. Gerçekten çok güzeldi. "Sadece kapariye dikkat etmem yeterli, değil mi?" Ağzına bir parça kaz atıverdi.

"Cesur kadın," diye mırıldandı Dük.

Ev sahibi ona baktı. "Öyleyim, değil mi? Hatta Lord Vale ile Bay Hartley'den de daha cesurum. Gittikleri köyden yemeğe dönmediler. Tabii..." dönerek soru sorarcasına Emeline'e baktı, "... odalarında saklanmıyorlarsa?"

Bu konu Emeline'i de endişelendiriyordu. Samuel ile Jasper nereye gitmişlerdi ve ne yapıyorlardı? Öğle yemeğinden sonra gitmişlerdi ve üzerinden saatler geçmişti.

Emeline ev sahibesine umursamıyormuş gibi gülümsemeyi başardı. "Köy meyhanesinde

ya da ona benzer bir yerde durduklarından eminim. Erkekleri bilirsiniz."

Leydi Hasselthorpe erkekleri tanıyıp tanımadığını bilmiyormuş gibi gözlerini açtı.

"Aslında," Lister beklenmedik bir şekilde durarak boğazını temizledi. "Lord Vale'in limonlukta olduğundan eminim."

Leydi Hasselthorpe ona baktı. "Orada ne yapıyor? Yemeğin limonlukta servis edilmediğini bilmiyor mu?"

"Sanırım o, ah," Dük'ün yüzü kızardı, "keyifsiz."

"Saçma," dedi ev sahibesi. "Limonluk keyifsiz olmak için uygun bir yer değil. Öyle olsa kütüphaneyi de seçebilirdi."

Dük'ün kaim kaşları bu varsayım üzerine hafifçe çatıldı ama bunu tek fark eden Emeline oldu. Jasper limonlukta keyifsizce ne yapıyordu? Onu görmediğine göre eve döndüğünde de bu halde olmuş olmalıydı. Daha da önemlisi Samuel neredeydi?

"Bay Hartley'yi gördünüz mü?" diye sordu Dük'e, onun keyifsiz bir adamın kendisini neden limonluğa kapatabileceğine dair yapmaya çalıştığı dolambaçlı açıklamalarını keserek.

"Üzgünüm, görmedim."

"Pekâlâ, ikisi de akşam yemeğini kaçırdı," dedi Leydi Hattselthorpe neşeyle. "Yatağa aç gidecekler."

Emeline bu espriye gülümsemeye çalıştı ama bunu başarabildiğinden emin değildi. Yemek yaklaşık bir saat daha sürdü ona hiç bitmeyecekmiş gibi görünen bu bir saat süresinde yaptığı sohbetlerin ve verdiği cevapların hiçbirini hatırlamıyordu. Sonunda bakmaya bile zor tahammül ettiği peynir ve armutla yemek son buldu. Emeline nezaketle bir süre daha orada oyalandı ve sonra son hızla limonluğa doğru yürümeye başladı. Kayra zeminlerde topuklarını tıkırdatarak ilerledi ve seranın girişini bulana kadar pek çok koridordan geçti. Cam ve ahşaptan yapılmış olan kapısı odanın nemini ve ısını koruyordu.

Emeline kapıyı iterek açtı. "Jasper?"

Duyduğu tek şey su sesiydi. Öfkeyle yüzünü buruşturarak kapıyı arkasından kapadı. "Jasper?"

Bir şeyler çatırdadı ve küfreden bir erkek sesi duyuldu. Bu Jasper'dı. Limonluk uzun ve anahtar deliği şekilli bir yapıydı, tavanı ve kenarları camdan yapılmıştı. Öteye beriye konmuş kovalar içinde duran birkaç yeşillik, odanın amacına uygun kullanıldığını gösteriyordu ama geri kalan her şey bir süs yığınıydı. Emeline eteklerini toparlayarak kayrak koridorda ilerledi. Sona, doğru gelince, Venüs heykelinin yanında duran bankta uzanmış olan Jasper'ı buldu. Arkasında kalan daire biçimli alanın merkezinde limonluğu sonlandıran bir süs havuzu ve çeşme vardı.

"İşte buradasın," dedi Emeline.

"Öyle miyim?" Jasper'ın gözleri kapalıydı. Yana doğru eğilmişti, saçları dağılmış, giysileri buruşmuştu ve aslında Emeline onun hâlâ yere yuvarlanmamış olmasına şaşırmıştı.

Emeline ellerini omuzlarına koyarak onu sarstı. "Samuel nerede?"

"Kes şunu. Başım daha çok dönüyor." Gözlerini açmadan kolunu ileri savurdu ve hedefi tutturamadı.

Tanrım! Sarhoştı. Emeline kaşlarını çatı. Beyefendiler çok fazla içki içmemeye özen gösterirdi. Jasper içkiyi severdi ama Emeline onu bugüne kadar hiç sarhoş görmemişti. Neşeli, evet. Sarhoş, hayır. Özellikle de toplum içerisinde asla. Endişesi iyice arttı. "Jasper! Köyde ne oldu? Samuel nerede?"

"Öldü."

Bunun olamayacağını idrak edemeden önce Emeline'in her yanını korku sardı. Samuel eğer bir kaza geçirmiş olsaydı bunu muhakkak duyarlardı. Jasper başını öne eğdi; çenesi

âdeta göğsüne değiyordu. Emeline onun ayakucuna çökerek yüzünü görmeye çalıştı. "Jasper, hayatım, lütfen bana ne olduğunu anlat."

Gözleri birdenbire açıldı, o turkuaz mavisii gözlerde gördüğü hüçün inanılmazdı. Emeline içini çekti.

"O adam. Kendini öldürmüş. Ah, Emmie bu hiç bitmeyecek, değil mi?"

Neler gevelediğini tam olarak anlayamıyordu ama köyde vahim bir şeylerle karşılaşmış oldukları kesindi. "Peki ya Samuel? Samuel nereye gitti?"

Jasper kollarını iki yana açınca neredeyse arkadaki havuzun içine düşüyordu. Emeline onu belinden yakalayarak dengesini sağladı, Jasper ne düşeceğinin ne de yardım aldığıının farkındaydı. "Dışarıda bir yerlerde. Atlarımızdan indiğimiz anda koşmaya başladı. Sam çok büyük bir koşucudur, çok büyük. Onu koşarken gördün mü hiç Emmie?"

"Hayır, görmedim." Samuel her neredeyse hâlâ yaşıyordu. Emeline iç geçirdi. "Hadi seni yatağına götürelim, hayatım. Dışarıda kalmamalısın."

"Ama dışarıda değilim." Jasper'ın taziya benzeyen komik yüzü akli karışmış gibi buruşmuştu. "Seninleyim."

"Hı-hı. Her neyse, yatakta olmanın daha iyi olacağını düşünüyorum." Emeline beline sarılarak onu kaldırmayı denedi. Jasper hayret verici bir şekilde hemen doğrudu. Ayağı kalkınca Emeline'e yaslandı ve hafifçe sallandı. Yüce Tanrım, Emeline onu tek başına idare etmeyi başarabilmeyi umdu.

"Sen nasıl istersen," diye dili sürçerek cevap veren Jasper elini daha çok bir pençe gibi omzuna koydu. "Keşke Sam burada olsaydı. Hep birlikte kutlardık."

"Bu çok güzel olurdu," diyerek soluklanan Emeline, Jasper'ı yolda yürütmeye başladı. Hafifçe sallanan Jasper orada duran portakal ağacına yaslanınca ağacın dalı kırıldı. Ah...

"Çok iyi bir adamdır, sana anlatmış mıydım?"

"Biraz bahsetmiştin." Kapiya varmışlardı, Emeline Jasper'ı bırakmadan kapiyı nasıl açacağını çözmeye çalışıyordu. Jasper kapiyı açarak bu sorunu çözdü.

"Hayatımı kurtardı," diye mırıldandı koridora çıkarlarken. "Yerlilerin beni ufak parçalara ayırmasını beklediğim sırada kurtarma ekibini getirdi. Ay!" Durdu ve utanç içinde ona baktı. "Bunu sana söylememem gerekirdi, Emmie. Sanırım sarhoşum."

"Sahi mi? Hiç anlamamıştım," diye mırıldandı; Emeline. "Samuel'in yardım getiren kişi olduğunu bilmiyordum"

"Üç gün boyunca koştu," dedi Jasper. "Koştu, koştu ve yine koştu, hem de yan tarafında bir bıçak yarası varken. O büyük bir koşucu."

"Bunu söylemiştin zaten." Merdivene varmışlardı. Emeline onu daha sıkı tuttu. Düşerse onu da düşürecek ve bu bedenin altında ezilmeme olasılığı yoktu. Şu ana kadar kimsenin onları görmemiş olması da tam bir mucizeydi.

"Kan revan içinde kalmıştı," dedi Jasper.

Emeline basamaklara odaklanmıştı, "Ne?"

"O kadar süre koşmak... Kaleye vardığında ayakları kan revan içindeydi."

Emeline bu korkunç görüntüyü hayal etti ve nefesi kesildi.

"Böyle bir şeyi yapan adama nasıl teşekkür ederdin?" diye sordu Jasper. "Ayakları kabarana kadar koşan bir adama, O kabartılar patlayıp kanayana kadar koşan bir adama. Ondan sonra da koşmaya devam eden bir adama."

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Emeline. Hiçbir fikri yoktu. Jasper'in odasına varmışlardı, içeri girmesinin uygun olmayacağını biliyordu ama onu koridorun ortasında bırakamayacağını da biliyordu. Ve o Jasper'dı. Tanrı aşkına, ona neredeyse ağabeyi kadar yakındı.

Emeline kapı tokmağına uzandı ama açmasına gerek kalmadı. Jasper'ın çam yarması uşağı Pynch ifadesiz bir suratla eşikte belirdi. "Yardımcı olabilir miyim, Leydim?"

"Teşekkür ederim, Pynch." Emeline büyük bir mutluluk sarhoş nişanlısını adama devretti. "Ona bakabilecek misin?"

"Elbette, Leydim." Pynch'in yüzünde bir ifade belirseydi bu muhtemelen aşağılama olurdu ama ifadesizdi.

"Teşekkür ederim." Emeline, Jasper'ı Pynch'e teslim ettikten sonra umulmadık bir şekilde rahatlamıştı. Uşağa hafifçe gülümsedikten sonra hızla merdivene doğru ilerledi.

Samuel'i bulması gerekiyordu.

HAVA KARARIYORDU. Gökyüzü günün son ışıklarını da yitirerek kurşuni görüntüsünü almıştı.

Ve Sam hâlâ koşuyordu.

Saatlerdir koşuyordu. Tükenmesine yetecek kadar uzun bir mesafe... Yeni bir rüzgârla tükenmişlik noktasını geçecek kadar uzun bir mesafe. O rüzgârı yitirip artık durmak isteyecek kadar uzun bir mesafe. Vücudu bir makine gibi ritmini koruyordu. Ama makineler çaresizlik hissetmezdi. Ne kadar koşarsa koşsun düşüncelerinden kurtulamayacaktı.

İntihar eden bir asker... Bütün savaşımlardan, yürüyüşlerden, çürümüş besinleri yemekten, soğuk kış şartlarında yetersiz giysilerle yaşamaktan, alayı kasıp kavuran hastalıklardan kurtulmuştu. Bunları yaşamak ve tek parça halinde kalabilmek için yapmıştı; o katliamda hayatta kalabilen çok az kişiden biriydi. Evine ve karısına geri dönmüştü. Her şey sona ermişti. Asker eve dönmüş, savaş tarihe gömülmüştü; olanlar artık kışın şömine başında anlatılacak bir hikâyeydi. Ve Craddock boynuna yağlı ilmeği geçirip ayağının altındaki tabureyi tekmeleyivermişti.

Neden? Sam'in içinden çıkamadığı soru buydu. Ölümü kandırışken neden kendi isteğiyle onun kollarına atılmıştı? Neden şimdi?

Tepeyi tırmanırken nefesi kesildi, bacakları yorgunluktan titriyordu, ayakları her adımında yarıyor gibiydi. Karanlık artık araziye çökmüştü, bundan hoşlanmadı. Attığı her adım yanlış bir yere rastlayabilirdi. Bir tavşan deliğine ya da kayaya denk gelerek düşebilirdi. Ama düşmemeliydi. Koşmaya devam etmeliydi çünkü diğerlerinin hayatı ona bağlıydı. Durursa ilk anda koşmaya başladığı için hata yapmış olurdu. Savaştan kaçan bir korkak olurdu. Korkak değildi. Savaştan canlı çıkmıştı. Bir sürü beyaz ve yerli öldürmüştü. Savaştan başarıyla kurtulmuş ve bir beyefendi olmuştu; sorumluluk sahibi, saygın bir adamdı. Diğerlerinin hayatı ona bağlıydı; diğerleri fikirlerini ciddiyetle dinliyorlardı. Onu artık korkaklıkla suçlamıyorlardı; en azından yüzüne karşı.

Sam tökezledi, sol ayağı burkuldu. Ama yere düşmedi. Devrilmedi. Acıyla inleyerek hafifçe döndü, gökyüzü yıldızlarla doluydu.

Koşmaya devam et. Pes etme.

Craddock pes etmişti. Craddock kafasındaki karanlık düşüncelere, uykularım bölen kâbuslara yenik düşmüştü. Craddock şimdi uyuyordu. Huzur içinde. Kâbuslar ve ruhunu saran korkular olmadan uyuyordu. Craddock dinleniyordu.

Pes etme.

EMELİNE ONU GECENİN BİR YARISINDA uyandıranın ne olduğunu bilmiyordu. Samuel avından geri dönen bir kedi gibi son derece sessiz bir dönüş yapmıştı. Ama odasına girdiği anda Emeline uyanmıştı.

Şöminenin önünde duran koltukta doğruldu. "Neredeydin?"

Samuel onu odasında görünce irkilmedi. Mum ışığında ona doğru yürürken yüzü soluk ve

ifadesizdi, garip bir gerginliği vardı. Emeline bakışlarını yere indirdi. Ayaklarının altındaki halıda, o yürüdükçe koyu renkli lekeler kalıyordu. Onu halıyı çamur içinde bırakmaması için uyacakken ayıldı. Ve bir anda tamamıyla uyandı.

"Aman Tanrım, ne yaptın?" Ayağa kalkarak kolunu yakaladı ve onu hızla biraz önce kalktığı koltuğa doğru çekti. "Seni, seni aptal adam!" Dönerek ateşe biraz daha kömür ekledikten sonra mumu yaklaştırdı. "Ne yaptın sen? Bunu yapmana sebep ne?"

Çenesini hemen kapadı çünkü mum ışığındaki görüntü midesini bulandırmak üzereydi. Mokasenleri mahvolmuştu. Ayaklarına birkaç deri parçası yapışık kalmıştı. Ve ayakları, ah. Tanrım ayakları... Kanlı paçavralara dönüşmüşlerdi, Jasper'ın ona birkaç saat önce anlattığı haldeydiler. Ama şu an karşısında duruyorlardı. Odayı çaresizlik içerisinde gözden geçirdi. Su vardı ama sıcak değildi, ayrıca sargı yapabileceği bez parçaları bulmalıydı. Kapıya döndü ama Samuel'ın eli kolunu yakaladı.

"Kal."

Sesi genizden geliyordu ve yorgunluktan hırıliyordu ama gözleri üzerindeydi. "Kal."

Kaç kilometre koşmuştu? "Sıcak su ve sargı bezi bulmam gerekiyor."

Başını iki yana salladı. "Kalmanı istiyorum."

Kolunu sertçe çekti. "Ben de mikrop kapıp ölmeni istemiyorum."

Emeline kaşlarını çatmış ona bakıyordu ama korkusunun gözlerinden okunduğuna emindi. Onun sert sesine ve sevimsiz suratına bakan Sam gülümsedi. "O zaman bana geri dön."

"Aptallık etme," diye mırıldandı kapıya giderken. "Elbette döneceğim."

Cevap vermesini beklemedi, mumu aldı ve koşar adımlarla koridora çıktı. Kimsenin olmadığından emin olmak için etrafı kontrol etti, hızlı ve sessiz adımlarla mutfağa doğru ilerlemeye başladı. Ev partileri gizli randevularla ünlenirdi hep. Misafirlerin çoğu onu bu geç saatlerde koridorlarda koşuştururken görünce görmezden gelecekti ama dedikoduya mahal vermeye ne gerek vardı. Hem de bu kadar masumken.

Hasselthorpe Malikânesi'nin mutfağı çok büyüktü, muhtemelen ortaçağa dayanan tonozlu büyük bir odası da vardı. Emeline aşcının işini bilen bir kadın olduğunu: düşündü: Ateşi gece de yanık tutuyordu. Emeline ocağın önüne doğru koşarken yerde uyuyan küçük bir çocuğa takılarak tökezledi.

Oğlan battaniyelerin arasından küçük bir fare gibi ona baktı. "Efendim?"

"Özür dilerim," diye fısıldadı Emeline. "Seni uyandırmak istemedim,"

Köşede büyük bir seramik çanak duruyordu, kapağım açarak içine baktı. Keyifle başını salladı. Su doluydu. İçine demir demliği batırırken arkasından hışırtılar duydu.

"Yardım edebilir miyim, efendim?"

Demliği ateşe koyup kömürleri karıştırırken çocuğa baktı, Battaniyenin arasında oturuyordu, siyah saçları havaya dikilmişti. Muhtemelen Daniel ile aynı yaşıydı.

"Aşcının yara ve yanıklar için hazırladığı bir merhem var mı?"

"Evet." Oğlan ayağa kalkıp yüksek bir dolabın yanma gitti ve çekmecelerinden birini açtı. Biraz karıştırdıktan sonra küçük bir kavanozu alıp Emeline'e verdi.

Emeline çanağın kapağını açıp içine baktı; siyah, yağlı bir madde çanağı yarısına kadar doldurmuştu. Koklayarak içindeki bitkilerin ve balın kokusunu aldı.

"Evet, sanırım bu işe yarar. Teşekkür ederim." Çanağı kapayarak oğlana gülümsedi. "Şimdi yatağına geri dön bakalım."

"Peki, efendim." Saman döseğine geri dönerek uykulu gözlerle onun suyu kaynatmasını ve metal bir güğüme boşaltmasını izledi.

Dolabın üzerinde içi temiz bezlerle dolu bir sepet vardı. Emeline oradan birkaç tane bez

alarak kolunun üzerine koyduktan sonra güğümü eline aldı. Dönerek çocuğa gülümsedi. "İyi geceler."

"İyi geceler, efendim."

Emeline mutfaktan çıkarken gözleri yeniden kapanmıştı. Bir elinde güğüm diğer elinde çanak ve kolunun üzerine koyduğu bezlerle mutfaktan çıkıp merdivene yöneldi. Mum orada kalmıştı. Yolu artık biliyordu, karanlıkta da bulabilirdi.

Samuel'in uyumuş olabileceğini düşündü ama odaya girdiği anda başını hızla çevirerek ona baktı, odanın diğer ucuna ilerlediğini gördü ve bir şey söylemedi. Suyu leğene boşalttıktan sonra üzerine komodinin üzerinde duran sürahiden biraz soğuk su ekledi ve leğeni ona götürdü.

Emeline ayağının dibine çömelerek kaşlarını çattı. "Bıçağın var mı?"

Cevap olarak Samuel yeleğinin cebinden küçük bir bıçak çıkardı. Emeline onu aldı ve büyük bir dikkatle mokasenden geri kalanları kesti. Bir kısmı kuruyan kana yapışmıştı; tüm dikkatine rağmen onları çekerken ayağının yeniden kanamasına sebep oldu. Çok acımış olmalıydı ama Sam'den ses çıkmadı.

Tozluklarının işlemeli uçlarını yukarı kıvırdı ve leğeni ayaklarının altına yerleştirdi. "Ayaklarını içine koy."

Sam sözünü dinledi ve ayakları sıcak suyla buluştuğunda hafifçe tısladı. Emeline başını kaldırıp ona baktı, kendisini seyreden gözler çok yorgun görünüyordu.

"Ne kadar süre koştun?" diye sordu.

İnkâr etmesini bekliyordu ama bunu yapmadı. "Bilmiyorum."

Emeline başını sallarken kaşlarını çatarak leğene baktı. Kanla dolmuştu.

"Vale mı söyledi?" diye sordu.

"Jasper görmeye gittiğiniz adamın ölmüş olduğuna dair bir şeyler söyledi," diye mırıldandı dalgınlıkla. Mokasenleri koşarken parçalandıysa yaralara toz ve toprak dolmuş olmalıydı. Onları iyice temizlemesi gerekiyordu, aksi takdirde mikrop kapabilirdi. Bu acı verecekti.

"Vale nerede?" diye sorarak onun sıkıntılı düşüncelerini böldü.

Emeline ona baktı. "Odasında, uşağının gözetiminde. Kendinden geçene kadar içmişti."

Samuel başıyla onayladı ama bir yorum yapmadı.

Kucağına bir bez koyduktan sonra sol bacağına vurdu. "Kaldır."

Samuel onun sözünü dinledi ve ayağını sudan çıkardı. Ayağını kucağına koyması için elini uzattı, böylelikle yaralarını inceleyebilecekti. Kötü görünüyordu, kızarmış ve zedelenmişti fakat düşündüğünden daha iyi durumdaydı. Su toplayan yerlerin kısmı patlamıştı, sadece bir kesik vardı. Bir erkeğe göre çok şirin ayaklarının olduğunun da farkındaydı, şu durumda aklından geçenler ne aptalcaydı. Ayakları geniş ve kemikliydi ama kavi oldukça yüksekti ve uzun parmakları vardı.

"Kendini asmış," diye mırıldandı Samuel.

Emeline ona baktı. Gözleri kapalıydı, başını koltuğun arkasına yaslamıştı. Titreşen alevler yüzünde çizgiler ve gölgele oluşturuyordu, biraz da terlemişti. Takatsiz olmalıydı. Hâlâ uyanık olması inanılır gibi değildi.

İçini çekerek yeniden ayaklarına baktı. "Jasper'la birlikte görmeye gittiğiniz asker mi?"

"Evet. Karısı kulübedeydi. Savaştan sonra eve döndüğünü ve gayet iyi olduğunu söyledi,"

"Ya sonra?" Başka bir bez daha aldı ve onu küçültene kadar parçaladı. Çanağa batırıp merheme buladıktan sonra ayağının altını temizlemeye başladı. Emeline kendine kızdı, mutfaktan bir fırça da almalıydı.

Sam'in iç geçirdiğini duydu. "Yaşamaktan vazgeçmiş."

Yine ona baktı. Canı acıyor olmalıydı, ayağını temizleyebilmek için sertçe ovalıyordu ama yüzü son derece sakindi. "Ne demek istiyorsun?"

"Craddock evden gittikçe daha az çıkmaya başlamış ve bir günden sonra da hiç çıkmamış. İşini kaybetmiş; kasabanın bakkalında satıcıymış. Bunun ardından konuşmayı da bırakmış. Karısı, ateşin önünde oturarak büyülenmiş gibi onu seyrettiğini söyledi."

Emeline sol ayağı temiz bir bezin üzerine koyduktan sonra sağ bacağına vurdu. "Şimdi de bunu lütfen."

Sam ayağını kaldırıp onun kucağına koyarken Emeline onu izledi. Bunları duymak istemiyordu. Evine normal olarak dönmeyi başaramayan eski asker hikâyelerini dinlemek istemiyordu. Reynaud yaşasaydı Bay Craddock gibi mi olacaktı? Onun diri diri kendisini gömmesini mi izleyecekti? Ya Samuel?

Boğazını temizleyerek temiz bir bez parçası daha aldı. "Ve?"

"Sonra uyumayı bırakmış."

Kaşlarını çatarak hızla ona baktı. "Bu nasıl olabilir? Herkes uyur, bu önüne geçilemeyecek bir durumdur."

Samuel gözlerini açarak ona baktı, o gözlerde öyle bir acı vardı ki Emeline başını çevirmek istedi. Odadan kaçmak, savaşları ve orada savaşan adamları bir daha düşünmemek istedi.

"Kâbuslar görüyormuş," dedi Samuel.

Arkasındaki ateşte yanan odun parçaları çıtırdıyordu. Sam ona bakıyordu. Ateşin de etkisiyle iyice kararmış olan gözlerinin içine bakmaya devam etti, nefes aldığı anda göğüsleri korsesinden fırlayacaktı, çünkü ciğerlerinin çok fazla havaya ihtiyacı vardı. Bilmek istemiyordu, bunu gerçekten istemiyordu. Bazı şeyleri hayal etmek bile çok korkunçtu ve bunları hayat boyu içinde taşımak... Reynaud'nun ölümünden sonra kendini toplamayı başarmıştı. Yas tutmuş, kadere isyan etmiş ancak sonra olanları kabul etmişti çünkü başka bir seçeneği yoktu. Savaşın nasıl bir şey olduğunu öğrenmek, geri dönmeyi başaran bir adamın canlı ama aslında yarı ölü olduğunu görmek... Bu kadarı fazlaydı.

Samuel bakmaya devam etti. Emeline metanetle içini çekerek sordu. "Sen de kâbus görüyor musun?"

"Evet."

"Ne..." Durup boğazını temizlemek zorunda kaldı. "Ne görüyorsun?"

Dudaklarının kenarındaki çizgiler daha da derinleşti. "Ter kokan adamlar görüyorum. Bedenler, ölü bedenler üzerime geliyor, yaraları hâlâ açık, hâlâ kırmızı, taze kanlar akıyor, ölü oldukları halde kanıyorlar. Ölmüş olduğumu görüyorum. Altı yıl önce ölmüşüm ve haberim yok. Sadece canlı olduğumu düşünüyordum ve başımı aşağı çevirince ellerimdeki etlerin çürümüş olduğunu görüyorum. Kemiklerim ortaya çıkmış."

"Aman Tanrım." Böylesine büyük bir acıyı dinleyemeyecekti.

"En kötü kısmı burası değil," diye fısıldadı neredeyse duyulamayacak bir sesle.

"En kötü kısmı neymiş?"

Kendini korumak ister gibi gözlerini kapadı ve devam etti. "Asker arkadaşlarımı hayal kırıklığına uğrattıyorum. Kuzey Amerika ormanlarında koşuyorum ama yardım getirmeye gitmiyorum. Sadece kaçıyorum. Bana korkak demekte haklılar."

Bu çok uygunsuz, adice ve inanılmaz bir hareketti ama Emeline kendini tutamadı ve bir kahkaha patlattı. Küçük bir çocuk gibi yumruğunu ağzına kapatarak ses çıkarmamaya çalıştı ama başaramadı ve kahkahaları odada yankılandı.

"Özür dilerim," diye inledi. "Özür dilerim."

Sam'in dudağının bir kenarı gülümser gibi kalkmıştı. Eğilerek onu kucağına çekti, etekleri kanlı leğenin içine girmişti. Umursamadı. Şu an tek endişesi bu adam ve ona cehennemi

yaşatan kâbuslarıydı.

"Özür dilerim," diye mırıldandı yeniden elindeki kanlı bezi bırakarak. Yüzünü tuttu. Bu acıyı ondan almaya hazırdı. "Samuel, çok özür dilerim."

Samuel saçlarını okşadı. "Biliyorum. Neden güldün?"

Sesindeki şefkat Samuel'in nefesini kesti. "Senin bir korkak olduğunu düşünmek bile çok komik."

"Hiç de değil," diye fısıldadı yüzünü onunkine yaklaştırırken. "Beni tanı mıyorsun."

"Tanıyorum. Ben..." Onu herkesten, Jasper'dan bile daha iyi tanıdığını söyleyecekti ama dudakları dudaklarıyla örtülmüştü.

Onu yavaşça öptü, Emeline yumuşak dudaklarından onun hüznünü yudumladı. Neden bu adam? Neden kendi sınıfından ve kendi ülkesinden bir adam değil? Samuel'in yüzünü ellerinin arasına aldı ve dudaklarını onunkilere bastırdı, dudakları yumuşak ya da zarif değildi. Ondan nezaket falan istemiyordu. Dudaklarını yaladı, tuzunu tattı ve dilini ağzına almak için onu zorladı. Bedenini ona çevirerek hafifmeşrep kadınlar gibi vücudunu onunkine bastırdı. İşte Samuel o an kırıldı. Kolları sırtına dolandı ve onu iyice göğsüne bastırdı, dili onunkiyle buluşurken onu sıkıca tuttu. Emeline yüzünde kurumaya başlayan yaşları ve onun organının onca kumaş katmanına rağmen iyice sertleştiğini hissetti ve kadınca bir içgüdüyle ona cevap vermeyi istedi.

Ve Samuel'in onu ittiğini hissetti.

Leğenin içine düşmemek için omuzlarına yapıştı. "Ne..."

"Git."

Yüzü asılmıştı ve ifadesinde bir sürü duygu yüklüydü. İlgisini yanlış mı değerlendirmişti? Hayır, kucağına bakınca hâlâ öpüşmelerinin onu nasıl etkilediğini açıkça görebiliyordu. O zaman neden?

"Git!"

Onu kaldırarak yere bıraktı ve sevimsiz bir tavırla kapıya doğru itti. "Git."

Emeline kendini Samuel'in kapısının önünde buluverdi. Ucundan kan damlayan ıslak etekleri ve yüreğinin acısıyla koridorda koşmaya başladı.

Bölüm On iki

O gece kale son derece sessizdi, Demir Yürek gecenin bir yarısında uyandı. İçinde bir korku vardı, Prenses'i uyurken yataktan kalktı, kılıcını alarak oğlunun yanına gitti, Bebek odasına vardığında nöbetçilerin kapının önünde uyuduklarını gördü. Sessizce odanın kapısını açtığı anda gördüğü manzara kanının donmasına sebep oldu. Karanlıkta bile tüyleri parıl parıl parlayan dev bir kurt, oğlunun beşiğinin başında oturuyordu...

Demir Yürek'ten

Garip bir şekilde son derece iyi uyumuştı. Ertesi sabah Sam'in aklından geçen ilk düşünce buydu. Leydi Emeline sadece ayaklarının altına değil, yüreğine de merhem sürmüştü sanki... Bu garip bir düşünceydi. Duysa kahkahalarla gülerdi; asabi, şirin şey.

İkinci düşündüğü şeyse, ayaklarının altındaki zonklamaydı. İnleyerek Hasselthorpe'lerin kendisine tahsis etmiş oldukları dev yataktan doğruldu. Oda tümüyle -evin de olduğu gibi- büyüleyiciydi. Yatağın üzerinden kırmızı perdeler sarkıyordu, duvarlar koyu renk ahşap panellerle kaplanmıştı ve yerde kalın, pahalı bir halı seriliydi. Dolap da bu oda için

tasarlanmıştı. Ona bu odayı verdilerse -muhtemelen en önemsiz misafirleriydi-, kim bilir diğer misafirlerine verdikleri odalar nasıldı?

Yüzünü buruşturdu. Bu düşünce canını sıkıyordu. Bu kadife ve antika ahşaplarla kaplı eve ait değildi. O Yeni Dünya'dandı, insanların hayatlarında elde ettiği başarılarla değerlendirildiği dünyadan; atalarının ne kanı taşıdığı ve nereden geldiği önemli değildi. Ama İngiltere'yi beyninden söküp atamıyordu. Leydi Emeline burada doğmuştu ve bir insan içinde bulunduğu çevreye ve sınıfa ancak bu kadar uygun olabilirdi. Bu gerçek, ondan uzak durması için yeterliydi aslında. Dünyaları, deneyimleri, yaşamları birbirinden çok farklıydı.

Ama dün gece onu kucağından itme sebebi bu değildi. Hayır, bu sadece içgüdüsel bir hareketti, bedeninin arzularına bile karşı gelen bir his. Her yanı zonkluyordu, tek isteği onunla birlikte olmaktı ama bir yandan da bunun doğru olmadığını biliyordu. Onun acıdığı için kendisiyle birlikte olmasını istemiyordu. Kendisine acıması, Leydi Emeline'den istediği son şeydi. Hatta hiç istemiyordu. Bu bir aptallık olabilirdi çünkü penisi, kucağında, kızarmış ekmeğin üzerindeki tereyağı gibi eriyen kadının ne sebeple orada bulunduğunu hiç umursamamıştı. O kadının istekli olduğunun farkındaydı ve kokunun izini süren bir tazi gibi gururla ayaklanmış, ava hazırlanmıştı.

Her şeyin bir sırası vardı. Dün gece koşarken vücudundan boşalan ter yüzünden pis kokuyordu. Topallayarak kapıya gitti ve sıcak su istedi. Sonra oturup ayaklarını inceledi. Leydi Emeline iyi bir iş çıkarmıştı. Ayaklarının altındaki su toplayan yerler patlamıştı ve bir tane de kesik vardı ama yaralar tertemizdi. İyileşeceklerdi, tecrübelerinden bunu biliyordu.

Banyo küveti Sam'in ancak içine sığabileceği büyüklükteydi ama sıcak su ve buhar ağrıyan kaslarına çok iyi gelmişti. Giyindi, eski mokasenlerini bağlarken yüzünü buruşturdu ve kahvaltı için aşağı indi. Saat onun için geçti ama İngiliz aristokratlar için hâlâ erkendi, topallayarak girdiği kahvaltı salonunun yarısı doluydu.

Oda evin arka tarafına doğru uzanıyordu. Baklava dilimi şeklindeki pencereler duvar boyunca dizilmişti ve sabah güneşinin içeri dolmasını sağlıyordu. Uzun bir masa yerine odaya küçük masalar serpiştirilmişti. Sam adını hatırlayamadığı bir adamı başıyla selamladı ve yemeklerin bulunduğu odanın diğer ucunda yer alan servis masasına doğru ilerlerken topallamamaya çalıştı. Rebecca oradaydı ve kızarmış jambonla dolu tabağını inceliyordu.

"İşte buradasın!" diye mırıldandı kız kardeşi.

Sam yan gözle ona baktı. "Sana da günaydın."

Rebecca ona kızarak baktı ama Leydi Hopedale'in onlara baktığını görünce boğazını temizlemekle yetindi. "Bunu yapma."

"Neyi yapmayayım?" Tabağına bir dilim kızarmış jambon aldı. Bir önceki gün gayet güzel hazırlanmış olduğunu biliyordu.

"Neden bahsettiğimi bilmiyormuş gibi davranma," dedi kardeşi bıkkınlıkla. Sam ona baktı, gerçekten neden bahsettiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Rebecca derin bir soluk verdi ve sonra küçük bir çocukla konuşmuş gibi anlatmaya başladı. "Dün bütün gün ortalıklarda yoktun. Kimse Lord Vale ile senin nerede olduğunu bilmiyordu. Kayıptın."

Sam ağzını açtı ama Rebecca ona doğru eğilerek fısıldamaya devam etti. "Senin için endişelendim. Birisi ortadan kaybolduğunda insanlar onun bir çukura düşüp ölüp ölmediğini merak ederler. Kardeşin de seni merak etti."

Sam gözlerini kırptırdı. Yaptıklarının hesabını birilerine vermeye hiç alışık değildi. O sağlıklı ve yetişkin bir adamdı.

Neden birisi onun için endişeleniyordu? "Endişelenecek bir şey yok. Kendime bakabilirim."

"Mesele bu değil!" diye tısladı Rebecca, sesi orta yaşlı, sarkık çeneli bir kadının dönüp

onlara bakacağı kadar yüksek çıkmıştı. "Dünyanın en güçlü ve en sağlıklı adamı olabilirsin ama ortada bir sebep yokken kaybolman yine de endişelendirici."

"Bu çok mantıksız."

Rebecca tuzlanmış ringa balığını son hızla tabağına çarptı. "Sana mantıksız gelebilir." Arkasını dönerek balığıyla birlikte uzaklaştı.

Sam arkasından bakarak bu sohbetin neresinde yanlış yaptığını bulmaya çalışırken arkasından gelen Vale'in sesini duydu. "Kardeşinin tüylerinin okşanması gerekiyor."

Sam ona baktığı anda irkildi. Vale'in yüzü kül grisiydi ve tabağına bir parça jambon alırken hafifçe sallanıyordu. "Çok kötü görünüyorsun."

"Çok nazıksın." Vale yutkundu. Grimsi yüzü yeşilimsi donuk bir tona bürünmüştü. "Şu an bir şey yiyebilecek durumda olduğumu sanmıyorum."

"İyi fikir." Sam yağlı böbrekleri tabağına doldurdu. "Kahve iyi gelebilir."

"Hayır." Vale kısa bir süre gözlerini kapadı. "Hayır. Biraz arpa suyu yeterli."

"Nasıl istersen." Sam uşaklardan birini çağırıp bir bardak arpa suyu istedi.

Vale irkildi. "Sanırım şu sessiz köşede oturacağım."

Sam sırttıktan sonra tabağına iki dilim kızarmış ekmek koydu ve arkadaşının peşinden küçük, yuvarlak masaya doğru ilerledi. Kendini sevecen olmak zorunda hissediyordu. Kendisine musallat olan şeytanlar ona da musallat olmuşlardı, sadece farklı tepkiler veriyorlardı.

"Bu sabah Emmie'yi gördün mü?" diye sordu Vale, Sam karşısına otururken.

Sam masaya dikkatle yerleştirmekte olduğu tabağına baktı. "Hayır." Tanrım, bu kısaltılmış adın yarattığı etkiden nefret ediyordu. Bunu her kullandığında Vale'a bir yumruk savurmak istiyordu.

Vale gülümsemeye çalıştı. "Korkarım dün gece ona karşı eşeklik ettim."

"Öyle mi?" Sam yüreğinde büyük bir düşmanlık hissederek karşısındaki adama baktı. "Seninle miydi?"

"Çok uzun süre değil." Vale gözlerini kıstı. "Ya da ben öyle sanıyorum. Biraz sarhoştum."

Sam kontrollü hareketlerle jambonunu kesti. Leydi Emeline, Vale'in odasına da mı gitmişti? Onu soyup yatması için hazırlamış mıydı? Kendisine gösterdiği şefkati ona da göstermiş miydi? Bıçağını tabağa öyle sert sürttü ki jambon tabağın diğer tarafına atlarken tabaktan iğrenç bir gıcırta çıktı.

"Hay aksi," dedi Vale embesilce bir gülümsemeyle.

Leydi Emeline odaya girdi.

Sam gözlerini kısarak onu izledi. Bugün oldukça ağırbaşlı, pembe-beyaz bir elbise giymişti ve bu görüntü Sam'i etkiledi. Pembe onu aptal bir sosyete kadını gibi gösteriyordu, kendi kararlarını verme yetisine sahip olmayan bir kadın gibi görünüyordu; oysa Sam bunun tam aksi olduğunu biliyordu. O güçlü bir kadındı, hem de tanıdığı en güçlü kadın.

"İşte Emmie," diye bağırdı Vale.

Nişanlısı onun olgun bir kadın olduğunu fark etmiş miydi acaba? Etmediği ortadaydı; aksi takdirde ona Emmie demezdi. Sam nefretinin büyüdüğünü hissediyordu. Vale onu kardeşi olarak görüyordu, daha fazlası yoktu. Bu kardeşe duyduğu sevgi gerçek ve yoğun olabilirdi ama tutku yoktu. Emeline yoğun duygulara sahip, güçlü bir kadındı. Bir ağabeyin sıradan sevgisinden çok daha fazlasına ihtiyacı vardı.

Emeline onu görmüştü. Fark etmemiş gibi davransa da gördüğünü biliyordu, ev sahibesiyle konuşurken başını diğer yana çevirmişti. Emeline nerede olduğunu biliyordu. Bunu bir işaret olarak algılamalıydı. Bu gerçeği bilmesi gerekirdi: İstese de ondan saklanamazdı.

"Emmie!" Vale ona seslendi ve kendi sesinden irkildi. "Lanet olsun, niye bizi görmüyor?"

O sırada dönerek onlara baktı, Sam'le göz göze gelmemeye özen gösterdi. Leydi Hasselthorpe'a son cümlesini söyledikten sonra omuzlarını dikleştirerek masalarına doğru yürümeye başladı.

"Günaydın, Jasper. Bay Hartley."

Vale onun elini tutunca Sam'in eli masanın üzerinde yumruğa dönüştü. "Beni affedebilecek misin, Emmie? Dün gece sarhoş bir budala gibi davrandığım için çok utanıyorum."

Tatlılıkla gülümsediğini gören Sam iyice şüphelendi. "Seni elbette affedeceğim, Jasper. Sen her zaman kıymet bilirsin."

Sam ikinci sen sözcüğünün üzerindeki vurguyu hayal edip etmediğinden emin olamadı. Dikkatini çekebilmek için boğazını temizledi ama Emeline ona bakmamaya kararlıydı. "Lütfen. Bizimle oturun."

Onunla konuşmaması dikkat çekecekti ve bunu yapamazdı. Ona gergin bir şekilde gülümsedi. "Ben hiç..."

"Evet, evet! Otur," diye bağırdı Vale. "Gidip sana bir tabak hazırlayacağım."

Emeline'in suratında bir an sıkıntı ifadesi belirdi. "Ben..."

Ama çok geç kalmıştı. Vale yerinden kalkıp servis masasına doğru ilerlemeye başlamıştı bile. Sam gülümseyerek Vale ile arasında duran boş iskemleyi çekti. "Sana seçim şansını bırakmadı."

"Hah." Çenesini başka yöne çevirerek çektiği iskemleye oturdu.

Bu hareket garip bir şekilde Sam'in erekte olmasına sebep oldu. Kokusunu alma umuduyla ona doğru eğildi. "Dün gece seni uzaklaştırdığım için özür dilerim."

Yanakları hafifçe pembeleşti ve sonunda ona baktı. "Neden bahsettiğinizi anlamıyorum."

Sam onun koyu renkli gözlerine baktı. "Kucağımda oturup dilini ağzıma sokmandan bahsediyorum."

"Delirdin mi sen?" diye sordu usulca. "Bu konudan burada bahsedemezsin."

"Sebebi o güzel dilini emmenin kıymetini bilmemem değildi."

"Samuel," diyerek itiraz etti ama gözleri dudaklarına kaydı.

Tanrım, ona hayat veriyordu! Onu istiyordu. Farklılıkların da, Vale'ın da, tüm ülkenin de canı cehenneme. Dün gece çok istekliydi. "Ve penisimin üzerinde duran kalçanı hissetmekten çok hoşlandım."

Gözleri iyice açıldı. "Kes şunu! Bu çok tehlikeli. Bunu yapamazsın..."

"İşte geldim," dedi Vale keyifli bir şekilde. Emeline'in önüne dolu bir tabak bıraktı ve elindeki uzun arpa suyu bardağıyla iskemlesine oturdu. "Ne sevdiğini bilemedim ve hepsinden bir parça koydum."

"Çok nazıksın," dedi Emeline zayıf bir sesle çatalına uzanırken.

"Son derece gösterişli," diye mırıldandı Sam. "Ondan biraz ders almalıyım, siz de öyle düşünmüyor musunuz, Leydi Emeline?"

Dudaklarını büzdü. "Buna hiç gerek..."

"Bence var." Kontrolünü kaybetmişti. Buna onun Vale'a gösterdiği ilgi sebep olmuştu, adam onu tanı mıyordu bile. Yüzünün gerildiğinin farkındaydı, kendini ele veriyordu ama duramayacaktı. "Tavırlarım çok kaba, sözlerim çok dobra. Kendimi biraz kontrol etmem gerekir, böylelikle bir hanımefendiyle ilişkiye girebilirim."

İlişkiye girme lafını duyan Emeline çatalını elinden düşürdü.

Vale arpa suyundan aldığı yudumla boğuluyordu, öksürmeye başladı.

Sam ona baktı. "Sen de öyle düşünmüyor musun, Vale?"

"Özür dilerim, şimdi hatırladım..." Emeline'in yüzü öfkeden solmuştu ve bir bahane arıyordu. "Bilmiyorum. Gitmem lazım." Ayağa kalktı ve son hızla odayı terk etti.

"İlişki aradığın kelime değildi, dostum," dedi Vale. "Sohbet olabilirdi ya da..."

"Öyle mi? Düzeltelim o zaman" diye mırıldandı Sam. "Özür dilerim." Vale'in cevabını beklemedi ya da diğer adamın ne düşündüğünü merak bile etmedi. Artık önemsemiyordu. Kaçmıştı ve bu hareketinin avcısını tahrik edeceğini biliyor olmalıydı.

EMELİNE ADIMLARINI HIZLANDIRABİLMEK için koridorda yürürken eteklerini topladı. Rezil, rezil adam! Bu ne cüretti, onu bir gece önce reddettikten, hatta kendinden iterek uzaklaştırdıktan sonra nasıl haksızlığa uğrayan kendisiymiş gibi davranabiliyordu? Köşeyi döndüğü anda neredeyse Lister Dükü'nün üzerine çıkıyordu, birkaç özür sözcüğü mırıldandıktan sonra yoluna devam etti. İşin en kötü yanı da bu rezil adama olan ilgisi bir türlü sönmüyordu. Öldürücü darbe. Kendini ona sunmuş ve bilinmeyen bir sebeple reddedilmişti ve buna rağmen vücudunun onu şehvetle istemesine engel olamıyordu.

Onu kahvaltı salonunda ilk gördüğünde çok endişeliydi. Ayakları nasıl olmuştu acaba? Onları düzgün bir şekilde temizleyebilmiş miydi? Oysa o, sözleriyle onu taciz etmeye başlamıştı, kimin duyduğunu ya da asıl reddedenin kendisi olduğunu umursamadan... Bunun sebebi Jasper'dı. Bundan emindi. Samuel yemeğini koruyan bir hayvan gibi erkeksi dürtüleriyle bölgesini savunma altına almıştı. Oysa Emeline üzerine savaş verilecek küflü bir kemik değildi.

Merdiven önündeydi ama öfke ve hayal kırıklığı görüşünü bulandırmıştı. Onu umursamamalıydı; onu umursamayı reddetmeliydi. O bilgisiz ve görgsüz bir sömürgeliydi. Ondandır nefret ediyordu. Bunları düşünürken neredeyse basamaktan düşüyordu, paramparça olmadan odasına varabilmek için dua etmeye başladı. Bu bardağı taşıran son damlaydı; Hasselthorpe koridorlarında bir adam yüzünden aklını kaçırmış bir şekilde dolanmak. Odasına kalan yolu neredeyse koşarak geçti, bir an önce o kapıyı açıp çarparak kapamadan önce kendini içeri atmak istiyordu.

Ya da en azından kapıyı çarpmaya çalıştı. Ama arkadan bir direnç geldi. Omzunun üzerinden baktı ve en büyük korkusu olan Samuel'in orada durduğunu gördü, elini kapıya koymuştu.

"Hayır!" Emeline tüm gücüyle kapıyı itti. "Çık dışarı! Defol! Seni pis fahişe tüccarı, iğrenç mahluk, adi insan!"

"Sus." Kaşları sertçe çatılmıştı. Onu omuzlarından tuttu ve kapıyı kapamadan önce hiçbir çaba harcamadan içeri soktu.

Bu onu daha da öfkeliyordu. "Hayır, bunu yapamazsın!"

Ellerinden kurtulmak için çaresizlikle kıvranıyordu, Sam'in ellerine vuruyor, onu ısırabilmek için başını çevirip duruyordu.

"Evet, yaparım," dedi Sam.

Onu sertçe göğsüne çekti. Dudaklarını onunkilere yapıştırdı. Anında Emeline onu ısırıldı. Ya da ısırılmaya çalıştı. Sam başını geri çekti ve inanılmaz bir şekilde sırtı ama hiç de eğlenir gibi bir hali yoktu. "Bu numarayı hatırlıyorum."

"Adi!" Emeline ona vurmak için elini kaldırdı ama Sam onu da yakaladı.

Onu duvara doğru itti ve talihsiz bir pervane gibi orada sıkıştırdı. Sonra başını eğdi, dudaklarından kaçarak kulağının altından yavaşça boynunu ısırıldı. Ve Emeline'in bedeni -o ahmak, hain bedeni- ısınıp yumuşayarak ona cevap verdi. Boynunu ufak ufak ısırıldı ve dilini gezdirmeye başladı, başı arkaya düştü ve dudaklarından iniltiye benzer bir ses çıktı. Sam gülümsedi.

Emeline, "Sakin bana gülme!" diye çığlık attı.

"Gülmüyorum," diye mırıldandı boynunu öperken. "Sana asla gülmem." Korsajını hızla çekti, bir şeyler yırtıldı. Balenlerin üzerinde kalan meme uçlarını yalamaya başladı.

Emeline iç çekti ve dudakları gevşedi, Sam'in elleri çıplak teninin üzerinde gezinmeye devam ettiler.

Lanet olasıca adam. "Bunu kıskançlık yüzünden yapmaya nasıl cüret edersin?"

Başını kaldırdı, yanakları pembeleşmiş, dudakları onu öpmekten kızarmıştı. "Bunun başka hiç kimseyle alakası yok. Bu sadece bizim aramızda." Elini yakalayarak aşağı indirdi ve pantolonunun üzerine bastırdı.

Ve Emeline onu hissetti, uzun ve sıcak, giysilerinin altında onu bekliyordu. Onun kendisi için böylesine sertleştiğini bilmek içini zafer hissiyle doldurdu. Bunu istedi. Onu istedi. Avucunu onun sert organına bastırdı.

Sam inleyerek onu yüzü duvara dönecek şekilde çevirdi. Uzanarak korsesinin arkasındaki bağları kopardı. Emeline ellerini duvara dayadı, tırnaklarını boyanın içine geçirdi; yanağını serinletmek için serin alçıya yasladı. Bu çılgınlıktı, tam bir delilik anıydı ve umursamıyordu. Samuel elbisesinin kollarını aşağı çekti, kumaş biraz daha yırtıldı ve omuzlarında havanın esintisini hissetti. İri ve sıcak ellerini omurgasından aşağı kaydırmaya başladı. Ellerindeki nasırları ve erkekliğini yumuşacık teninin üzerinde hissediyordu. Yeniden boynunu ısırınca gözlerini kapadı. Çok zaman geçmişti. Hem de çok uzun bir zaman. Eriyordu. Daha fazla bir şey yapmasına gerek yoktu artık; onun için hazırды ama Sam'in bir acelesi yok gibiydi. Ya da onu çıplak ve savunmasız görmek hoşuna gidiyordu. Sırtını öpmeye başlamıştı, dudaklarını ve dilinin her dokunuşundaki nemi hissetti.

Emeline inledi.

Eli kalçasına indi; elbisesinin, kombinezonunun, jüponunun karmakarışık durduğu bölgeye. Bu kez gerçekten korkunç bir şey yapmış olmalıydı çünkü yırtılma sesi çok uzun sürmüştü ve birkaç saniye içinde metrelerce kumaş ayaklarının altına serilerek onu çıplak bırakmıştı. Kalçasındaki küçük çıkıntının üzerine dudaklarını yerleştirip öpmeye devam etti ve kaba etlerine indi. Bu ahlaka uygun bir durum değildi. Bu son derece kaba ve hayvaniydi ve bundan zevk almaması gerekirdi. Hoşlanmamalıydı.

"Samuel," diye inledi.

"Sus," diye mırıldandı.

Bacaklarını aralaması için onu zorluyordu, bir yandan da aklı bu pozisyonun kendisi için en çekici yol olmadığını düşünüyordu. Sonra her şeyi unuttu çünkü Samuel'in parmağı kıvrımlarında dolaşmaya başlamıştı.

"İslandımışsın," dedi, sesi çok boğuktu ve erkeksi bir haz taşıyordu.

Başını duvardan kaldırdı ve ondan kaçmaya çalıştı. Onu nasıl kendine layık görürdü?

Ama o kalçasını eğdi ve sonra...

Aman Tanrım! Ve sonra onu yalamaya başladı. Yanağı yeniden duvara yapıştı. Artık hiçbir şeyin önemi yoktu, ne o hantal duruşunun ne de Sam'in vahşi doğasının. Bunu sonsuza kadar yapmasını istiyordu. Dili kıvrımlarının arasında geziniyor, dürtüyor ve yalıyordu; daha önce böyle bir hazzı hiç yaşamamıştı. Dudaklarını geri çekti ve biraz önce bulundukları yere üflemeğe başladı, bu serinlik onu bir kez daha heyecanlandırdı. Ardından parmaklarıyla kıvrımlarını araladı ve dilini varlığının merkezine dokundurdu. Emeline artık çekinmeden inliyor ve kalçasını yüzüne bastırıyordu, ne yaptığını ya da onun ne yaptığını daha fazla düşünemeyecekti, bunu düşünmeye başlarsa dağılabilirdi. Bütün düşünceleri zihninden uzaklaştırdı ve sadece yaşadıklarına odaklandı, en mahrem bölgesinde dolaşan dudaklara. Dili gezinmeye devam etti ve klitorisine ulaştı. Onu bulduğu anda Emeline bir kez daha

inledi. O yalamaya devam ettikçe inledi.

Sam'in bir elini genç kadının kalçasına dolayarak ön taraftaki tüylerini okşamakta olduğunu hissetti. İçini çekti ve gözlerini açarak aşağı baktı. Görüntü inanılmaz derecede erotikti. Genç adamın koyu renkli parmakları bembeyaz teninin üzerinde geziniyor ve kasıklarındaki siyah buklelerin arasına girip çıkıyordu. Genç adam orta parmağını vajinasından içeri soktu ve parmak dille yer değiştirirken Emeline yeniden gözlerini kapamak zorunda kaldı. Bir süre sonra genç adamın yeniden yalamaya başladığını hissetti ve dilini içine gömdüğünde şiddetle kasılmaya başladı. Genç kadının bütün vücudu titriyordu, inleyerek tırnaklarını duvara geçirdi ve haz dalgası her yanını sararken kalçasını deli gibi sallamaya başladı. O dilini içeri sokup çıkardıkça kasılmalar artıyordu, parmağı da hâlâ tomurcuğunun üzerindeydi. Yaşadığı orgazmın sonu gelmeyecek gibiydi, dalgalar bir hızlı bir yavaştı; nehre vuran ışıklar gibiydi ve durmak bilmiyordu.

Sonunda sakinleşmeye başladı, titreyen zayıf dizleri onu her an yarı yolda bırakabilirdi, duvara tutunmaya çalıştığı kolları da titriyordu.

Dudakları onu bırakınca Emeline dönmeye çalıştı ama Sam kıpırdamasına izin vermedi. "Eğil."

Emeline kendinden geçmişti, zihni âdeta seksüel bir pusla örtülmüştü, ona itaat etmekten başka bir şey düşünmedi ve eğildi, düşmemek için kollarını gererek duvara tutundu.

Genç adamın parmakları önce kıvrımlarını araladı ve ardından penisi yolu buldu. İçini çekti. Çok güzel, çok hoş... O sıcak sertlik, kıvrımlarını aralayarak içeri girmeye başladı. Bu gezintinin en iyi keşfiydi. O elzem ihtiyaçlarını karşılayan bir erkek, kendisi de onu içine alan kadındı. Onu keşfeden ve onu alıkoyan kadın. Onunla nasıl olduğunu keşfeden kadın.

Samuel dayanma gücünün sonuna gelmiş olmalıydı, hatta gecikmeli şehvet onu çıldırtmak üzereydi ama yine de yavaş yavaş ilerledi. Emeline içine giren her bir milimi hissetti, sonunda kalçası pantolonun kumaşıyla buluştu. Sam derin bir nefes alarak hızla itti, yerine tamamıyla yerleşmişti. Emeline sonsuza kadar böyle kalabilirdi, onun içini dolduran sertliğini, doluluk hissini ve bu bağı ömrünün sonuna kadar yaşayabileceğini düşündü. Ama Sam girdiği gibi yavaşça geri çekildi, Emeline'in kasları buna itiraz ediyor, onu tekrar içine çekmek istiyordu. Sam yeniden son hızla ittirdi, genç kadının kolları bu darbenin etkisiyle büküldü.

"Kıpırdama," diye homurdandı, ne dediği tam olarak anlaşılamıyordu.

Kollarını sabitledi. Sam kalçalarını sımsıkı tuttu ve içine girip çıkmaya başladı, hızlı ve sert, penisinin içindeki kayma hareketleri hem işkence edici hem de muhteşemdi. Onu tam olarak içine alabilmek için kalçasını daha uygun bir pozisyona getirdi,

Samuel, "Tanrım!" diye hırladı.

Parmakları yine vajinasındaydı; aralıyor, geziniyordu ve dokunuşlarını hasretle bekleyen bölgeyi bir kez daha buldu. Önde parmağı arkadan penisiyle aynı anda bastırdı. Emeline boğazından bir çığlğın çıkmaya hazırlandığını fark etti. Bu kadarı fazlaydı, işini bilen parmağının baskısı, durmaya çalışırken baskı uyguladığı kollarının ağrısı... Sam bir küfür savurarak onu kendine yapıştırdı, çıplak sırtı yeleğine yapıştığında penisi hâlâ içindeydi ve boşalmaya başlamıştı. Bu çok garip -ve erotik- bir açıydı; parmak uçlarında yükselmişti, bacakları aralıktı, göğüsleri ve karnı çıırılçıplak ortadaydı ve penisinin ucuna takılıydı. Onun hırladığını duydu ve yaşadığı hazzın içinde kontrolünü kaybettiğini anladı. Israrla tomurcuğuna baskı yapmaya devam ediyordu, penisi içine boşalırken eli sahiplenircesine onunla oynuyordu.

Ve Emeline çığlık attı. Penisinin üzerinde kasılmaya başladığı anda her yanını yeni bir

zevk dalgası sardı. Çığlığını bastırmak için Samuel elini ağzına kapatınca parmağını ısırıp ve teninin tadını çıkardı.

Sam nefesini tuttu. "Küçük kedi."

İçinden çıktı ve onu belinden kavrayıp yerden kaldırarak sırtüstü yatağa bıraktı. Emeline toparlanmaya çalıştığı sırada yanına uzanmıştı bile, yatak onun ağırlığıyla çökmüştü.

"Muhtemelen beni yine ısıracaksın ama buna değer," dedi ve dudaklarını dudaklarına bastırdı. Bacaklarını bacaklarıyla aralayarak yeniden içine girdi. Ve öylece yatmaya devam etti, sıcak ve ağır, büyük bir açlıkla öpüyordu.

Samuel soyunmamıştı, dudaklarını aralarken Emeline sisler arasından bunu düşünmeyi başardı. Ceket, yeleği, pantolonu ve tozlukları hâlâ üzerindeydi, muhtemelen mokasenleri de çarşafların arasındaydı. Bu düşünceler belirdikleri hızla yok oldu ve tüm dikkatini ona kur yapan, onu yeniden baştan çıkaran bu dile verdi. Yeleğinin soğuk metal düğmeleri çıplak göğüslerine batıyordu.

Birisi kapıyı vurdu. Emeline dondu. Samuel başını kaldırdı.

"İyi misiniz, Leydim?" Oda hizmetçisi Harris seslenmişti. Samuel kaşlarını kaldırarak ona baktı.

Emeline boğazını temizledi, hâlâ içinde olduğunun farkındaydı. "Çok iyiyim. Gidebilirsin."

"Elbette, Leydim." Uzaklaşan ayak seslerini duydular.

Emeline bir nefes vererek onu itti. "Çekil."

"Neden?" diye sordu uyuşuk bir tavırla. "İçinde olmayı seviyorum."

Emeline içini kaplayan panik duygusuyla boğulmak üzere olduğunu hissetti. "Hizmetçim geri dönebilir."

Geri çekilerek yüzünü inceledi. "Buna inanmam zor. En eğitimli hizmetkârlarla çalıştığından eminim."

Onu yeniden itti, bu kez genç adam onu dinledi ve penisini soktuğu hızla geri çekti. Yana devrildi. Emeline bu kayıptan pişman olmadan önce yataktan sıçradı. "Gitmen gerekiyor."

Biraz önce edepsizce seviştiği adamın karşısında çırılçıplak durmak çok garip ve korkunçtu. Ahlaklı olan bir beyefendi bu eylemden sonra sessizce odadan ayrılırdı. Ama onun ayrılmayacağı ortadaydı. Yere saçılmış olan giysilerine doğru eğilirken, onun bakışlarının üzerinde olduğunu hissediyor, çıplaklığını örtecek bir şey arıyordu. Kombinezonunu çekerek aldı ve üzerine tuttuğunda onun artık bir paçavra olduğunu fark etti. Bu kadarı fazlaydı.

Emeline parçalanmış kombinezonu yere fırlatarak yataktaki adama döndü. "Gitmen gerekiyor!"

Genç adam yan dönerek dirseğine dayanmış, onu seyrediyordu. Saçları hâlâ sımsıkı örülüydü, giysileri buruşmuş ama oldukları gibi duruyordu. Dudaklarında gevşek bir ifade ve sırıtma vardı, gözleri uykuya dalmak üzereymiş gibi yarı açıktı. Pantolonunun düğmesini ilikleme gereği bile hissetmemişti. Emeline'in bakışları çaresizlik içerisinde erkekliğine kaydı, parlak ve kalın, yegâne çıplak yeri. Penisi bir et parçasına dönüşmüş olmalı ve acınası bir görüntü sergilemeliydi. Ama aksine kibirle, yarı erekte olmuş bir şekilde orada duruyordu, her şeyi baştan sona yeniden yapmak ister gibi bir hali vardı.

Bu görüntü öfkesini kabarttı. "Neden hâlâ gitmedin?"

Sam içini çekerek doğruldu. "Bir süre yanında yatabileceğimi düşündüm, Leydim ama anladığım kadarıyla bu seni mutlu etmeyecek."

Emeline kızardı. Sıcaklığın yanaklarına ve boynuna hücum ettiğini hissediyordu. Saçmaladığının ve gereksiz yere aksilik yaptığının farkındaydı. Sofistike ve asil tavırlar sergilemesi gerektiğinin de farkındaydı, biraz kayıtsızlık bile olabilirdi ama bunu

yapamıyordu. Yapamıyordu işte.

"Lütfen git." Ellerini göğüslerinin üzerine koyarak bakışlarını kaçırdı ancak bu yetersiz bir savunmaydı.

Samuel ayağa kalktı ve ağır hareketlerle pantolonunun düğmelerini ilikledi. "Gidiyorum ama bu iş bitmedi."

Dehşetle ona baktı. "Elbette bitti! Dilediğin şeyi aldın; daha fazlasına gerek..." Sesi kısıldı çünkü cümlesini nasıl tamamlayacağını, aklından geçenleri kelimelere nasıl dökebileceğini bilemiyordu. Ah, keşke o çokbilmiş dullardan birisi olsaydı. Gizli âşıkları olan, herkesin kurallarını bildiği ikili ilişkiler yaşayan kadınlardan birisi. Ama o Daniel ile Cristelle teyzeye bakmak zorundaydı, Reynaud da ölmüştü ve bu duyguyu daha önce hiç hissetmemişti.

O bunları düşünürken Sam kendini toparlama işlemini bitirdi ve onun yaşlı bir orman perisi gibi durduğu yere doğru ilerledi. Eğilerek dudaklarını şefkat ve büyük bir nezaketle dudaklarında gezdirdi, bu dokunuş az daha Emeline'in ağlamasına sebep olacaktı.

Sonra bir adım geri çekildi. Gözleri düşüncelerle doluydu ve kısılmıştı. "Evet, istediğimi aldım -ve bunu sen de istiyordun- ama yetmedi. Sana yeniden geleceğim, ya beni içeri alırsın ya da kapını zorla açar girerim, bu hareket bütün evin ayağa kalkmasına sebep olacaktır." Dudağının kenarı yukarı kalkmıştı ama eğlenir gibi bir hali yoktu. "Camianızın bütün kurallarını tam olarak bilemiyorum ama böyle bir şeyin olmasını istemeyeceğini hissedebiliyorum."

Emeline bu kibirli konuşma süresince ağzı açık bir şekilde bakakalmıştı, o arkasını dönünce konuşma gücü bulabildi. "Sen ne cüretle böyle bir tehditte..."

Onu omuzlarından yakaladı ve cümlesini bir çığlıkla sonlandırmasını sağladı. Başını eğerek kulağına öfkeyle fısıldadı. "Cüret ederim çünkü on beş dakika önce bedenim penisimin üzerinde zevkten dört köşe olmuştu ve bunu yeniden yaşamak istiyorum."

Dudaklarını örttü. Bu öpücüğün nezaketle falan ilgisi yoktu! Bir adamın açlığını ve arzularını dile getiriyordu. Dilini zorla ağzının içine soktu ve başını öyle bir eğdi ki dudakları bir zan gibi dudaklarının üzerine kapandı ve aptal bedeni bunlara boyun eğdi. Bunu istiyordu. Bunun için kıvranıyordu. Akıl ve mantık zihnini terk etti.

Sam aynı hızla geri çekilince Emeline neredeyse düşüyordu. Sam'in yüzü sertti ve kızarmıştı. "Beni bu gece içeri al, Emeline."

Emeline cevap vermeden odadan ayrıldı.

Parçalanmış giysi yığınının ortasına çökerken bir anda gerçeği fark etti. Bu ilişki üzerindeki tüm kontrolünü yitirmişti.

"CRADDOCK KENDİNİ BİR AY ÖNCE asmış," dedi Vale o akşamüstü.

Sam, Emeline'i düşünmekten -teni, göğüsleri... onu bir daha görmek istemediği gerçeği- vazgeçti ve 28. Alay konusuna odaklandı. "Thornton, Craddock'un çoktan ölmüş olduğunu biliyor muydu sence?"

Vale omuz silkti. "Thornton adamı en son ne zaman gördüğünden bahsetmedi."

"Doğru."

"Listende sıradaki sorgulanacak kişi kim?"

Sam yüzünü buruşturdu. "Hiç kimse."

Dışarıda yağmur yağıyordu ve ev sahibesi umutsuzluk içindeydi. Leydi Hasselthorpe bugün için ünlü manastır harabelerine bir ziyaret yapılmasını tasarlamıştı. Sam yağmuru görünce rahatlamıştı. Bugün tepelere tırmanabileceğini sanmıyordu, hem acıya dayanamayacaktı hem de Rebecca'ya uygun bir bahane bulamayacaktı. Kardeşinin düşündüğünden çok daha fazla şeyi fark ettiğini anlamıştı artık. Ona ayaklarının sarılı

olduğunu söylemek de garip olacaktı.

Misafirlerin çoğu evin arka tarafındaki büyük oturma odasında toplanmıştı. Emeline ise ortada yoktu -ondan kaçıyordu- ama diğerleri oradaydı. Bir kısmı kâğıt oynayarak eğleniyor, diğerleriye ya kitap okuyor ya da küçük gruplar halinde sohbet ediyordu.

Vale ile Sam gibi.

"Sorgulanacak başka kimse yok mu?" Vale buna inanamamıştı.

Sam dişlerini gıcırdattı. "Önerilere açığım."

Vale dudaklarını büzdü. "Ah..."

"Senin birkaç fikrin olduğunu umabilir miyim?"

"Pekâlâ..." Vale bir anda ıslak pencerelere bakmaya başlamıştı.

"Sanırım umamam," diye mırıldandı Sam.

İkisi de yağmura odaklandı. Vale parmaklarını koltuğun koluna vurup duruyordu, bu gerçekten rahatsızlık veren bir alışkanlığı.

Sonunda Vikont içini çekti. "Eğer hain Thornton ise 28. Alay'a ihanet etmesi için bir sebebi olmalı."

Sam bakışlarını camdan ayırmadı, karşısındaki adamın kendisiyle aynı fikirde olması onu hiç şaşırtmamıştı. "Sen de ondan şüpheleniyorsun o zaman?"

"Sen şüphelenmiyor musun?"

Sam, Thornton'la Londra'daki ilk karşılaşmasında hissettiği huzursuzluğu hatırladı. İçini çekti. "Ondan şüpheleniyor olabilirim ama koca bir alaya niye ihanet ettiğini anlayamıyorum. Bir fikrin var mı?"

"Hiç," dedi Vale. "Belki de yürüyüş sırasında yemek zorunda kaldığımız küflü bezelyelerden sıkılmıştır."

Vikont ondan hoşlanır gibi görünüyordu. Biraz önce nişanlısıyla seviştiği bir adamla sohbet etmek rezillikti. Ondan uzak durması gerekirdi ama Samuel odaya girdiği anda Vale onu görmüş ve yanına çağırmıştı.

"Sanırım böyle şeylerin sebebi hep para olmuştur" dedi Vale, "ama Fransızlardan bir para almadığı takdirde koca bir alayı mahvetmeye kalkışmasının ne gibi bir sebebi olabilir?"

"Thornton Fransızca biliyor mu?" diye manasız bir sordu Sam.

"Bilmiyorum." Vale Thornton'un dil yeteneklerini gözden geçirirken parmaklarını yeniden koltuğun koluna vurdu. "Bunun bir önemi yok ki; not İngilizceydi, öyle demiştin. Ayrıca pek çok Fransız İngilizce biliyor."

"Borcu var mıydı?" Sam başka bir kadını dinlemek üzere başını eğmiş olan Rebecca'ya baktı. Sonunda sohbet edecek birisini bulmuştu.

"Bunu öğrenmeliyiz. Daha doğrusu ben öğrenmeliyim. Şu ana kadar pek bir faydam olmadı. Biraz daha uğraşmam gerekir, değil mi?"

Sam, Vale'a baktı. Diğer adam içten bakışlarını ona dikmişti. Böyle bir dosta bir adam nasıl olur da ihanet ederdi?

"Teşekkür ederim," dedi Sam büyük bir ciddiyetle.

Vale yeniden hızlı bir dönüşüm yaşadı, bu konuda son derece yetenekliydi. Sırttı, komik yüzü birdenbire aydınlandı, yanardöner mavi gözleri iyice parladı. "Lafı bile olmaz, eski dostum."

Sam bakışlarını indirdi, bu adamın gözlerinin içine daha fazla bakamayacaktı. Onurlu olmak için bir daha Leydi Emeline'i görmemesi gerekiyordu ve bu da onu onursuzlar listesinde ilk sıraya yükseltiyordu.

Bu gece onu bulmaya ve sabaha kadar sevişmeye kesinlikle kararlıydı.

Bölüm On Üç

Dev kurt, bebeğin beşiğine atladı, ağzı kocaman açılmıştı. Demir

Yürek canavarın üzerine doğru atıldı, kılıcı oğlunu korumak üzere havaya kalktı. Ve savaş başladı! Demir Yürek sessiz kalmak zorundaydı -yardım çağıramazdı- karşısındaki canavar son derece yetenekli ve zekiydi, bu Demir Yürek'in gücünü ve zekâsını sınama savaşıydı. Savaşçılar odada ileri geri atılarak savaşırken bütün mobilyalar paramparça oldu. Bebeğin beşiği ters döndü ve bebek ağlamaya başladı. Demir Yürek kurdun arka ayağına kuvvetli bir darbe savurdu. Hayvan acıyla uluyarak daha da öfkелendi, Demir Yürek'i kaleyi sarsacak bir güçle duvara savurdu. Demir Yürek'in başı duvara çarptı, daha fazla dayanamayacağını...

Demir Yürek'ten

Emeline gün boyu kendisiyle savaşarak odasında oturdu, onu görmekten korkuyordu. Bütün sebepleri binlerce kez düşünmüştü. Farklı sınıf ve dünyaların insanlarıydılar. Ayrıca düşünmesi gereken bir oğlu ve ailesi vardı. O çok güçlü ve yönetilmesi zor bir adamdı. Onunla birlikteyken kontrolü ele alamazdı. Ama yine de...

Ama yine de...

Gün boyu fikirler ortaya koyup onları çürütmüştü. Fikirlerin hiçbirini diğerine üstün gelememişti. En sonunda omuz silkerek hepsini bir kenara bıraktı çünkü ihtiyaçları hepsine baskın çıkmıştı. Onu bir kez daha içinde hissetmek istiyordu. Bu çok sarsıcıydı, tam bir hayvana dönüşmüştü. Bunu daha önce hiç yapmamıştı; bu fikri kafasından uzaklaştırarak fizikselliğine izin vermeye karar verdi. Bu çok korkutucuydu, şehvetin kendini yönetmesine izin vermek. Korkutucu ama heyecan verici. Kendisini hep kontrol etmişti, hep katı kurallarla yaşamıştı. Ama birisi bunu yapmalıydı; aslında aileyi bir arada tutmak erkeklerin göreviydi. Ama önce Reynaud, arkasından Danny ve altı ay sonra da babası ölmüş ve onu yapayalnız bırakmışlardı.

Hem de çok yalnız.

Kapının dışındaki ayak seslerini duyunca gerildi. Onun için hazırdu, çıplaktı ve yatağa girmişti, içinden bir heyecan dalgasının yükseldiğini hissetti. Ve Samuel kapıyı açtı. Arkasından kapadı, odaya girdiği andan itibaren topallamakta bir sakınca görmemişti. Onu görmeden önceki son anda Emeline yanaklarındaki derinleşmiş çizgileri ve geniş omuzlarının nasıl çökmüş olduğunu izledi. Yorgundu, bir gün önce kendini cezalandırmak için yaptığı tek kişilik yarışın verdiği hasarlardan hâlâ kurtulamamıştı. Emeline bunu umursamadı. Bu gece ona sahip olacak ve oda, Samuel'in kendisini kullandığı gibi kullanacaktı.

Onu fark ettiği anı da gözlemledi. Ceketini yarisını çıkarmış bir halde durdu, Emeline yatakta doğruldu. Onun yatağında. Örtü beline düştü ve çıplak göğüslerini açığa çıkardı. "Seni bekliyordum."

"Öyle mi?" Ceketini çıkardı. Sesi oldukça rahattı ama gözleri göğüslerindeydi.

Emeline hafifçe arkasındaki yastıklara yaslandı ve böylece göğüsleri daha da çok belirginleşti. Göğüs uçlarının ortama ve ona tepki vererek dikleştiğini anlamak için onlara bakmasına gerek yoktu, "Hem de saatlerdir."

"Özür dilerim." Yeleğinin düğmelerini açtı, gözlerini ondan ayırmamasına rağmen parmakları hızla çalışıyordu. "Bilseydim acele ederdim."

"Çok acele etmemeni tercih ederim aslında." Bu fikir hoşuna gitmemiş gibi dudaklarını büzdü.

Parmakları durdu. "Bunu aklımda tutacağım."

Yeleğini kenara fırlattı ve gömleğini de aynı hızla üzerinden çıkararak ona doğru ilerledi, çıplaktı. Göğsü oldukça kaslı ve genişti, koyu renkli tüyleri meme uçlarının etrafında kıvrılıyor, beline doğru incelerek ilerliyordu. Onu bu şekilde görmek bile Emeline'in tahrik olmasına yetiyordu ama avantajını yitirmemeliydi,

"Evet, tutmalısın." Bakışları aşağılara, pantolonuna tozluklarına ve hâlâ ayağında olan mokasenlerine kaydı. "Yine de hâlâ zamansız bir şekilde bana doğru geldiğini görüyorum."

Gözleri kısılinca Emeline bir an için çok ileri gittiğini düşündü. Dudakları inceldi, hiç de hoşuna gitmiş gibi görünmüyordu. Ama ahşap bir iskemle alarak yataktan birkaç adım öteye, tam karşısına yerleştirdi. Bir ayağını iskemlenin üzerine koyarak mokasenlerini çözmeye başladı. Bu, önceki gece parçalanandan daha farklıydı; bu ayakkabılardan pek çok çiftte daha sahip olmalıydı. Bağları çözerken kol ve sırt kaslarının yaptığı hareketleri izledi. Birinciye çıkardıktan sonra dönüp ona baktı ve ardından diğer tekle uğraşmaya başladı.

Emeline yutkundu. Sadece ayakkabılarını çıkarıyordu ama ona hazırlandığını, yalnızca onun için soyunduğunu çok iyi biliyordu. Bu düşünce bile nefesinin kesilmesine sebep oldu, vücudu onun için çoktan hazır. Diğer tekini de çıkardı ve ayaklarını çarşafra sarmış olduğu ortaya çıktı. Çıplak ayağının iyileşmekte olduğunu görmeyi de başardı. Doğrudu ve tozluklarının yanda bulunan bağlarını çözmeye başladı. Emeline tozluklarının beline kadar yükselen deri bağcıkları olduğunu gördü. Diğer yandaki bağları da açınca tozluklar yere düştü. Ellerini pantolonunun düğmelerine götürdü. Ve Emeline tozlukları unuttu. Ona baktı, düğmelerini açarken gözlerinin içine bakıyordu, parmakları son derece kontrollü çalışıyordu. Bu ince ve uzun parmakların birazdan kendisine neler yaparak inlemesine sebep olacağını merak etmeye başlamıştı. Ama sessizliğini bozmadı; pantolonunu ve diğer giysilerini çıkarırken çıkan hissettiriler odadaki tek gürültüyü.

Giysilerinin içinden çıktı, muhteşem bir çıplaklıktı, sadece göbeğinin altında sallanan deri bir bant kalmıştı. Nefesini tutarak onu da çıkarıp tozluklarının üzerine fırlatmasını izledi. Uzun ve inceydi, teninin güneşle buluşan bölgeleri bronzdu, geri kalanıysa esmerdi. Ona yıllar boyunca bakabilirdi. Baldırlarında siyah tüyler vardı, dizleri kemikliyd ve uylukları güçlü kaslara sahipti. Kalçasının karnıyla kesiştiği yerde, hemen kasıklarının üzerinde o gizli erkeksi nokta vardı. Orada bir kas kalçasına doğru uzanıyordu. Onun üzerinde karnına uzanan ince, beyaz bir kesik izi vardı, bir tane de sağ göğsünün üzerinde. Gözleri karnının yanındaki kesikte durdu ve Jasper'ın onun bu kesikle günler boyu nasıl koştuğunu anlattığını hatırladı. Bu çok zor olmalıydı. Böylesine cesur bir adamın kendisini istiyor olması onu gururlandırdı.

Bakışları yeniden aşağı kaydı -en iyiyi en sona saklamıştı- erkekliliğini. Bir erkeğin cinsel organının ne kadar muhteşem görünebileceğini unutmuştu. Penisini yukarı dikilmişti, kaim ve sert, erekte olmasından dolayı bütün damarları şişmişti. Daha aşağıda duran taşakları gergin ve yuvarlaktı, karnının altından aşağı doğru uzanan tüyler onları daha da vurguluyordu. Emeline yutkundu, nefes almakta zorlanmaya başlamıştı.

Samuel, "Uygun mu?" diye sordu usulca, sessizliği bozarak. Hâlâ orada duruyor ve onu izlemesi için ona biraz daha zaman tanıyordu. Bakışları gözlerine yükselince Emeline içini çekti. "Sanırım."

Kaşları bir hakaret duymuş gibi kibirle yükseldi. "Sanırım mı? Emin değilseniz Leydim, bırakın karar vermenize yardımcı olayım."

Bir saniye sonra yataktaydı, bu sürat Emeline'in tüm duyularının alarma geçmesine sebep oldu. Emekleyerek, tam bir hayvan gibi üzerine tırmandı. Emeline onu öpeceğini düşünürken başını sol göğsünün üzerine eğdi. Ve emdi. Emeline geriye doğru büküldü ve boğazından bir inilti çıktı. Başka hiçbir yerine dokunmamıştı, sadece bir meme ucu... Ve tüm gücüyle emiyordu. Bu kadar ufak bir et parçasının yaratacağı etkiyi bu kadar yoğun bir

şekilde hissetmesi mümkün müydü? Uzanarak kollarını ona sardı, bunu daha önce yapmayı başaramamıştı. Ona dokunmayı. Teninin ısını avuçlarında hissetmeyi, ellerini kaburgalarında gezdirmeyi, geniş sırtını okşamayı. Vücudunun her bir santimini hissetmek, tatmak ve onu içine alarak kendisine ait olduğunu bilmek istiyordu.

Sam başını kaldırdı ama bakışları hâlâ göğüslerindeydi. "Gün boyunca bunları düşündüm; meme uçlarını, bana çırlıçıplak sunulduklarını ve onlara dilediğim her şeyi yapabilmeyi. Penisimin sürekli sert olduğundan yürürken canım acıyordu." Bakışları ona dönünce Emeline bu bakışlarda bir öfke olduğunu gördü. "Bana bunu yapıyorsun işte, beni serseme çeviriyor ve uzvundan başka bir şeyi düşünmeyen bir adam haline getiriyorsun."

Bu açık ve kaba sözler utançla kıvrınmasına sebep oldu.

Samuel'in burun delikleri hızla açılıp kapanmaya başlayınca donakaldı. "Onları benim için tut. Göğüslerini bana sun ve bırak seni zevke getirene kadar onları emeyim."

Ah, Tanrım! Bu şekilde konuşmasına izin vermemeliydi. Ona emir verebileceğini düşünmeye başlayabilirdi. Ama bu arada sadece bu sözcüklerin bile kendisini sırlıslıklam ettiğinin farkındaydı. Kendini ona sunmak istedi. Onun meme uçlarını emmesini istedi. Göğüslerini avuçlayarak yukarı kaldırdı ve yarı hayvan tanrısına sundu.

Boğazından çıkan bir hırıltıyla onay vererek göğüslerine saldırdı. Küçük küçük ısıyor, yalıyor, gül rengi uçlarını dişleriyle eziyor, memeleri arasında dolaşıp duruyordu, uzamaya başlayan sakalı Emeline'in hassas tenini hafifçe dağlıyordu. Sonra meme uçlarından birini ağzına alarak emmeye başladı, diğeriniyse parmaklarıyla örseliyordu. Bu iki haz noktası Emeline'in zevkle ve çaresizlikle inlemesine sebep oluyordu. Bu kadarı fazlaydı. Canı yanıyordu. Daha fazla dayanamayacaktı.

Titredi bir an etrafı karardı, o güzel sıcaklık bacaklarının arasından akarken gözlerini kapadı. Elleri iki yana düştü ama o yalamaya devam etti, bu kez göğüslerini serinletiyordu ve çok nazikti, dili her birinin üzerinde hafif hafif geziyor ve yeni kıvılcımlar yaratıyordu. Meme ucunu öpen dudaklarını hissetti.

Gözlerini açtı. Onun kahverengi gözleriyle karşılaştı, tam oradaydı, göğsü de ağzının tam altında. Bakışları çok yoğun ve orada nezaket yoktu.

"Daha fazla bekleyemeyeceğim," diye mırıldandı ve bacaklarını örten çarşafı çekti. Bacaklarını iki yana itti ve aralarına yerleşti, penisine eliyle yol gösteriyordu. Emeline'in merkezini buldu ve onu ayırarak içine girdi. Yeniden itti, içinde ilerlemeye başladı, hepsi girene kadar itmeye devam etti. Gözleri çaresizlikle kapandı ve inledi, içinde öylece durdu.

Emeline gülümsedi. Nasıl gülümsemezdi ki? Büyük bir haz duyuyor ve Emeline'in ona haz vermesine doyamıyor gibi görünüyordu. Samuel'in yanağına dokununca gözlerini açtı, inanılmaz bir şekilde parlıyorlardı.

"Bana gülüyorsun," diye homurdandı.

Başını iki yana salladı ve anlatmak için ağzını açtı ama Sam o sırada kollarının üzerinde dikildi, kalçasıysa onu iyice yatağa bastırıyordu. Sonra hareket etti. Geri çekildi ve yeniden içine girdi, sert ve hızlı. Emeline gözlerini kapadı, ne söyleyeceğini bile unutmuştu, hareket etmeye devam ettiği sürece gücenmesi ya da kızması umurunda bile değildi. Sertliği, darbeleri, hassas tenine sürtünmesi ve acımasızca hedefe doğru ilerlemesi, kendini ve onu hazdan hazza sürüklemesi...

"Bu iyi mi?" diye homurdandı.

Emeline cevap vermedi, şehvet denizinde yüzüyordu.

İçine girdi ve durdu, "Bu iyi mi, Leydim?"

Gözleri açıldı ve öfkeyle ona baktı. "Evet!" Kalçalarını yakalayarak onu yeniden harekete geçirmeye çalıştı. "Evet! Evet! Evet! Kıpırda, lanet olasıca!"

Ve Sam onu dinledi, ya kıkırdadı ya da hırladı, Emeline anlayamamıştı. Boğazından garip bir ses çıkmıştı ve Emeline o sırada yeniden gözlerini yummuştu. Ayrıca artık umurunda bile değildi. Umurunda olan tek şey vücudunun içinde yaptığı hareketlerdi. O sonsuz giriş çıkış ve o sonsuz haz. Acımasızlığı, sertliği ve Emeline'in, onun asla, asla ama asla durmasını istememesi.

Ta ki içinden o dalgalar art arda yükselene kadar. Yanağını avuçladığını hissetti ve kalçasını ona sürterek geriye doğru gerilmesini görmek üzere tam zamanında gözlerini açıp Samuel Hartley'nin kasılmalarını izledi.

SAM NEFES NEFESEYDİ, koştuğu zamanlarda bile bu kadar nefes nefese kalmıyordu. Genç kadın onu kurutmuştu ve bu çok güzel bir duyguydu.

Sam, Emeline'in üzerine yığıldı, ağırlığını vermemeye dikkat ediyordu ama aynı zamanda altındaki kadının her yerini de hissetmek istiyordu. Göğsüne dayanan memelerini, karnının altındaki göbeğini, dizlerine dolanan bacaklarını. Zihninin gerilerinde bir yerlerde bu kadına hükmetmek için ilkel bir dürtü bulunduğunun farkındaydı -onun kadını olmalıydı-, bunun nazik ya da gurur duyulacak bir dürtü olmadığını da farkındaydı. Bu düşünceleri kafasından uzaklaştırdı çünkü çok yorgundu ve düşünecek hali yoktu; ayrıca şu anki pozisyonu harikaydı.

Tabii genç kadın için harika olmayabilirdi.

"İn üstümden," diye mırıldandı Emeline.

Leydi Emeline'in bu kadar yalın bir şeyler mırıldanmasının bu kadar hoşuna gideceğini hiç düşünmezdi. "Seni eziyor muyum?"

"Hayır." Bir süre sustu, Sam onun uyumuş olabileceğini düşündü. Ama yeniden konuşmaya başladı. "Yine de üstümden in."

"Neden?" Başını onun yanındaki yastığa yerleştirdi, onunla yüz yüze yatarak ifadelerini seyretmek çok hoşuna gidiyordu.

Gözlerini açmadan burnunu buruşturdu. "Çünkü bu nezaket gereğidir."

"Ya. Ama ben bulunduğum yerde çok rahatım ve şu anda nezaketle ilgilenemeyeceğim."

Emeline'in gözleri hızla açıldı ve ona kaşlarını çattı. Tanrım, ne tapılası bir şeydi. Bunu ona söylemeyecekti ama onun öfkesinin yükselmeye başladığını hissetti.

"Benim rahatlığımın herhangi bir önemi yok mu?" diye üstelerken aristokrat aksanıyla konuşmaya başlamıştı.

"Hayır," dedi usulca, "hem de hiç yok."

"Hah." Bu pek dokunaklı bir tepki değildi ve Sam gülümsedi. Onun bu nidası çok hoşuna gidiyordu.

Emeline gözlerini yeniden kapadı, bu kez uykulu bir sesle konuşuyordu. "Kendinden çok eminsin."

"Öyleyim çünkü." Uzanıp yanağından öptükten sonra kulağına fısıldadı.

"Penisim hâlâ içinde."

"Kendini beğenmiş," diye mırıldandı.

"Evet, sen de öylesin."

Emeline homurdandı. "Hadi uyu artık, gösteriş meraklısı; adam."

Kendi kendine gülümsedi çünkü Emeline onu artık görmüyordu, örtüyü üstlerine çekti. Hâlâ ona kilitlenmiş bir şekilde duruyordu, emrini dinledi ve uykuya daldı.

EMELİNE ERTESİ SABAH erken bir saatte kendine geldi. Geceyi Samuel'in odasında geçirmiş olduğunun farkına vardı. Hâlâ yanında yatıyordu. Esasen -denemek için hafifçe kıkırdandı-hâlâ içindeydi. Bu da gizlice kaçmasını imkânsız kılıyordu.

Onu seyretti. Yüzü ona dönük yatıyordu. Genç adamın kalçası onunkinin üzerindeydi ama bedeninin üst kısmının çoğu yanındaydı, sadece kolu sahiplenircesine göğüslerinin üzerine dolanmıştı. Dudaklarının kenarlarındaki çizgiler yumuşamıştı, daha genç görünüyordu, kahverengi saçları bir erkek çocuğununkiler gibi dağılmıştı. Savaşın önce böyle mi görünüyordu?

Gözlerini açtı, bakışları Emeline'e kenetlendi ve farkındalıkla kararmaya başladı. Ses çıkarmıyor, bakışları yüzünde dolaşmaya devam ediyordu. Sabahın erken vakitleriydi, yeni uyanmıştı, muhtemelen darmadağın bir haldeydi ama arkasını dönemiyordu bir türlü. Sam'in kendisini incelemesine izin verdi, bakışları bir gece önce çıplak bedenine bakarken olduğundan çok daha yoğun ve anlamlıydı. Ne görüyordu acaba? Bir tahminde bulunamadı, başka bir zaman olsa anlamadığı şeyi ortaya çıkarmak için deli gibi uğraşrdı. Ama şu an odaya dolan hafif gün ışığında bu hassasiyetinin anı bozmasına izin vermeyecekti.

Samuel avucunu Emeline'in başının arkasına götürdü ve yüzünü daha yakından inceleyebilmek için onu iyice kendine çekti. Son anda gözlerini kapadı. Ve onu öpmeye başladı. Bu sabah dudakları çok daha yumuşak, çok daha rahat ve çok daha tembeldi. Dudaklarını dudaklarıyla hapsedti ama dili herhangi bir hareket yapmadı. Dudaklarını yavaşça onunkilerin üzerinde gezdirerek erotik dokunuşlarla öpmeye devam etti. Hiç acelesi yoktu, oysa içinde nasıl genişlediğinin ve sertleştiğinin farkındaydı, onu hissedebiliyordu.

Genç adam dirseklerinin üzerinde yükseldi ama öpüşmeyi kesmedi, onu sarmaladı, avuçları yüzündeydi, son derece sahiplenici ve koruyucu bir tavrı vardı. Hiç bu kadar büyük bir sevgiyle el üstünde tutulmamıştı. Genç kadın hiç bu kadar çok istendiğini hissetmemişti, bacaklarını biraz daha araladı ve kalçasını tam olarak onunkinin üzerine yerleştirdi. Genç adamın göğsündeki tüyler meme uçlarını gıcıklıyordu. Tahrik ediciydi. Emeline bunca sevgiye ve sevgi dolu bu sevişmeye dayanabileceğini hiç sanmıyordu. Bu ona açılması, içinde saklı tuttuğu her şeyin ortaya dökülmesi demekti. Ama yaşanan an onu içine çekti, üzerinde duran adamın özlemi onu tamamıyla baştan çıkardı.

Samuel ellerini yüzünden boynuna indirdi, oradan omuzlarına ve beline doğru okşayarak ilerledi. Kalçasında durdu, öpüşmeleri dikkatini dağıtmış gibiydi; dudaklarını yaladı, Emeline dilini emdi. Eli aşağı inmeye devam etti, dizine ulaştı ve onu tuttu. Dizini yukarı çekip kalçasının üzerine yerleştirdikten sonra penisini ona doğru iyice bastırdı.

Emeline, dudakları onun egemenliğindeyken inledi. Bu pozisyonda son derece açık ve savunmasız, bastırdığı anda kadınlığında her şeyi hissediyordu. Bundan hoşlandığından çok emin değildi, bu sakın dikkatli sevişmeden. Niyeti belki buydu belki de değildi ama ruhunu soyuyordu. Kendisine ne yaptığının farkında olması mümkün değildi. Onu her itmeye çalışmasında kalçasının yaptığı hareketlere yeniden kandı. Sam öpüşmeyi kesip başını kaldırırken tenine daha çok baskı uyguladı. Bu yeni his inlemesine sebep oldu, sonra kaşlarını çattı. Şu an ona bu şekilde bakması ne büyük bir kabalıktı! Bunun yapılmaması gerektiğini bilmiyor muydu? Şu an sadece bir haz denizinde yüzüyorlardı, her şey bundan ibaretti.

Her şey bundan ibaretti...

Sam biraz yana kayıp yeniden baskı uyguladığında bedeni sert ve ısrarcıydı, bu sadece fiziksel bir birleşme değildi. Fazlası vardı. Çok daha fazlası... Emeline panikledi, bu yoğun duyguların ağırlığı ezici olmaya başlamıştı. Başını çevirerek kollarıyla onu itmeye çalıştı ama Sam onu hiçbir çaba harcamadan yakaladı, bileklerini başının iki yanına yapıştırdı.

Emeline hıçkırdı; çaresiz ve öfkeliydi, en gizli duygularını açığa vurmak zorunda kaldıkça daha da öfkeleniyordu. "Dur."

Başını yavaşça iki yana sallayarak biraz daha bastırdı, o sert bedeni Emeline'in içinde çiçekler açmasına sebep oluyor, ona ne kadar hassas ve kırılgan olduğunu hissettiriyordu.

Sam'in göz kapakları da bir anlığına kapandı, o da yaptıklarına yenik düşmüş gibiydi. Sonra gözlerini açtı ve gözlerinin içine baktı. "Hayır."

Başını eğdi ve alnıyla saçının birleştiği noktadaki terleri yaladı. Dilinin nazik titreşimiyle, kalçasını yukarı kaldırıp yeniden aşağı indirişini ve penisinin tam doğru noktaya yaptığı, o karşı konulmaz güzellikteki baskıyı aynı anda hissetti. Bir kez daha hafifçe geri çekildi ama penisi hassas tenine inanılmaz bir güzellikte sürtünüyordu. Sonra yeniden aşağı indi, klitorisine sürtünerek... Emeline daha fazla karşı koyamayacaktı.

Paramparça oldu, o güne kadar sadece kendine sakladığı tüm sırları, endişeleri, üzüntüleri ve umutları sabah ayazına ve ona karşı açığa çıktı.

Ona...

Başını kaldırıp baktığında Samuel'in tohumlarını içine serperken onun da dişlerini gıcırdatarak ve titreyerek kendisinden farksız bir şekilde her şeyiyle savunmasız ve açık olduğunu gördü.

SABAHIN İLERLEYEN SAATLERİNDE, Emeline çay fincanını tutarken eli titredi. İçindeki fırtınanın dışa bu şekilde vurmasına kaşlarını çatarak tepki verdi, parmaklarının titreyişini durdurabilmek için ciddi bir çaba harcadı. Çevresindekilerin hiçbiri bu durumunun farkında değildi. Küçük, yuvarlak masada karşısında oturan ve ona kuşkulu gözlerle bakan Melisande dışında. Dostluklarda duyarlı olmak normal bir durumdu ama maalesef garip sorulara ve sevgi dolu bakışlara yol açardı.

Emeline hayattaki en yakın dostunun bakışlarından çekindi ve aklını bu sabah yaşadığı o duygu dolu ve karşı konulamaz sevişmeden başka bir şeye vermeye çalıştı. Ve bir gece öncekinden... Ve ondan önceki sabahtan... Kaşlarını çatarak çay fincanına baktı, hareketi kesilmişti. Belki de çok fazla seks beyninin çalışmasını engellemişti. Bu başka bir şey düşünmeyi başaramamasının açıklaması olabilirdi. Bir erkeği, uzun bacaklarını, geniş göğsünü ve o sert, hem de çok sert olan penisini hiç durmadan, saplantılı bir şekilde düşünmek hiç de sağlıklı bir durum değildi. Emeline fincanının üzerinden öksürerek suçlu suçlu Melisande'ye baktı.

"Bana verdiğin kitaptaki ilk masalı çevirdim. Adı Demir Yürek," dedi Melisande o sırada.

"Sahi mi?" Emeline bir anlığına da olsa endişelerinden sıyrıldı. Masalı hatırlamıştı. Demir Yürek. Bu cesur, güçlü ve dürüst bir adamın hikâyesiydi. Samuel gibi bir adamın, diye düşündüğünü fark ediverdi. Ne garip.

Melisande boğazını temizledi. "Lord Vale dün gece seni soruyordu."

Emeline çayını neredeyse döküyordu. Telaşla fincanı masaya koydu. Bu tür bir kaçamağa hiç hazırlıklı olmadığı yine ortaya çıkmıştı. Sinirleri bir anda gerilmişti. "Ona ne söyledin?"

Melisande kahverengi kaşlarını kaldırdı. "Hiçbir şey. Zaten beni fark etmedi bile." Emeline arkadaşının kendine olan güven problemiyle karşı karşıya kalınca kendi sorunlarını unuttu. "Saçmalama. Seni elbette fark etmiştir."

"Adımı bile bilmiyor."

"Ne?"

Melisande başıyla onayladı, düzgün kaşlarında herhangi bir kendine acıma ifadesi yoktu. "Kim olduğum hakkında en ufak bir fikri dahi yok."

Emeline bir sürü genç ve güzel kızın arasında oturmakta olan nişanlısına baktı. Abartılı hareketlerle anlatmakta olduğu bir hikâyenin ortalarındaydı ve sağ eli yanında oturan kadının şapkasına çarpmak üzereydi. Melisande'ye yine saçmalamamasını söylemek istiyordu ama Jasper gerçekten de Melisande'nin adını bilmiyordu. O hep çevresindeki güzel kadınlara ilgi gösterirdi. Bu beklenmedik bir şey değildi. Erkekler çoğunlukla böyle konularda

çok daha sığ oluyorlar, kadınların zekâsından çok görüntüsüyle ilgileniyorlardı. Çoğu erkek. Samuel diğer köşede kız kardeşi ve Bayan Ives'le oturuyordu; oldukça yaşlı bir kadındı. Kadın ona bir şey söyleyince başını ona doğru eğdi ama Emeline'in ona baktığını anlamış gibi gözlerini ona çevirmişti.

Emeline başını başka yöne çevirdi, yanaklarına hücum eden sıcaklığın farkındaydı. Lanet olasıca adam. Bu sabah bedenini hazdan ağrılar duyacak hale getirmekle yetinmemiş, beynini de işgal etmeye girişmişti.

"... önlem aldığını umuyorum" diyordu karşısında oturmakta olan Melisande.

"Ne?" Emeline'in sesi çok tiz çıkmıştı.

Arkadaşı ona ne düşündüğünü biliyormuşçasına bir bakış attı. "Dedim ki, umarım dün gece korunmuşsundur."

Emeline ona baktı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Bebek olmasını engelleyecek bir önlemden..."

Emeline âdeta boğuluyordu.

"İyi misin?" Can dostu bu soruyu, sohbeti açan kendisi değilmiş gibi sormuştu.

Emeline bir yudum çay içmeyi düşünürken başını iki yana salladı. Aslında geceyi Samuel'le birlikte geçirdiğini inkâr etmeyi tasarlamıştı ama şu an konu bu aşamayı geçmişti. Ve çok daha önemli bir mesele ortaya atılmıştı. "Pek sayılmaz. Nasıl... Nasıl?.."

Melisande büyük bir ciddiyetle ona baktı. "Önlemini almadan bir ilişkiye nasıl atlayıverdiğini gerçekten anlayamıyorum. Kadın vücuduna uygun birtakım süngerler var ve..."

"Sen bunları nereden biliyorsun?" diye sordu Emeline, gerçekten merak ediyordu. Melisande evlenmemişti ve büyük bir olasılıkla da bakireydi.

"Kişi bir konuyla ilgileniyorsa bu konuda pek çok kitaptan bilgi alabilir."

Emeline'in gözleri iyice açıldı. "O konuda kitaplar mı var?"

"Evet."

"Aman Tanrım."

"Dikkatli ol," dedi Melisande yine büyük bir ciddiyetle. "Önlem aldın mı?"

"Sanırım bunun için çok geç," diye mırıldandı Emeline.

Eli dantellerle kaplı karnının üzerinde dolaşmaya başladı, bunu fark ettiği anda elini oradan çekti. Bu kadar önemli bir meseleyi nasıl düşünememişti? Bir bebek olma olasılığı oldukça ciddi bir durumdu ve bunu kaldıramazdı. Jasper oldukça açık görüşlü bir adamdı ama o bile bir başkasının çocuğunu vâris olarak kabul etmekten hoşlanmazdı. Eğer karnında bir çocuk taşıyorsa Samuel'la evlenmek zorundaydı. Bu düşünce karnına ağrılar girmesine sebep oldu. Böyle bir adamla birlikte yaşarsa kaçıp saklanacak hiçbir yeri olamazdı. Ona tamamıyla açılmıştı; duygularını, korkularını, her şeyini bu adama açmıştı. Kendisini daha önce hiçbir erkeğin görmediği bir şekilde görmüştü ve bundan hiç hoşlanmıyordu. Ona pek çok şey yaptırabilir, istemediği duyguları yaşatabilirdi ve bunların hiçbirinden kaçıp saklanamazdı.

Hissettiği bu dehşet duygusu yüzüne de yansımış olmalıydı, Melisande eğilerek elini ellerinin üzerine koydu. "Panik olma. Bunu anlamak için henüz çok erken; endişelenmen için hiçbir sebep olmayabilir. Ama" kaşlarını çatarak devam etti, "bu ilişki düşündüğümde daha uzun bir zamandan beri varsa..."

"Hayır," diye inledi Emeline. "Hayır. Sadece..." Ancak cümlesini bitiremedi. Melisande onun hakkında ne düşünüyordu? Çok az tanıdığı bir adamla birlikte olmuştu, hem de nişanlısının bulunduğu ortamda yapmıştı bunu.

Arkadaşı elini okşadı. "O zaman üzülecek bir şey yok. Partinin tadını çıkar ve lütfen bir daha önlem almadan ilişkiye girme."

"Elbette girmeyeceğim." Emeline içini çekti. "Bir daha ona bakmayacağım bile. Kesinlikle bu işe..." Cümlesini tamamlamadan omuzlarını dikleştirdi. "Ondan uzak duracağım. Bir daha olmayacak."

"Hımm." Melisande'nin mırıltısında bir duygu yoktu ama gözlerinde şüpheler dolaşıyordu.

Ve Emeline arkadaşını suçlayamazdı. Denemişti ama sesi kendine bile inandırıcı gelmemişti. İstemeden bakışları Samuel'in oturmakta olduğu köşeye kaydı. Ona bakıyordu, gözleri kısılmıştı. Başkaları için normal görünüyor olabilirdi ama Emeline için hiç de öyle değildi. O gözlerde arzu, sahiplenme ve kendine duyduğu güven vardı. Bu adam savaşı vermeden onu bırakmayacaktı.

Tanrım, kendini nasıl bir işe bulaştırmıştı?

Bölüm On Dört

Demir Yürek ertesi sabah şafak vaktinde uyandı -sessizliğinden kurtulmasına tam bir gün kala-, bir kadın çığlık atıyordu. Mürebbiye darmadağın durumdaki çocuk odasının kapısında durmuş çığlıklar atıyordu. Odadaki bütün mobilyalar kırılmıştı, duvarlar kıpkırmızı kanla kaplıydı ve daha da kötüsü, daha, daha da kötüsü bebek ortada yoktu. Çocuk odası kısa bir süre içerisinde saray ahalisiyle doluverdi; nöbetçiler, hizmetliler, aşçılar ve hizmetçilerle. Hepsi bu zamana kadar oğlunun uyuduğu odada kanlar içinde yatmakta olan Demir Yürek'e bakıyordu. Prenses Solace bütün bu kalabalığı itip öne çıkarak kocasına yaklaştı, onu gözlerinde büyük bir acıyla tutana kadar yüreğinin bu kadar acıyabileceğini hiç düşünmemişti...

Demir Yürek'ten

Ondan kaçıyordu. Bu sabah yaptıkları garip ve kaçamak dansın ardından Sam bunu gayet iyi anlamıştı. Odaya girdiği anda arkasını dönmüştü. Sam ona doğru her zamanki yavaş adımlarıyla ilerlerken o bir bahane bulup son hızla odadan ayrılmıştı. Bu oyunu üst üste pek çok kez oynamışlardı ve Sam boşu boşuna didinip durmuştu. Artık onu yakalama girişimlerinin partiye diğer katılanlar tarafından fark edilecek olmasını umursamıyordu. Tek derdi onu bir köşeye kısırmaktı. Ondan her kurtuluşu, Samuel'in sadece kamçılanmasına ve daha da kararlı olmasına sebep oluyordu.

Şu anda hep birlikte kütüphanedeydiler, yağmur hâlâ dinmediği için bugünkü parti de içeri taşınmıştı. Bu kez beklemedeydi, yanına gitmemişti, sadece uygun anın gelmesini bekliyordu. Genç kadın arkadaşı Bayan Fleming'le bir köşede oturuyordu. Emeline'in yanındaki bu kadın ondan çok daha sade ve karamsar bir güzelliğe sahipti ama gözleri oldukça keskindi ve Sam'in her hareketini takip ediyordu. Ya Emeline itiraf etmişti ya da kadın ilişkilerini tahmin etmişti. Bunun bir önemi yoktu. Bayan Fleming mükemmel bir bekçi köpeği olabilirdi ama avıyla arasına girmesine izin vermeye hiç niyeti yoktu.

Sam yüzünü buruşturarak başka bir yöne baktı. Daha önce arzuladığı hiçbir kadına karşı hiç böylesine ilkel ve nezaketsiz duygular hissetmemişti. Kontrolünü kaybettiğinin farkındaydı -hatta kendini kontrol etme sınırını çoktan geçmişti- ve yine de kendine engel olamıyordu. Onu istiyordu. Onun bu reddedişi çıplak teninin üzerinde uzun süre duran bir buz etkisi yaratıyordu. Acı veren. Kabul edilemez. Samuel'i sevmesine izin vermişti, bu şekilde kendini geri çekemezdi. Bunların altında bir türlü kabullenmeye yanaşmadığı büyük

bir acı vardı. Onu incitmişti, hem gururunu hem de varlığının özünü. Bu çok canını yakıyordu, dayanılmazdı; bir an önce bunu sona erdirmeliydi.

Ona ihtiyacı vardı.

"İskambil oynamaya gelecek misin?" diye sordu Rebecca. Yaklaştığının bile farkına varmamıştı.

"Hayır," dedi dalgın bir tavırla.

"Pekâlâ, ama Leydi Emeline'e bir köpeğin sosise baktığı gibi bakmayı kes artık."

"Öyle mi yapıyorum?"

"Evet," dedi çileden çıkarak. "Her an salyaların akabilir ve bu hiç hoş olmaz."

Başını çevirerek kardeşinin yüzüne odaklandı. "O kadar vahim mi?"

"Diğerlerine olmayabilir ama ben senin kardeşimim. Bazı şeyleri görürüm."

"Evet, görürsün." Bir süre onu inceledi. Elbisesinin sarısı onu daha da parlak gösteriyordu. Kız kardeşinin buradaki pek çok kadından çok daha güzel olduğunu fark etti.

"Eğleniyor musun? Sana bunu hiç sormadım."

"İlginç." Gözlerini kaçırarak yere baktı. "Başlangıçta kimsenin benimle konuşmayacağından korkuyordum ama bunu hesaba katmamıştım. Diğerleri bana karşı çok hoş davranıyor. Yani çoğu."

Kaşlarını çattı. "Sana kötü davranan kim?"

Elini sabırsızlıkla salladı. "Hiç kimse. Önemi yok. Boş ver, olay çıkarma."

"Ben senin ağabeyim; boş veremem ve olay çıkarmam gerekebilir," dedi şaka yapar gibi görünmeye çalışarak.

İstedığı etkiyi yaratamamıştı çünkü Rebecca esprisine gülümsemedi. Sadece ona soran gözlerle bakmaya devam etti.

İçini çekerek yeniden denedi. "Bay Green'le birlikte olduğunu görmüştüm."

"E-vet." Rebecca sözcüğü söylerken zorlanmıştı ve sesi son derece dikkatliydi. Başını yere eğmişti ama göz ucuyla bahsi geçen şahsa baktı. Bay Green o an diğer kâğıt oynayanların yanındaydı.

Sam kendini çok kötü hissetti. Rebecca ona kâğıt oynamayı teklif etmişti. Bay Green'e yaklaşabilmek için bir bahane bulmaya uğraşıyordu. Gülümseyerek kolunu omzuna attı. "İskambil oynayalım mı?"

Rebecca gözlerini kısarak ona baktı. "Oynamak istemediğini sanıyordum."

"Olabilir, fikrimi değiştirdim."

Çok aptalca bir şey söylemiş gibi içini çekti. "Samuel, iskambil falan oynamak istemiyorsun."

"Evet, ama senin kâğıt oynamayı istediğini düşündüm," dedi usulca. Yanlış bir yola saptığını fark eder gibi olmuştu. Ya da tamamıyla yolun dışına çıkmıştı.

"İstiyorum ama senin düşündüğün sebepten dolayı, değil. Bay Green'in nasıl kakhaha attığını duydun mu?"

"Evet."

"Tamam o zaman," dedi konu kapanmış gibi. Ellerini daha sağlam durmak ister gibi birbirine kenetledi. "Bay Craddock'un ölmüş olduğunu duydum."

Hüzünle ona baktı. "Evet, doğru."

"Çok üzüldüm. Muhtemelen dul eşi hiçbir şey bilmiyordu."

"Hayır. Soruşturmaya devam etmek için Londra'ya dönmeyi beklememiz gerekiyor." O zaman Thornton'u köşeye kıştırılabilecekti. Rebecca'nın omzunun üzerinden Emeline'in odanın dışına doğru yürüdüğünü gördü. Lanet olsun! "Beni affet."

"Yine kaçırdın sanırım" dedi Rebecca başını çevirmeye gerek bile görmeden.

Eğilerek siyah saçlarını geriye doğru toplamış olduğu şakağından öptü. "Çok anlayışlı bir kardeşsin."

Rebecca, "Ben de seni seviyorum," diye mırıldandı.

İrkilerek durup ona baktı. Kız kardeşi büyümüş, yetişkin bir 'kadın' olmuştu ve o bunu fark etmemişti ama onu seviyordu. Onun endişeli gözlerine bakarak sırtıttı.

Ve odadan çıktı, avının peşindeydi.

SÖMÜRGELERDEN GELEN BİRİSİYLE GİZLİ İLİŞKİYE girmenin en büyük sorunu bu olmalıydı: Nerede durması gerektiğini bilmiyordu.

Hizmetlilerin loş koridorunda hızla ilerlerken başını çevirip arkasına baktı. Rezil adamı göremedi ama arkasında bir yerlerde olduğunu hissediyordu. Bir başka erkek, eline çıkış ruhsatının verilmiş olduğunu çoktan anlardı. Tüm sabahı ona bakmadan ve onunla sohbet etmeden geçirmişti. Onunla tüm ilişkisini kesmişti ama Samuel vazgeçmemişti. Ve işin en kötü yanı, onun bu azmi içinde bir şeyleri ateşliyordu. Onu bu şekilde takip etmesi kendisini ne kadar çok istediğini gösteriyordu. Bu da için için göğsünü kabartıyordu.

Çok yorucu bir şekilde olduğu ortadaydı elbette.

Emeline köşeyi döndü, tamamıyla kaybolmuştu, karanlıkta kocaman bir elin onu yakalamasıyla birlikte çılgılığı bastı. Samuel onu tozlu bir perdenin arkasına çekti. Burada depo olarak kullanılan küçük, kovuğa benzer bir yer vardı; Emeline duvarın önüne dizilmiş olan fişları seçebiliyordu. Burası çok küçük bir yerdi ve onunla göğüs göğüse durmak zorundaydı, bu garip bir ses çıkarmasına sebep oldu.

"Sus," diye mırıldandı saçlarının arasından kışkırtıcı bir tavırla, "çok gürültü yapıyorsun."

"Neredeyse inme iniyordu," diye homurdandı Emeline. Onu göğsünden itmeye çalışmak boş bir çabaydı, vazgeçerek onu süzmeye başladı. "Ne yaptığını sanıyorsun?"

"Seninle konuşmaya çalışıyorum," diye mırıldandı Sam. Sesinde acı bir ton vardı ve aralarındaki kat kat kumaşa rağmen onun ne kadar sertleşmiş olduğunu hissedebiliyordu. Bezgin bir ses tonu vardı, içindeki diğer kadın bundan çok hoşlandı. "Bu hiç de kolay değil."

"Çünkü ben seninle konuşmak istemiyorum." Kendi kendine söz vermiş olmasına rağmen onu göğsünden itti ama Sam bir milim bile kıpırdamadı.

"Küçük huysuzun tekisin," dedi.

"Seni artık görmek istemiyorum. Seninle artık konuşmak istemiyorum." Öfkesi iyice kabardı ve göğsüne vurdu. "Bırak beni!"

"Hayır."

"Bu şekilde devam edemeyiz," dedi Emeline. Çenesini sıktı ve sert bir sesle devam etti. "Güzeldi ama bitti."

"Ben öyle düşünmüyorum," dedi Samuel.

"Bu bir taşra ilişkisinden başka bir şey değildi. Yakında şehre döneceğiz ve her şey eskisi gibi olacak. Kendi yoluna gitmelisin," dedi Emeline.

"Bu işe yarar mı?" dedi Samuel, eğleniyor gibiydi, ettiği onca incitici söze aldırmamıştı.

"Ne?" diye sordu Emeline büyük bir rahatsızlıkla.

"Erkeklerle emir vermek." Samuel'in sesi kısıkta ama o küçük kovukta kulağına bağırıyormuş gibi geliyordu. "Eminim yarıyordur. Muhtemelen kuyruklarını bacak aralarına sıkıştırıp sürünerek uzaklaşırken bu keskin dilin açtığı yaraları yalayarak iyileştirmeye çalışıyorlardır."

"inanılmazsın!"

"Sen de her seferinde bildiğini okumak gibi bir şımarıklığa sahipsin."

"Değilim." Emeline onun yüzünü görebilmek için bir adım geri attı. "Benim hakkımda

hiçbir şey bilmiyorsun."

Samuel ona hâlâ çok kızgındı ve kısa bir süre sessizlik oldu.

Sam konuşmaya başladığında sesi hem çok ciddi hem de çok çekiciydi. "Keskin bir dilinin olduğunu, zeki olduğunu ve her zaman hoşla gitmeyecek fikirler üretebildiğini biliyorum. Ve bunları sürekli olarak saklamaya uğraşıyor, diğer kadınlar gibi olmaya çalışıyorsun; içi boş, tatlı, küçük bir beze gibi."

"Bir kadın tatlı olmalı," diye fısıldadı. Onun hakkında bu tür şeyler bilmesi çok can sıkıcıydı. Birlikte olurken yaşanan samimiyetten çok daha beter bir durumdu bu. Bunları her zaman örtmeyi bilmişti ya da o öyle sanıyordu. Bir kadın tatlı, çıtı pıtı bir şey olmalıydı, keskin dilli ve her an bir şeyler düşünen birisi olmamalıydı. Çok güçlü bir kadındı; kendine yeten, son derece erkeksi. Aslında bunlar Samuel'a itici gelmeliydi.

"Bir kadın böyle mi olmalı sence?" diye sordu Sam kadının şakaklarına doğru. "Bu ülkede çok fazla kural var, bunlara nasıl tahammül ettiğini anlayamıyorum."

"Ben..."

"Ben aksi kadınları severim." Dili kulak memesinde mi geziyordu? "Ekşi ve keskin şeyleri severim, tıpkı yeşilken toplanmış elmayı sevdiğim gibi."

"Yeşil elmalar karnını ağrıtır," diye mırıldandı genç kadın onun göğsüne doğru. Boğazında bir hareketlenme vardı, gözyaşlarının tehdidi altındaydı. Bunu yeniden yapmaya nasıl cüret ederdi? Bariyerlerini nasıl yıkardı? Duvarlarını kâğıttan bebek evleri gibi nasıl alaşağı ederdi?

Sam güldü. Emeline bu gülüşün sarsıntısını ensesinde hissediyordu. "Yeşil elmalar asla karnımı ağrıtmaz. Ve en güzel turtalar onlardan yapılır. Diğer elmalar çok tatlıdır ve pişirilince pelte gibi olur. Ama yeşil bir elma," elleri eteklerindeydi, onları kırıştırıyor, yukarı doğru çekiyordu, "biraz şeker ve baharatla hayata geçer. Tam damak zevkime uygun."

Dudaklarını onunkilerin üzerine kapadı ve Emeline yine kendini kaybetti. Sarhoş eden bir tadı vardı. Emeline ona mayhoş geliyor olabilirdi ama Sam onun için bir kahveydi; koyu ama tatlı, aromalı ve kesinlikle erkeksi. İçini çekerek ağzını açtı, onu içmek istiyordu. Bu son kez olacaktı; sonra bu çılgınlığa bir son vermeliydi. Bu düşünceleri zihninden uzaklaştırdı ve sadece hissetti, o haz denizinde yeniden yüzmeye başladı, kolları etrafını sarmıştı, dili ağzında, bütün ağırlığıyla üzerindeydi.

Koridordan ayak sesleri geldi. Emeline öpüşmeyi bıraktı, neredeyse inleyecekti ama Samuel ağzını eliyle kapadı.

"Aklını mı kaçırmış?" Aksi bir ses tam arkalarında, saklandıkları perdenin önünde bağıırıyordu. "Büyük salonda tenis oynamaya kalkışmak. Hay Tanrım!"

Emeline bakışlarını yere indirdi ve perdenin hemen altında duran kocaman tokalı bir çift ayakkabı gördü. Dehşet içinde Samuel'a baktı. Samuel'in dudakları titriyordu ve eli hâlâ ağzının üzerindeydi. Bu rezil adam eğleniyordu! Gözlerini kısarak ona baktı. İki adım ötede duran adamın dikkatini çekecek olmasa çoktan yumruğu geçirmişti.

"Orada yapabilecekleri fazla bir şey yok ama." İkinci adam konuşmaya başladı, sesi daha yüksek çıkıyor, biraz da dili sürçüyordu, sarhoş bir hizmetliye benziyordu. "Kibarlar, eğlenmeliler değil mi?"

"Evet ama tenis oynamak?" İlk adamın sesi nefret doluydu. "Hem de evin içerisinde? Neden iskambil oynamakla yetinmiyorlar, zar da atabilirler."

"Zar atmak mı? Saçmalama dostum, zenginler asla zar atmaz."

"Peki neden? Zar atmanın nesi varmış, sorarım sana?"

Emeline, Samuel'in kahkahasını tutabilmek için uğraştığının ve deli gibi sarsıldığının farkındaydı. Bunun neresini komik bulduğunu anlayamıyordu. Bulunma korkusuyla birazdan orada ölüverecekti. Bacağını kaldırıp ayakkabısının topuğunu mokasenlerinin üzerine

yerleştirince ateş saçan gözlerini ona çevirdi. Emeline bir an onun soğukkanlılığını kaybettiğini düşündü. Aklını başına getirebilmek için topuğunu ayağına bastırdı ama onun ayağına basması Samuel'i sadece daha da eğlendirdi. Gözlerinde sessiz bir kahkaha belirdi. Emeline sesini çıkarmadan aynı şekilde bakmaya devam etti. Samuel elini ağzının üzerinden çekti ve dudaklarını oraya yerleştirdi. Onu sessiz bir şekilde, deliler gibi öptü.

Perdenin önünden bir i çekiş duyuldu. "Yanında tütün var mı?"

"Evet, al burada."

"Teşekkür ederim."

Tanrım, pipo içmeye hazırlanıyorlardı! Bu fikir Emeline'i yine dehşete sürükledi ama Sam dilini ağzına ittirdi ve dehşet hazla karıştı, ikisi de artıyordu. Samuel yeniden etekleriyle uğraşmaya başladı. Kumaş kalçalarının üzerine çıkarken hışırdadı ve Emeline dondu.

Perdenin dışında duran adamlardan birisi ksrd. Tütün kokusunu alabiliyordu artık. İki bir den pipolarını yakmış olmalıydı. Sonra Samuel'in uyluklarının üzerindeki çıplak kıvrımlara dokunmaya başladığını hissetti ve her şey aklından çıkıp gitti.

"Neden tenis oynamak istiyorlar sence?" diye sordu kısık sesli olan.

Samuel tüyleriyle oynamaya başlamıştı, uzun parmakları o noktaya doğru uzanmakla meşguldü. Omuzlarına yapıştı, aklı karışmıştı, endişeliydi ve son derece uyarılmış durumdaydı.

"Bilmiyorum," diye cevap verdi yüksek sesli olan. "im bovlnginden iyidir. En azından içeride."

Samuel başını kaldırıp gözlerinin içine baktı. şeytani bir gülümsemeyle cinsel organının u noktasına dokundu. Parmağı klitorisini bulduğunda Emeline inlememek için elinden geleni yaptı. Samuel hafifçe başını sallayarak o güzel tomurcuğun üzerinde daireler çizmeye başladı.

"Pencereler ne olacak?"

"Pencerelerin nesi varmış?"

"Büyük salonda pencereler var."

"Ee, evet ne olmuş onlara?" Yüksek sesli olan hırınlaşmaya başlamıştı.

Samuel gülmesine engel olmak için dudaklarını ısırdı ama Emeline korkuyla dolu bir mutluluk yaşıyordu. Uşaklar perdeyi açtıkları anda belden aşağısı çıplak olan Emeline'i ve onun kadınlığını okşayan Samuel'in kocaman elini greceklardı. Kalın parmağını içine yavaşça sokarken gözlerini ondan hiç ayırmadı. Başparmağı da hâlâ o hassas noktaya bastırmaya devam ediyordu. Emeline ağzını açtı ve gözlerini Sam'den ayırmadan sessiz bir inilti bırakıverdi.

"Tenis topları onları kırar, değil mi?" dedi kısık sesli olan.

Bu adamlar ne samalıyordu? Aslında meşgul oldukları sürece bunun bir önemi yoktu. Samuel parmağını yavaşça geri çekti ve sonra hızla yeniden içeri soktu, kalçaları titremeye başlamıştı. Buna fazla dayanamazdı, onları ele vermek üzereydi. Emeline yapabileceği tek şeyi yaptı. Ellerini Samuel'in boynuna doladı ve onun dudaklarını dudaklarının üzerine çekti. Samuel parmağını hızlandırdı. Emeline ağzını açarak geç adamın diline davetiye çıkardı. Ona ihtiyaı vardı. Duyguları, coşkusu çok yoğundu. Onun zerine tırmanıp dilini emmek istiyordu, ona boyun eğdirmek ve kendini sunmasını istiyordu. Onca adamın arasında neden bu adamın onun üzerinde böylesine bir gücü vardı? Yoğun bir zlem yaşıyordu ve hayatının merkezindeki o boşluğu sadece o doldurabilirdi. Nefesi kesildi çünkü içini gerçekten de doldurmaya başlamıştı, ikinci parmak birincinin yanına eklenmişti. Her ikisini de içine sokmuştu ve onları açarak yolu geişletmeye başladı. Emeline sırlışıklam olmuştu ve bu bile utanmasını sağlayamadı. Coşku ve haz her yanını sarmıştı ve bunun durmasını hiçbir şekilde

istemiyordu.

"İşe geri dönsek iyi olacak," dedi kısık sesli olan. Koridorun taş zemininde sürtünen bir ayak sesi duyuldu, adam piposunu söndürmüştü. "Mahzene bakmamız gerekmez mi?"

"Saçmalama dostum, tenis malzemeleri mahzende olmaz."

"Madem çok akıllısın, o zaman bana nerede olduklarını söyle." Kısık seslinin sesi onlar ilerledikçe duyulmaz oldu ve sonunda ortam sessizleşti.

Ah, Tanrım. Samuel bu süre zarfında parmaklarını oynatmayı ve onu öpmeyi hiç kesmemişti ve Emeline ilk sarsıntıların eşğine gelmişti. Öpüşmeyi bırakarak içini çekti, çığlık atmamak için dudaklarını ısırıyordu.

Sam aniden parmaklarını çekiverdi, onu belinden yakalayarak yukarı kaldırdı ve kalçasını özenle fiçilerden birine yasladı. Bacaklarının arasına girdi, Emeline çılgına dönmüş bir şekilde gözlerini açarak onun pantolonunu indirişini izledi.

"Tanrım!" Bu bir kükremeydi. Kendini serbest bıraktı ve içine giriverdi, kocaman ve sıcak ve hareketli. "Tanrım!"

Tırnaklarını Samuel'in omuzlarını saran ceketine geçirdi ve ona yaşama tutunurcasına tutundu, bacaklarını kalçasına sardı. İçinde son hızla hareket ediyor, girip girip çıkıyordu; tekrar, tekrar, tekrar... Biraz önceki orgazmı tamamlanamadan bir yenisine geçmişti, çok daha yüksek, tatlı ve aynı zamanda acılı bir noktaydı bu. Samuel bir elini genç kadının başının arkasındaki duvara koymuştu, bir diğeri de kalçasındaydı, penisi ayırık bacaklarının arasına gömülüydü. Emeline onun ceketinin kolunu yırttı ve dişlerini bembeyaz keten gömleğinin üzerinden omzuna geçirdi. Onu ısırırken gözlerini mutlulukla yummuştu. Penisi onun tadını çıkarırken bir süre daha ona asılı kaldı. Sam o çığlık atacak hale gelene kadar son hızla itirmeye devam etti ve tam o anda başını yakalayarak onu öpmeye başladı, dudakları iyice açılmıştı ve boşalırken inliyordu, o dev gibi vücudu tümüyle sarsılıyordu. Emeline içine akan sıcak tohumlarını hissediyordu. Ve doruk noktasına yükselirken bile bir şeyi çok iyi biliyordu.

Bu son olmalıydı.

"SENİNLE KONUŞABİLİR MİYİM?" diye sordu Emeline Jasper'a o akşamüstü. Onu üst koridorda yakalamıştı. Misafirler akşamüstü yiyecek bir şeyler bulmak üzere yemek odasına doğru ilerliyorlardı.

"Elbette." Her zamanki gülümsemesiyle ona baktı. Emeline o an kendisiyle hiç ilgilenmediğinden emindi.

"Jasper." Koluna dokundu.

Jasper durarak ona döndü, kaim kaşları birleşmişti. "Ne?"

"Önemli."

Jasper'in gözleri onunkileri inceledi. Bu gözler çoğu zaman muğlak bakar, oynamayı sevdiği aptal adam rolünü çok iyi oynardı. Onun aslını görmek, maskenin ardındaki adama bakabilmek çok ender yapabildiği bir işti. Şu an ona bakıyordu. Gerçekten ona bakıyordu. "İyi misin?"

Derin bir nefes aldı ve gerçek utanç verici bir şekilde dudaklarının arasından kaçırverdi. "Hayır."

Jasper gözlerini kırptırdı, başını kaldırıp kimse var mı diye koridoru inceledi. Evin arka tarafındaydılar ama hâlâ etrafta bir kaç kişi vardı; yemekleri taşıyan hizmetçi, uşaklar ve yan odada toplanmak üzere ilerleyen misafirler. Jasper elini tutarak onu başka bir koridora açılan bir kapıdan geçirdi. Buraya açılan birkaç kapı vardı, gelişigüzel bir tanesini seçti. Kapıyı açarak başını içeri uzattı.

"Bu olur." Emeline'i içeri çekerek kapıyı arkalarından kapadı. Burası küçük bir oturma ya

da çalışma odasıydı, kullanılmadığı kesindi, şömine boştu ve eşyaların çoğu çarşaflarla kaplıydı. Kollarını göğsünün üzerinde birleştirdi. "Anlat bakalım."

Ah, bunu ne çok isterdi! Onu zorlamaya başlayan bütün sırlarını bir çırpıda söyleyivermeyi. Ona her şeyi anlatmak kendisini nasıl da rahatlatırdı, Jasper da omzunu okşayarak, "Geçti, geçti artık," derdi.

Ama demezdi. Jasper bir ağabey kadar yakın olduğu tek kişi olabilirdi, ilişkilerde ve cinsellikte skandal yaratacak derecede liberal de olabilirdi ama sonuçta o bir vikonttu. Son derece köklü ve saygın bir aileye bir vâris kazandırması bekleniyordu. Nişanlısının gizlice bir adamla buluşuyor olması ona keyif vermeyecekti. Bunu belli etmeyebilirdi ama Emeline er geç onun bunu önemseyeceğini biliyordu.

Yüzüne bir gülümseme yapıştirarak yalan söylemeye başladı. "Burada daha fazla kalmaya dayanamayacağım artık. Bunu gerçekten yapamayacağım. Biliyorum, daha sabırlı olmalı, Leydi Hasselthorpe'a ve onun saçma sapan konuşmalarına ve bu iğrenç ev partisine tahammül etmeliyim ama yapamayacağım. Beni Londra'ya götürebilme imkânın var mı, Jasper? Lütfen."

Ona doğru bakan yüzünden hiçbir şey anlaşılmıyordu. Ne tuhaf, sürekli abartılı ifadelerle konuşan bu adam canı istemediğinde anlaşılmaz olabiliyordu. Emeline sözlerini bitirdiğinde ölümcül bir sessizlik çöktü, sonra kurulmuş bir oyuncak gibi yüzündeki ifade değişti ve konuşmaya başladı.

"Elbette, sevgili Emmie, elbette! Eşyalarımı hemen toplatırım. Yarın sabahı bekleyebilir miyiz, yoksa..."

"Bir sakıncası yoksa bugün gidelim. Hem de hemen, lütfen." Bu onayı aldığı anda Emeline mutluluktan neredeyse ağlayacaktı.

Eğilerek dudaklarını Emeline'in yanağına sürttü. "Pynch'e hemen haber vereyim." Ve odadan çıktı.

Emeline kendini toparlayabilmek için bir süre durdu. Duygularının üzerindeki kontrol gücünü kaybetmiş olması çok kötü bir durumdu. Kendini hep akıllı başında bir kadın olarak görürdü. Duygusuz, diğerlerinin güvendiği bir kişilik. Babası öldüğünde bile çok fazla ağlamamıştı; Cristelle teyzeyi toparlayıp, malikâneyi ve yönetimini bir sonraki konta devrederek küçülen ailesiyle Londra'ya taşınmıştı. İnsanlar onun mantığına ve sağduyusuna her zaman hayran olurlardı. Şimdiyse tam bir çocuk gibiydi; her duygu içinde fırtınaların kopmasına sebep oluyordu.

Odasına doğru ilerlemeye başladı, bir av hayvanı gibi her an tetikteydi, avcıdan korkuyordu. Bu ne uygun bir benzetmeydi aslında! Samuel bir avcıydı; hem de iyi bir avcı! Bu sabah onu avlamıştı, köşeye kısırmış ve dilediği her şeyi yapmıştı. Yüzünü buruşturdu. Hayır, bu tam olarak doğru değildi. Samuel onu kovalamış olabilirdi ama o da yakalanmış olmaktan oldukça mutluydu; hatta o dilediklerini yaparken kendisi de dilediklerini yapmıştı. Ve asıl sorun da buradaydı. Bu adama karşı savunmasızdı. Tensel isteklerin esiri olabileceğini hiç düşünmemişti ama maalesef şu an o adama karşı koymayı beceremediği için kaçıyor. Muhtemelen her zaman ahlaksızlığa yatkın olmuştu bunun farkında değildi. Sebep ya buydu ya da bu adam içinde böyle bir his uyandırıyor.

Odasına girerken bu fikirleri kafasından uzaklaştırdı. Harris evde yaşayan iki hizmetçi eşliğinde eşyalarını toplamakla meşguldü.

Emeline içeri girince ona baktı. "Yarım saat sonra tamamıyla hazırız, bu leydi hazretleri için uygun mu?"

"Teşekkür ederim, Harris."

Emeline kapıdan dışarı baktı, yeniden dışarı çıkmadan önce koridoru gözden geçirdi. Bu

son yarım saati odasında saklanarak biraz daha güvende geçirmeyi tercih ederdi ama odadaki varlığı sadece Harris'in düzenli toplanma kampanyasını sabote etmek olacaktı. Ayrıca Melisande'ye haber vermeden aniden ayrılması da doğru olmazdı.

Arkadaşının odası aynı koridorda birkaç kapı ötedeydi. Emeline oraya doğru süzüldü. Melisande aslında aşağıda diğer misafirlerle bir arada olmalıydı ama her yere geç gitme gibi bir alışkanlığı vardı. Emeline uzun süre arkadaşının bu gecikme sebebinin sohbetlere katılmamak için yaptığı bir numara olduğundan şüphelenmişti. Melisande oldukça çekingendi ve bunu, insanlarla arasına mesafe koyarak ve biraz da alaycı bir tavır takınarak gizliyordu.

Emeline kapısını çaldı. İçeriden birtakım hışırtılar geldi ve Melisande kapıyı açtı. Arkadaşının halini görünce tek kaşını kaldırdı ve kapıyı ardına kadar açarak onu sessizce içeri davet etti.

Emeline telaşla içeri girdi. "Kapıyı kapat."

Arkadaşının kaşları iyice kalktı. "Saklanıyor muyuz?"

"Evet," diye cevap verdi Emeline ve ellerini ısıtmak için ateşin yanına gitti.

Arkasından gelen Melisande'nin etek hışırtılarını duydu. "Sanırım Germen lehçesinde."

"Ne?" Emeline döndü ve Melisande'nin berjere oturmakta olduğunu gördü.

Arkadaşı dizlerinin üzerinde açık olan kitabı gösteriyordu. "Bakıcının kitabı. Sanırım Germen lehçesiyle yazılmış, küçük bir bölgede kullanılıyor diye düşünüyorum, belki birkaç küçük köyde. İstersen senin için çevirmeye başlayabilirim."

Emeline kitaba baktı. Nedense bir zamanlar olduğu kadar önemli gözüküyordu gözüne. "Umurumda değil."

"Sahi mi?" Melisande parmağını sayfanın üzerine koydu. "Oysa başlığını çözmüştüm: Savaştan Dönen Dört Asker ve Maceraları."

Emeline'in dikkati dağıldı. "Ama ben onun masal kitabı olduğunu sanıyordum."

"Öyle zaten, komik olan da bu. Bu dört askerin garip isimleri var, mesela bir tanesinin adı sana dün de söylediğim gibi Demir Yürek ve..."

"Artık bir önemi yok," dedi Emeline ve arkadaşının genellikle ifadesiz olan suratındaki ifadeyi görünce kendisini çok kötü hissetti. "Özür dilerim hayatım, ben canavarın tekiyim, lütfen devam et."

"Hayır. Sanırım senin bana söyleyeceğin şey çok daha önemli." Melisande eski kitabı kapatarak yanına koydu. "Nedir?"

"Gidiyorum." Emeline arkadaşının karşısındaki koltuğa çöktü. "Bugün."

Melisande dik duruşunu bozarak koltuğuna yaslandı. Gözlerindeki ifade anlaşılmıyordu. "Seni incitti mi?"

"Samuel mi? Hayır!"

"O zaman bu telaşın sebebi ne?"

"Ben... Ben..." Emeline bıkkınlıkla ellerini yukarı kaldırdı, "Ben ona karşı koyamıyorum."

"Hiç mi?"

"Hiç."

"Bu çok ilginç," diye mırıldandı arkadaşı. "Sen genellikle çok kontrollüsündür. Samuel son derece iyi..."

"Evet, öyle," dedi Emeline. "Hem sen bu meseleler hakkında nasıl bunca şey biliyorsun? Senin bakire olman lazım."

"Biliyorum," dedi Melisande. "Ama şu an senden bahsediyoruz. Peki, hamileysen ne yapacağını düşündün mü?"

Emeline'in kalbi bir an duracak gibi oldu. "Değilim."

"Bunu biliyor musun?"

"Hayır."

"Peki ya öyleysen?"

"Onunla evlenmek zorunda kalırım." Bu sözleri büyük bir korkuyla söylemişti ama yüreğindeki hain nokta isyankâr bir sevinç içinde zıplamıştı. Hamileyse seçme şansı kalmazdı, öyle değil mi? Tüm endişelerine ve korkularına rağmen dağ aslanına sarılması gerekirdi.

"Değilsen?"

Emeline içindeki hain coşkuyu bastırdı. Bir sömürgeliyle evlenemezdi. "O zaman planladığım şeyi yapacağım."

Melisande içini çekti. "Lord Vale'a bu ev partisinde neler yaşandığını anlatacak mısın?"

Emeline yutkundu. "Hayır."

Melisande yere bakıyordu, yüzündeki ifadeyi okumak mümkün değildi. "Onunla bir yaşam kurmak istiyorsan bu en doğru seçim. Erkekler gerçekleri genellikle kaldıramazlar."

"İğrenç birisi olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Hayır. Kesinlikle hayır, hayatım." Melisande başını kaldırdı, gözlerinde şaşırtıcı bir kıvılcım uçuştı. "Neden seni yargılayacağımı düşünüyorsun?"

Emeline gözlerini kapadı. "Bunu pek çok kişi yapar. İşin içine karışan kişileri tam olarak tanımasam ben bile yapabilirdim."

"Ben senin gibi tutucu değilim," dedi arkadaşı bilmiş bir tavırla. "Ama tek bir sorum var. Buradan ayrılman Bay Hartley'yle olan sorununu nasıl çözecek?"

"Mesafe, anlamıyor musun? Onunla aynı evde ya da bölgede olmazsam onun bu tavırlarından böylesine etkilenmeyeceğim, ona... Ona..." Emeline ellerini salladı. "Anlıyorsun işte..."

Melisande düşünceli görünüyordu, hiç ikna olmamıştı. "O da Londra'ya dönünce ne olacak?"

"Her şey sona ermiş olacak. Mesafenin büyük değişiklikler yaratacağından eminim." Emeline kelimeleri hızla söylemişti, onlara inanıyormuş gibi davranıyordu ama aslında hiç emin değildi.

Ve söylediği kelimeler ne olursa olsun Melisande kuşkularını hissediyordu. Kaşları yeniden saçlarına kadar yükselmişti. Ama arkadaşı herhangi bir yorum yapmadı. Oturduğu yerde durmaya devam ederek nadir görülen şefkat gösterilerinden birini yaptı.

Emeline'i zayıf göğsüne doğru çekerek onu sımsıkı kucakladı. "İyi şanslar o zaman, hayatım. Umarım planın işe yarar."

Emeline başını arkadaşının omzuna yaslayarak gözlerini sımsıkı kapadı ve planının işe yaraması için dua etti. Yaramazsa kaçabileceği başka bir yer yoktu.

Bölüm On Beş

"Cinayet!" diye bağırdı nöbetçiler. "Cinayet!" diye bağırdı odadaki lord ve leydiler. "Cinayet!" diye bağırdı Parlak Şehir'in insanları. Ve Demir Yürek'in yapabildiği tek şey başını kanlı ellerinin arasına almak oldu. Prenses ağlayarak yalvardı; önce konuşması ve neler olduğunu anlatması için kocasına, sonra da Demir Yürek'e merhamet etmesi için babasına ama bunun bir faydası olmadı. Kral'ın seçme şansı yoktu ve Demir Yürek'in yakılarak öldürülmesine karar verdi, infaz şafaktan önce uygulanacaktı...

Demir Yürek' ten

"Güzel bir partiydi, değil mi?" diyen Rebecca bir saattir süregelen sessizliği bozdu.

Sam bakışlarını iç karartıcı manzaradan ayırarak kardeşine odaklanmaya çalıştı. Kiralık arabalarında tam karşısında oturuyordu, ümitsiz ve üzgün görünüyordu ve bu onun hatasıydı, bunu biliyordu. Emeline partiyi son hızla terk ettikten sonra üç gün geçmişti. Koridordaki sevişmelerinden sonra hemen gittiğini fark etmesi bile çok fazla zamanını almıştı, onu yemekte ve sonrasında görmemişti ama gittiğini bilmiyordu. Bunu öğrendiğindeyse, o yola çıkalı iki saat olmuştu.

Rebecca onu mantıklı olmaya davet etmeseydi yine de peşinden giderdi. Rebecca kalması için yalvarmıştı, Leydi Emeline ayrılır ayrılmaz onun da gitmesi büyük bir skandala sebep olacaktı. Aslında birkaç züppenin arkasından konuşuyor olması umurunda bile değildi ama Rebecca'nın durumu tamamıyla farklıydı. İyi İngiliz ailelerinden olan genç kızlarla vakit geçirme fırsatını yakalamıştı. Bir skandal, bütün kurduğu dostlukları bir anda mahvetmeye yeterdi.

Sam, Emeline'i yakalayıp akli başına gelene kadar onu yanında tutma arzusunu bastırdı. Hiçbir şey yapmadan, oturup kıkırdayıp duran kızlarla ve sıkıcı ihtiyarlarla sohbet etti. En iyi giysilerini giyerek onlarla aptalca oyunlar oynadı ve sürekli olarak yemek yedi. Ve gecelerini dilini onun yumuşak, sıcak göğüslerinde gezdirdiğini düşleyerek geçirdi. Üç gün boyunca kendini tuttu, partinin katılımcıları yavaş yavaş oradan ayrılmaya başlayınca Rebecca, Hasselthorpe Malikânesi'ni terk etmelerinin onlar için de uygun olacağını bildirdi. Cehennem gibi üç gün geçirmişti ama bu Rebecca'nın suçu değildi ve şu anda iğrenç ve sıkıcı bir yol arkadaşlığıydı.

Sessizlik içerisinde geçen saatlerin ömrünü dilemeye çalıştı. "Sen partiden mutlu oldun mu?"

"Evet." Ona mutlulukla gülümsedi. "Sonunda diğer kızların çoğu benimle sohbet etmeye başladı ve Hopedale kardeşler beni Londra'daki evlerine, bir akşamüstü çay içmeye davet ettiler."

"Seninle partinin ilk gününden itibaren konuşmaya başlamaları gerekirdi."

"Bunu yapmak zorunda değillerdi."

"İngiltere'de olmayı seviyor musun?" diye sordu Sam usulca.

Rebecca kısa bir an tereddüt yaşadıktan sonra omuzlarını silkti. "Sanırım." Kucağında duran ellerine baktı. "Ya sen? İngiltere'yi Leydi Emeline'le burada yaşayacak kadar çok sevdin mi?"

Bu kadar açık ve net bir soruyu hiç beklemiyordu, aslında beklemeliydi. Rebecca son derece zeki ve anlayışlı bir kızdı. Londra'ya ilk geldiklerinde Bay Wedgwood'la olan işlerini ve Spinner's Falls'taki katliam meselesini çözer çözmez geri dönmeyi planlıyordu. İş bitmişti ve çok yakında Thornton'la konuşarak Spinner's Falls meselesini de çözmeyi umuyordu. Ya sonra? "Bilmiyorum."

"Neden?"

Sabırsızlıkla Rebecca'ya baktı. "Çünkü onunla konuşabilmeme imkân tanıyacak kadar uzun bir süre vermedi bana."

Rebecca onu kısa bir süre izledikten sonra çekinerek sordu. "Onu seviyor musun?"

"Evet." Bu cevabı hiç düşünmeden vermişti ama bir anda doğru olduğunu anladı. Nasıl olduysa hiç farkında olmadan huysuz Leydi Emeline'e âşık olmuştu. Bu düşünce hem çok tuhaf hem de son derece doğaldı çünkü o aradığı tek kadındı. Hatta bu son derece mutluluk veren bir histi, hayatı boyunca eksik olan parça buydu.

"Ona bunu söylemen gerek, biliyorsun değil mi?"

Çileden çıkmış bir tavırla kardeşine baktı. "Bana aşk konusunda ders verdiğin için

teşekkür ederim. Hanımefendi kendisini yakalamama izin verdiği anda bunu ona söyleyeceğim."

Rebecca kıkırdadı. "Ya sonra ne yapacaksın?"

Leydi Emeline'i ve onunla şans eseri nasıl tartıştığını düşündü. Toplumdaki yerlerinin birbirinden ne kadar farklı olduğunu düşündü. Onun herkesten başarıyla sakladığı ama kendisinden saklayamadığı korkularını düşündü, Kollarının arasından ayrıldığı anda nasıl şaşkına döndüğünü ve kendi bedeni de dâhil olmak üzere çevresindeki her şeyi kontrol altına alamadığında nasıl çıldırdığını düşündü. Bakışlarında zaman zaman gördüğü hüznü düşündü. O hüznü kucaklamayı, onu rahatlatmayı ve mutluluğa çevirmeyi istedi. Ellerini bedeninde yeniden hissetmeyi istedi, ayaklarını sardığı gece yaptığı gibi onu rahatlatmasını, ruhuna da merhem sürmesini istedi. Onu ısıtmıştı. Onu iyileştirmişti.

Ne yapacağını biliyordu. Kardeşine sırtıttı. "Tabii ki onunla evleneceğim."

"BAY HARTLEY NEDEN HÂLÂ evine dönmedi?" diye sordu Daniel.

Emeline başını kaldırarak şöminede kâğıt yakmaya uğraşan hayattaki yegâne varlığına baktı. Kâğıt tutuştu ve Daniel alevler eline varmadan önce kâğıdı bıraktı. Kâğıt uçuşarak şans eseri şöminenin içine kondu ancak her an halının üzerine de düşebilirdi.

Bu akşam verilecek partinin son hazırlıkları için yapılması gerekenleri yazmayı bıraktı. "Hayatım, annenin odasını ateşe vermeye çalışmaktan vazgeçer misin lütfen? Harris'in bu durumdan hoşlanacağını hiç sanmam."

"Hımm."

"Ayrıca parmaklarını yakman da beni mutlu etmez. Onlar oldukça önemli uzuvlardır ve hayatın boyunca sana gerekliler."

Daniel yaptığı aptallığa güldü ve masanın yanında duran iskemleye tırmandı. Ayakkabılarının saten yastıklara değdiğini gördü ama bir yorum yapmamayı tercih etti. Onca zaman ayrı kaldıktan sonra onu yanında hissetmek hoştu.

Daniel masaya yaslandı, çenesini ellerine dayamıştı. "Yakında dönmesi gerekir, değil mi?"

Emeline yüzündeki ifadeyi bozmamaya çalışarak yeniden yazdıklarıyla ilgilenmeye başladı. Daniel'a kimden bahsettiğini sormasına gerek yoktu; o inatçı bir çocuktan ve komşuları -âşığı- hakkında sorular sormaktan kolay kolay vazgeçmeyecekti.

"Bilmiyorum hayatım, Bay Hartley'nin planlarıyla özel olarak ilgilenmiyorum."

Daniel bir parmağını sümene sürttü, burun kıvrarak kurutma kâğıdıyla oynamaya başladı. "Ama geri dönecek, değil mi?"

"Sanırım." Emeline içini çekti. "Aşçının bugün mutfakta armutlu turtalardan yapmış olduğuna eminim. İstersen gidip olmuşlar mı diye bir bak."

Taze yapılmış turtalar genelde oğlunun dikkatini dağıtmaya yeterdi.

Bugün yetmedi. "Umarım döner. Onu seviyorum."

Emeline'in yüreği sıkıştı. Bu iki kelime onu neredeyse ağlatacaktı. Kalemmini özenle masaya bıraktı. "Onu ben de seviyorum ama Bay Hartley'nin kendine ait bir yaşamı var. Her zaman seni ya da bizi eğlendirmek için burada olamaz."

Daniel hâlâ tırnağına bakıyordu ve alt dudağı sarmaya başlamıştı. Sesini daha keyifli bir hale getirmeye çalıştı. "Hem Lord Vale hep burada. Onu da seviyorsun, değil mi? Bir sorayım, belki bizi Hyde Park'a götürür." Oğlunun dudağı daha da sarktı. "Ya da... Ya da panayıra ya da balık tutmaya."

Daniel başını kaldırarak kuşku dolu gözlerle ona baktı. "Balık tutmak mı?" Emeline Jasper'ı elinde oltayla bir nehrin kenarında dururken hayal etmeye çalıştı. Hayalinde bile, Jasper kayarak düştü ve nehrin sularında çırpınmaya başladı. İrkildi. "Balık tutmak

olmayabilir."

Daniel sümendeki kâğıdın üzerine tırnağıyla yarım ay şeklinde izler bırakmaya devam etti. "Lord Vale olur ama o kadar büyük bir silahı yok."

Bu gerçekten de yerinde bir övgüydü.

"Üzgünüm hayatım," dedi yumuşak bir sesle.

Masasındaki dağınık kâğıtlara ve yazmakta olduğu direktiflere baktığı anda gözleri buğulandı. Kalbi kırılıyordu sanki. Yaşamlarına girdiği için Samuel'a lanet ediyordu. Onu Bayan Conrad'ın salonundan dışarı sürüklediği ilk güne, oğluyla büyük bir nezaketle konuşmasına, ona yeniden hissetmeyi hatırlatmasına...

Bu fikirle inledi. Esas sorun buydu. Yeniden hissetmesini sağlamıştı. Duygularının etrafında oluşturduğu kalın kabuğu kırmış, onu yeniden kırılgan ve savunmasız bir hale getirmişti. Şu an çok hassastı, cildi yumuşacıktı. Bu his ne kadar sürecekti? Yeniden kabuk bağlamayı ne zaman başaracaktı? Daniel'a, güzel oğluna baktı. Son hızla büyüyordu. Daha dün küçücük bir bebektir ve bugün kocaman ayakta durarak mobilyalara basarak onu üzüyordu. Bu koruma kalkanını yeniden takmak istiyor muydu?

İçgüdüsel bir hareketle öne doğru eğildi, başı başına değmek üzereydi. "Her şey iyi olacak. Gerçekten olacak. Olmasını sağlayacağım."

Daniel'ın yüzünün bir yanı düşünürken yamulmuştu. "Ama her şey Bay Hartley'yle birlikte daha iyi olmaz mı?"

"Hayır, hayatım." Doğrudur ve gözlerindeki hüznü görmemesi için başım çevirdi. "Olabileceğim sanmıyorum."

"Ama..."

İkisi de açılan kapıdan içeri girmekte olan Cristelle teyzeye baktı. Yaşlı kadın her zamankinden daha keskin olan bakışlarını Emeline'e dikti.

Emeline, Daniel'a döndü. "Şimdi teyzemle konuşmam gerekiyor. Neden gidip turtalar olmuş mu diye bakmıyorsun? Belki aşçı bir tane denemene izin bile verebilir."

"Peki, efendim." Daniel odadan gönderildiği için mutsuzdu ama o hep çok iyi bir çocuk olmuştu. İskemleden kayarak indi, odadan çıkmadan önce teyzesinin önünde hafifçe eğildi.

"Bu kez seni çok özledi." Cristelle teyzenin dudaklarının kenarlarındaki çizgiler iyice derinleşerek bu durumu hiç onaylamadığını dile getirmesine yardımcı oluyordu. "Sana bu kadar yakın olmasının iyi bir şey olduğunu düşünmüyorum."

Bu uzun zamandır konuşulan bir konuydu ve normalde Emeline'in karşı koyması gerekirdi ama şu an hiç takati yoktu. Sessizce kâğıtlarını topladı. Arkasından yaklaşan Cristelle teyzenin bastonunun Pers halısı üzerinde çıkardığı tıkırtıları duyuyordu. Kadının çelimsiz elini omzuna koyduğunu hissetti. Bilge gözler onu inceledi.

"Bu akşam yapacağın şey son derece doğru; sakın korkma." Cristelle teyze omzunu bir kez okşadı -bu onun aşırı şefkat gösterilerinden biriydi- ve odadan çıktı.

Emeline'in gözleri bir kez daha yaşlarla doldu.

Araba Sam'in evinin önüne vardığında hava kararalr saatler olmuştu. Yola geç çıkmışlardı, hanın birinde durup atları da dinlendirince, Londra'ya yapılan bu yolculuk gereğinden çok daha uzun sürmüştü. Yaşadıkları sokağa saptıkları andan itibaren bir sürü arabayla karşılaşmışlardı. Birisi parti veriyor olmalıydı. Samuel arabadan inip Rebecca'ya yardım etmek üzere döndüğü sırada yandaki evin ışı ışı parladığını fark etti. Emeline'in evinin.

"Leydi Emeline parti mi veriyor?" diye sordu Rebecca. Basamakları tırmandığı sırada bir tereddüt yaşadı. "Vereceğinden haberim yoktu, sen biliyor muydun?"

Sam yavaşça başını iki yana salladı. "Davetli olmadığımız ortada."

Onun kendisini süzdüğünü fark etti. "Belki de bizimle tanışmadan önce planlamıştır. Ya da... Ya da bizim şehre bu kadar çabuk dönmemizi beklemiyordu."

"Evet, öyle olmalı," dedi ters bir sesle.

Küçük cadı ona burun kıvırıyordu, Londra'daki hayatında yeri olmadığını gösteriyordu. Oltaya takılmaması gerektiğini biliyordu ama elleri yumruk olmuştu bile, bacakları kaşınıyor, evine gidip onunla yüzleşmek istiyordu. Yüzünü buruşturdu. Şu an zamanı değildi.

Yumruklarını gevşeterek kolunu kız kardeşine uzattı. "Aşçı bize akşam yemeği için soğuk neler hazırlayabilir, bakalım mı?"

Rebecca ona gülümsedi. "Hadi bakalım."

Kardeşini basamaklardan çıkarmaya yardım ederken yandaki eve, Emeline'in partisine katılmak üzere gelen şık giyimli davetlileri izliyordu. Kardeşini yemek odasına oturttu, basit bir şeyler ikram etti, onunla sohbet ederek yemek yedi. Ama akli başka yerdeydi, Emeline'in en güzel giysilerini giymiş olduğunu hayal ediyordu, göğsü binlerce mumun ışığında son derece erotik bir şekilde parlıyordu.

Yemeklerini bitirince Rebecca esneyerek izin istedi. Sam kütüphaneye giderek kendine bir kadeh Fransız brendisi doldurdu. Durup kadehi ışığa tuttu. Sıvı, saydam amber rengindeydi. O daha küçükken babası yirmi kilometre ötelerinde, ormanda oturan bir ailenin yaptığı ev yapımı içkiyi içerdi. Sam bir kez bir yudum almıştı. İçki su gibi berrak ve sıcaktı, yutarken boğazını yakmıştı. Babası hayatı boyunca hiç Fransız brendisi içmiş miydi? Belki Thomas amcaya yaptığı Boston ziyaretlerinden birinde içmiş olabilirdi. Bu son derece egzotik bir içkiydi, tadı çıkarılması ve sonrasında birkaç gün daha üzerinde düşünülmesi gereken bir şey.

Sam varaklı koltuğa gömüldü. Buraya ait değildi, bunu biliyordu. Çocukken sürdürdüğü hayat ile bugün sürdürdüğü hayat arasında da uçurum vardı. İnsan yaşamını sürdürdüğü sürece pek çok değişikliğe uğruyordu. İngiliz sosyetesine hiçbir zaman tam olarak uyum sağlayamazdı ve bunu gerçekten istemiyordu. Bu, Emeline'in sürdürdüğü bir yaşam şekliydi. Güzel şehir evleri, Fransız brendisi, gece yarısını geçen balolar... Dünyaları arasında kocaman bir okyanus vardı -hem fiziksel hem de zihinsel olarak- kocaman ve derin. Bunları biliyordu, binlerce kez düşünmüştü.

Ve bir faydası olmamıştı.

Brendisini bir yudumda bitirdi ve aklına koyduğu şeyi yapmak üzere ayağa kalktı. Emeline'i görmeye ihtiyacı vardı. Dünyaları ayrı ya da değil; o bir kadındı, kendisi de bir adam. Bazı şeyler değişmezdi.

Evinin dışına çıktığında yan evin hâlâ ılık ılık olduğunu gördü. Sürücüler arabalarında oturuyorlardı, uşaklar bir araya gelmiş, şişeyi elden ele geçiriyorlardı. Emeline'in evinin önündeki basamakları tırmandı ve iri yarı bir uşakla karşı karşıya kaldı. Adam yolunu tıkamak ister gibiydi.

Sam ona sert sert baktı. "Leydi Emeline'in yan komşusuyum."

Bu davetli olduğu anlamına gelmiyordu elbette ama uşak bakışlarındaki kararlılığı görmüş ve tartışmanın anlamsız olduğuna hükmetmiş olmalıydı. "Evet, efendim." Kapıyı açtı.

Sam eşiği geçer geçmez nasıl bir hataya düştüğünün farkına vardı. Girişte birkaç tane uşak vardı ama geniş, dönel merdivenin orası ve sonrası çok kalabalıktı. Merdivene doğru yürümeye başladı, gürültüyle konuşan grupların arasından geçti. Emeline'in balo salonu üst kattaydı, oraya yaklaştıkça gürültü arttı, hava ısındı ve ağırlaştı. Ensesinden aşağı süzülen teri hissetmeye başlamıştı. Westerton balosundan bu yana böylesi bir kalabalığın içine girmemişti, işte yine o aşağılık iblisleri onunla oynamaya başlamıştı. Burada olmaz, diye dua

etti.

Balo salonuna girdiği anda nefesi hızlı ve kesik kesik çıkmaya başlamıştı bile, kilometrelerce yol koşmuş gibiydi. Bir an geri dönmeyi düşündü. Emeline balo salonunda binlerce mum yaktırmıştı, tavandaki aynalı avizeler parlıyordu. Ortam son derece aydınlıktı, masal diyarı gibi parlıyordu. Tavandan ve duvarlardan aşağı kırmızı ipekler sarkıyordu, düğüm noktalarına turuncu ve kırmızı çiçekler yerleştirilmişti. Oda çok zarif ve çok güzel döşenmişti ama bu umurunda bile değildi. Kadını bu odada bir yerlerdeydi ve onu bulup kollarının arasına alacaktı.

Sam dikkatle ağzından nefes aldı ve bu terli, karmakarışık duran insanların arasına daldı. Çalmakta olan kemanları derinden duyabiliyordu ama kahkahalar ve konuşmalar onları bastırıyordu. Mor kadifeler içinde bir adam ona döndü ve Sam'in göğsüne çarptı. Kan ve çığlıklar, kafa derileri kanlar içinde olan beyaz suratlar ve irileşmiş gözler. Gözlerini kapadı ve adamı iterek geçti. Biraz ileride, kalabalığın ortasında dansçıların asaletle durdukları bir açıklık vardı. Dans pistinin yanına ulaştı ve durarak nefes almaya çalıştı. Sarı ipekler içerisindeki orta yaşlı bir kadın onu inceledi ve yelpazesinin ardına saklanarak yanındakine bir şeyler söyledi. Hepsinin canı cehenneme, bütün bu semirmiş, süslü İngiliz aristokratların hepsinin canı cehenneme... Böyle bir korkuyu nereden bileceklerdi ya da bir askerden fışkıran kanları hiç görmüşler miydi? Kafasının yarısı uçmuş, genç bir askerin yüzündeki şaşkınlığı...

Dansçılar durdu, beş dakika içerisinde oturmazlarsa daha fazla nefes alamayacak gibi duruyorlardı. Beyaza kesmiş yüzlerinde bıkkın bir ifade vardı, sanki ayakta durmaya takatleri yoktu. Kalabalık üzerine doğru gelmeye başladı, Sam gözlerini kapadı ve en yakınında duranlara çarpmamak için olduğu yerde kalmaya çalıştı. Derin nefes alarak Emeline'in gözlerini düşünmeye çalıştı. Zihninde beliren öfkeden kısılmış gözler onun gülümsemesine sebep oldu.

Gözlerini açtı ve boşalmış olan dans pistinin ortasına doğru ilerleyen Lord Vale'ı gördü. "Dostlarım! Dostlarım, biraz vaktinizi alabilir miyim?"

Vale'in çağrısı oldukça yüksek bir sesle yapılmıştı ama kalabalık onu yutuvermişti. Buna rağmen yavaş yavaş sohbetler söndü.

"Dostlarım, söylemem gereken bir şey var!"

Bir grup genç, Sam'in önüne geçti ve görmesini engelledi. Tıraş olacak yaşa henüz gelmişlerdi.

"Dostlarım!" diye bağırdı Vale yeniden ve Sam bir kırmızılık gördü. Yüreği kabardı. Önündeki omzu itmek için elini uzattı ve delikanlı ateş saçan gözleriyle ona döndü. Sam nefes aldı ve ter kokusunu içine çekti. Erkek teri, acı, yakıcı, korkunun kokusu. Mahkûm MacDonald savaş tüm hızıyla sürerken saklandığı arabanın altından bakıyordu. MacDonald saklandığı yerden Sam'le göz göze geldi. MacDonald sırtarak göz kırptıyordu.

"Beni son derece mesut eden bir açıklama yapacağım."

Sam kokuları, iblislerini ve geç kalmış bilincini hiçe sayarak öne atıldı.

"Leydi Emeline Gordon karım olmayı kabul etti."

Kalabalık alkışlamaya başladı. Sam hepsini iterek ilerlemeye devam etti, Emeline'le arasında duran ölü ya da diri herkesi itti. Dans pistine vardığında Vale'in yanında gülümsemekte olan Emeline'i gördü. Vale kollarını kaldırmış zaferinin tadını çıkarıyordu. Emeline başını çevirdi ve Sam'i gördüğü anda gülümsemesi kesildi.

Onlara doğru yürürken aklında sadece cinayet işlemek vardı.

Vale onu gördü. Gözleri kısıldı ve arkasında duran birisine başıyla bir işaret yaptı. Sam kollarının arkasından yakalandığını ve çekildiğini hissetti. Sonra iki iri uşak tarafından balo

salonundan hızla çıkarıldı, üçüncü önde yolu açıyordu. Her şey o kadar hızlı olmuştu ki Emeline'e seslenememişti bile. Balo salonundan çıkınca Sam kendine gelmeyi başardı ve delice çırpınarak uşakların birinden kurtuldu. Kolu boşta kalınca diğerine yumruğunu savurdu ama yumruk hedefle buluşmadan arkadan itildi. Onu ilk tutan uşak birdenbire bıraktı ve Sam holün ortasında yere düştü. Hızla doğrulup döndüğünde Vale'in yumruğu çenesiyle buluştu.

Sam tökezledi ve poposunun üzerine düştü. Vale tepesinde durdu, yumrukları sıkılıydı. "Bu Emmie içindi, seni adi herif." Arkasında duran uşağa döndü. "Bu pisliği dışarı atın ve orada..."

Ama Vale cümlesini bitiremedi. Sam doğruldu, çok hızlıydı, Vale'in üzerine atılarak onu dizlerinden yakaladı. Vale yere devrildi ve Sam o anda üzerine geçti. Etraflarındaki birkaç kadın çığlık attı ve kalabalık bir anda açıldı. Sam üzerine yerleşirken Vale döndü ve iki adam yuvarlanarak merdivene doğru ilerlemeye başladı. Orta yaşlı bir kadın çığlık atarak basamakları son hızla inmeye başladı, diğer kadınları itiyordu. Etekler hızla ilerledi ve merdiven tertemiz oldu.

Sam düşüşlerini yavaşlatmak için korkuluğu yakaladı. Hafifçe sendeledi, geriye doğru düşmek üzereydi. Vale savunmasız kalan karnına bir yumruk savurunca Sam korkuluğu bıraktı ve savunmaya geçti. Baş aşağı düşecekti ama Vale'in kolunu yakalamıştı, adamı da aşağı çekti. Kontrolsüz bir şekilde aşağı yuvarlandılar, birbirlerine dolanmışlardı. Her basamak Sam'in sırtına ayrı bir acı veriyordu. Bu karşılaşmanın sonunda yaşaması ya da ölmesi artık önemli değildi. Sadece düşmanını da kendisiyle birlikte yok etmek istiyordu. Ortalarda bir yerde tırazbana çarptılar ve düşüş hızları azaldı. Sam kolunu ahşaba dolayarak Vale'ı vahşice tekmeledi, onu iyi yakalamıştı, tekme tam yerini bulmuştu.

Vale darbenin etkisiyle büzüldü. "Lanet olasıca!" Döndü ve kolunu Sam'in soluk borusuna dayadı, sertçe bastırdı. Sam kusmak üzereydi. Vale başım Sam'e yaklaştırarak kısık sesle konuştu, yüzü öfkeden morarmıştı. "Seni aptal, beş para etmez sömürgeli. Sen o kirli ellerini ne cüretle..."

Sam tırazbanı bıraktı ve iki elini birden aynı anda Vale'in kulaklarına geçirdi. Vale geriye devrilerek Sam'in boğazını bırakmak zorunda kaldı, Sam acıyla nefes almaya çalıştı. Yine yuvarlanmaya başlamışlardı. Vale yumruklamaya devam ediyordu yüzüne, karnına ve uyluklarına vuruyordu. Sam her darbenin etkisiyle yerinden sıçırıyordu ama çok garip bir şekilde hiçbir şey hissetmiyordu. Tüm benliği öfke ve acıyla yoğrulmuştu. Sam ona en sert yumruğunu vurdu. Eklemeleri Vale'in elmacık kemiğine değdi ve ardından hissettiği ıslaklıktan Vale'in burnunun kırıldığını anladı. Sırtı yere tosladı. Şimdi Vale üstteydi, bu büyük avantajdı ama Sam'in umurunda bile değildi. Her şeyini kaybetmişti ve buna karşısındaki adam sebep olmuştu. Vale öfkelenmekte haklı olabilirdi ama Sam umutsuz bir öfkeye sahipti, çok saf ve basit. İki karşılaştırılamazdı bile.

Sam silkinerek Vale'in darbelerinden kurtuldu. Şiddetin etkisini yüzünde hissediyordu ama darbelerin arasında doğruldu. Öldürmesi gerekiyordu. Vale'ı yakaladı ve koca adamı alaşağı etti, şimdi Sam ona vuruyordu; yumrukları durmadan Vale'in yüzüne iniyordu ve kendini çok iyi hissediyordu. Kırılan kemiklerin sesini duydu, her yer kana bulanmıştı, umursamadı. Hiç umursamadı.

Umursamadı.

Göz ucuyla bir hareketi fark edene kadar... Kanlı yumruğunu hızla havaya kaldırdı ve o anda dondu, Emeline'in yüzünden birkaç santim uzaktaydı.

Emeline geri çekildi. "Yapma."

Ona baktı, seviştiği o kadına, ruhunu içine akıttığı o kadına.

Sevdiği o kadına.

Gözleri yaşlıydı. "Yapma." Uzanarak küçük, beyaz elini yaralı ve kanlı yumruğuna sardı. "Yapma."

Altında duran Vale hırıldadı. Emeline'in bakışları nişanlısına kaydı ve gözlerinden yaşlar boşandı. "Lütfen, Samuel. Yapma."

Belli belirsiz hissetti, acı başlamıştı; hem bedeninde hem de yüreğinde. Sam elini indirerek ayağa kalktı. "Lanet olsun sana."

Evden çıktı, sendeleyerek basamakları indi ve gecenin ayazına karıştı.

Bölüm On Altı

O gece Demir Yürek zincire vurularak zindana atıldı, o soğuk zindana; her şeyini kaybettiğinin farkındaydı. Küçük oğlu ölmüştü, prensesi umudunu kesmişti, krallık savunmasızdı ve şafak sökmeden ölecekti. Dudaklarının arasından dökülecek tek bir kelime bile onu beraat ettirebilirdi. Ama o sözcük onu sokak süpürmeye, prensesini de ölüme götürürdü. Yaşamının nasıl sona ereceği umurunda bile değildi ama prensesinin ölümünden sorumlu olamazdı. Altı yıllık evliliğinde son derece garip ve mükemmel bir gelişme yaşanmıştı. Karısına âşık olmuştu...

Demir Yürek'ten

Ertesi sabah merdivenden inen Rebecca, oradaki iki hizmetçinin yerlerinden sıçramalarına sebep oldu. Kafa kafaya vermiş fısıldaşıyorlardı. Ayak sesleri hızla birbirlerinden ayrılarak ona bakmalarını sağladı.

Rebecca çenesini havaya kaldırdı. "Günaydın."

"Hanımefendi." Yaşlı olanı arkadaşıyla birlikte hızla oradan uzaklaşmadan önce bir reverans yaptı.

Rebecca içini çekti. Hizmetçiler dün gece olanların heyecanını henüz üzerlerinden atamamışlardı. Samuel kapının önünde yüzü kan revan içinde belirdiğinde bütün ev halkını ayağa kaldırmıştı. Rebecca'nın doktora haber vermemesi konusunda kararlıydı ama Rebecca bu kez onu dinlememişti. Kan revan içinde ve uyuşuk bir halde olması onu neredeyse korkudan öldürecekti. Lord Vale'ı görmemişti ama doktordan ve hizmetlilerden duyduğu kadarıyla Vikont'un durumu çok daha kötüydü.

Rebecca sessizce yan eve gitmek ve Leydi Emeline'le konuşmak istiyordu. Oturup onunla dertleşmek Leydi Emeline bu tür durumlarda ne yapılması gerektiğini muhakkak bilirdi, o her şeyi doğru yapan bir kadındı. Her problemi çözerdi. Ama Rebecca bir daha Leydi Emeline'le hiç konuşamayacağından da korkuyordu. İçinde bulundukları koşullara uygun olarak belirlenmiş birtakım kurallar vardı mutlaka. Ağabeyinin, nişanlısını döverek bir kan torbasına çevirdiği bir kadına nasıl yaklaşılır? Oldukça ters bir durumdu.

Kaşları çatılı bir şekilde yemek odasında dolanıp durdu. Samuel dün gece zorlukla konuşabiliyordu, hizmetliler sabah odasından çıkmadığını söylemişlerdi. Yemek salonunda endişeleriyle baş başaydı. İngiltere'ye ayak bastığı ilk günden bu yana ilk kez kendini bu kadar yalnız hissediyordu. Keşke içini dökebileceği birileri olsaydı. Ama Samuel konuşmuyordu ve onun dışında evde yaşayanların tümü hizmetliydi.

Rebecca iskemleye varmıştı, bir erkek eli onu kendisine doğru çekti. Başını -oldukça

yükseğe- kaldırarak uşak O'Hare'in yüzüne baktı.

"Ah, seni görmemişim."

"Evet, efendim," dedi resmî bir tavırla, daha birkaç hafta önce yaptıkları sohbet hiç yaşanmamış gibi davranıyordu.

Odada elbette bir uşak daha vardı ama kâhya dışarıda bir yerlerdeydi. Rebecca sönmüş bir balon gibi masaya oturdu. Önünde duran masa örtüsüne baktı ve gözlerine dolan yaşlarla savaşılmaya başladı. Bu tam bir aptallıktı! Bir hizmetli kendisini arkadaşı olarak kabul etmedi diye ağlamak tam da bebeklere özgü bir hareketti. Tabii arkadaş kelimesi burada doğru bir kullanım mıydı, ondan bile emin değildi.

O'Hare'in kızarıklık, büyük elinin çay servisi yapışını izledi. "Merak ediyorum da..." Düşünceli bir tavırla sustu.

"Evet, efendim?" Sesi hoştu, hafif pürüzlüydü.

Başını kaldırarak yeşil gözlerinin içine baktı. "Ağabeyim yeşil elma jölesini çok sever ve çok uzun bir zamandır yemiyor. Sence temin edebilmemiz mümkün mü?"

O'Hare gözlerini kırıştırdı. Gerçekten de çok uzun ve gür, tam bir kıza yakışacak kirpiklere sahipti. "Markette yeşil elma jölesi satıldığını pek sanmıyorum efendim ama gidip bakabilirim..."

"Hayır, hayır, sen değil." Sohbetlerini iri ama hiç de parlak olmayan gözleriyle izleyen çarpık bacaklı diğer uşağa gülümsedi. "Senin gitmeni istiyorum."

"Evet, efendim," dedi diğer uşak. Kafası karışmıştı ama iyi eğitilmiş bir uşaktı. Eğilerek odadan ayrıldı, tahminen yeşil elma jölesi aramaya gitmişti.

Rebecca, O'Hare'la yalnızdı artık.

Çayından bir yudum aldı -çok sıcaktı, genellikle soğuması için birkaç dakika beklerdi- ve fincanını yeniden masaya bıraktı. "Seni taşradan döndüğümüzden beri hiç görmedim."

"Evet, efendim."

Fincanını hafifçe eğdi. "Şimdi fark ettim, adını bile bilmiyorum."

"O'Hare, efendim."

"Onu değil." Fincanına bakarak burnunu kırıştırdı. "Diğer adını, yani vaftiz adım."

"Gil, efendim. Gil O'Hare. Emrinizdeyim."

"Teşekkür ederim, Gil O'Hare."

Ellerini kucağında kavuşturdu. Arkasında tam bir uşağa yakışır şekilde duruyordu, ihtiyacı olabilecek bir şeyleri servis etmeye hazırdı. Ama Rebecca'nın ihtiyacı olan şey masada ya da servis masasında değildi.

"Dün gece... Dün gece ağabeyimi gördün mü?"

"Evet, efendim."

Masanın ortasında duran ekmek sepetine baktı. Hiç aç değildi. "Mutfakta bu konu konuşuluyordur"

Boğazını temizledi ama cevap vermedi, Rebecca bunu bir onay olarak algıladı. Yalnızlığın verdiği ümitsizlikle içini çekti. "Sendeleterek içeri girip holün ortasına devrilmesi gerçekten de görülecek bir şeydi. Hayatımda bu kadar çok kan görmemişim. Gömleğinin parçalanmış olduğundan da eminim."

Arkasından hışırtılar geliyordu, sonra yeşil bir kol belirdi. Ekmek sepetine uzandı. "Ekmek ister misiniz? Aşçı onları bu sabah pişirdi."

Kendisi için bir tane seçerek tabağına koymasını izledi. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim, efendim."

"Konuşabileceğim başka kimse yok/' dedi hızla tabağının ortasında duran küçük ekmeğe bakarak. "Ağabeyimin Lord Vale'la bu şekilde dövüşmesi... Bu çok şaşırtıcı."

Gil servis masasına giderek haşlanmış yumurta tabağını aldı. "Gittiğiniz ev partisinde yeni dostlar edindiniz, değil mi efendim?"

O'Hare tabağına yumurta koyarken Rebecca başını çevirerek ona baktı. Gözlerine ulaşamadı. "Bunu nereden biliyorsun?"

Omuz silkti. Yanakları hafifçe kızarmıştı. "Mutfakta konuşuluyor. Buyurun." Çatalını eline verdi.

"Sanırım Hopedale kardeşlerden bahsediyorlar." Bir parça yumurta ısırıldı. "Dün gecedен sonra muhtemelen benimle bir daha görüşmek istemeyeceklerdir."

"Emin misiniz?"

Rebecca yumurtanın sarısını dürttükten sonra bir lokma daha yedi. "Sosyetenin bizi bir daha evine davet etmeyeceğini düşünüyorum."

"Süslü partilerinde sizi görmeleri onlar için bir şanstır," dedi Gil arkasından.

Rebecca dönerek ona baktı.

Alnı kırıkmıştı ama Rebecca onu izlerken düzeldi. "Umarım bu söylediğime kızmadınız, efendim."

"Hayır, hiç." Ona gülümsedi. "Çok nazıksın."

"Teşekkür ederim, efendim."

Masaya dönerek çayından bir yudum daha aldı. Daha ılıktı. "Beni görmek isteseler bile Hopedale kardeşlerle ne konuşabileceğimi bilmiyorum. Sohbet konularımız hava ve şapka modelleriydi, onları eğlendirebilecek konular açmayı pek bilmiyorum. Bir kez de limonlu parfe ve çikolatalı pudingden bahsetmiştik, o daha keyifliydi. Pudingler ile ağabeyimin cinayete teşebbüs etmesi arasında büyük bir mesafe var."

"Evet, efendim." Yanından ayrılarak yeniden servis masasına gitti. "Burada çok güzel ringa balığı ve jambon var."

"Belki de Londralı kadınlar hep bu tür konulardan bahsediyorlardır." Çatalını alarak tabağındaki ekmekle oynadı. "Bilemiyorum. Ben sömürgelerden geldim ve orada yapılanlarla burada yapılanlar arasında büyük bir fark var."

"Öyle mi, efendim?" Gil kısa bir tereddütten sora ringa balığı tabağını alarak yanına geldi.

"Ah, elbette," dedi. "Sömürgelerde insanın kimden doğduğu ya da nereden geldiği o kadar önemli değildir."

"Sahi mi?" Tabağına bir parça ringa balığı koydu.

"Hımm." Balığından bir lokma yedi. "Bu, insanlar birbirlerini asla yargılamazlar anlamına gelmiyor tabii. Sanırım bu davranış dünyanın her yerinde var ama bir adamın parası da varsa hayatta yaptıkları önemlidir. Ve yeterince çalışan herkes para kazanabilir. Bu ringa balığı gerçekten güzeldi."

"Aşçıya beğendiğinizi söylerim," dedi Gil arkasından. "Herkes mi, efendim?"

"Ne?" Ringa balığı gerçekten çok hoşuna gitmişti. Belki de tek ihtiyacı düzgün bir kahvaltıydı.

"Herhangi birisi Amerika'da başarılı olabilir mi?"

Durdu ve hafifçe başını çevirdi. Gil'in ifadesi gergindi, cevabı onun için çok büyük önem arz eder gibiydi. "Evet, öyle olduğunu düşünüyorum. Ağabeyim tek odalı bir kulübede büyüdü. Bunu biliyor muydun?"

Başını iki yana salladı.

"Bu doğru. Ve şu an Boston'da çok saygın bir kişilik. Bütün hanımlar onun partilerine katılmasını istiyor, pek çok beyefendi ona iş danışıyor. Tabii," tabağına dönerek bir çatal daha balık aldı, "Thomas amcanın ticaret işini devraldı ama iş ona geçtiğinde küçük bir ticarethaneydi. Şimdi Boston'ın en büyüklerinden biri oldu. Samuel'in çok çalışması ve

yetenekleri sayesinde oldu bütün bunlar. Ayrıca Boston'da çok mütevazı bir şekilde başlangıç yapıp sonrasında büyük başarılar elde etmiş olan pek çok kişi tanıyorum."

"Anlıyorum."

"Buradaki aristokratlara pek alışık değilim. Geçmişlerine son derece bağlı ve gelecekte de ona göre beklentileri olanlara. Mesela Leydi Emeline'in neden Lord Vale'la evlenmeye karar verdiğini anlayamıyorum."

"Onlar lordlar ve leydiler, efendim. Birbirleriyle evlenme sebepleri de bu."

"Evet, ama ya lord ya da leydi olmayan birisine âşık olurlarsa ne olacak?" Rebecca kızgın gözlerle başına baktı. "Yani aşk insanın kontrol edemeyeceği bir duygu değil mi? Zaten büyüğü yanı da bu. İnsan hiç beklemediği bir anda birisine âşık olabilir. Romeo ile Juliet gibi."

"Kim efendim?"

"Bilirsin işte. Shakespeare."

"Korkarım onları tanımıyorum."

Ona bakmak için döndü. "Ah, bu çok kötü; baştan sona mükemmel bir oyundur. Romeo, Juliet'e âşık olur ama o düşmanın kızıdır, daha doğrusu ailesinin düşmanının kızı."

"Onun için zor bir durum," dedi Gil hızla.

"Evet, mesele de bu zaten, öyle değil mi? Kime âşık olacağını seçemezdi, zor ya da kolay fark etmez."

"Ah," dedi uşak. Aşkın güçlü doğasının varlığına pek de ikna olmamıştı. "Peki, sonra ne olur?"

"Birkaç düello, gizli bir evlilik ve sonunda ölürlər."

Kaşları birleşiverdi. "Öldüler mi?"

"Sonunun çok güzel olduğunu iddia etmedim zaten," dedi Rebecca kendini savunurcasına. "Ama çok romantikti."

"Yaşamının romantizmden ve ölmekten daha anlamlı olduğunu düşünüyorum," dedi Gil.

"Belki de sen haklısın. Aşk ağabeyimi de pek mutlu etmedi."

"Lord Vale'a saldırma sebebi bu mu?"

"Sanırım. Leydi Emeline'e âşık." Suçlu gözlerle ona baktı. "Ama bunu kimseye söylememelisin."

"Söylemem, efendim."

Ona gülümsedi ve karşılığında bir tebessüm aldı, o güzel yeşil gözlerinin kenarları hafifçe kırışıyordu, Rebecca onun yanında rahat ettiğini düşündü. Birlikte vakit geçirdiği insanlar sürekli olarak onu izliyor, ne yaptığını ya da ne söylediğini inceliyorlardı, bu düşünce canını çok sıkıyordu. Oysa Gil'le çok rahat sohbet edebiliyordu.

Masaya dönerek yemeğini bitirdi, Gil'in tam arkasında durduğunu bilmek ona güven veriyordu.

EMELİNE EVİNDEKİ KÜÇÜK oturma odasında oturmuş çayını içerken Cristelle teyzeyi dinliyor ve kesinlikle başka bir yerde olmayı diliyordu.

"Şanslısın," dedi teyzesi. "Hem de çok şanslı. Bu adamın bu caniliğini bunca zaman boyunca nasıl sakladığına hayret ediyorum."

Bu adam, Samuel'di. Cristelle teyze düşünmüş ve bir gece önce merdivende yapılan kavganın Samuel'in vahşi doğasının kontrolden çıkması sonucunda gerçekleştiğine karar vermişti.

"Delilerin son derece marifetli olduklarına inanıyorum. Ayrıca gerçekten çok garip ayakkabıları var," diye devam eden Cristelle teyze çayından bir yudum aldı.

"Ayakkabılarının konuyla bir ilgisi olduğunu sanmıyorum, teyze," diye mırıldandı Emeline.

"Ama evet, var!" Teyzesi öfkeyle ona baktı. "Bir insanın ayakkabıları onun kişiliği hakkında pek çok şeyi ele verir. Ayyaşlar daima eski ve pis ayakkabılar giyerler. Kötü namılı kadınlar çok süslü ayakkabılar giyerler. Ve öyle canı ruhlu bir adam da ancak o garip, vahşi Kızılderili mokasenleri giyer."

Emeline ayaklarını eteğinin altına gizledi, bugün giydiği terlikler maalesef altın işliydi ve fazlaca süse sahipti.

Telaşla konuyu değiştirmeye çalıştı. "Bu dedikodularla nasıl başa çıkacağız bilemiyorum. Sosyetenin yarısı dün üst kattaki salonda toplanmış, Bay Hartley'nin Jasper'ı merdivenden aşağı atmasını izliyordu."

"Evet ve bu çok garip."

Emeline kaşlarını kaldırdı. "Herkesin seyretmesi mi?"

"Hayır, hayır!" Yaşlı kadın sabırsızlıkla elini salladı. "Lord Vale'in onun kendisini atmasına rahatlıkla izin vermesi."

"Ben hiç de öyle..."

"Bay Hartley, Lord Vale kadar iri değil ve Jasper onu yenebilirdi. Beni meraklandıran şey, bu gücü nereden bulduğu?"

"Belki de deli gücüdür," diye mırıldanarak kötü bir espri yaptı Emeline. Kavgayı düşünmek istemiyordu, sevdiği iki adamın birbirini öldürmeye çalışmasını ve Samuel'in gözlerindeki son ifadeyi... Ama Cristelle teyzeyi konudan uzaklaştırmak mümkün değildi. "Düğün hiç güzel olmayacak, bundan eminim. İki kişiden fazlası gelirse şanslıyız demektir."

Cristelle teyze hemen karşı görüşü savunmaya başladı. "O kadar da kötü değil, dedikodular ve heyecan. İnsan dedikodunun kötü olduğunu düşünür ama her zaman öyle olmaz. Bence düğününe sırf bu yüzden daha çok kişi katılacak. Bence beklediğinin de fazlası gelecek."

Emeline ürpererek elindeki fincana baktı. Düğününe onca insanın sadece Samuel'in yeniden ortaya çıkıp düğünü bozabileceği ihtimalini seyretme umuduyla gelecek olması çok rahatsız ediciydi. Ve daha da kötüsü, Sam'in ellerini üzerinden çekmiş olduğunu biliyordu. Gözlerinde dün gece gördüğü hayal kırıklığı ve tiksinti üzerinde bir tokat gibi patlamıştı. Onu bir daha görmek istemiyordu, bunu çok iyi biliyordu. Bu elbette iyi bir şeydi. Temiz bir ayrılıktan çok daha iyiydi.

Keşke kendini biraz olsun toplayabilse ve geleceğiyle yüzleşebilseydi. Bu yol daha o doğmadan seçilmişti. O bir aristokrattı, kontların kızı ve kardeşi, ailesinin kadını ve ayakta durmak zorunda olan kişiydi. Ondandır iyi bir evlilik yapması, çocuk doğurması ve sosyetenin kurallarına uyması beklenirdi. Bu çok da zor bir görev değildi ve bugüne kadar bunu hiç sorgulamamıştı. İyi bir eş, iyi bir anne olmuştu. Her şeye rağmen ailesinden kalanlara bakmamış mıydı? İlki kadar değerli bir ikinci koca daha bulmamış mıydı? Evlilikte sadakat diye bir şey yoksa sevgi tutkulu değil de dostçaysa daha fazlası beklenemezdi. Sadece bir aptal şu andan sonra bu yoldan çıkardı.

Sadece bir aptal.

Emeline dudaklarını ısırarak soğumakta olan çayına baktı, Cristelle teyze hâlâ karşısında homurdanıyordu. Ona vermiş olduğu tüm söylevlere rağmen kendi dünyasına ait olmayan bir adam için yas tutuyordu. Samuel ona bakmıştı ve onu gerçekten görmüştü. Bunu ona yapabilen ilk ve muhtemelen de son kişiydi. Daha da büyüleyici olan, bundan korkmamış olmasıydı. Onun korkunç öfkesine, bir kadına yakışmayan gücüne tanık olmuş ve bunların iyi şeyler olduğunu söylemişti. Onu hâlâ özlüyor olması hiç de tuhaf değildi aslında. İnsanın olduğu gibi kabul görmesi sarhoş edici bir duyguydu.

Ve o hâlâ bir aptaldı.

İNSANLAR O AKŞAMÜSTÜ YOLDA YÜRÜMEKTE OLAN SAM'E bakıyorlardı. Göz ucuyla onu süzüp sonra bakışlarını kaçıveriyorlardı, özellikle de göz göze gelirlerse. Bu sabah aynada yüzüne bakmış ve kendisini görünce neden ağızlarının açık kaldığını anlamıştı: morarmış bir göz, kesilmiş ve şişmiş bir dudak, çene ve yanaklarda morarmaya başlayan çürükler. Neye baktıklarını biliyordu ama yine de nefret ediyordu. Kalabalıktan birisi olmaya zaten başaramıyordu -ne de olsa mokasen giyiyordu- ama bugün ona bir deliye bakar gibi bakıyorlardı.

Bu ilk zorluktu. İkincisiyse Vale'in bu yolculuğu onunla yapıyor olmasını istemesiydi. Bunun aptallık olduğunu biliyordu ama yine de istiyordu. Vale'in esprilerine ve dünyaya alaya gözlerle bakmasına alışmıştı, adamdan nefret ediyor olsa da onu özlemişti, Ayrıca bu olayda yanında birisinin olduğunu bilmek insana kendini iyi hissettiriyordu.

Sam omzunun üzerinden onu izleyen birisi olup olmadığına baktı ve dar geçitlerden birine saptı. Böğrünü tutup pis duvara dayanarak biraz dinlenmek zorunda kaldı. Oraya batan bir şey vardı. Muhtemelen birkaç kaburgası kırılmıştı. Rebecca onun yatakta olmadığını bilse çıldırırdı. Dün gece kardeşi doktora görünmesi konusunda inanılmaz derecede inatçı bir tavır sergilemişti. Sonunda onun dediğini yapmak zorunda kalmıştı. Dünyası yıkılmıştı, içinde bulunduğu durumun artık ne gibi bir önemi olabilirdi ki?

Dayandığı duvarın köşesinden bir kez daha arkasına baktıktan sonra yoluna devam etti, sürekli olarak canını acıtan kaburgalarıyla artık ilgilenmiyordu. Çözülmesi gereken tek şey kalmıştı, onu da halledecek ve ardından bu lanet olası adadan ayrılarak evine dönecekti.

Londra'nın bu kısmı sessiz ve mümkün merteye temiz bir bölgeydi, burnuna hücum eden kokular çok da katlanılamaz değildi. Sam, Starling Yolu'ndan aşağı döndü. Sokağa sıralanmış olan binalar daha yeni tuğladan örülmüştü, muhtemelen büyük yangından sonra yapılmışlardı. İlk katları küçük, koyu renk camlı vitrinleri olan dükkânlardan oluşmuştu. Dükkânların üzerinde evler vardı, muhtemelen esnafa aitti.

Sam küçük bir terzi dükkânının kapısını iterek açtı. Dükkânın içi loştu, tavanı basıktı ve içeride toz kokusu vardı. Kimseyi göremedi. Dönerek girdiği kapıyı kilitledi.

"Bir dakika içerisinde oradayım, bayım!" diyen bir erkek sesi geldi arkalardan.

Dükkân oldukça küçüktü; tahminen işin asıl kısmının yapıldığı arka taraf daha büyüktü. Raflarda kumaş topları vardı, bir de asılı yelek. Yelek güzel dikilmişti ve sağlam duruyordu ama malzemesi birinci kalite değildi. Bunu gören Sam terzinin zenginlerden daha çok doktorlara, tüccarlara ve avukatlara hizmet verdiğini düşündü. Arkaya geçişi sağlayan açıklığın önünde uzun bir tezgâh vardı. Sam tezgâhın arkasına geçerek arka tarafa baktı. Tahmin ettiği gibi arkadaki oda daha büyüktü. Uzun bir masa boşluğun çoğunu kaplamıştı. Üzeri kumaşlar, işaret kalemleri, iplik makaraları ve kâğıt kalıplarla doluydu. İki genç adam masada bacak bacak üstüne atarak oturmuş dikiş dikiyordu. Yaşlı, kel bir adam da bir kumaşın üzerine eğilmiş, makasla onu kesiyordu.

Yaşlı adam ona baktı ama makası bırakmadı. "Sadece bir dakika daha bekleteceğim, bayım."

"Siz çalışırken de konuşabilirim," dedi Sam.

Adam şaşırılmıştı. "Efendim?" Eli kumaşın üzerinde hayat verircesine ilerliyordu.

"Size birkaç soru sormak istiyorum. Eski komşunuz hakkında."

Terzi bir an tereddütle ona baktı.

Morlukları durumuna yardımcı olmuyordu, Sam bunun farkındaydı. "Bir zamanlar yanınızda bir ayakkabıcı vardı."

"Evet, efendim." Terzi kumaşı çevirerek kesmeye devam etti.

"Sahibini tanıır mıydınız? Dick Thornton'u?"

"Biraz." Terzi gözlerini saklamak ister gibi iyice kumaşın üzerine eğildi.

"Ondan önce Thornton'un babası aynı işi yapıyormuş."

"Evet, efendim. Yaşlı George Thornton." Terzi makasını bıraktı, kumaşı masadan kaldırdı ve yerine yeni bir kumaş yerleştirdi. "İyi bir adamdı. Bu dükkânı açtıktan bir yıl sonra öldü. Ona rağmen bu sokak onu çok özledi."

Sam durdu. "Yaşlı Thornton dükkânı yeni mi açmıştı? Daha önce burada değil miydi?"

"Hayır bayım, değildi. Başka bir yerden taşınmıştı."

"Dogleg Yolu'ndan." Dikiş diken adamlardan biri bunu son hızla söylemişti.

Ustası ona öyle bir baktı ki adam hemen işine gömüldü.

Sam kalçasını masaya dayayarak kollarını kavuşturdu. "Babası öldüğünde Dick savaştan eve dönmüş müydü?"

Terzi başını bir kez salladı. "Hayır, bayım. Dick eve dönmeden bir yıl kadar önce ölmüştü, daha uzun bile olabilir. Karısı, yani George'un gelini işletiyordu dükkânı. İyi bir kızdı ama dünyanın en becerikli kadını değildi, bayım. Dick eve döndüğünde işleri yolunda gitmiyordu ama sonra düzeldi. Dick başka bir yerde daha büyük bir dükkân açmadan önce burada sadece birkaç yıl kaldı."

"Dick'i savaşa gitmeden önce de tanır mıydınız? Onunla hiç karşılaşmış mıydınız?"

"Hayır, bayım." Kumaştan mükemmel bir oval parça çıkardı. "Dick Thornton'u tanımamak büyük bir kayıp değildi."

"Ondan hoşlanmıyorsunuz sanırım," diye mırıldandı Sam.

"Buradakilerin çoğu hoşlanmaz," diye mırıldandı oturanlardan birisi.

Ustaları omuz silkti. "Hoş bir suratı vardır, hep güler ama ben ona güvenmem. Karısı da ondan korkuyordu."

"Öyle mi?" Sam konuşurken mokaşenlerine bakıyordu. Tahmin ettiğı şey doğruysa, Bayan Thornton'un korku dışında başka tepkiler de vermiş olması gerekirdi. "Tuhaf şeyler yapıyor muydu?"

"Hayır ama Dick döndükten sonra onu uzun süre göremedik zaten."

Sam adama baktı. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Öldü." Terzi işine geri dönmeden önce Sam'in gözlerinin içine baktı. "Merdivenlerden düştü ve boynu kırıldı. Kocasına bize öyle söyledi."

Oturmakta olan iki terzi de başlarını iki yana sallayarak bu konuda ne düşündüklerini hiç konuşmadan belli ettiler.

Sam'in içini vahşi bir zafer heyecanı sarmıştı. Buydu işte, biliyordu. Dick Thornton söylediğı kişi değildi. Mahkûm MacDonald savaş tüm hızıyla sürerken saklandığı arabanın altından bakıyordu. MacDonald saklandığı yerden Sam'le göz göze geldi. MacDonald sırtarak göz kırpmıyordu. Sam bir gece önce Emeline'in partisindeki kalabalığa girince bunları hatırlamıştı. MacDonald'ın nasıl sırttığını ve göz kırptığını... Thornton'un şu anki sırtışı ve göz kırpmasıyla aynıydı. Mahkûm MacDonald bir şekilde Thornton'un yerine geçmişti.

Onun yerine geçmişti ve şu an onun hayatını yaşıyordu.

On dakika sonra Sam kilitlediğı kapıyı açarak kendini terzi dükkânından dışarı attı. Her şey açığa çıkmıştı. Artık gidip Dick Thornton -ya da kendisine Dick Thornton diyen adam- ile yüzleşecek ve ardından evine dönecekti. Bir yıllık araştırma sona ermişti. Spinner's Falls'ta ölenler artık huzur içerisinde uyuyabileceklerdi.

Evine dönerken sadece kendisinin bir daha hiç o huzuru yaşayamayacağını biliyordu. Bedeni Boston'a dönecekti ama yüreğı sonsuza dek İngiltere'de kalacaktı.

Evinin arka tarafındaki ahırdaydı. Kısa bir tereddüdün ardından kendi bahçe kapılarını geçip Emeline'in bahçesine giren kapıya yöneldi. Elbette kilitliydi, duvarı gözüyle ölçtü,

kaburgalarındaki sızı yüzünden normalden biraz daha yavaş hareketlerle tırmandı. Bahçe bomboştı. Yolun iki tarafında bulunan saraypatılar açmış, ağaçların rengi dönmeye başlamıştı. Evin arka tarafındaki odaların yan yana dizili pencerelerini görebiliyordu. Bu pencerelerden biri Emeline'e aitti. Şu an dışarı bakıyor olabilirdi.

Sam ne aptalca hareketler yapmakta olduğunu farkındaydı; onu reddeden kadının bahçesine gizlice girmek gibi... Hem utanıyordu hem de kızgındı çünkü utanç içinde bırakılmıştı. Kısa bir süre sonra eve dönüp Rebecca'yla yemeğe oturmaya hazır hale gelecekti ama biraz daha oyalandı, evine baktı, yavaşça atan kalbi ağrıyor ve şöyle diyordu: Keşke... Keşke... Keşke...

Karar vermek için gözlerini kapadı. Bu şekilde ayrılamazdı. Onunla konuşması gerekiyordu. Ama şu an zamanı değildi. İsteddiği şeyi yapabilmek için gece olmasını beklemek zorundaydı. O pencereye yeniden baktı, sonra arkasını dönerek bahçeden ayrıldı. Bu kez uygun zamanı bekleyecekti. Sabırla bekleyecekti. Gecenin olmasını...

Bölüm On Yedi

Tam geceyarısı Demir Yürek kapatıldığı zindandan çıkarıldı. Nöbetçiler onu kalenin merdivenlerinden yukarı yürütüp sokağa, parlayan şehrin ortasında bulunan meydana götürdüler. Kalabalık sokağa dökülmüştü, ellerinde yolu aydınlatmak üzere tuttukları meşaleler yüzlerine garip ışıklar saçıyordu. Parlak Şehir'in insanları sessizdi, bir tanesi dışında... Büyücü, Demir Yürek'in idam kararını mutlulukla, dans ederek kutluyordu, sadece biraz topallıyordu. Bu kötü büyücünün bileğinde o hopladıkça sallanan altın bir zincirin ucuna takılmış olan beyaz bir güvercin vardı...

Demir Yürek'ten

Çok geç olmuştu ve yorgundu ama onu görmeden varlığını hissetti. Emeline'in yüreği mutlulukla yerinden oynadı, bu tamamıyla kontrolü dışında gelişen bir tepkiydi. Buradaydı. Samuel buradaydı. Yatmak üzere saçını fırçalamakta olduğu tuvalet masasında döndü.

Odasına açılan küçük giyinme odasının kapısında duruyordu. Yüzü hırpalanmıştı, sol gözü şişmiş ve morarmıştı, bir elini orada canını acıtan bir şey varmış gibi yanına bastırmıştı. Emeline ona baktı, inanamıyordu, buharlaşıp yok olmasından korkarak nefes almayı bile bırakmıştı.

"Saçların çok güzel," dedi genç adam usulca.

Ondan duymayı beklediği son sözleri söylemişti. Bu sözler bir anda içine kapanarak utanmasına sebep olmuştu. Onu saçları açıkken hiç görmemişti. Onu hiç normal, ev haliyle görmemişti.

"Teşekkür ederim." Fırçayı masaya bıraktı, neredeyse yere düşürüyordu çünkü elleri çok titriyordu.

Sam fırçaya baktı. "Vedalaşmaya geldim."

"Bu kadar çabuk mu gidiyorsun?"

Nedense bunu hiç beklemiyordu. Kendisinin ilk giden olacağını düşünmüştü, Jasper'la evlendikten sonra... Ama bu aptalcaydı. Samuel bir gün sömürgelere geri dönecekti. Bunu hep biliyordu.

Sorusuna başıyla cevap verdi. "İşimi bitirir bitirmez Rebecca'yla yola çıkacağız."

"Ya." Ona sormak ve söylemek istediği binlerce şey vardı ama her nedense düşüncelerini

dile getiremiyordu. Aksine bu ciddi ve resmî sohbe takılıp kalmıştı. Boğazını temizledi. "Ticaretle ilgili olan mı? Yoksa alaya kimin ihanet ettiğini bulmakla ilgili olanı mı?"

"İkisini de." Odasına girdi, servis masasındaki porseleni kaldırarak altındaki damgaya baktı.

Emeline yutkundu. "Ama bu işi kimin yaptığını bulmak haftalarını, hatta aylarını alabilir..."

Başını iki yana sallamaya başlamıştı. "Hain Thornton." Tabağı yerine koydu.

"Nereden biliyorsun?"

Omuz silkti, şu an bu konu onu hiç ilgilendirmiyor gibiydi. "O gerçek Thornton değil. Onun diğer asker olduğunu düşünüyorum, bize saldırıldığı sırada tutuklu olan MacDonald olduğunu. MacDonald bir şekilde Thornton'un yerine geçmiş."

Emeline kaşlarını çatı, endişeli bir tavırla şalına sarındı. Üzerinde ince bir kombinezon ve ipek bir şal vardı; ayakları çıplaktı. O, kendisine ait olan odada gezinirken kendini son derece savunmasız hissediyordu. Savunmasızdı ama korkmuyordu. Bu sahneden kaçış yoktu, baştan beri Samuel'in günün birinde bu odaya gireceğini biliyordu. Sadece onu bu odada biraz daha uzun tutabilmeyi diliyordu. Kucağında duran ve hâlâ titreyen ellerine baktı ve olabilecek geciktiren bir soru daha sordu.

"Thornton'un ailesi ya da arkadaşları dönenin MacDonald olduğunu anlamamış mı?"

"Thornton'un arkadaşlarının çoğu Spinner's Falls'ta öldü. Belki de hepsi. Ailesine gelince," Samuel yatağının etrafında asılı olan ağır, brokar perdeye dokundu, "onlar da ölmüştü, karısı hariç. O da Thornton ya da MacDonald eve döndükten sonra ölmüş. Onu öldürdüğünü sanıyorum."

Bunu duyan Emeline'in nefesi kesildi. "Bunu neden yapıyorsun, Samuel?"

Başını kaldırıp baktı. "Neyi?"

"Neden bu işin peşini bırakmıyorsun?" Öne doğru eğildi, onun kendisine yaptığı gibi savunmasını kırmak istiyordu. Çok az zamanları kalmıştı. "Neden bu adamı bulmak için bu kadar çaba ve para harcıyorsun? Bunca yıldan sonra neden bunu yapıyorsun?"

"Çünkü bunu bir tek ben yapabilirim, diğerleri yapamaz."

"Ne demek istiyorsun?" diye fısıldadı Emeline.

Genç adam perdeyi bırakıp ona döndü. Yüzündeki perişanlığı görmesini engelleyecek hiçbir yapmacılık ya da kalkana benzer bir şey yoktu. "Öldüler. Hepsi öldü."

"Jasper..."

Sam kahkaha attı. "Hayatta kalanlar da ölü, bunu göremiyor musun? Vale espriler yapabilir, içebilir, aptalmış gibi davranabilir ama bir cesetle evleniyorsun, bundan şüphen olmasın."

Onun bu umutsuzluğuna daha rahat karşı koyabilmek için ayağa kalktı. "Bundan emin değilim. Jasper'in da kendine has iblisleri olabilir ama o canlı. Onu sen kurtardın, Samuel."

Başını iki yana salladı. "Orada yoktum."

"Yardım getirmeye koşun..."

"Kaçtım," dedi hırıltılı bir sesle. Emeline sustu, bu sözleri onun ağzından daha önce hiç duymamıştı. "Savaşın bir noktasından sonra kaybedeceğimizi ve yerlilerin bizi yakalayıp kafa derilerimizi yüzeceklerini anladıktan sonra savaşmaya devam etmenin anlamsız olduğuna karar vererek saklandım. Onlar Vale, Munroe, ağabeyin ve tabii ki diğerlerini esir alarak uzaklaştıkları anda koşmaya başladım."

Emeline ona yaklaştı, ceketini iki eliyle sımsıkı tuttu, parmaklarının altındaki yünlü kumaşı hissetti. Parmak uçlarında yükselerek onun başını becerebildiği kadar kendininkine yaklaştırdı. "Saklandın çünkü o sırada ölmenin kimseye bir faydası yoktu. Sonra da

yakalananların hayatlarını kurtarmak için koştun."

"Öyle mi yaptım?" diye fısıldadı. "Öyle mi yaptım? O zaman ben de kendime böyle söylemiştim, diğerleri için koştuğumu ama belki de bu bir yalandı. Belki de sadece kendim için koşuyordum."

"Hayır." Emeline başını çaresizlik içerisinde iki yana salladı. "Seni tanıyorum, Samuel. Seni tanıyorum. Onları kurtarmak için koştun ve sana bu yüzden hayranım."

"Öyle mi?" Gözleri yüzüne odaklanmıştı sonunda. "Fidyeyi getirdiğimde ağabeyin ölmüştü. Onu yarı yolda bıraktım. Seni yarı yolda bıraktım."

"Hayır," dedi, boğulacak gibi hissediyordu. "Sakın böyle düşünme." Ardından başını iyice kendininkine doğru çekti.

Genç kadın Samuel'ı öptü, tüm düşüncelerini ve umutlarını bu basit hareketle ona aşılama çalışıyordu. Dudak dudağa, dudakları birlikte kırırdanıyor. Öpücük çok basit bir şeydi, kolayca verilebiliyordu, Emeline bu öpücüğün çok daha fazla şey ifade etmesini istiyordu. Samuel'ın asla bir korkak olmadığını bildiğini anlamasını istiyordu.

Ona âşık olduğunu anlamasını istiyordu.

Evet, aşk. Kiminle evleneceği ya da bu adamı bir daha hiç görmeyecek olması önemli değildi; bu adamı hep sevecekti. Ona âşık olmak kontrol edebildiği bir şey değildi. Samuel evlenmek için yanlış bir adam olabilirdi, hayatını birlikte geçiremeyeceği bir adam olabilirdi ama onu sevmesine engel olamıyordu.

Onu öptü; yavaşça, dudakları yumuşacık ve nazikti. Dudaklarını dudaklarının üzerinde gezdirirken tutarsız sevgi sözcükleri mırıldandı, dayanamadı ve tadını alabilmek için onları yaladı. Bu anı hiç unutmuyacaktı, tadını, dudaklarını, Samuel'la öpüşmenin nasıl bir şey olduğunu. Bu anıyı ölene dek yüreğinde taşıyacaktı. Bu ondan sakladığı tek şey olacaktı.

Samuel aniden kırırdadı ve kollarını yakaladı, Emeline kendisini itmeye mi yoksa çekmeye mi çalıştığını anlayamadı ve bir anda panikledi. Ona olan sevgisini göstermeden çekip gitmesine izin veremezdi.

"Lütfen," diye mırıldandı dudaklarını aralamadan.

Omuzlarındaki parmaklar iyice gerildi.

Emeline geri çekilerek gözlerinin içine baktı. "Lütfen. İzin ver."

O güzel kahverengi gözlerinin üzerindeki kaşları şaşkınlıkla çatılmıştı. Avuçlarını göğsüne bastırdı. Onu istemediği sürece yerinden bir milim bile kırırdatamayacağını biliyordu ama Sam izin verdi. Bir adım geriledi, Emeline yeniden itince bir adım daha geriledi, ta ki bacakları yatağın kenarına çarpana kadar.

Arkasında duran yatağa, sonra da ona baktı. "Emeline..."

"Şişşt." Parmaklarını dudaklarının üzerine koydu. "Lütfen."

Samuel bir an gözlerine baktı, oradaki karmaşık yakarışı anlamış olmalıydı. Başıyla onayladı.

Emeline titreyerek gülümsedi. Bu geceyi, geleceği ve ne olacağını bir kenara bırakmıştı. Endişelerini, korkularını, taşıdığı yükleri, ona bağlı olan tüm insanları da. Bu değerli birkaç saat süresince her şeyi unutacaktı. Emeline genç adamın üzerindeki ceketi yavaşça omuzlarından aşağı kaydırarak, yaralarına zarar vermemeye çalışıyordu. Ceketi dikkatle katladı ve masanın üzerine koydu; sonra kahverengi yeleğinin düğmelerini çözmeye başladı. Genç kadın soluk soluğa olduğunun farkındaydı, sinirle kesik kesik nefesler alıyordu, Samuel'in nefes alış verişiyse son derece düzgündü. Kendisini soymasını seyreliyor, yardım etmiyor, engel olmuyor, elleri iki yanında sallanıyordu.

Başını kaldırıp gözlerinin içine bakınca Emeline yüzünün kızardığını hissetti. Bir erkeği soyamak nasıl da mahrem ve erotik bir hareketti.

Yeleğinden kurtulurken belli belirsiz gülümsedi. Emeline derin bir nefes aldı ve gömleğine girdi. Elleri yavaşça kalçalarının üzerine kondu, çok hafifçe ama Emeline üzerindeki kumaşa rağmen parmaklarının sıcaklığını hissedebiliyordu. Parmakları titredi ve düğmeyi bulmakta zorlandı. Samuel hafifçe eğildi ve saçlarının üzerinden başını öptü. Vücudu onunkine süründü, Emeline onun kokusunu içine çekti: yün ve keten, deri ve maydanoz. Gömleğini iki yana açtı ve çıplak göğsünü seyretti. Teni çok güzeldi; parmaklarını köprücük kemiğinin üzerinde gezdirdikten sonra avucunu göğsüne bastırdı. Güçlü tüylerini ve yavaş atan kalbini hissedebiliyordu. Burada onunlaydı, gerçektir. Olmadığında buna nasıl dayanacaktı? O geniş, hem de çok geniş olan okyanusun diğer uçundayken.

Bu düşünceyi zihninden uzaklaştırırken onu yatağa itti. Sam oturdu ve kısıp gözleriyle onu izleyerek bir sonraki hareketini bekledi.

Emeline dizlerinin üzerine çöktü ve mokasenlerini çözmeye başladı. Sam onu kaldırmak istedi.

Emeline ona baktı. "Lütfen."

Elleri iki yana düştü.

Bağları bir çeşit deriden yapılmıştı, iyice eğildi ve nasıl açıldıklarına odaklandı. Bacaklarının önünde nasıl durduğunun ve yalvarırcasına duruşunun fazlasıyla farkındaydı. Bu duruş hem çok sıradan hem de çok erotikti.

İlk mokasen çıktı, hemen diğerine geçti. Emeline işine devam ederken Sam saçlarını okşadı, sessizce, ifadesiz bir tavırla; Emeline onun ne düşündüğünü merak etti. Dün çok öfkeliydi. Başını kaldırınca gözlerindeki arzuyu gördü.

Sam başını eğerek onu öptü, dilini ağzına soktu, iki eliyle birden başını tutuyordu, Emeline bir anda dağıldı, amacını, ne istediğini unuttu. Hafifçe sallandı ve o dudaklarını dudaklarına bastırarak başını geriye doğru eğerken ellerini uyluklarına koyarak kendini dengeledi. Ah, Tanrım, bu adamı istiyordu. Onu kendine doğru çekti, hâlâ bacaklarının arasında diz çökmüş duruyordu, iki yanında duran sert ve güçlü bacaklar onu çevrelemişti. Ve önde... Avuçlarını uyluklarını kaplayan derinin üzerinde gezdirmeye başladı ve elleri derinin biterek sadece kumaşın kaldığı o noktaya vardı, bacaklarının birleştiği nokta sadece kumaştı. İnledi, bu iç çekişi öpüşmenin arasında yok oldu, pantolonunun içindeki uzvu çoktan sertleşmiş ve kumaşı zorlamaya başlamıştı. Genç kadın kumaşın üzerinden penisini avuçladı.

Samuel ellerini yakaladı.

Genç kadın öpüşmeyi bırakarak yeniden ona baktı. "İzin ver."

Samuel'in yüzü tutkuyla kararmıştı, teslim olmaya niyeti yok gibiydi.

"Lütfen," diye fısıldadı Emeline.

Samuel ellerini açtı ve uysal bir tavırla avuçlarını bacaklarının üzerine koyarak beklemeye başladı. Emeline kumaşın üzerinden onu hafifçe sıktıktan sonra pantolonun önünü açmaya başladı. Kumaşı aralayıp diğer çamaşırlarının arasından ona varmaya çalıştı ve o kanlı canlı, azametli sertliğe, ona ulaştı. Penisini sarmalayan kıllar siyahtı ve bu son derece şoke edici, mahrem bir görüntüydü. Bu sadece ona ait olmalıydı, bunun ilkel bir dürtü olduğunu biliyordu. Bu adam, bu görüntü ve bu penis ona aitti.

Biraz daha inceledikten sonra başını kaldırdı. "Çıkar onları."

Sesi muhtemelen emreder gibi çıkmıştı, Sam hafifçe gülümseyince bunu anladı ama şu an umursayacak hali yoktu. Genç kadın onu çıplak görmek, bu görüntüyü zihnine kazımak istiyordu. Tozluğunu ve diğer giysilerini çıkardı, Emeline onu yatağa itmek üzere ayağa kalktı, yanına ulaşmadan önce şalını omuzlarından attı, üzerinde sadece askılı kombinezonu vardı. Samuel sırtüstü yattığı anda ona uzandı ama Emeline üzerinden kayarak

uzanamayacağı bir noktaya gitti.

"Emeline..."

"Şişşt..."

Erkekliğiyle baş başaydı ve bu adam aklını başından almıştı. Bir parmağını üzerinde gezdirmeye başladı, şiş damarların üzerinden ilerliyordu. Bazı kadınların erkeklik organlarını kaba ve çirkin bulduğunu biliyordu ama asla onlardan birisi olmamıştı. Danny daha uzun yaşamış olsaydı daha tecrübeli bir eş olabilirdi, onu da keşfederdi ama buna hiç vakit bulamamışlardı. Şimdi kararlıydı ve bu deneyimi Samuel'la yaşama şansını elinden kaçırmayacaktı.

İncelemeye devam etti, sünnet derisi ereksiyonuna yer açmak için geriye doğru çekilmişti, yukarı doğru yaptığı hafif eğim göz alıcıydı. Gözlerini bir anlığına ona çevirdiğinde incelemesini yaparken onun da kendisini seyrettiğini gördü ve aklına bir şey geldi, başka bir zaman asla dile getirmeyeceği bir şey. Ama utangaçlığın ve toplumun katı kibarlık kurallarının üstesinden gelebilecekleri uzun yılları yoktu. Sadece bu gece vardı ve boşa harcayacak zamanları yoktu.

Ve sordu: "Yalnızken ne yapıyorsun?"

Samuel kaşlarını kaldırdı. Emeline bir an hayal kırıklığına uğratılacağını düşündü. Bu bayağı sorusunu anlamamış taklidi yapabiliyordu. Ama Sam bakışlarını ondan ayırmadan sağ elini aşağı indirdi ve onu penisine sardı. Emeline bakışlarını ondan ayırdı çünkü izlemek istiyordu. Penisini onun cesaret edebileceğinden çok daha sıkı bir şekilde tutarak elini yukarı aşağı oynatmaya başladı. Yukarı çektiğinde penisi neredeyse yumruğunun içinde yok oluyordu.

"Acımıyor mu?" diye sordu genç kadın.

Hırıltılı bir sesle güldüğünü duydu ama gözlerini seyretmekte olduğu manzaradan ayırıp ona bakamadı. "Alakası yok."

Ve genç kadın bu kez gerçekten haddini aşan bir hareket yaptı. Eğilerek penisinin ucunu yaladı.

Sam durdu ve Emeline onun fısıldamadan önce içini çektiğini duydu. "Bir daha..."

Ellerinin üzerinde doğrularak penisinin ucunu yalamaya ve öpmeye başladı, o da elini yukarı aşağı oynatıyordu. Bu hiç de görgülü bir hareket değildi; dili zaman zaman eline çarpıyordu memeleri bu hareketin yarattığı ivmeyle sağa sola sallanıyordu ama bunu umursamıyordu. Tadını seviyordu, tuz ve baharat; çıkardığı iniltilere tapıyordu ve ona bakarken sırlıslıkam olduğunu hissediyordu. Böyle bir hareket nasıl bu kadar erotik olabilirdi algılayamıyordu ama öyleydi işte. Eli hızlandı ve Emeline penisinin ucunu tümüyle ağzına aldı. Samuel'in kalçaları istemsiz bir şekilde yataktan havalandı.

"Emeline," diye inledi, sesindeki aşırı hüznün içinin cinsel haz ve zaferle dolmasını sağladı. "Emeline..."

Onu hızla emer, dilini penisinin altına doğru kaydırırken göz ucuyla Samuel'i izledi. Gözleri kısılmış, sırtını geri atmıştı, dişlerini iyice sıkırmıştı ve ağzında o tatlı tuzu hissetti.

"Emeline."

Gözlerini kapadı, gözyaşlarını hissediyordu, emmeye devam etti ve tekrar tekrar o tuzun tadını aldı. Sonunda kalçası yatağa yapıştı ve erkekliğini ağzından çekti. Emeline dudaklarını çarşafa sildi. Aptal, o aptal yaşlar gözlerinden akıyordu, bir tanesi bacağına düştü. Onun boşalmasına yardımcı olmak ağlamasına sebep olmuştu ve bunun nedenini biliyordu.

Başını kaldırdığını görmeden hissetti. "Ne..."

"Şişşt," dedi genç kadın yeniden, bu kez boğulur gibiydi.

Duygularını anlatabilme imkânı yoktu. Ona yasını şimdiden tutmaya başladığını nasıl

söylerdi? Daha farklı, daha uyumlu bir insan olmayı dilediğini nasıl söylerdi? Söyleyemezdi, söylemedi. Üzerine tırmandı ve kalçasını kasıklarına denk getirerek oturdu.

Sam'in elleri kalçasını yakalayarak yerine iyice yerleştirdi ve onu rahatlattı. "İyi misin?"

"Elbette," diye fısıldadı ama gözyaşları verdiği cevabı yalanlıyordu.

Genç kadın bakışlarındaki hüznü ve sevgiyi görmemesi için gözlerini kapayıp kombinezonunu başının üzerinden geçirerek çıkardı. Şimdi o da çıplaktı, tıpkı onun gibi. Üzerinde bir saç tokası bile yoktu. Tanrı'nın onları yarattığı gibiydiler; kadın ve erkek, giysiler ve sınıf farkları yoktu; para, mal, mülk, zenginlik ve kurallar. Âdem ile Havva olabilirlerdi, çocuklarının yapacakları ayrımlardan haberi olmayan ilk insanlar.

Gözlerini açtı ve avucunu göğsünün ortasına yerleştirdi. "Şu an benimsin."

"Sen de benim," dedi Samuel.

Bu bir yemin gibiydi.

Ama Emeline üstelemedi. O an çok mutlu olmasına rağmen içinde küçük bir şey ölmüştü. Samuel onu geleceğine taşımaktan vazgeçmişti, bunun farkındaydı. Zaten birlikte olamayacakları ortadaydı ama onun bunu kabullenmiş olması...

Emeline bu düşünceleri zihninden uzaklaştırarak genç adamın üzerine eğildi, elini koyduğu noktayı öperken gülümsedi. Islaktı çünkü genç kadının gözyaşları oraya da düşmüştü. Genç adamın göğsüne ufak, ıslak öpücükler kondurarak ilerledi ve meme ucuna erişti. Tam o noktada ağzını açtı ve o küçük noktayı ve çevresini yaladı, Samuel'ı tatmaya devam etti.

Samuel altında inleyerek saçını okşamak üzere elini uzattı. Erkekliğini hâlâ hissediyordu, karnının altında yarı erekte halde duruyordu. Hafifçe kıpırdandı, yana kayarak diğer meme ucuna geçti ve onu da küçük dil hamleleriyle yaladı. Gözleri yine yaşlarla dolmuştu ama artık onları da umursamıyordu. İçindeki kargaşanın fiziksel bir tezahürüydü onlar; kesinlikle kontrol edilemezlerdi. Yaşlar göğsüne düştü ve teninin tuzuyla karıştı, artık yalarken hangisinin kime ait olduğunu ayıramıyordu.

Emeline doğrularak aşağı baktı. Genç adamın penisi kalınlaşmış ama tam olarak erekte olmamıştı, karnına doğru uzanmış duruyordu. Onu içinde hissetmek, son bir kez ona bağlanmak istiyordu. Ucu kadınlığının ucuna değene kadar aşağı kaydı. Islak, açık ve hassastı, hissettiği şey o kadar güzel ve o kadar doğrudu ki zevkle inledi. Biraz daha baskı, kalçasının ufak bir hareketi daha. İçi alev alevdi. Dudaklarını ısırarak biraz daha aşağı kaydı.

Genç kadının gözleri kapalıydı, o iri eller göğüslerini yoğurmaya başlayınca ürktü. İnleyerek üzerinde kaydı. Samuel meme uçlarını başparmakları ile diğer parmaklarının arasında sıkı. Ah, Tanrım! Altında büyüyor ve katmanlarını aralıyordu. Memelerini sertçe avuçlarına bastırdı, kendini de bastırdı, hazzı yakalıyordu, yanaklarından inmeye devam eden yaşlara aldırmadı. Penisi yana kaydı. Hayal kırıklığıyla inleyerek onu yakaladı, klitorisini penisine sürtmeye başladı. Az kaldı...

"Beni içine al," dediğini duydu.

Başını iki yana salladı, onu hep burada hissetmek istiyordu. Bu anı rüyadaymışçasına sonsuza kadar yaşamak. Hiç uyanmamak. Üzerinde daha hızlı hareket etmeye başladı, delicesine bir hızla, kalçalarını kıvrarak, hıçkırarak ve yanakları ıslak bir şekilde.

Neredeyse...

Samuel genç kadının meme uçlarını sıkı ama hâlâ olmuyordu. Tamamlanamıyordu. Genç kadın inliyor, açık açık ağlıyordu ve o noktaya erişebilmek için onun içinde olması gerektiğini anladı. Hızla kalçasını kaldırdı, onu merkezine yerleştirdi ve bastırdı. Ve sonra...

İçindeydi, tümüyle, penisi içinde daha da büyürken duyduğu his inanılmazdı. Durdu ve hazzın tadını çıkardı, sonsuza kadar içini doldurmasını istiyordu. Genç kadın üzerine doğru

eğildiği anda Samuel'in ağzının bir memesine uzanarak onu hızla çektiğini fark etti. Onu saran kasları çalışmaya başladı ve orgazmı uzun uzun, sıcak dalgalar halinde geldi. Mutlulukla bağırarak ağladı, bu mükemmel bir boşalmaydı. Vücuduna sürtündü, sürtündü, başı teslimiyetle aşağı düşmüştü, saçları göğsüne değiyordu.

Sam bir şeyler mırıldanarak meme ucunu bıraktı ve kalçası yakaladı. Hızlı darbelerle pompalamaya başladı, her darbede neredeyse kükrüyordu, penisi sıcak, sert ve upuzundu. Bu hareketleri ve açık çaresizliği Emeline'in yaşadığı hazzı daha da uzattı, sıcak sıvısını hissettiğinde yaşadığı mutluluk anlatılamazdı. Onun hızla inip kalkan göğsünün üzerine düştü, eli saçlarının arasındaydı, soluğunu nemli şakaklarında hissediyordu. Genç adamın kulağına fısıldadığını duydu.

"Seni seviyorum."

EMELİNE'İN ŞÖMİNESİNDEKİ ATEŞ çok önce sönmüştü; muhtemelen gecenin ortasında bir yerlerde, Emeline'i hâlâ kollarında tutarken. Sam onu yeniden yakmayı düşündü; odası soğuktu, şafak henüz sökmemişti. Ama Emeline hâlâ yatakta, kalın battaniyelerin altında yatıyordu ve Sam daha fazla kalmamalıydı. Ayrıca onu bundan sonra ısıtabilecek bir ateş olduğunu sanmıyordu.

Giyinik bir şekilde sönmüş ateşin karşısında oturdu. Gitmesini engelleyen hiçbir şey yoktu. Birazdan hizmetliler gelirdi ve onun odasında yakalanırsa Emeline'in çok utanacağını biliyordu. Ama yine de oyalanıyordu.

Koltuktan hâlâ onu seyredebiliyordu. Battaniyeyi çenesinin altında sımsıkı tutan parmaklarının görüntüsünü ezberlemeye çalıştı. Ona dönük uyuyordu, dudakları uyurken gevşemiş ve hafifçe aralanmıştı. Gözleri kapalıyken çok daha genç ve tatlı görünüyordu. Bu düşüncelerle gülümsedi. Bu gözleminden dolayı ona teşekkür etmeyeceği kesindi. Bunu tartışacak vakitleri olmamıştı ama yaşı konusunda hassas olduğunu düşünüyordu. Onunla bu konuyu tartışmayı çok isterdi, ona otuz yaşında bir kadının yirmi yaşındaki bir kadından çok daha güzel olduğunu kabul ettirmeyi çok isterdi. O itiraz ederken -ki çok inatçıydı ve muhakkak edecekti- onu öpecek ve boyun eğmesini sağlayacak, böylelikle yeniden başlayacaktı. Ama bunlar geçmişte kalmıştı. Artık tartışma, öpüşme ve sevişmeler yoktu. Yeni mevzular çıkaracak vakit yoktu.

Zamanları dolmuştu.

Emeline içini çekerek battaniyeyi dudaklarının üzerine çekti. Bu küçük hareketi aç gözlerle içine sindirerek, hafızasına kazıyarak izledi. Yakında. Yakında ayağa kalkıp kapıdan çıkacaktı, bu odadan ayrılıp sessizce yoluna gidecekti. Kendini sokağa atacaktı. Aslında kendine ait olmayan evine dönecekti. İki gün sonra da gemiye binip bir ay dalgalarla savaştıktan sonra evine varacaktı. Oraya varınca ne olacaktı? Yaşamına Emeline adlı kadınla hiç tanışmamış gibi devam edecekti.

Bir farkla, dışarıdan aynı gibi görünen hayatı bir daha asla aynı olmayacaktı. Onu unutamazdı, altmış yıl daha yaşasa o sıcak kadını unutamazdı. Bunu daha şimdiden, o soğuk ateşin karşısında otururken biliyordu. Hayatının geri kalanında hep onunla olacaktı. Boston sokaklarında yürürken, işiyle ilgilenip dostlarıyla konuşurken yanındaki hayalet olacaktı. Bu dünya üzerindeki varlığı son bulurken son düşüncesi yine o olacaktı.

Melisa kokusu onu sonsuza kadar ele geçirmişti.

Biraz daha oturarak uyuyuşunu izledi. Geri kalan yaşamı gözlerinin önünden geçti, onu birkaç dakika daha görmeye çok ihtiyacı vardı.

Ona hayatının sonuna kadar yeteceklerdi zira.

Bölüm On Sekiz

Nöbetçiler Demir Yürek'i ortaya dizilmiş odun yığınının üzerine bağladılar ve ayaklarının altına biraz daha dal koydular. Demir Yürek etrafına bakındı ve Kral'ın yanında durarak ağlayan güzel karısını gördü. Bu görüntü gözlerini kapamasına sebep oldu ve meşaleler odunların üzerine atıldı. Hemen tutuştular, alevler karanlık gökyüzüne doğru yükseldi. Kıvılcımlar yıldızlara ulaşmaya çalışır gibiydi ve kötü büyücü mutlulukla bir çığlık attı. Ama garip bir şey oldu. Demir Yürek'in elbiseleri yanarak kısa sürede küle dönüşmüştü ama bedeni yanmıyordu. O alevlerin arasında kıvranırken demir yüreğinin güçlü, çıplak göğsünde atmaya devam ettiği görülüyordu. Ateşten akkor halini almış demir bir yürek...

Demir Yürek'ten

Ertesi sabah uyandığında Samuel gitmişti. Bir hizmetçi ateşi karıştırarak yeniden yakmaya çalışıyordu. Az doldurulduğu için gece sönmüş olmalıydı.

Emeline günle karşılaşmamak için gözlerini kapadı. Belki de onsuz bir yaşama başlamak istemiyordu. Bunu yaparken içinden bir sıvı aktığını hissetti. Onun tohumları olduğunu düşündü ama bakınca onun tanıdık bir leke olduğunu gördü. Aylık ziyaretçisi gelmişti. Ve işin en dehşet verici yanı da buydu: Jasper'la evliliğinin arasında hiçbir engel kalmamıştı ama bu onu rahatlatmak yerine büyük bir hayal kırıklığına uğratmıştı. Ne aptalca! Samuel'ın çocuğuna hamile kalmış olmayı ummak ne aptalcaydı. Onunla evlenmek zorunda kalmayı ummak.

Emeline nefesini tuttu. Zihni -mantığı- Samuel'la yapılacak olan evliliğin tam bir felaket olacağını biliyordu ama yüreği bunu kabullenmiyordu.

"Size bir şey getirmemi ister misiniz, Leydim?" Hizmetçi Emeline'e bakıyordu, eli hâlâ soğuk olan ateşin üzerindeydi.

Hizmetçinin dikkatini çekecek bir ses çıkarmış olmalıydı, sıkıntısını ortaya koyacak bir hareket. Emeline doğruldu. "Hayır, hayır yok bir şey. Teşekkür ederim."

Kız başıyla onaylayarak şömineye döndü. "Bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim, Leydim. Ateşin yanmakta neden bu kadar zorlandığını anlayamıyorum."

Emeline yatağın etrafına bakınarak şalını buldu. Hizmetçinin hâlâ arkası dönükken şala sarındı. "Havadaki nemden olmalı. Bir de ben deneyeyim."

Ama Emeline'in kömürlerin üzerine yakarak attığı tüm saman çöpleri söndü ve ateş bir türlü yanmadı.

"Tamam, önemli değil," dedi sonunda. "Sıcak banyomu oturma odama hazırlayın. Oradaki ateş yanıyor, değil mi?"

"Evet, Leydim," dedi hizmetçi.

"O zaman orada giyinirim."

Bir saat sonra Emeline'in banyosu soğumaya başlamıştı. Sıkıntıyla dizinin üzerindeki suyu karıştırdı. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, banyodan çıkıp hayatla ve yaptığı seçimlerle yüzleşme zamanı gelmişti.

"Havlu," dedi ve hizmetçi elinde kocaman bir havluyu tutarken ayağa kalktı.

Sömürgelerde banyo havlularını muhtemelen bu kadar büyük yapmıyorlardı. Samuel'ı reddederek bu banyo aksesuarlarından vazgeçmek zorunda kalmadığı için şanslıydı. Emeline hizmetçisi onu giydirirken son derece suratsız bir şekilde duruyordu, yeni şarap rengi elbisesi getirildiğinde bile ilgilenmedi. Bu elbiseyi birkaç hafta önce Rebecca'nın alışverişini yaparken ısmarlamıştı. Oysa şu an çuval bile giyebilirdi.

Harris saçlarıyla uğraşırken içindeki huzursuzluk daha da büyüdü. "Bu kadarı yeterli. Zaten bugün ziyaretçi kabul etmeyeceğim. Belki biraz bahçede yürürüm."

Harris kuşkuyla gözlerle pencereye baktı. "Sanırım yağmur yağacak Leydim, yanlış anlamanızı istemem tabii."

"Ah, öyle mi?" diye hüzünle sordu Emeline.

Bu son damla olmalıydı, yeryüzündeki her şey ona karşıydı. Dışarı bakmak için pencereye gitti. Oturma odası sokağa bakıyordu, tam baktığı sırada Samuel evinin basamaklarından inerek kendisini bekleyen atına doğru yürüdü. Yine nefesi kesildi. Bu adamı ummadığı bir anda görmek onda bıçak yemiş etkisi yaratmıştı, canı acıyordu. Cama dayanan eli titremeye başlamıştı. Yukarı bakmalıydı. Başını kaldırıp onu izlediğini görmeliydi. Ama bakmadı. Atına bindi ve gitti.

Emeline'in eli aşağı düştü.

Arkasında Harris hiçbir şey olmamış gibi konuşmaya devam ediyordu.

"Bana ihtiyacınız yoksa yeni gelen elbiselerinizi yerlerine kaldıracağım, Leydim."

"Hayır, yok." Emeline gözlerini camdan ayırmayı başardı. "Hayır, dur."

"Leydim?"

"Pelerinimi getir lütfen. Yan eve, Bayan Hartley'yi ziyarete gideceğim." Bu, Rebecca'yla vedalaşmak için yegâne şansı olabilirdi. Onu vedalaşmadan Amerika'ya gönderme fikri hiç doğru değildi.

Emeline pelerinini üzerine geçirdi ve hızla merdiveni inerken boynunu bağladı. Samuel'in ne kadar dışarıda kalacağını bilmiyordu ama onunla yeniden karşılaşmayı göze alamıyordu. Gökyüzü karanlık ve kapalıydı. Rebecca evdeyse kendini unutup ziyaretini uzatmamalı ve yıldırım ya da şimşekler yüzünden orada mahsur kalma riskine girmemeliydi. Nefes nefese Samuel'in kapısını vurdu.

Kapıyı açan kâhyanın yüzü çok şaşkıındı. Ziyaret için çok erken bir saatti ama o ne de olsa bir kont kızydı. Emeline yanından geçerken adam eğilerek onu selamladı ve sonra onu küçük oturma odasına alarak Rebecca'ya haber vermeye gitti. Rebecca gelene kadar Emeline asabi gözlerle camlardan dışarı bakmayı sürdürdü.

"Leydim!" Genç kız bu ziyarete şaşırılmış görünüyordu.

Emeline kollarını ona doğru uzattı. "Vedalaşmadan gitmene izin veremezdim."

Rebecca ağlamaya başladı.

Ah, küçük şey. Başkalarının gözyaşlarıyla uğraşmayı pek bilmezdi. Esasen Emeline toplum içinde ağlayan kadınların sadece dikkat çekmek için bunu yaptıklarını düşünürdü. O zaten ağlamazdı, hele başkalarının önünde bunu asla yapmazdı; en azından dün geceye kadar öyle sanıyordu.

Bu düşünceyle daha da rahatsızlık duyan Emeline öne atıldı. "Geçti, geçti," diye mırıldandı Rebecca'nın omzunu beceriksiz hareketlerle okşamaya çalışırken.

"Özür dilerim, Leydim," diye inledi Rebecca.

"Geçti, tamam," dedi Emeline kısık sesle ve ona mendilini uzattı. Başka ne diyebilirdi? Rebecca'nın hüznünün kesin sebebi olduğunu biliyordu. "Çay isteyeyim mi?"

Kız başıyla onayladı. Emeline onu koltuğa oturturken hizmetçiye gereken emirleri verdi.

"Keşke her şey farklı olabilseydi," dedi Rebecca hizmetçi odadan ayrılırken. Mendili elinde çevirerek oturuyordu.

"Keşke." Emeline iki kişilik küçük koltuğa oturarak eteklerini gereğinden fazla bir özenle düzelitti. Kıza bakmazsa belki konunun üstesinden daha kolay gelebilirdi. "Ayrılma tarihinize karar verdiniz mi?"

"Yarın."

Emeline başını kaldırdı. "O kadar çabuk mu?"

Genç kız omuz silkti. "Samuel dün gemide bir kamara bulmuş. Yarın yola çıkacağımızı söyledi, eşyalarımız daha sonra toparlanıp başka bir gemiyle yollanacakmış."

Emeline irkildi. Samuel İngiltere'den -ondan- hemen kaçmak istiyordu.

"Onu sevmediğiniz için mi bunu yapıyor?" diye patladı Rebecca.

Soru çok ani ve ürkütücüydü, Emeline hiç düşünmeden cevap verdi. "Hayır." Yaptığı bu itirafa benzer şey nefesini kesti ve başını iki yana salladı. "Bir sürü şey var."

"Bana anlatabilir misiniz?"

Emeline ayağa kalkarak şömineye doğru yürüdü. "Sınıf ve pozisyon farklılıkları, elbette."

"Ama o kadarla sınırlı değil, değil mi?"

Emeline genç kızın yüzüne bakamayacaktı, ateşe bakmayı sürdürdü. "Çok, hem de çok farklı bir ülkeden geliyorsunuz. Samuel'in İngiltere'ye yerleşmek isteyeceğini hiç sanmam." Rebecca konuşmuyordu ve bu sessizliği daha çok açıklama istediğinin bir göstergesiydi.

"Düşünmem gereken bir ailem var," diye içini çekti. "Geride sadece Daniel ve Cristelle teyze kaldı ama bana bağımlılar."

"Daniel ile teyzenizin Amerika'ya gitmeyi reddedeceklerini mi düşünüyorsunuz?"

İşte böyle, bahanesinin anlamsız olduğu bir anda yüzüne vurulmuştu. Evet, Cristelle teyze böyle bir deniz yolculuğuna karşı çıkardı ama bu yaşlı hanım canı istemediği sürece İngiltere'den ayrılmak zorunda değildi zaten. Daniel ise muhtemelen Amerika'yı görme fikrini büyük bir hayranlıkla kabul ederdi.

Emeline bileğindeki kumaşları çekiştirip duruyordu. "Bilmiyorum..." Rebecca'nin gözlerine baktı. "Hepsi beni terk etti, anlayabiliyor musun? Reynaud, kocam ve babam. Bunu tekrar yapabileceğimi sanmıyorum; birisine daha güvenemem."

Rebecca kaşlarını çattı. "Anlamıyorum. Samuel size zarar verecek bir hareketi asla yapmaz."

Emeline güldü, sesi âdeta hırıldıyordu. "Evet, ben de öyle düşünerek büyüdüm. Bu yüksek sesle hiç dile getirilmemiş olsa da ailemin erkekleri beni mutlu etmek ve korumak için hep uğraştılar. Hiçbir zaman korkmamı istemediler. Onlar sorunları çözdüler, ben de evlerine bakan hoş bir refakatçi oldum. Ama hep böyle sürmedi. Önce Reynaud sömürge savaşlarında kayboldu; sonra ikimiz de gencecikken Danny öldü, arkasından da babam," nefes almakta zorlanıyordu, bunu daha önce kimseye itiraf etmemişti, "öldü ve ben terk edildim, anlamıyor musun? Reynaud ölünce unvan, mülkler ve diğer her şey kuzenlerden birine kaldı."

"Sizi meteliksiz mi bıraktılar?"

"Hayır." Emeline'in elleri açıldı ve elbisesinin yırtılma sesini duydu. "Yeterince param var. Gordon ailesinden gelen para oldukça iyi. Ben cep harçlığım olsun diye şaperonluk yapıyorum. Ama bundan sonra kimseye sırtımı dayayamam. Hepsi beni bıraktı. Artık hayatımdaki kararları ben veriyorum, Cristelle teyzenin ve Daniel'in kararlarını da. Daniel'in yakında Eton'a gitmesi için gereken yatırımları ve araştırmaları yapıyorum. Paramı çalmamaları için çiftlik kâhyalarını kontrol ediyorum. Güvenebileceğim ve hayatımı eline teslim edebileceğim kimsem yok."

Anlatmaya çalıştığı şeyin son derece soyut bir kavram olduğunun farkındaydı, başını iki yana salladı. "Artık rahatlayamam. Bunu yapamam..."

Ne garip, bunu Samuel'la konuşmayı başaramayacağı bu günde Rebecca'ya itiraf edivermişti.

Genç kadın kaşlarını iyice çattı. "Anladığımı sanıyorum. Yüklerinizden kurtulmak istemiyorsunuz. Onları sizin adınıza taşıyacak birisinin olmadığını düşünüyorsunuz."

"Evet, kesinlikle bu." Emeline rahatlamıştı.

"Ama..." Rebecca ona baktı, gözlerinde hâlâ sorular vardı. "Çok yakında Lord Vale'la evlenmeyi planlıyorsunuz."

"Bunun bir önemi yok. Jasper'ı bir ağabey gibi seviyorum ve bu evlilik, yaşamı sürdürüş şeklimi değiştirmeyecek. O beni bırakır ya da ölürse hayatımda bir şey değişmeyecek."

Rebecca hiç konuşmadan onu süzüyordu. Odanın dışındaki koridordan mırıltılar geliyordu.

"Samuel'in ölmesinden korkuyorsunuz," diye mırıldandı Rebecca. "Onu seviyorsunuz ve kendinizi ona adamaktan korkuyorsunuz."

Emeline gözlerini kırıştırdı. Korku, Samuel'i geri çevirmek için çok çocukça ve ödleğe bir bahaneydi. Bu doğru olamazdı. Açıklamaya çalıştı. "Hayır, ben..."

Oturma odasının kapısı açıldı. Emeline kaşlarını çatarak döndü. İçeri elinde tepsiyle bir hizmetçi girdi, Bay Thornton arkasındaydı.

Tanrım, bu adam burada ne arıyordu?

Küçük adam odaya girdi, yüzünde bir gülümseme vardı. Onu her görüşünde gülümsüyordu ama bu kez bir problem vardı. Sanki zihninde çok kötü fikirler türüyordu ve bunları bir gülümsemenin ardına saklamaya uğraşıyordu. Buna neden daha önce dikkat etmemişti. Adam kontrolünü kaybetmeye mi başlamıştı yoksa son öğrendikleri Emeline'i daha kuşkucu mu yapmıştı?

"Umarım geldiğim size bildirilmeden girmeme kızmadınız" dedi Bay Thornton. "Bay Hartley'nin ziyaretine geldim."

"Korkarım ağabeyim burada değil," dedi Rebecca. "Esasen Starling Yolu'ndaki dükkânınıza sizi görmeye gitmişti, Bay Thornton. Ah, çok özür dilerim." Kız yaptığı hatadan rahatsız olmuştu. "Oraya dün gitmişti. Bugün sizi bulmak için Dover Sokağı'na gitti."

Emeline gözlerini hızla kıza çevirdi. Yüzü çok rahattı ve canının sıkıldığına dair hiçbir iz yoktu. Ya çok iyi bir oyuncuydu ya da Samuel Bay Thornton hakkındaki kuşkularından kız kardeşine bahsetmemişti.

Ama Bay Thornton durmuştu. "Starling Yolu mu dediniz? Çok ilginç. Bay Hartley'nin dün neden oraya gittiğini gerçekten merak ettim. Altı yıl önce savaştan döndüğümde beri orada dükkânım yok."

"Sahi mi?" Rebecca kaşlarını çatı. "Belki de Samuel iki dükkânınız olduğunu sanmıştır."

"Olabilir tabii. Her neyse, onu kaçırdığıma üzuldüm." Bay Thornton hizmetçinin getirmiş olduğu çay tepsisine özlemle baktı.

"Biz de," dedi Emeline gergin bir sesle. "Acele ederseniz onu binanızda bulabilirsiniz belki de."

"Ama yine yolda fark etmeden birbirimizin yanından geçme olasılığımız da var," dedi Bay Thornton yumuşak bir sesle. "Ve bu gerçekten komik olmaz mı?"

"İsterseniz burada bizimle çay içerek ağabeyimin dönmesini bekleyebilirsiniz" dedi Rebecca.

"Güzel, çok güzel," diyen Bay Thornton önlerinde eğildikten sonra oturdu. "Asaletiniz içinizden geliyor, Bayan Hartley."

"Ah, bunu tam olarak bilemeyeceğim," dedi Rebecca çayları doldururken. "Bu sadece çay."

"Ama pek çok kişi sizin kadar kibar davranmıyor," sinsi bakışlarını Emeline'e çevirdi, "özellikle de benim gibi işi gücü olan birisine. Basit bir ayakkabıcıyım ne de olsa."

"Ama kendinize ait bir işyeriniz var," diye itiraz etti Rebecca.

"Evet, gerçekten de öyle. Oldukça büyük bir atölyem var. Hepsini de kendi alın terimle başardım. Babamın çok küçük bir dükkânı vardı."

"Sahi mi?" dedi Rebecca nezaketle. "Bunu bilmiyordum."

Bay Thornton babasının küçük işini kederli gözlerle düşünürken başını salladı. "Altı yıl önce savaştan döner dönmez devraldım. Altı uzun yıl boyunca işi bugünkü haline getirmek için deliler gibi çalıştım. Ve işimi elimden almaya kalkışan birisini gözümü kırpmadan öldürebilirim."

Rebecca adama merak dolu gözlerle bakmaya başlamıştı. Bu sözlerinin sohbetle uzaktan yakından alakası yoktu. Emeline nefesini; tutarak adamı izlerken, o başını çevirip tuhaf bir tepki verdi. Başını ona doğru eğdi, sırtarak göz kırptı.

Emeline adamın yaptığı bu uygunsuz jestin ardından garip bir dehşete kapıldı.

SAM LONDRA SOKAKLARINDA KIZGINLIKLA eve doğru ilerliyordu. Thornton evinde de işyerinde de yoktu. Bugün aldığı birtakım bilgilerden sonra onun kaçacağından şüphelenmeye başlamıştı. İçinden yükselen hayvani bir dürtü de adamı hemen bulması gerektiğini söylüyordu. Uzun yıllar avcılık yapmanın verdiği tecrübe, avının avuçlarının arasından kurtulmak üzere olduğunu gösteriyordu. Ayrıca Thornton'u bugün bulamazsa yarın sabah Hopper gemisinde aldığı kamaraya Rebecca'yla birlikte yerleşemeyecek ve yola çıkamayacaktı.

Ve Londra'da kalacakları her gün, Emeline'e yakın geçirilecek günler anlamına geliyordu. Ona bu kadar yakinken kendini kaybetmeyeceğinden emin olamıyordu.

Bir sokak çocuğu atının burnunun dibine atlayıp atı sinirlendirince Sam dikkatini dizginlere vermek zorunda kaldı. Çocuk kaçmıştı bile. Çocuk muhtemelen bir nehir gibi kabarıp duran bu Londra sokaklarında bininci kez ölümden dönmüştü. Seyyar satıcılar köşelerde ve sokakların tam ortasında bağıra çağıra mallarını satmaya çalışıyorlardı. Arabalar filler gibi ilerliyor, büyüklükleriyle her yeri kaplıyorlardı. Sandalye taşımacıları kalabalığın arasından sıyrılmaya çalışıyordu. Ve insanlar; erkek, kadın, çocuk, bastonlu adamlara yardımcı olan küçük çocuklar; kisası, uzun, orta boylusu her yeri doldurmuştu, hepsi bir şeyin peşinde koşuyordu, hepsinin bir şeye yetişme çabası vardı. Bu binlerce ciğer tarafından solunmakta olan havanın bitip tükenmemesi tam bir mucizeydi.

Sam bunları düşündükten sonra nefesinin daraldığını hissetti, etrafındaki havanın bunca insan tarafından yutulduğunu hayal etmesi beynini zehirlenmişti. Oysa bu çok saçmaydı. Atina ve önündeki yola odaklandı, geri kalan insanların oluşturduğu dokuyu görmezden gelmeye çalıştı. Nefes alabiliyordu. Çok hava vardı; kanalizasyon, çürümüş şeyler ve duman kokusu da alıyordu ama çok hava vardı. Ciğerlerinde bir terslik yoktu.

Evine ulaşana kadar bunları düşünmeye devam etti. Rebecca toplanıyor olmalıydı ama belki biraz ara verip kendisiyle bir öğle yemeği yerd. Atından inerken yan eve sallanarak o iri arabalardan birinin yanaştığını gördü; Emeline'in evine. Kapının üzerine kazınmış olan arma arabanın Lord Vale'a ait olduğunu gösteriyordu. Sam adımlarını hızlandırdı. Şu an Vale'la karşılaşmasının bir âlemi yoktu; her şey söylenmişti.

İçeri girince şapkası ile pelerinini kâhyaya verdi ve kardeşinin nerede olduğunu sordu.

"Bayan Hartley biraz önce çıktı, efendim," diye cevap verdi kâhya.

"Sahi mi?" Sam kaşlarını çatı. Son dakika alışverişine mi çıkmıştı? "Ne kadar oldu?"

"Yaklaşık yarım saat."

"Tek başına mı gitti? Yürüyerek mi, arabayla mı?"

"Arabayla gitti efendim, Leydi Emeline ve Bay Thornton'la birlikte."

Kâhya şapka ile pelerini asmak üzere arkasını döndü, sözlerinin yaptığı etkinin farkında bile değildi. Sam bakakaldı, yüreği sıkışmaya başlamıştı, bir buz yığını boğazını tıkıyordu; kız kardeşi ve sevdiği kadın bir şekilde kendi ayaklarıyla bu tecavüzcü katilin arabasına

binmişlerdi. Bunun kendi rızalarıyla olması mümkün değildi aslında. Rebecca'ya kuşkularından bahsetmemişti ama Emeline her şeyi biliyordu. Bunları bilirken Thornton'la gitmesi...

"Ona ne yaptın?"

Sam sesin geldiği yöne dönerken sertçe duvara itildi. Asılı resimlerden biri yere düştü, Vale mor yüzünü ona yaklaştırdı. "Emmie bir saat önce buraya gelmiş. Nerede o?"

Sam adamın suratına bir yumruk atma isteğini bastırdı. Bunu zaten yapmıştı ve bir tane daha vurması hiçbir şeyi çözmeyecekti. Ayrıca Vale da Emeline'i kendisi kadar umursuyordu. "Emeline ile Rebecca, Thornton'la birlikte gitmişler."

Vale güldü. "Saçmalık. Emmie o züppeyle neden bir yere gitsin? Onu bir yerde saklıyorsun." Sam'ı bıraktı ve bacaklarını açarak holün ortasında durdu. "Emmie! Emmie diyorum! Bir an önce ortaya çık!"

Harika. Yegâne yandaşı da bir aptaldı. Sam arkasını dönerek çıkışa doğru yürüdü. Ne olup bittiğini anlatarak Vale'ı ikna edecek vakti yoktu.

Ama duyduğu başka bir ses durmasına sebep oldu. "Bu doğru, Lordum."

Döndü ve şaşkın gözlerle uşak O'Hare'a bakan Vale'ı gördü. "Sen de kimsin?"

O'Hare küstahça sayılabilecek bir tavırla Vale'in önünde eğildi. "Bayan Hartley ile Leydi Emeline, Bay Thornton'un arabasıyla gittiler." Vale'in üzerinden Sam'in gözlerinin içine baktı. "Bayan Hartley'ye çok yakın duruyordu ve bu hiç hoşuma gitmedi, efendim. Yanlış bir şeyler olduğunu düşündüm."

Sam, O'Hare'a adamı niye durdurmadığını sorma zahmetinde bulunmadı, bu ülkede referansı olmayan bir uşak bir daha iş bulamazdı, hele böyle bir hareket yaparsa asla bulamazdı. "Nereye gittikleri hakkında bir fikrin var mı?"

"Evet, efendim. Wapping Princess İskelesi'ne. Bay Thornton sürücüye söylerken duydum."

Vale iyice afallamıştı. "Wapping mi? Thornton neden onları bir iskeleye götürüyor ki?"

"İskele demek aynı zamanda gemi demek."

Vale'in kaşları çatıverdi. "Onları kaçırdığını mı söylemeye çalışıyorsun?"

"Bunu Tanrı bilir," diye cevapladı Sam. "Ama konuyu oturup tartışacak zamanımız yok. Gel hadi, senin arabanla gidelim."

"Dur bakalım." Vale kolunu yakaladı. "Bu ne acele? Emmie'yi burada saklamadığını nereden bileceğim? Ya da..."

Sam kolunu çevirerek adamdan kurtardı. "Çünkü Thornton hain ve bir şekilde bunu anladığımı biliyor."

Vale'in kalın kaşları birbirine girdi. "Ama..."

"Sana zamanımız olmadığını söyledim," diye kükredi Sam. "O'Hare, bu işte bize yardımcı olmak ister misin?"

Oğlan hiç tereddüt etmeden cevapladı. "Evet, efendim!"

"Gel o zaman." Sam, Vale'in kararını beklemeden kapıdan çıkarak koşmaya başlamıştı. Diğer adam orada durup tüm olasılıkları düşünürken kapıda bekleyen arabayı alıp gidecekti.

Arabaya vardığında Vale'in hemen arkasında olduğunu gördü. "Prenses İskelesi, Wapping," dedi Vikont sürücüsüne. "En hızlı şekilde."

Üç adam arabaya doluştu.

"Şimdi," dedi Vale, Sam ile O'Hare'in karşısına yerleşirken. "Anlat bakalım."

Sam'in gözleri camdaydı. Thornton'un arabası yola çok önce çıkmıştı ama o büyük bir aptallıkla hâlâ görmeye çalışıyordu. "MacDonald ya Spinner's Falls'ta ya da hemen sonrasında Thornton'un yerini aldı."

"Kanıtın var mı?"

"Altı yıl önce okyanusun diğer ucunda tanıştığımız bir askerin diğerinin yerine geçtiğine dair mi? Hayır yok. Muhtemelen var olan tüm kanıtları da yok etmiştir."

O'Hare, Sam'in yanında kıpırdandı. Genç adam arabaya bindiklerinden bu yana hiç konuşmamıştı ama yüzü çok endişeliydi. Araba yavaşladı. Sokaktan çılgınlık geliyordu. Sam arabanın tepesine vurmamak için kendini zor tutuyordu. O'Hare'a döndü. "İki tane kızıl saçlı asker vardı; birisi Thornton, diğeriye MacDonald'dı. MacDonald prangaya vurulup yargılanmak üzere tutuklanana kadar kimse onların farkında bile değildi."

"Ne yapmıştı?" diye sordu uşak.

Sam, Vale'a baktı.

Vale dudaklarını büzerek onayladı. "Bir kadına önce tecavüz etti, sonra da öldürdü."

O'Hare'in yüzü bembeyaz oldu.

"MacDonald'ın Spinner's Falls'taki karmaşasının içerisinde Thornton'un yerine geçmesini anlayabiliyorum ama İngiltere'ye dönünce ne oldu? Thornton'un bir ailesi vardı herhalde?"

"Bir karısı." Sam başını salladı. "O eve döndükten kısa bir süre sonra ölmüş."

"Ah." Vale düşünceli bir tavırla onayladı.

"Ama hanımefendilerle ne yapmayı planlıyor?" diye patlayıverdi O'Hare.

"Bilmiyorum," diye mırıldandı Sam. Thornton aklını mı kaçırmıştı? Tahminleri doğruysa adam zaten iki kadın öldürmüştü. Bu tipte bir adam düşmanı olarak belirlediği iki kadına ne yapardı?

"Şantaj," dedi Vale. "Belki de senin konuşmanı engellemek için Rebecca ve Emeline'i rehine olarak yanına aldı."

Sam bunu düşünerek gözlerini kapadı, içindeki sesleri bastırmaya uğraşıyordu; düşünme, harekete geç diyordu o sesler. "Thornton bundan daha akıllı."

Vale omuz silkti. "En zeki adam bile paniğe kapılabilir."

Thornton gibi bir adam paniğe kapıldığında öldürürdü.

"Ne kadar kaldı?" diye sordu Sam.

Jasper da camdan dışarı bakıyordu artık. "Wapping'e mi? Londra Kulesi'nin arkasında."

Sam derin bir nefes aldı. Hâlâ Londra'nın şık bölgelerinden çıkmayı başaramamışlardı. Kule iki kilometre ötedeydi ama araba bir türlü ilerleyemiyordu.

"Şu an bir şey hatırladım," diye mırıldandı Jasper.

Sam ona baktı.

Vale'in yüzündeki tüm kan çekilmişti. "Thornton'u bahçede görüp senin evine çay içmeye gittiğimiz o gün, İngiliz ordusuna hazırladığı büyük sevgiyatla övünüp duruyordu bana."

"Nereye yapılacaktı?"

Jasper yutkundu ve cevap verdi. "Hindistan."

Sam yüreğinin durduğunu sandı. Thornton, Emeline ile Rebecca'yı Hindistan'a gidecek olan bir gemiye bindirirse...

Araba yavaşladı ve durdu. Sam camdan baktı. Biracının arabası yolun ortasında duruyordu, tekerleklerinden biri akstan çıkmıştı. Dayanılmaz bağışmalarını başlamasını beklemeye gerek bile görmedi. Arabanın kapısını açtı.

"Nereye gidiyorsun?" diye bağırdı Vale.

"Böyle daha hızlıyım," diye cevap verdi Sam. "Sen arabayla devam et. Belki benden önce varırsın."

Arkasını döndü ve koşmaya başladı.

Bölüm On Dokuz

Demir Yürek'in akkora dönüşen yüreğini gören Prenses Solace çaresizlik içerisinde bir çığlık attı. Onun bu halini görmeye tahammülü kalmamıştı. Koşarak geldi ve kendi elleriyle bir kova suyu acısını dindirebilmek için üzerine döktü. Aman Tanrım, ateş sönmüştü, herkes bir demir hızla soğursa ne olacağını çok iyi biliyordu.

Demir Yürek'in yüreği beklenmedik bir şekilde kırılarak...

Demir Yürek'ten

Silah Rebecca'nın kaburga kemiğine dayanmıştı ve arabanın tüm zıplama ya da sallanmalarına rağmen bulunduğu yerden bir milim bile oynamıyordu. Emeline dudağını ısırdı. İki yanında Bay Thornton'un iki dev yarattığı oturuyordu, onu başarıyla sindirmişlerdi. O da Rebecca da arabaya binene kadar adamları görmemişlerdi. Aslında bunun bir önemi de yoktu. Bay Thornton o iğrenç silahını Rebecca'ya dayamış ve onlara evden çıkıp arabasına binmelerini emretmişti. Emeline adamın blöfünü görmeyi o an göze alamamıştı. Rebecca'nın gözlerinin önünde öldüğünü görmesi an meselesi gibi gelmişti.

Şu an Bay Thornton ve leş gibi kokan iki adamıyla birlikte yolculuk yaparken doğru kararı vermiş olduğundan emin değildi. İskeleye vardıklarında hâlâ ikisini birden öldürme şansı vardı. Son birkaç dakikadır arabadan atlamayı denemeyi düşünüyordu ama önce o iki devi geçmesi gerekiyordu. Tabii Rebecca'ya dayalı silahı da düşünmesi gerekiyordu. Emeline çaresiz kaldığı anda Bay Thornton'un o tetiğe asılacağından emindi. Bu adam gerçekten deliydi. Sırrını bunca zaman saklamış olması gerçekten bir mucizeydi çünkü etrafta bir sürü tilki vardı ve şu an hepsi devredeydi. Bay Thornton sürekli olarak sırtıp göz kırpmıyor, yüzündeki ifade her seferinde bir ekşimeye dönüşüyordu.

"Neredeyse geldik, hanımlar," dedi yine göz kırparak. "Hiç doğuya gittiniz mi? Hayır mı? Çok kişi gitmemiştir sanırım. Mükemmel bir macera yaşayacağız!"

Emeline'in sağında oturan adam homurdanarak kaykıldı, bu hareketi kırmızı ceketinden etrafa iğrenç kokuların yayılmasına sebep oldu. Araba Londra'nın doğu kıyısına doğru tangırdarak ilerliyordu, ambarlar görünmeye başlamıştı. Hava gittikçe kararıyordu.

Emeline ellerini kucağında kavuşturarak düzgün bir sesle konuşmaya çalıştı. "Bizi burada indirebilirsiniz, Bay Thornton. Daha ileri götürmenize gerçekten hiç gerek yok."

"Ah, ama sizinle birlikte olmak çok hoşuma gidiyor," diye cıyıkladı iğrenç adam. Emeline yavaşça iç geçirdikten sonra konuşmasına yavaşça devam etti. "Bizim varlığımız sadece Jasper ile Samuel'in sizin peşinize düşmelerini sağlar. Bizi bırakın ve rahat rahat kaçın."

"Benim iyiliğimi düşünmeniz ne büyük bir nezaket, Leydim," dedi. "Ama sizi bıraksam da bırakmasam da Samuel Hartley ve nişanlınız beni izleyecek. Özellikle Bay Hartley bu konuda çok saplantılı. Gözüm hep üzerindeydi," başıyla yanında oturan kırmızı ceketli adamı gösterdi, "alaydan sağ kalanları soruşturmaya başladığı ilk andan itibaren. Yani sonuç değişmez, sanıyorum sizi yanımda tutmaya devam edeceğim."

Emeline'in bakışları Rebecca'ninkilerle buluştu. Kızcağız arabaya zorla bindirildiklerinden beri ağzını açmamıştı ama Emeline'in onun gözlerinde gördüğü umutsuzluk, kendi duygularıyla aynıydı. Bay Thornton'un onları kaçırmasının hiçbir mantığı yoktu, bu mantıksızlık yüreğinin sıkışmasına ve nefes alamamasına sebep oluyordu.

Dışarıda yağmur başlamıştı; oyunun sonunda perdenin kapanması gibi bir anda olmuştu. Düşünmeye ihtiyacı vardı ve çok fazla vakitleri kalmamıştı.

Bay Thornton'un onları öldürmeye niyetlendiğinden korkuyordu.

GÖK DELİNDİ VE deli gibi bir sağanak başladı. İlk dalga yüzüne vurunca Sam irkildi ama koşmaya devam etti. Yağmur işleri kolaylaştırabilirdi. Açıkta kalanlar hemen bir korunağa gireceklerdi ve sokaklarda ilerlemek daha kolay olacaktı. Ama maalesef sokaklarda hâlâ çok araba vardı. Biracının arabası muhtemelen hâlâ Vale'in arabasının yolunu tikiyordu. Sam kırık taşların üzerinden atladı, yağmur yarığı küçük bir çaya dönüştürmüştü, sadece koşmaya odaklanmaya çalıştı. Geride kalanlar ile ileride olacakların şu an ona bir faydası yoktu. şu an sadece koşması gerekiyordu.

Araba durduğunda Fleet Caddesi'nde bir yerlerdeydi. Sam kalabalık caddeden ayrılıp, Thames Nehri'ne paralel koşmaya başladı, nehri göremiyordu ama sağında olduğunu biliyordu.

Hızlanmaya çalıştıkça bacaklarının gerildiğini hissediyordu. Spinner's Falls'tan beri böylesine bir koşu tutturmamıştı, ümit ve ümitsizlik yine bir aradaydı. Ne kadar zorlandığının bir önemi yoktu ama yine de geç kalmıştı. Reynaud ölmüştü.

Kucağında bebek taşıyan genç bir kıza çarpmamak için hızla yön değiştirince deri önlüklü dev bir adama çarptı. Adam küfrederek ona vurmaya çalıştı ama Sam çoktan yanından geçip gitmişti. Ayakları berelenmişti, bacaklarına sancılar giriyordu. Tabanlarındaki yaraların yeniden açılıp açılmadığını merak etti.

Ve kokuyu aldı.

Ya deri önlüklü adamdan ya da yanından geçtiği başka birisinden geliyordu, kızgınlığının hayal gücü üzerindeki etkisi de olabilirdi ama ter kokusu alıyordu. Erkek teri. Hayır, Tanrım şu an olmaz. Gözlerini iyice açarak koşmaya devam etti, oysa aksine yüzünü avuçlarının arasına alarak yere yatmak istiyordu. Spinner's Falls'ta ölenler onu takip ediyorlardı. Ter ve kandan görünmez bedenler. Hayalet eller kollarına yapışarak onu durdurmaya çalışıyorlardı. Aynı şeyleri Spinner's Falls ormanlarında koşarken de hissetmişti. Onu Edward Kalesi'ne kadar izlemişlerdi. Bazen onları görmeyi bile başarmıştı, korkuyla bakan delikanlının gözleri, yaşlı askerin yüzülmüş kafa derisi. Bunun düş mü yoksa gerçek mi olduğuna hiçbir zaman karar verememişti; yarı uyanık durumda koşmaya devam etmişti sadece. Belki de onlar bedenine sızımıştı ve onları gittiği her yere götürüyordu, gerginlik anında ortaya çıkıveriyorlardı. Belki de onları bir şarapnel parçası gibi sessiz bir acıyla hep yanında taşıyordu. Yaşadıklarının görünmez bir belgesi olarak.

Bir su birikintisinin içinden geçti, sular kalçasına kadar sıçırıyordu. Bir önemi yoktu, zaten sırlıslık olmuştu. İskelele yaklaşımıştı ve nehrin çürümüş kokusunu alabiliyordu. Nefesi kesik kesikti ve yan tarafında inanılmaz bir ağrı vardı. Zaman kavramını yitirmişti, ne zamandır ya da ne kadar bir mesafe koştuğunu bilmiyordu. Ya gemiye hindilerse? Ya Thornton onları çoktan öldürdüyse?

Bir anda zihninde dehşet verici bir görüntü belirdi: Emeline'in yere yığılmış kanlı, hareketsiz ve çıplak bedeni, bembeyaz yüzü. Hayır! Gözlerini sımsıkı kapadı ve tökezleyerek ellerinin ve dizlerinin üzerine çöktü.

"Dikkat et!" diye bağıran bir erkek sesi duydu.

Gözlerini açtığı anda birkaç santim ötesinde duran at nallarıyla karşılaştı. Beceriksiz hareketlerle yana yuvarlanırken arabanın sürücüsü atalarına küfrediyordu. Dizleri ağrıyordu, özellikle sağ dizi, yere düşerken çarpmış olmalıydı, Sam ayağa kalktı.

Sürücüye aldırmadan, havasız kalan ciğerlerine aldırmadan, acısına aldırmadan koşmaya başladı.

ARABA GENİŞ BİR DÖNÜŞ yaptı, Emeline pencereden gümrük ambarlarını görebiliyordu. Yağmur hâlâ yağıyordu ve Thames'in ortasında duran büyük gemileri şifon bir perde gibi örtüyordu. Gemilerin arasında daha küçük araçlar vardı, gemilerle kıyı arasında insan ve yük taşıyorlardı. Normal şartlar altında liman çalışan insanlar, oradan çaldıklarıyla yaşamaya çalışan hırsızlar ve haydutlarla dolu olurdu. Ama yağmur yüzünden ortalıkta kimse yoktu.

Araba durdu.

Bay Thornton silahı Rebecca'nın yanına iyice bastırdı. "İnme zamanı, Bayan Hartley."

Rebecca kıpırdamadı. Cesur yüzünü onları kaçıran adama çevirdi. "Bize ne yapacaksınız?" Bay Thornton başını yana eğdi, acımasız bir tavırla sırtarak göz kırptı. "Kötü bir şey olmadığına sizi temin ederim. Size dünyayı göstermek istiyorum. Gelin ve görün."

Onun bu hoş sözleri Emeline'in içindeki tüm korkuları garip bir şekilde körükledi. Arabanın kapısına ve yağmurun grileştirdiği nehir sularına baktı. Thornton'la bir gemiye bineceklerse o gemiden canlı inmeleri mümkün değildi. Ama şu an başka bir şansları da yoktu. Thornton Emeline'in iki yanında oturan adamlara başıyla işaret verdi.

"Kıpırda," dedi kırmızı ceketli, suç ortağı olan sağındaki domuz. Sosise benzeyen parmaklarını Emeline'in koluna doladı, yağ lekeleri bıraktığından emindi. Diğer adamdan biraz daha kısaydı ve oldukça yıpranmış bir korsan şapkası takıyordu. Bay Thornton ona iyi ödeme yapmıyor olmalıydı çünkü adamın çizmeleri delik deşikti ve başparmağı deriden dışarı fırlamak üzereydi.

Emeline, Rebecca'ya gülümseyerek ona biraz cesaret vermeye çalıştıktan sonra eteklerini topladı. Arabadan inerek yağmurun altında durdu, serserinin eli hâlâ kolundaydı. İkinci serseri de onları takip etti. Uzun ve ince bir adamdı, kollar çok uzundu ve incelmış kırı saçları vardı. Boynunu içe çekerek Bay Thornton ile Rebecca'nın arabadan inmesini bekledi.

"Şimdi," dedi Thornton gülümseyerek. Her şeye gülümsüyordu. "Acele edelim. Bizi SeaTiger'a götürmek üzere bekleyen bir tekne olmalı. Siz hanımların yağmurdan bir an önce kurtulmak isteyeceğinizi düşünüyorum. Eğer biz..."

Cümlesini bitiremedi. Rebecca aniden adamın elinden kurtuldu ve yana eğilerek uzun boylu, kel adamdan da kaçtı. Bir an Thornton silahını nereye doğrultacağını bilemedi ve havada salladı. Sonra iğrenç bir sırıtışla namluyu Emeline'in karnına doğrulttu.

Emeline donakaldı. Onun göz kırparak hedefe odaklanması saatler gibi göründü gözüne, Öldürülmek üzere olduğunun farkındaydı.

Öldürülmedi.

Samuel bir anda ortaya çıktı ve kendini Thornton'un silahının üzerine atarak silahın yönünü şaşırttı. Silah patladı ve yerden taş parçaları fırladı. Uzun boylu, kelleşmeye yüz tutmuş adam Samuel'in üzerine çullandı, onu arkasından yakalamıştı, üç adam birden yerde yuvarlanmaya başladı, kollar ve bacaklar birbirine girmişti. Rebecca çığlık atarak adamın ceketini çekmeye başladı. Kırmızı ceketli olan Emeline'in kolunu bıraktı ama o daha yerinden kıpırdamadan Emeline topuğunu adamın ayak parmağının üzerine bastırarak onu ezdi. Adam inleyerek ona bir tokat patlattı. Emeline beyaz yıldızlar görerek elini başına doğru götürürken kendini yerdeki bir su birikintisinin içinde otururken buldu.

"İyi misin?" diye inledi Rebecca.

"Samuel," diye fısıldadı Emeline. Şu an üç adamın altındaydı, tekme ve yumruklar savuran kollarla bacakların arkasına gizlenmişti. Bir şey yapmazsa onu gözlerinin önünde öldüreceklerdi.

Eline alıp fırlatabileceği herhangi bir sopa ya da taş yoktu. Sadece kendisi vardı, Emeline de bunu kullandı. Ayağa fırlayarak o iğrenç küçük adam ile yancısına doğru koştu. Bir tanesinin saçlarını tutarak çekmeye başladı. Saçını tuttuğu adam -yancılardan bir tanesi- onu

omuzlayarak yana fırlattı. Emeline sendeledi, neredeyse düşüyordu ama yeniden ayaklandı. Kendini Samuel'a saldıran bedenlerin üzerine fırlattı, tekmiyor, çığlık atıyor ve adamları tırmalıyordu. Göz ucuyla Rebecca'nın da adamlardan birinin sırtını yumrukladığını gördü, yumrukları küçük ve çelimsizdi. Yağmur Emeline'in tuzlu gözyaşlarıyla karışıyordu ve yarı kör olmuştu ama vazgeçmedi. Samuel'ı öldüreceklerse kendisini de öldürmeleri gerekiyordu.

Ayakkabısı Thornton'un kızıyla buluşunca adam dönerek yüzünde komik ama şaşkın bir ifadeyle ona baktı. Samuel adamın dikkatinin dağılmasının avantajını kullandı ve yüzüne yumruğunu geçirdi. Bay Thornton'un başı geriye doğru savruldu ve adam parke taşların üzerine yuvarlandı, düşüşünü yavaşlatmak için elini uzattı. Ayağa kalkmaya uğraşırken Emeline onun yerde duran eline bastı ve topuğunun altında ezilen şeyi hissedince büyük bir mutluluk hissetti.

Thornton çığlık attı.

Emeline'in arkasından bir silah sesi duyuldu.

"Aman Tanrım Emmie, senin bu kadar kana susamış olduğundan haberim yoktu," dedi bir erkek sesi.

Emeline başını kaldırdı ve arabadan inen Jasper ile arkasındaki uşağı gördü. Uşağın iki elinde de birer silah vardı ve sağdakinin dumanı tütüyordu.

Korku ve öfke ona düzgün tavırları unutturmuştu. "Jasper, aptal esprileri bırak. Gel ve Samuel'a bir an önce yardım et!"

Jasper bu tavırla irkilmişti. "Doğru söylüyorsun, Emmie. Siz ikiniz hemen Bay Hartley'yi bırakın. Yavaşça."

Serseriler pis suratlarıyla birbirlerine baktılar ve ayağa kalkarak Samuel'dan uzaklaştılar. Samuel kıpırdamadan yatıyordu, yağmur soluk yüzünü dövüyordu. Emeline ona koştu, dehşet içerisindeydi. "Samuel." Onun Bay Thornton'a attığı yumruğu görmüştü ama şimdi kıpırdamıyordu. "Samuel!" O pis parke taşların üzerine çökerek elini yanağında gezdirdi.

Gözlerini açtı. "Emeline."

"Evet." Bu delilikti ama yağmurun altında durup ona gülümsüyordu, sıcak gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. "Evet." Ne söylediğini bir tek Tanrı biliyordu ama Samuel da anlamış gibi görünüyordu.

Başını çevirerek bereli dudaklarıyla avucunu öpünce Emeline çok heyecanlandı.

Samuel'ın bakışları keskinleşti ve Emeline'in arkasına baktı. "Thornton'u yakaladılar mı?" Doğrulamaya başladı, Emeline ona yardım etmek için elini omzuna koydu. "Evet, Jasper kontrol altına aldı."

Esasen uşak iki serserinin ellerini Bay Thornton'un arabasına bağlarken silahlar Rebecca'nın elindeydi. Jasper da Bay Thornton'u tutmakla meşguldü.

"Onu ne yapacağız?" diye sordu Jasper. Ona bir süprüntü muamelesi yapıyordu.

"Nehre atalım," diye kükredi uşak arkasından, Rebecca dönerek ona gülümsedi.

"Hiç kötü fikir değil," dedi Samuel usulca, Emeline onun sesinin bu kadar buz gibi çıkacağını hiç ummamıştı.

Bay Thornton bir kahkaha attı. "Ne için?"

Jasper onu bir kedinin fareyi salladığı gibi salladı. "Bayan Hartley ve Leydi Emeline'i incitmeye çalışmaktan, seni aşağılık yaratık."

"Ama yapmadım, değil mi?" dedi Thornton. "Hiç incinmiş görünmüyorlar."

"Onlara silah doğrulttun..."

"Boş laf! Yargıç bunu umursar mı sanıyorsun?" Bay Thornton mutlulukla gülümsüyordu, normale dönmeye başlamıştı. İçinde bulunduğu durumun farkında değilmiş gibi davranıyordu.

Emeline, Samuel'a tutunarak titredi. Thornton'un Jasper'ı -bir vikontu- yenebileceğine dair olan bu delice güveni bu adamın mantığını tümüyle yitirdiğinin bir göstergesiydi.

"Amerika'da bir kadını öldürdün," dedi Samuel sessizce. "Seni bunun için asacaklar."

Bay Thornton başını eğdi, istifini hiç bozmamıştı. "Neden bahsettiğini bile bilmiyorum."

Jasper sabırsızlıkla bir soluk verdi. "Kes artık. Senin MacDonald olduğunu biliyoruz. O kadını öldürdüğünü, bizi Fransızlara ve onların dostu olan yerlilere sattığını biliyoruz."

"Peki ya bunları nasıl ispatlayacaksınız?"

"Belki de böyle bir mecburiyetimiz yoktur" dedi Samuel kısık sesle. "Belki de seni Thames sularında boğarız ve sorun çözülür. Birilerinin seni özleyeceğini hiç sanmıyorum."

"Samuel," diye fısıldadı Rebecca.

Samuel ona baktı, yüzündeki ifade değişmemişti ama sesi yumuşadı. "Gerçi seni mahkemeye çıkarmakta zorlanacağımızı hiç sanmıyorum. MacDonald ile Thornton'u hatırlayacak, birkaç tane hayatta kalabilen insan daha var, olmasa bile kayınpederine sorabiliriz."

Emeline nefesini tuttu.

Samuel başıyla onayladı. "Evet, bugün bulduklarımın biri de bu. Thornton'un yaşlı kayınpederi onu kızıyla evlendikten sonra hiç görmemiş. Adam Cornwall'da yaşıyor. Sağlığı pek yerinde değil ama kızının merdivenlerden bilinçli bir şekilde itildiğini düşünüyor. Ölümü araştırmaları için birkaç avukat gezmiş ve bugün bir tanesi yaşlı adamın davasını aldı. Bir araba yollarsak, Londra'ya gelerek bu adamın kızıyla evlenen kişi olmadığına memnuniyetle tanıklık yapacaktır."

Bay Thornton bir anda sırtıma ve göz kırpmaya spazmlarıyla baş başa kaldı. "Dene bakalım! Yaşlı adam son demlerini yaşıyor, asla Londra'ya ulaşmayı başaramaz."

"Bırak buna biz üzülelim," dedi Jasper adamı yeniden sarsarak. "Sen darağacını düşünmeye başla." Jasper, Samuel'a döndü. "Bu üçünü Newgate'e götürmek için adamını yanıma almamın bir sakıncası var mı?"

Samuel onayladı. "Hadi gidin. Ben hanımları senin arabanla eve götürürüm." Emeline'le birlikte dönerek Jasper'ın arabasına doğru yürümeye başladı ama arkasından bağırarak Thornton onu durdurdu.

"Hartley!" diye bağırdı iğrenç adam. "Beni Amerika'daki kadını öldürmekle suçlayabilirsin ama Spinner's Falls'la suçlayamazsın. Alaya ben ihanet etmedim, hain ben değilim."

Samuel adama baktı, yüzü ifadesizdi.

Onun tepkisizliği Thornton'u delirtti. "Sen bir ödleksin, Hartley. Spinner's Falls'ta kaçtın, bunu herkes biliyor. Sen bir ödleksin."

Vale kıpkırmızı oldu, Emeline Rebecca'nın dehşetle iç çekişini duydu.

Ama Sam şaşırtıcı bir şekilde gülümsedi.

"Hayır," dedi usulca. "Değilim."

Bölüm Yirmi

Prences Solace ölmekte olan kocasını kucakladı, tuzlu gözyaşları yüzüne dökülüyordu. Şafak sökene kadar orada ağlamaya devam etti, şafak söktü, güneşin altın ışıkları dünyayı aydınlatmaya başladı. Demir Yürek gözlerini açtı ve karısının yüzüne bakıp yedi yıl sonra ilk kelimelerini söylemeye hazırlandı...

Demir Yürek'ten

"Doktor lazım," dedi Rebecca, Samuel'ı arabaya bindirmek için Emeline'e yardım ederken. Emeline bunu yüksek sesle dile getirmedi ama Rebecca'yla aynı fikirdeydi. Samuel esmer olan tenine rağmen bembeyazdı, gözünün üzerindeki kesik kanıyordu, yüzünün yarısı kan içindeydi.

"Doktor gerekmez," diye homurdandı ama bunun bir faydası olmadı.

Emeline'in gözleri kardeşininkilerle buluştu ve kadınların kendi aralarında anlaştığını gördü. Kesinlikle doktor gerekliydi.

Araba yavaş yavaş Londra sokaklarında ilerliyordu, yol tam bir kâbus gibiydi, bitmek bilmemişti. Eve vardıklarında Samuel yarım saattir ses çıkarmamıştı ve gözleri kapalıydı.

"Bayıldı mı?" diye fısıldadı Emeline endişeyle.

"Sanırım uyuyor" diye cevap verdi Rebecca.

Samuel'ı arabadan çıkarıp eve sokmak ve yatağına yatırmak için iki güçlü adam gerekti. Emeline doktora haber yolladı.

Bir saat sonra Rebecca kütüphaneye gelerek doktorun söylediklerini bildirdi.

"Çok yorgun olduğunu söylüyor," dedi Rebecca, Emeline ateşin karşısında yarı uykulu gözlerle oturuyordu.

"Tanrı'ya şükür." Emeline başını koltuğa yasladı.

"Siz de yorgun görünüyorsunuz," dedi Rebecca.

Emeline başını sallamaya başladı. Samuel'ı bırakmak istemiyordu. Ama başı dönmeye başlayınca başını sallamaktan vazgeçti.

Rebecca bunu görmüş olmalıydı. "Eve gidip dinlenin. Samuel nasıl olsa uyuyor."

Emeline iç geçirdi. "Şeker bir çocuksun ama hükmetmeyi seviyorsun."

Genç kız gülümsedi. "En iyisinden öğrendim." Rebecca ellerini uzatarak ona yardım etmeye çalıştı ama tam o esnada koridorda bir karışıklık oldu.

Emeline kütüphanenin kapısına baktığı sırada Jasper içeri daldı.

"Emmie! İyi misin?" diye sordu. "Evine gittim ama orada yoktun."

Emeline kaşlarını çattı. Jasper'in kendisini bu kadar az tanıyor olmasına hayret etmişti. "Şişşt! Ben iyiyim ama bu böğürtünle Samuel'ı uyandıracaksın."

Jasper alçı ve ahşaptan başka bir şey görebilecekmiş gibi tavana baktı. "Sanırım o da zor bir gün geçirdi, değil mi?"

"Jasper..." Emeline onu sakinleştirmeye çalıştı ama Rebecca araya girdi.

"Sizi yalnız bırakmamın bir sakıncası var mı? Benim... Benim," alnını kırıştırarak bir mazeret bulmaya uğraştı, "O'Hare iyi mi diye bakacağım."

Emeline ona baktı. "O'Hare da kim?"

"Uşağım," diyen Rebecca odadan çıktı.

Emeline dışarı çıkan kızın ardından kaşlarını çatmakla meşguldü ama Jasper düşüncelerine bir son verdi.

"Emmie."

Sesi çok ciddi olduğu için ona dönüp baktı ama bu kez gerçek manada baktı. Bugüne kadar onun yüzünde böyle bir ifadeyi hiç görmemişti, yorgun bir kabulleniş vardı.

"Evlenmeyeceğiz, değil mi?"

Emeline başını salladı. "Hayır, hayatım. Hiç sanmıyorum."

Bir koltuğa çöktü. "Ben de öyle düşünmüştüm. Zaaflarıma tahammül edemeyeceksin, değil mi? Muhtemelen yaşayan hiçbir kadın etmez zaten."

"Bu doğru değil."

Ona eski, komik bakışlarından biriyle baktı.

"Kolay olmayabilir," diye kabul etti, "ama dışarıda bir yerlerde senin için hoş bir hanım olduğundan eminim."

Dudağının kenarı kıvrıldı. "Otuz üç yaşındayım, Emmie. Beni sevecek birisi olsaydı, daha da önemlisi bana katlanabilecek birisi olsaydı bugüne kadar ona rastlamış olmaz mıydım?"

"Genelevler ve kumarhaneler yerine daha saygın yerlere bakarsan bulacağından eminim." Sözleri acıydı ama bu acılık esnemesiyle yarıda kesildi.

Jasper yerinden fırladı. "Seni eve götürüyem de adam gibi dinlen, böylelikle yarın beni daha şiddetli bir şekilde azarlamaya devam edebilirsin."

Emeline'in itiraz edecek hali kalmamıştı. Jasper'in onu koltuktan kaldırıp evine kadar götürmesine izin verdi. Orada yanağını dört yaşından beri öptüğü gibi öptü ve arkasını dönerek uzaklaştı.

"Jasper," dedi arkasından yumuşak bir sesle.

Durdu ve başını çevirerek turkuaz renkli gözleriyle ona baktı. Karanlığın içinde uzun boylu ve zayıf duruyordu, o uzun ve komik yüzünden yaşadığı trajedi okunabiliyordu. Emeline'in yüreğinde bir şeyler kıpırdadı. O, Reynaud'nun en yakın arkadaşıydı. Onu küçüklüğünden beri tanıyordu. "Seni gerçekten seviyorum."

"Biliyorum Emmie, biliyorum. Zaten işin korkunç yanı da bu." Yüzü buruktu.

Emeline ne söylemesi gerektiğini bilemedi.

Evinin merdivenini tırmandı, keşke Jasper için ne yapabileceğini bilseydi. Eve girdiği anda Cristelle teyze ile Melisande başına üşüştüler.

"Siz burada ne yapıyorsunuz?" diye sordu Emeline arkadaşının yüzündeki yorgun ve şaşkın ifadeyi görünce.

"Sana masal kitabını getirmişt看," dedi Melisande uyuşuk bir tavrıla. "Ama buraya geldiğimde Bay Hartley'nin kâhyası teyzene yanlış giden bir şeyler olduğundan bahsediyordu. Kalıp yeni bir haber gelene kadar onunla sohbet etmeye karar verdim. Ama şimdiye kadar bize tam olarak neler olduğu anlatılmadı."

Emeline çay ve çörekler eşliğinde yaşadıkları macerayı, Cristelle teyzenin tüm araya karışmalarına rağmen, anlatmak zorunda kaldı. Bitirdiğinde eve geldiğindeki halinden çok daha yorgundu.

Melisande ve anlayışlı gözleri bu halini fark etmiş olmalıydı. "Çayını bitirir bitirmez yatağına gitmen gerektiğini düşünüyorum."

Emeline soğumuş çayına bakarak başını salladı.

Melisande ile Cristelle teyzenin endişeyle bakışıklarını görmedi ama hissetti.

"Bir dakika içinde," dedi Emeline kontrolü elinde tutabilmek adına.

Melisande içini çekerek Emeline'in dirseğini dayadığı masayı gösterdi. "Masal kitabını oraya koydum."

Emeline küçük tozlu kitaba baktı. Onda hâlâ Reynaud'nun anıları vardı ama artık o kadar önemli görünmüyorlardı gözüne.

"Onu neden geri getirdin?"

"Çevirmemi istemediğini söylemiştin," dedi arkadaşı.

Emeline çayını bıraktı. "Masal kitabının Reynaud'yla aramda bir bağlantı kurduğunu düşünüyordum. Onu unutmamamı sağlayacak bir şey olduğunu. Ama onu hatırlatacak bir şeye ihtiyacım olmadığını anladım." Arkadaşının gözlerinin içine baktı. "Onu unutmam mümkün değil, değil mi?"

Melisande hiç konuşmadan, hüzünlü bakışlarıyla onu süzdü.

Emeline kitaba uzandı. Onun eskimiş kabını okşadı ve başını kaldırdı. "Onu benim için saklar mısın?"

"Ne?"

Emeline gülümseyerek kitabı arkadaşına verdi. "Onu tercüme et. Belki de benim bulamadığım şeyi sen bulursun."

Melisande kaşlarını çattı ama kitabı aldı ve kucığına koydu. "Bunun en iyi çözüm olduğunu düşünüyorsan..."

"Düşünüyorum." Emeline hiç de kibar olmayan bir şekilde esnedi. "Tanrım. Benim için yatağa gitme vakti geldi."

Melisande koridorda arkadaşına eşlik etti ve sokak kapısına dönmeden önce, "İyi geceler," diye mırıldandı.

Emeline merdiveni çıkmaya başladı ve yorgunluğun verdiği hissin bir anda doğurduğu bir fikirle geri döndü. "Melisande."

Arkadaşı kapının önünde atkısını takarken ona döndü. "Evet?"

"Jasper'a benim yerime bakabilir misin?"

Melisande, o ciddi, vakur hanımefendi, şaşkınlıkla ağzı açık kalmış bir şekilde ona bakakaldı. "Ne?"

"Garip bir rica olduğunun farkındayım ama yorgunluktan kafamı tam olarak çalıştıramıyorum ve Jasper için endişeleniyorum." Emeline en yakın dostuna gülümsedi. "Ona bakacak mısın?"

Bu kez Melisande anlamıştı. "Elbette hayatım."

"Güzel." Emeline başıyla onayladı ve basamakları çıkmaya başladı, başı çok ağrıyordu. Arkasından Melisande'nin ona veda ettiğini duydu, cevap vermesi gerekiyordu ama söyleyecek bir şey bulamadı. Aklında bir tek şey vardı.

Uyuması gerekiyordu.

"HAINİN GERÇEKTEN BAY THORNTON olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu Rebecca gecenin ilerleyen saatlerinde.

Çok uykusu vardı, ateşin karşısında uyukluyordu. Samuel yatağından kalkmış, onunla birlikte zamanı çoktan geçmiş olan akşam yemeğini soğuk bir şeyler yiyerek geçiştirdikten sonra buraya gelmişlerdi. Uyuması gerekiyordu; bugün yaşadıklarından sonra çok yorulmuştu ama hâlâ bir şeyler eksikmiş gibi hissediyordu.

Samuel karşısında oturmuş, elinde bir kadeh brendiyle ateşe bakıyordu. "Öyle sanıyorum." Yüzü iyice hırpalanmıştı, daha yeni iyileşmeye başlayan eski çürüklerinin yanına yenileri eklenmişti ama o her şeye rağmen Rebecca'nın canıydı.

Gözlerini kırptırdı. "Ama emin değilsin."

Düşünceli bir tavırla başını salladı ve bardağını boşalttı. "Thornton doğuştan yalancı. Katliamla ilişkisi olup olmadığını söylemek mümkün değil. Artık bunu kendi bile bilemez çünkü yalancılar bir süre sonra kendi yalanlarına inanmaya başlarlar. Bundan hiçbir zaman emin olamayız."

"Ama" dedikten sonra Rebecca esnedi, "dünyanın yarısını aşarak gerçeği bulmaya geldin,

böylece huzura kavuşacaktın. Thornton'un hain olmama ihtimali seni rahatsız etmiyor mu?"

"Hayır. Artık etmiyor."

"Anlamıyorum."

Yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. "Spinner's Falls'u kafamdan hiçbir zaman silemeyeceğime karar verdim. Bu benim için mümkün değil."

"Ama bu çok korkunç! Nasıl?"

Elini kaldırarak Rebecca'nın bu endişe dolu isyanına bir son vermesini sağladı. "Ama bu anılarla birlikte yaşamayı öğrendim. Bu anılar benim bir parçam."

Endişeli gözlerle ona baktı. "Bu kulağa çok kötü geliyor, Samuel. Hayatını bu şekilde yaşayacak olman."

"O kadar da kötü değil," dedi usulca. "Altı yılımı bu anılarla savaşarak geçirdim. Onları bir parçam olarak kabul etmek benim için çok daha iyi olacak."

Rebecca içini çekti. "Anlamıyorum ama eğer sen huzurluysan sevindim."

"Öyleyim."

Birkaç dakika sessizliği paylaştılar. Rebecca uyuklamaya başlamıştı. Ateşteki kütüklerden biri yer değiştirdi ve uyumadan önce ağabeyiyle konuşması gereken bir konu daha olduğunu hatırladı.

"Seni seviyor, biliyorsun değil mi?"

Cevap vermedi. Rebecca gözlerini açarak onun uyuyup uyumadığını kontrol etti. Ateşe bakıyordu, elleri kucağında birleşmişti.

"Seni sevdiğini söyledim."

"Duydum."

"Eee?" Homurdanırcasına iç geçirdi. "Bu konuda bir şey yapmayacak mısın? Gemimiz yarın yola çıkıyor."

"Biliyorum." Ayağa kalktı ve gerindi, yan tarafında bir kas çekilince yüzünü buruşturdu. "O koltukta uyuyakalacaksın ve seni küçük bir kız çocuğu gibi kucağımda yatağına taşımak zorunda kalacağım." Elini ona uzattı.

Rebecca elini verdi. "Ben küçük bir kız çocuğu değilim."

"Biliyorum," dedi Samuel yumuşacık bir sesle. Samuel onu çekerek kaldırdı. "Sen benim büyüüp çekici bir hanımefendi olmuş kardeşimsin."

"Hah." Burnunu kırıştırdı.

Sam küçük bir tereddütten sonra Rebecca'nın elini tutarak parmaklarını başparmaklarıyla okşadı. "Seni en yakın zamanda yeniden İngiltere'ye getireceğim, böylelikle Bay Green'i ya da ilgini çeken başka beyefendileri yeniden görme fırsatın olacak. Ümitlerini kırmak gibi bir niyetim yok."

"Gerçekten bu tür ümitlerim yok," dedi Rebecca.

Samuel kaşlarını çattı. "Doğuştan asalet eksikliğimizin olmasını sorun ediyorsan ben bir..."

"Hayır, alakası bile yok." Başını eğerek ellerini tutmakta olan ağabeyinin büyük ellerine baktı. Haftalardır İngiltere'de olduğu halde hâlâ bronz renklerini koruyorlardı.

"O zaman ne?"

"Bay Green'den hoşlandım," dedi dikkatle "ve onu görmeye devam etmemi istersen..."

Yüzüne bakmasını sağlayana kadar Samuel onun ellerini çekiştirdi. "Bay Green'i görüp görmemenin benimle ne ilgisi olabilir?"

"Ben..." Of, bu çok utanç vericiydi! "Benim onunla ya da ona benzer birisiyle birlikte olmamı istediğini düşündüm. O aptal kahkahasına rağmen sonuçta tam bir İngiliz beyefendisi. Ne istediğini anlamak çok zor."

"Ben senin mutlu olmanı istiyorum," dedi Samuel, bu dünyanın en bilinen şeyi olmalıymış gibi. "Av peşinde koşan birisine ya da seksen yaşındaki yaşlı bir dedeye itiraz edebilirim ama onun dışında kiminle evlendiğin umurumda bile değil."

Rebecca dudaklarını ısırdı. Bu erkekler çok kalın kafalıydı! "Ama onayını isterim."

Samuel ona doğru eğildi. "Onayımı aldın zaten. Şimdi sen neyi onaylayacağını düşünmeye başlasan iyi olur."

"Bu işi daha da zorlaştırıyor," diyerek iç geçirdi Rebecca ama bunu söyler söylemez de gülümsedi.

Samuel onun koluna girmesini istedi. "Bu güzel. Demek ki acele kararlar vermeyeceksin." Loş merdivene doğru yürümeye başladılar.

"Hımm," derken Rebecca esnedi. "Senden bir ricam var."

"Nedir o?"

"O'Hare'a bir iş teklif edebilir misin?"

Samuel şaşkınlıkla ona baktı.

"Yani Amerika'da." Nefesini tuttu.

"Sanırım bunu yapabilirim," dedi düşünceli bir şekilde. "Ama kabul edeceğinin bir garantisi yok."

"Ah, kabul edecektir," dedi Rebecca büyük bir güvenle. "Teşekkür ederim, Samuel."

"Bir şey değil," diye cevapladı. Yatak odasının kapısına varmışlardı. "İyi geceler."

"İyi geceler." Kendi odasına doğru yoluna devam eden ağabeyinin ardından baktı. "Leydi Emeline'le konuşacaksın, değil mi?" diye bağırdı arkasından.

Samuel onu duymamış gibiydi.

EMELİNE ERTESİ SABAH UYANDIĞINDA GÜNEŞ odasının penceresinden içeri doluyordu. Hülyalar içerisinde onu seyrederken bir anda gerçeği fark etti.

"Ah, Tanrım!" Yataktan fırladı ve deli gibi hizmetçinin zilini çalmaya başladı. Sonra bunun çok vakit alacağını düşünerek odasının kapısını açtı ve koridorda bağırmaya başladı.

Odasına döndü, eline geçirdiği çantaya abuk sabuk eşyaları doldurmaya başladı.

"Emeline!" Cristelle teyze eşikte duruyordu, saçları hâlâ örülüydü ve çok korkmuş görünüyordu. "Ne oldu?"

"Samuel." Emeline içinden giysilerin sarktığı ağzı açık çantaya baktı ve toparlanmak için vakit olmadığını anladı. "Gemisi bu sabah ayrılıyor. Yola çıkmış bile olabilir. Onu durdurmak zorundayım."

"Niçin?"

"Ona onu sevdiğimi söylemeliyim." Çantayı bıraktı ve dolaba koşarak en sade elbisesini seçti. Bu arada Harris odaya gelmeyi başarmıştı. "Çabuk! Giyinmeme yardım et!"

Cristelle teyze yatağa çöktü. "Bu acele ne gerek var anlamıyorum. Bu adam hâlâ onunla ilgilendiğini fark etmediyse aptalın önde gidenidir."

Emeline kumaş katmanlarıyla savaşıyordu. "Evet ama ben ona onunla evlenemeyeceğimi söyledim."

"Ee, o zaman?"

"Onunla evlenmek istiyorum!"

"İşte bu harika! O zaman Lord Vale'la nişanlanarak büyük bir aptallık yaptın."

"Bunu biliyorum!" Ah Tanrım, Cristelle teyzeyle tartışırken vakit kaybediyordu, Samuel'in gemisi Thames'den yola çıkmış olabilirdi. "Ayakkabılarım nerede?"

"Buradalar, Leydim," dedi Harris istifini bozmadan. "Ama çoraplarınızı giymediniz."

"Umurumda bile değil!"

Cristelle teyze ellerini havaya kaldırarak Tanrı'nın, aklını yitirmiş yeğenine sahip olması için Fransızca bir şeyler mırıldandı. Emeline çıplak ayaklarını ayakkabılarına sokarak kapıya doğru fırladı, neredeyse Daniel'ı yere düşürecekti.

"Nereye gidiyorsun, anne?" diye sordu tek çocuğu. Bakışları çıplak ayak bileklerindeydi. "Çorap giymemiş olduğunun farkında mısın?"

"Evet, tatlım." Emeline oğlunun alnına dalgınca bir öpücük kondurdu. "Amerika'ya gidiyoruz hayatım, orada çorap giymiyorlar."

Emeline sevinç çılgınları atan oğlunu, onu sakinleştirmeye çalışan Cristelle teyze ve Harris'le birlikte bırakarak odadan çıktı. Merdivenden aşağı inerken Crabs'i çağırdı.

O sakin adam koridordan koşarak çıktı, endişelenmiş görünüyordu. "Leydim?"

"Arabayı getir, hemen!"

"Ama..."

"Ve pelerinimi de. Pelerinim lazım." Koridordaki saati görmeye uğraşıyordu. "Saat kaç?"

"Dokuz buçuk, Leydim."

"Ah, hayır!" Emeline elleriyle yüzünü kapadı. Gemi çoktan gitmiş olmalıydı. Samuel denize açılmıştı. Ne yapacaktı? Onu yakalamanın bir yolu yoktu, hem de hiç...

"Emeline." Bu derin ve kendinden emin ses çok tanıdıktı.

Bir an bunu umut etme cesaretini bile gösteremedi. Sonra ellerini indirdi.

Oturma odasının kapısında duruyor, kahverengi gözleri ona gülümsüyordu.

"Samuel."

Ona koştu ve Samuel onu kucakladı. Buna rağmen Emeline onu ceketinden sıkıca yakaladı.

"Gittiğini sandım. Çok geç kaldığımı sandım."

"Şişşt," dedi ve onu öptü, yumuşacık dudakları dudaklarında, yanaklarında, göz kapaklarında dolaştı. "Sus. Buradayım." Onu oturma odasına doğru çekti.

"Seni kaybettiğimi düşündüm," diye fısıldadı Emeline.

Onu kararlılıkla öptü, varlığının gerçek olduğunu ispatlamaya çalışıyordu. Dudakları dudaklarını araladı ve başını iyice arkaya devirdi. Emeline onun omuzlarına yapıştı ve onu özgürce öpmenin tadını çıkardı.

"Seni seviyorum," diye inledi genç kadın.

"Biliyorum." Dudakları altında dolaştı. "Sen bunu itiraf edene kadar burada kalmaya kararlıydım."

"Öyle mi?" diye sordu dalgın dalgın Emeline.

"Hımm."

"Ne kadar zekisin."

"O kadar da değil," dedi genç adam. Başını geri çekti, Emeline gözlerinin karardığını ve ciddileştiğini gördü. "Bu bir ölüm kalım meselesi. Sen yokken üşüyorum, Emeline. Sen içimi ısıtan bir ateşsin. Seni bırakırsam, bir buz yığınınına dönüşürüm."

Emeline başını kendine doğru çekti. "O zaman beni bırakmasan iyi edersin."

"Benimle evlenir misin?"

Nefesi kesilmişti, boğuk bir sesle cevap vermeden önce yutkundu. "Ah, evet, lütfen."

Gözleri hâlâ çok ciddiydi. "Benimle Amerika'ya gelir misin? Ben İngiltere'de yaşayabilirim ama Amerika'da yaşamamız işim açısından daha kolay olur."

"Ya Daniel?"

"Onun da gelmesini çok isterim."

Başını sallayarak gözlerini kapadı çünkü dayanamayacaktı. "Özür dilerim, aslında hiç ağlamam."

"Elbette ağlamazsın."

Bu sözlere güldü. "Bir erkek çocuğun annesinin yanında kalması alışıldık bir şey değildir ama onu yanımda tutmak istiyorum."

Başparmağıyla dudağının kenarına dokundu. "Güzel. O zaman Daniel bizimle geliyor. Gelmek isterse teyzen de bizimle birlikte..."

"Ben burada kalacağım," dedi Cristelle teyze arkalarından.

Emeline hızla arkasına döndü.

Yaşlı kadın eşikte duruyordu. "Mülklerle, parayla ve bu tip işlerle uğraşacak birisine ihtiyacınız olacak, yanılıyor muyum?"

"Evet, ama yine de..."

"O zaman karar verildi. Ama tabii birkaç yılda bir okyanus yolculuğu yaparak büyük yeğenimi görmemi sağlayacaksınız." Cristelle teyze tüm sorunları başarıyla halletmiş bir tavırla başını sallayarak odadan çıktı ve kapıyı arkasından yavaşça kapadı.

Emeline Samuel'a döndüğünde onun kendisini seyrettiğini gördü.

"İyi olacak mısın?" diye sordu Samuel. "Bütün bunları arkada bırakmak? Yeni insanlarla tanışmak? Bu kadar gelişmemiş, yeni bir ülkede yaşamak?"

"Seninle birlikte olduğum sürece nerede yaşadığının bir önemi yok." Emeline gülümsedi. "Tabii Boston'a biraz görgü ve bilgi aşılamaı planlıyorum. Orada daha benim balolarımı gören bir kişi bile yok."

Samuel ona sırtıttı, gittikçe büyüyen gülümsemesi ve bereli yüzüyle bir korsana benziyordu. "Kendilerine neyin çarptığını hiç anlayamayacaklar, değil mi?"

Emeline kaşlarını çatmaya uğraştı ama beceremedi ve Samuel'ın başını aşağı çekerek onu öptü. Tatlılık ve mutlulukla. Bunu yaparken de bir kez daha fısıldadı.

"Seni seviyorum."

Sonsöz

"Seni seviyorum."

Demir Yürek'in dudaklarından bu sözler döküldüğü anda büyücünün çığlığı duyuldu. "Hayır! Hayır! Hayır! Bu olamaz!" Bu iğrenç, küçük adamın yüzü kıpkırmızıydı, burnundan dumanlar çıkıyordu. "O demir yüreğini çalıp sahip olduğun gücü ele geçirebilmek için tam yedi yıl bekledim! O zaman konuşmuş olsaydın buna çoktan sahip olacaktım ve sen de karın da cehennemi boylayacaktınız. Bu hiç adil değil!"

Ve kötü büyücü dönmeye başladı, büyüsünün yok olması onu çok öfkeliyordu. Döndü, döndü, döndü, hızla dönen bedeninden kıvılcıklar çıkmaya başladı, kulaklarından siyah dumanlar yükseliyordu, altındaki toprak çatladı ve PUF! Toprak onu yutuverdi! O yok olurken bileğindeki beyaz güvercin havalandı, altın zincir koptu ve kuş kanat çırpırmaya başladığı anda ağlayan bir bebeğe dönüştü; Demir Yürek'in oğluna.

Parlak Şehir bir anda bayram etmeye başladı! İnsanlar güle oynaya sokaklarda dans ettiler, prensleri onlara dönmüştü.

Ama Demir Yürek ve kırılan kalbi ne olacaktı? Prenses Solace kollarında hareketsiz duran kocasına baktı, ölmüş olmasından korkmuştu ama o gülümseyerek ona bakıyordu. Bu durumda bir prensesin yapabileceği tek şeyi yaptı: Onu öptü.

Parlak Şehir'de yaşayanların çoğu Demir Yürek'in kalbinin, büyücünün sihri bozulduğu için iyileştiğini düşündüler ama ben bundan emin değilim. Bence onu yaşama döndüren Prenses Solace'ın aşkıydı.

Kırık bir kalbi gerçek aşktan başka ne onarabilirdi ki?

Yazar Hakkında

Elizabeth Hoyt ailesinin nesiller boyu yaşadığı New Orleans'ta doğmuş, Minnesota'da St. Paul'un dondurucu kışlarında büyümüştür. Büyüme çağında ailesi İngiltere'ye doğru uzun bir yolculuğa çıkmış, bir yazı İskoçya St. Andrews'ta ve bir yılı da İngiltere'de geçirmiştir. Madison'da bulunan Wisconsin Üniversitesi Edebiyat Fakültesi'nden mezun olmuştur. Wisconsin aynı zamanda arkeolog eşiyle tanıştığı yerdir; mısır tarlasındaki bir oyuğun içinde. Mısır tarlası konusuna devam eden Elizabeth ile eşi, Illinois'in merkezine yerleşip iki çocuk, üç de köpek sahibi oldular. Son derece açgözlü bir bahçıvan olarak bahçelerinde yirmi altı çeşit zambak ve sayılamayacak kadar çok türde sabır otu yetiştirdiler. Hoyt ailesi tatillerini sonu olmayan arkeolojik bölgelerde geçirmeyi çok sever.

Elizabeth okuyucularından haberler almayı çok sever. E-mail: elizabeth@elizabethhoyt.com Posta: PO Box 17134, Urbana Illinois, 61803 Yarışmalar, kitaplarından alıntılar ve güncellemeler için lütfen web adresini ziyaret ediniz: www.elizabethhoyt.com

MUTFAK

Yazar işi biraz daha kurcalıyor!

Elizabeth Hoyt'un masasından,

Sevgili okuyucu,

Günahkâr Âşık adlı kitabımın kadın kahramanı Leydi Emeline Gordon, bir labirente benzeyen Londra Yüksek Sosyetesinde genç hanımlara güvenli bir rehberlik sunan son derece değerli bir uzman. Son derece kötü bir şöhrete ve aynı derecede zenginliğe sahip olan Amerikalı tüccar Bay Samuel Hartley'nin kız kardeşi için deneyimli bir şaperona ihtiyaç duyunca bu hoş ve deneyimli dula, yani Leydi Emeline'e başvurması da son derece doğal. Yani... Onun toplumdaki tecrübesi, Sam'e Leydi Emeline'le tanışmayı istemesi için iyi bir sebep oluşturuyordu. Her neyse, kitap için araştırmalarımı yaparken Leydi Emeline'in el yazısıyla yazılmış olan birtakım belgelere ulaştım. Aralarında da aşağıdaki notları buldum, sizin de ilginizi çekeceğinden eminim sevgili okuyucularım.

Yüksek Sosyetenin Çalkantılı Sularında Anlamsız Kayalara Çarparak Gemisini Batırmadan Yüzmek İsteyen Genç Kızların Uyması Gereken Kurallar

- 1 Genç bir haramın giysileri çok büyük önem taşır. Elbisesi, şapkası, eldivenleri, atkısı ve ayakkabıları; özellikle de ayakkabıları, "Zevk Ürünü" olmalıdır ama "Abartılı Zevkin Ürünü" de olmamalıdır.
 - 2 Bir hanımefendi asla ve asla kendisine tanıştırılmamış olan bir beyefendiyle konuşmamalıdır. Bazı erkekler -ki onlara beyefendi diyemeyeceğim- bu kuralı ihlal etmeye uğraşır. Genç bir hanım buna asla izin vermemelidir.
 - 3 Yukarıda belirtilen bu "Erkek Türü" sadece "Olgun Yaşlardaki Bir Kadının Zekâsı" ile dize gelebilir.
 - 4 Genç bir hanım, akrabası olmayan bir erkeğin ona sarılmasına izin vermemelidir. Not: Bu kural "Belirli Bir Yaşa Gelmiş Olan Kadınlar" için geçerli değildir.
 - 5 Bir hanımefendi, bir beyefendinin ona sarılmasına izin verirse onun "İyi Öpüştüğünden" emin olmalıdır. Bundan iyice emin olabilmesi için bu durumun birkaç kez tekrarlanması gerekebilir.
 - 6 Ev partilerine dikkat edin.
 - 7 Taşrada yapılan bir ev partisinde genç bir hanımın kendini bir beyefendiden ayırması şarttır. Hayal gücü yüksek olan kişiler onun "Yasak Bir İlişki" sürdürdüğünü sanabilirler.
 - 8 İlişkiler sadece "Belirli Bir Olgunluğa Erişmiş" ve "Kolayca Kandırılmayacak Olan Kadınlar" a bırakılmalıdır.
 - 9 Tabii yukarıda bahsedilen ilişkideki beyefendinin "insanın Aklını Başından Alacak" birisi olması arzulanır.
 - 10 Ne olursa olsun, böyle bir ilişkiye giren hanımefendinin asla ama asla âşığına âşık olmaması gerekir.
- Bu bir trajediye yol açar.

En samimi dileklerle, Elizabeth Hoyt

Tarama Ve Düzenleme: Sgurbet